CĂRȚI ROMANTICE

MĂRIRE ȘI DECĂDERE

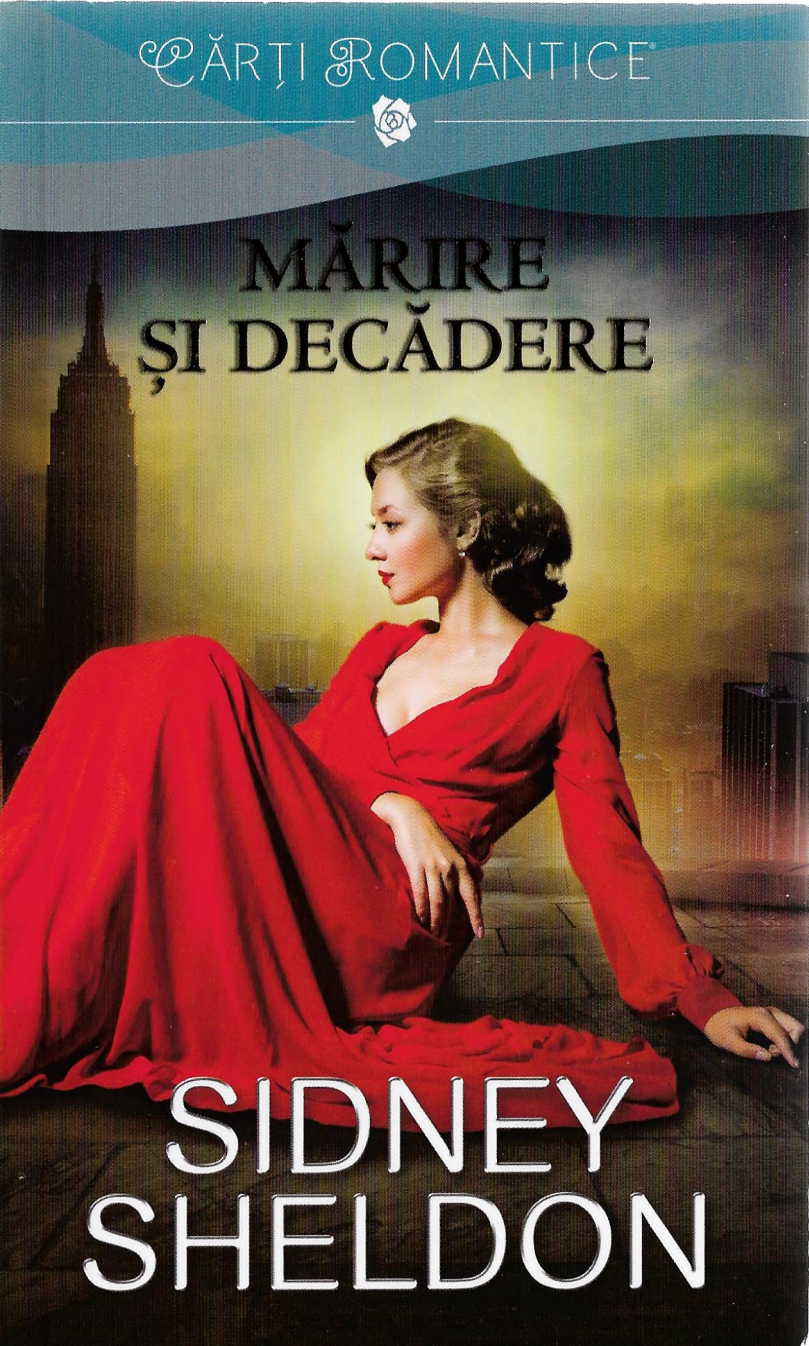

SIDNEY SHELDON

Cartea întâi

capitolul 1

Joi, 10 septembrie 1992, ora 8 p.m.

Avionul Boeing 727 se pierdea într-o mare de nori cumulus care-l aruncau de colo-colo ca pe o uriașă pană argintie. În difuzor răsună vocea îngrijorată a pilotului:

– V-ați prins centura de siguranță, domnișoară Cameron?

Nici un răspuns.

– Domnișoară Cameron... Domnișoară Cameron...

Vocea pilotului o smulse din reverie.

– Da.

Gândul îi fugise la vremuri mai fericite, la locuri mai fericite.

– Sunteți bine? În curând ar trebui să ieșim din furtuna asta.

– Sunt bine, Roger. „Poate o să avem noroc și o să ne prăbușim", își zise Lara Cameron. Ar fi un sfârșit potrivit. Undeva, cumva, totul o luase razna. „Soarta, cugetă ea. Cu Soarta nu te poți pune." În ultimii ani, viața ei scăpase rău de sub control. Era în pericol să piardă tot. „Măcar nu mai are ce să meargă rău", își zise ea cu ironie amară. „Nu mai există nimic altceva."

Ușa carlingii se deschise și pilotul veni în cabină. Se opri în loc o clipă ca să-și admire pasagera. Era o femeie frumoasă, cu părul negru și strălucitor adunat ca o cunună în jurul capului, cu un ten fără cusur, ochi inteligenți, cenușii, ca de pisică. După ce decolaseră din Reno își schimbase hainele, și acum purta o rochie de la Scaasi, albă, cu umerii goi, care-i punea în valoare silueta zveltă și seducătoare. La gât purta un colier cu rubine și diamante. „Cum naiba poate rămâne atât

de calmă când totul în jurul ei se prăbușește?" se miră el. De o lună încoace ziarele o atacau fără cruțare.

– Funcționează telefonul, Roger?

– Mă tem că nu, domnișoară Cameron. E mult bruiaj din pricina furtunii. O să ajungem în La Guardia cam cu o oră întârziere. Îmi pare rău.

„O să întârzii la petrecerea de ziua mea", se gândi Lara. „Toți o să fie acolo. Două sute de invitați, între care însuși vicepreședintele Statelor Unite, guvernatorul New Yorkului, primarul, staruri de la Hollywood, atleți renumiți și oameni de finanțe din șase țări." Ea însăși aprobase lista oaspeților.

Văzu cu ochii minții Sala Mare de Bal din Cameron Plaza, unde avea loc petrecerea, candelabrele din cristal de Baccarat atârnând din tavan, prisme de lumină sclipind orbitor ca niște diamante. Fuseseră rezervate locuri pentru două sute de persoane, la douăzeci de mese. Fiecare loc la masă era împodobit cu cele mai fine șervete de masă, cele mai fine porțelanuri, cea mai fină argintărie, pahare de cristal cu picior, iar în centrul fiecărei mese trona câte un aranjament floral cu orhidee și frezii de culoare albă.

La ambele capete ale uriașei săli de recepție exista câte un bar. În mijlocul sălii era aranjat un bufet lung, cu o lebădă sculptată în gheață, în jurul căreia se găsea caviar de Beluga, gravlax[1], creveți, homar și crab, alături de recipiente cu șampanie la gheață. La bucătărie aștepta un tort aniversar cu zece etaje. La ora asta ospătarii, supraveghetorii și oamenii de pază deja erau la posturile lor.

În sala de bal orchestra probabil își ocupase locul, pregătită să-i facă pe oaspeți să danseze până în zori, în cinstea aniversării celor patruzeci de ani ai ei. Totul era în așteptare.

Meniul era delicios. Ea însăși îl alesese. Pentru început *foie gras*, urmat de supă cremă de ciuperci cu o crustă delicată, file de pește-dulgher, apoi felul principal, miel cu rozmarin și sufleu de cartofi cu fasole franțuzească,

[1] Fel de mâncare nordic, constând din somon crud, marinat în sare, zahăr și mărar (n.tr.)

însoțit de salată verde asortată cu ulei de arahide. Apoi brânză și struguri, iar la sfârșit, tort și cafea.

Avea să fie o petrecere spectaculoasă. Ea își va ține fruntea sus și-și va primi oaspeții ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea era Lara Cameron.

În cele din urmă, Boeingul ei privat ateriză pe aeroportul La Guardia, cu o oră și jumătate întârziere.

Lara se întoarse spre pilot.

– Diseară zburăm înapoi la Reno, Roger.

– Mă găsiți aici, domnișoară Cameron.

Limuzina cu șofer o aștepta la scara avionului.

– Începusem să-mi fac griji pentru dumneavoastră, domnișoară Cameron.

– Am intrat într-un nor de furtună, Max. Să mergem cât mai repede la Plaza.

– Da, domnișoară.

Lara întinse mâna după telefonul din mașină și formă numărul lui Jerry Townsend. El făcuse toate pregătirile pentru petrecere. Lara voia să se asigure că invitații ei se bucurau de toată atenția. Nu răspunse nimeni. „Probabil e în sala de bal", se gândi Lara.

– Mai repede, Max.

– Da, domnișoară Cameron.

Priveliștea uriașului hotel Cameron Plaza îi dădea de fiecare dată Larei un sentiment de satisfacție pentru ceea ce crease, dar astă-seară era prea grăbită ca să se mai gândească la asta. Probabil că toată lumea o aștepta în Sala Mare de Bal.

Împinse ușa turnantă și iuți pasul în direcția holului grandios. Carlos, directorul adjunct, o văzu și veni în fugă înspre ea.

– Domnișoară Cameron...

– Mai târziu... îl opri Lara, continuându-și drumul.

Ajunse la ușa închisă a Sălii de Bal și se opri să-și tragă sufletul. „Sunt pregătită să-i înfrunt", își spuse ea. Dădu ușa de perete, zâmbind radios și încremeni locului, șocată. Sala era cufundată în întuneric. Puneau cumva la cale vreo surpriză? Întinse mâna și apăsă întrerupătorul din spatele ușii. O lumină incandescentă scăldă uriașa

încăpere. Înăuntru nu era nimeni. Nici țipenie. Lara se opri în loc, năucită.

Ce naiba s-ar fi putut întâmpla cu două sute de oaspeți? Pe invitații scria ora opt. Era aproape zece. Cum dispăruseră atâția oameni pur și simplu? Era de necrezut. Privi în jurul ei în enorma sală de bal și un fior o străbătu din cap până în picioare. Cu un an în urmă, de ziua ei, aceeași sală de bal fusese plină de prieteni, muzică și râsete. Își amintea perfect ziua aceea...

capitolul 2

Cu un an în urmă, agenda de întâlniri a Larei Cameron din ziua aceea nu se deosebea cu nimic de programul unei zile obișnuite.

10 septembrie 1991

5.00 a.m. Fitness cu instructorul
7.00 a.m. Invitație la TV, emisiunea *Good Morning, America*
7.45 a.m. Întâlnire cu bancherii japonezi
9.30 a.m. Jerry Townsend
10.30 a.m. Comitetul Executiv de Planificare
11.00 a.m. Faxuri, telefoane internaționale, e-mailuri
11.30 a.m. Ședință pentru probleme de șantier
12.30 a.m. ședință S&L
1.00 p.m. Prânz – interviu pentru revista *Fortune* – Hugh Thompson
2.30 p.m. Bancherii de la Metropolitan Union
4.00 p.m. Comisia de Planificare Urbanistică
5.00 p.m. Întâlnire cu primarul – Gracie Mansion
6.15 p.m. Ședință cu arhitecții
6.30 p.m. Departamentul pentru locuințe
7.30 p.m. Cocteil cu Grupul de investitori din Dallas

8.00 p.m. Petrecerea aniversară în Sala Mare de Bal – Cameron Plaza

Când sosi Ken, antrenorul personal, Lara îl aștepta nerăbdătoare, deja îmbrăcată în costumul de fitness.

– Ai întârziat.

– Iertați-mă, domnișoară Cameron. N-a sunat ceasul deșteptător și...

– Am o zi plină. Hai să începem.

– În regulă.

Timp de o jumătate de oră făcură întinderi, apoi trecură la gimnastică aerobică.

„Are corpul unei fetișcane de douăzeci și unu de ani", se gândi Ken. „Grozav mi-ar plăcea s-o am în patul meu." Îi făcea plăcere să vină aici în fiecare dimineață, pur și simplu ca s-o privească, să fie lângă ea. Lumea îl tot întreba cum e Lara Cameron. Răspunsul lui era mereu același: „O tipă de nota zece".

Lara bifă fără efort toate punctele din agenda zilnică, dar în dimineața asta gândul ei era în altă parte.

Când, în cele din urmă, ședința de fitness se încheie, Ken zise:

– O să mă uit la televizor ca să vă văd la *Good Morning, America*.

– Cum?

Pentru o clipă, Lara uitase cu desăvârșire. Se tot gândea la întâlnirea cu bancherii japonezi.

– Pe mâine, domnișoară Cameron.

– Vezi să nu mai întârzii, Ken.

Lara făcu un duș, își schimbă hainele și luă micul dejun constând din grepfrut, cereale și ceai verde, singură, pe terasa apartamentului său de la ultimul etaj. După ce termină de mâncat, se duse în birou.

Apăsă butonul interfonului, chemându-și secretara.

– Telefoanele internaționale le dau din birou, zise Lara. La șapte trebuie să fiu la postul ABC. Spune-i lui Max să aducă mașina.

*

Interviul de la *Good Morning, America* decurse foarte bine. Realizatoarea era Joan Lunden, amabilă, ca de obicei.

– Ultima oară când aţi venit la emisiune, spuse Joan Lunden, tocmai începuse construcţia celui mai înalt zgârie-nori din lume. Asta se întâmpla în urmă cu aproape patru ani.

Lara încuviinţă din cap.

– Aşa e. Construcţia Cameron Towers se va încheia anul viitor.

– Cum se simte cineva cu o poziţie ca a dumneavoastră? Cum e să realizezi toate aceste lucruri incredibile pe care le-aţi făcut şi totuşi să rămâi atât de tânără şi de frumoasă? Sunteţi un model pentru multe femei.

– Mă flataţi, râse Lara. Eu n-am timp să mă gândesc la mine ca la un model. Sunt mult prea ocupată.

– Sunteţi unul dintre cei mai de succes dezvoltatori imobiliari, un domeniu socotit de regulă a fi apanajul bărbaţilor. Cum procedaţi? De pildă, cum decideţi unde să ridicaţi o construcţie?

– Nu eu aleg locul, răspunse Lara. Locul mă alege pe mine. Merg cu maşina şi trec pe lângă un teren viran, numai că eu vă acolo cu totul altceva. Văd un bloc frumos de birouri sau un bloc de locuinţe plin de oameni care trăiesc confortabil, într-o atmosferă agreabilă. Şi încep să visez.

– După care faceţi ca aceste visuri să devină realitate. Revenim după publicitate.

Bancherii japonezi urmau să vină la opt fără un sfert. Sosiseră de la Tokio cu o seară în urmă, şi Lara fixase întâlnirea la o oră atât de matinală anume ca ei să fie încă afectaţi de schimbarea de fus orar, după zborul de douăsprezece ore şi zece minute. Când japonezii obiectaseră, Lara replicase: „Regret, domnilor, dar mă tem că e singurul interval disponibil. Imediat după întâlnire plec în America de Sud".

Japonezii acceptaseră, fără prea mare tragere de inimă. Erau patru la număr, mărunţei şi politicoşi, cu mintea ascuţită ca lama sabiei de samurai. Cu vreo zece

ani în urmă, lumea financiară îi subestimase mult pe japonezi. Acum avea grijă să nu mai repete o asemenea greșeală.

Întâlnirea avu loc la Cameron Center, pe Avenue of Americas. Bancherii veniseră cu gând să investească o sută de milioane de dolari într-un nou complex hotelier pe care-l construia Lara. Fură invitați în spațioasa sală de conferințe. Fiecare dintre ei aducea câte un dar. Lara le mulțumi și, la rândul ei, dărui câte ceva fiecăruia dintre ei. Dăduse indicații secretarei să împacheteze darurile în hârtie obișnuită, cafenie sau cenușie. Pentru japonezi, albul simboliza moartea, iar hârtia de ambalaj în culori țipătoare era inacceptabilă.

Asistenta Larei, Tricia, aduse ceai pentru japonezi și cafea pentru Lara. Japonezii ar fi preferat cafea, dar erau prea politicoși s-o spună cu glas tare. După ce-și terminară ceaiul, Lara ceru să li se umple din nou cești.

Howard Keller, asociatul Larei, își făcu apariția în sală. Era trecut de cincizeci de ani, palid și slab, cu părul de culoarea nisipului și purta un costum șifonat, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Lara făcu prezentările. Keller înmână fiecăruia câte un exemplar din propunerea de investiții.

– După cum vedeți, domnilor, spuse Lara, deja avem un prim angajament ipotecar. Complexul va conține șapte sute douăzeci de camere de oaspeți, aproximativ 2 800 de metri de spațiu de ședințe și un garaj cu capacitatea de o mie de locuri...

Glasul Larei emana energie. Bancherii japonezi studiau propunerea de investiții, străduindu-se să-și țină ochii deschiși.

Întâlnirea se încheie în mai puțin de două ore, cu un succes deplin. Lara învățase de multă vreme că era mai ușor să încheie o afacere de o sută de milioane de dolari decât să încerce să împrumute cincizeci de mii.

De îndată ce plecă delegația japoneză, Lara se întâlni cu Jerry Townsend. Fostul agent publicitar hollywoodian, înalt și energic, se ocupa de relațiile publice ale firmei Cameron Enterprises.

– Interviul de azi-dimineață la *Good Morning, America* a fost excelent. Am primit o mulțime de telefoane.

– Cum rămâne cu *Forbes?*

– Totul e stabilit. *People* te pune pe coperta numărului de săptămâna viitoare. Ai văzut articolul din *New Yorker* despre tine? Nu-i grozav?

Lara se îndreptă spre birou.

– Nu-i rău.

– Interviul pentru *Fortune* e fixat pentru după-amiaza asta.

– L-am mutat.

El păru surprins.

– De ce?

– L-am invitat pe reporterul lor să ia prânzul aici.

– Ca să-l mai îmblânzești puțin?

Lara apăsă butonul interfonului.

– Vino puțin, Kathy.

– Da, domnișoară Cameron, răspunse o voce fără trup.

Lara Cameron ridică privirea.

– Asta-i tot, Jerry. Vreau ca tu și echipa ta să vă concentrați pe proiectul Cameron Towers.

– Deja facem...

– Să facem și mai mult. Vreau ca fiecare ziar și fiecare revistă să scrie despre el. Pentru numele lui Dumnezeu, va fi cea mai înaltă clădire din lume. *Din întreaga lume!* Vreau ca lumea să vorbească despre ea. Până la inaugurare, vreau ca lumea *să se roage în genunchi* să obțină acele apartamente și magazine.

Jerry Townsend se ridică în picioare.

– Bine.

Kathy, care ocupa funcția de director adjunct, intră în birou. Era o femeie de culoare, abia trecută de treizeci de ani, atrăgătoare și îmbrăcată elegant.

– Ai aflat felurile lui preferate de mâncare?

– E un rafinat. Îi place bucătăria franțuzească. Am sunat la Le Cirque și l-am rugat pe Sirio să aducă un prânz pentru două persoane.

– Bine. Vom lua masa în sufrageria mea particulară.

– Aveți idee cât va dura interviul? La 14.30 e întâlnirea din oraș cu bancherii de la Metropolitan.

– Mut-o la ora 15 și roagă-i să vină aici.

Kathy își notă în agendă.

– Vreți să vă citesc mesajele?

– Dă-i drumul.

– Fundația pentru copii vă invită ca oaspete de onoare pe data de 28.

– Nu. Spune-le că le mulțumesc pentru cinstea acordată. Trimite-le un cec.

– Întâlnirea a fost fixată la Tulsa, marți la...

– Anuleaz-o.

– Sunteți invitată la un prânz vinerea viitoare de un anume Grup al femeilor din Manhattan.

– Nu. Dacă cer bani, trimite-le un cec.

– Coaliția pentru Alfabetizare ar dori să țineți un discurs la masa de prânz pe data de 4.

– Vezi dacă putem strecura asta în agendă.

– Mai sunteți invitată de onoare la o colectare de fonduri pentru distrofia musculară, dar problema e data. Veți fi la San Francisco.

– Trimite-le un cec.

– Soții Srb vă invită la dineu sâmbăta viitoare.

– Încerc să-mi fac timp, răspunse Lara.

Kristian și Deborah Srb erau amuzanți și foarte buni prieteni, Larei îi plăcea compania lor.

– Kathy, uită-te la mine. Câte persoane vezi?

– Poftim?

– Uită-te bine.

Kathy, își aținti ochii asupra ei.

– Doar o singură persoană, domnișoară Cameron.

– Corect. Doar o singură persoană. Cum îți imaginezi că mă pot întâlni azi cu bancherii de la Metropolitan la 14.30, cu Comisia de Planificare Urbanistică la 16, pe urmă cu primarul la 17, cu arhitecții la 18.15, cu Departamentul pentru locuințe la 18.30, după care să particip la cocteil la 19.30 și la petrecerea de ziua mea la 20? Data viitoare când îmi faci programul, pune-ți mintea la contribuție.

– Iertați-mă. Ați vrut ca eu...

– Am vrut să *gândeşti*. N-am nevoie de proşti în jurul meu. Reprogramează întâlnirea cu arhitecţii şi cu Departamentul pentru locuinţe.

– Am înţeles, răspunse Kathy fără să crâcnească.

– Ce-ţi face bebeluşul?

Întrebarea o luă pe secretară prin surprindere.

– David? E... e bine.

– Trebuie să se fi făcut mare.

– Are aproape doi ani.

– Te-ai gândit la ce şcoală să-l dai?

– Nu încă. E prea devreme să...

– Te înşeli. Dacă vrei să-l dai la o şcoală newyorkeză bună, trebuie să începi să te gândeşti la asta încă de dinainte să-l aduci pe lume.

Lara îşi notă ceva în agenda de birou.

– Îl cunosc pe directorul de la Dalton. O să aranjez să-l înscrii pe David acolo.

– Vă... mulţumesc.

Lara nu se obosi să ridice privirea.

– Asta-i tot.

– Da, domnişoară.

Kathy ieşi din birou, neştiind prea bine dacă să-şi iubească sau să-şi deteste şefa. Când venise să se angajeze la Cameron Enterprises, fusese prevenită în legătură cu Lara. „Fluturele de Fier e o adevărată scorpie", i se spusese. „Secretarele ei nu-şi fac slujba cu calendarul, ci cu cronometrul în mână. O să te mănânce de vie."

Kathy îşi aminti primul interviu cu şefa ei. Văzuse fotografii cu Lara Cameron în vreo şase reviste, dar nici una din ele nu se compara cu realitatea. Femeia era de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea.

Lara Cameron citise CV-ul lui Kathy, apoi ridicase privirea şi spusese:

– Ia loc, Kathy.

Avea o voce vibrantă şi senzuală. Emana o energie copleşitoare.

– Impresionant CV.

– Vă mulţumesc.

– Cât din el e adevărat?

– Poftim?

– Cele mai multe CV-uri care ajung pe biroul meu sunt baliverne. Te pricepi la ce faci?

– Mă pricep bine la ce fac, domnișoară Cameron.

– Două dintre secretarele mele tocmai și-au dat demisia. Aici totul se petrece cu viteza fulgerului. Ce zici, poți lucra sub presiune?

– Presupun că da.

– Aici nu-i un concurs de presupuneri. Poți lucra sub presiune sau nu?

În acel moment, Kathy nu mai era la fel de sigură că dorea slujba.

– Da, pot.

– Bine. Te angajez de probă pentru o săptămână. Va trebui să semnezi un angajament că nu vei vorbi niciodată despre mine sau despre munca ta la Cameron Enterprises. Asta înseamnă nici un interviu, nici o carte, nimic. Tot ce se întâmplă aici e confidențial.

– Am înțeles.

– Bine.

Așa începuse totul cu cinci ani în urmă. În acest timp Kathy învățase să-și iubească, să-și urască, să-și admire și să-și disprețuiască șefa. La început soțul ei o întrebase:

– Ei, cum arată legenda vie?

Era o întrebare dificilă.

– Este mai impresionantă în realitate, răspunsese Kathy. Și frumoasă de pică. În viața mea n-am văzut om să muncească atât de mult. Dumnezeu știe când apucă să doarmă. E o perfecționistă, așa că face viața iad tuturor celor din jur. În felul ei e un geniu. Poate fi meschină, răzbunătoare și totodată incredibil de generoasă.

Soțul ei zâmbise.

– Cu alte cuvinte, e femeie.

Kathy îl privise și răspunsese, fără umbră de surâs:

– Nu știu ce e. Uneori mă sperie.

– Ei, hai, iubito, exagerezi.

– Nu. Am convingerea că, dacă cineva ar sta în calea Larei Cameron... ar fi în stare să-l ucidă.

Când Lara termină cu faxurile și telefoanele internaționale, îl chemă pe Charlie Hunter, un tânăr ambițios care se ocupa de contabilitate.

– Vino până la mine, Charlie.

– Da, domnișoară Cameron.

Un minut mai târziu, tânărul intră în birou.

– Spuneți, domnișoară Cameron.

– Am citit interviul pe care l-ai dat azi-dimineață în *New York Times*, începu Lara.

El se lumină la față.

– Încă nu l-am văzut. Cum e?

– Ai vorbit de Cameron Enterprises și de unele probleme pe care le avem.

El se încruntă.

– Păi, știți, probabil că reporterul a interpretat vreo afirmație...

– Ești concediat.

– Cum? De ce? Eu...

– Când ți-ai luat slujba în primire, ai semnat un angajament că nu vei da nici un fel de interviuri. Îți faci bagajele și pleci chiar în dimineața asta.

– Eu... dar nu puteți face asta. Cine o să-mi ia locul?

– Deja am aranjat, replică Lara.

Prânzul era aproape pe terminate. Reporterul de la *Fortune*, Hugh Thompson, era un bărbat energic, cu aer de intelectual, cu ochi căprui și o privire pătrunzătoare care răzbătea din spatele ochelarilor cu rame negre de os.

– A fost o masă excelentă, declară el. Toate felurile mele preferate. Mulțumesc.

– Mă bucur că v-au plăcut.

– Nu trebuia să vă deranjați atât pentru mine.

– N-a fost nici un deranj, zâmbi Lara. Tata spunea întotdeauna că drumul spre inima oricui trece prin stomac.

– Și voiați să ajungeți la inima mea înainte să începem interviul?

– Întocmai, surâse Lara.

– Cu ce probleme se confruntă de fapt compania dumneavoastră?

Zâmbetul Larei se topi.

– Poftim?

– Ei, haideți. Așa ceva nu se poate ține secret. Umblă zvonul că o parte dintre proprietățile dumneavoastră

sunt în pragul falimentului din pricina plăților datorate pe obligațiunile cu risc ridicat. V-ați folosit în foarte mare măsură de influența dumneavoastră. Dar cum piața imobiliară e la pământ, Cameron Enterprises probabil s-a extins mai mult decât îi dădea mâna.

– Așa umblă zvonul? râse Lara. Credeți-mă, domnule Thompson, ar fi înțelept din partea dumneavoastră să nu plecați urechea la ce zice gura lumii. Iată ce voi face. Vă voi trimite o copie a situației mele financiare, ca să punem lucrurile la punct. Corect?

– Corect. Fiindcă veni vorba, nu l-am văzut pe soțul dumneavoastră la inaugurarea noului hotel.

– Philip a ținut mult să fie de față, însă, din păcate, a trebuit să plece în turneu, oftă Lara.

– Am fost la unul dintre recitalurile lui acum vreo trei ani. E un pianist excepțional. Sunteți căsătoriți de un an, așa-i?

– Cel mai fericit an din viața mea. Sunt o femeie foarte norocoasă. Călătoresc mult, la fel și Philip, dar când sunt departe de el îi pot asculta înregistrările, oriunde m-aș afla.

– Iar el vă poate vedea construcțiile oriunde s-ar afla, zâmbi Thompson.

– Mă flatați, râse Lara.

– E adevărat? Ați ridicat clădiri pe tot cuprinsul frumoasei noastre țări. Aveți în proprietate blocuri de apartamente, de birouri, un lanț hotelier... Cum reușiți asta?

– Cu oglinzi.

– Sunteți o enigmă.

– Zău? De ce?

– În momentul de față, sunteți considerată, pe bună dreptate, cel mai de succes dezvoltator imobiliar din New York. Numele dumneavoastră apare pe jumătate din proprietățile imobiliare din acest oraș. Acum construiți cel mai înalt zgârie-nori din lume. Concurența vă spune Fluturele de Fier. Ați obținut un succes răsunător într-o afacere dominată prin tradiție de bărbați.

– Și asta vă deranjează, domnule Thompson?

– Nu. Ceea ce mă deranjează, domnișoară Thompson, este că nu reușesc să-mi dau seama cine sunteți

cu adevărat. Dacă întreb două persoane, obțin trei păreri diferite. Toată lumea recunoaște că sunteți un geniu în afaceri. Vreau să spun că... n-ați picat din cer și gata ați dat lovitura. Știu multe despre echipele de constructori. Sunt oameni duri și aspri. Cum reușește o femeie ca dumneavoastră să-i țină la respect?

Ea zâmbi.

– Nu mai *există* femei ca mine. Acum serios vorbind, pur și simplu îi angajez pe cei mai buni și-i plătesc foarte bine.

„E prea simplist", își zise Thompson. „Mult prea simplist. Adevărata poveste e cea pe care nu mi-o spune." Decise să schimbe cursul interviului.

– Toate revistele au scris despre succesul dumneavoastră. Eu, unul, aș dori o abordare ceva mai personală. S-a vorbit prea puțin despre drumul pe care l-ați parcurs până aici.

– Sunt foarte mândră de acest drum.

– Bravo. Atunci haideți să vorbim despre asta. Cum v-ați început cariera de dezvoltator imobiliar?

Lara zâmbi, și reporterul își dădu seama că era un zâmbet autentic. Dintr-odată, femeia din fața lui arăta ca o școlăriță.

– E ceva genetic.

– Vă referiți la dumneavoastră?

– Mă refer la tatăl meu.

Arătă către un portret aflat pe peretele din spatele ei. Portretul înfățișa un bărbat frumos, cu o coamă leonină de păr alb.

– Este tatăl meu, James Hugh Cameron. Glasul i se îmblânzi. Lui îi datorez succesul meu. Am fost singură la părinți. Mama a murit când eram foarte mică, așa că am fost crescută de tata. Familia mea a plecat din Scoția cu multă vreme în urmă, domnule Thompson, și a emigrat în Glace Bay, Noua Scoție.

– Glace Bay?

– Un sat de pescari de pe coasta nord-estică a Capului Breton, pe țărmul Atlanticului. Denumit așa de primii

exploratori francezi. Adică „Golful de Gheață". Mai doriți cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Bunicul meu deținea pământuri întinse în Scoția, iar tata a cumpărat și mai multe. Era un om foarte bogat. Încă mai avem castelul nostru acolo, lângă Loch Morlich. La opt ani aveam propriul meu cal, rochiile mele erau cumpărate de la Londra, locuiam într-o casă enormă, cu mulți servitori. Copil fiind, trăiam ca într-o poveste.

Glasul ei vibra de ecoul unor amintiri îndepărtate.

– Iarna mergeam la patinaj, vedeam meciuri de hochei, iar vara înotam în lacul Big Glace Bay. Mergeam să dansăm la Forum și în Grădinile Venețiene.

Reporterul își nota totul cu febrilitate.

– Tata a ridicat construcții în Edmoton, în Calgary și în Ontario. Pentru el, imobiliarele erau un fel de joc pe care-l adora. Încă din fragedă copilărie m-a învățat și pe mine jocul și am ajuns și eu să-l îndrăgesc. Glasul ei era încărcat de pasiune. Trebuie să înțelegeți un lucru, domnule Thompson. Ceea ce fac eu nu are nimic de-a face cu banii sau cu cărămizile și oțelul din care se construiește o clădire. Pentru mine contează oamenii. Pot să le ofer o locuință sau un loc de muncă confortabil, un loc unde să-și crească copiii și să aibă o viață decentă. Asta era important pentru tata și a devenit important și pentru mine.

Hugh Thompson ridică privirea.

– Vă amintiți de prima dumneavoastră afacere imobiliară?

Lara se aplecă în față.

– Bineînțeles. În ziua în care am împlinit optsprezece ani, tata m-a întrebat ce mi-aș dori ca dar de ziua mea. La Glace Bay sosea multă lume nouă și începuse să se aglomereze. Intuiam că orașul avea nevoie de mai mult spațiu locuibil. I-am spus tatei că voiam să construiesc un mic bloc de locuințe. El mi-a făcut cadou banii necesari, iar după doi ani i-am putut restitui suma. Pe urmă am împrumutat bani de la bancă să pot ridica altă clădire. La douăzeci și unu de ani aveam deja trei și toate mergeau bine.

– Probabil că domnul Cameron era tare mândru de dumneavoastră.

Același zâmbet cald.

– Chiar era. El m-a numit Lara. E un vechi nume scoțian, care provine din latină. Înseamnă bine-cunoscut sau renumit. Încă de când eram mic copil tata îmi spunea mereu că într-o zi voi deveni celebră. Zâmbetul îi dispăru. Tata a murit de infarct, mult prea timpuriu. Tăcu câteva clipe. În fiecare an merg în Scoția la mormântul lui... Mi-a fost foarte greu să rămân în casa de acolo în lipsa lui. Am decis să mă mut la Chicago. Aveam o idee legată de mici hoteluri boutique[1], și l-am convins pe un bancher din oraș să mă finanțeze. Hotelurile au fost un mare succes. Ridică din umeri. Restul, cum se zice, este istorie. Presupun că un psihiatru ar spune că n-am creat acest imperiu numai pentru mine. Într-un fel, e un tribut adus tatălui meu. James Cameron a fost omul cel mai minunat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Probabil că ați ținut foarte mult la el.

– Așa e. Și el m-a iubit foarte mult. Un zâmbet îi flutură pe buze. Am auzit că în ziua în care m-am născut, tata a dat de băut fiecărui locuitor din Glace Bay.

– Deci, zise Thompson, e adevărat că totul a început în Glace Bay.

– Exact, încuviință Lara aproape în șoaptă. Totul a început în Glace Bay. Acolo a început totul, în urmă cu aproape patruzeci de ani...

capitolul 3

Glace Bay, Noua Scoție, 10 septembrie 1952

În seara în care i se năștea fata și băiatul, James Cameron se găsea într-un bordel, beat mort. Era în pat, între două gemene scandinave, când Kirstie, matroana bordelului, bătu tare în ușă.

[1] Hotel de lux de mici dimensiuni (n.tr.)

– James! strigă ea.

Împinse ușa și intră.

– *Of, cață bătrână*[1]! zbieră James indignat. Chiar nu poa'e omu' s'aibe un pic de tihnă aci?

– Îmi pare rău că-ți tai plăcerea, James. E vorba de nevastă-ta.

– Băga-mi-aș... în nevastă-mea! răcni James.

– Asta ai și făcut, i-o întoarse Kirstie. Tocmai naște.

– Da, și? N-are decât. La ce al'ceva e bune femeile?

– Adineauri a sunat doctorul. A încercat cu disperare să dea de tine. Nevastă-ta se simte rău. Ai face bine să te grăbești.

James Cameron se săltă în capul oaselor și se trase la marginea patului, cu privirea împăienjenită, străduindu-se să-și limpezească mintea.

– A dracu' muiere. Nu-mi dă pace nici o clipă. Ridică privirea spre matroană. Bine, mă duc. Trase cu ochiul la cele două fete goale de pe pat. Da' să știi că nu-ți plătesc pentru ăstea două.

– Lasă asta acum. Bine ai face să te întorci acasă. Matroana se întoarse către fete. Voi două veniți cu mine.

James Cameron fusese odinioară un bărbat frumos, al cărui chip oglindea acum împlinirea unor dorințe păcătoase. Părea puțin trecut de cincizeci de ani, deși nu avea decât treizeci și era administratorul unuia dintre blocurile cu chirie deținute de Sean MacAllister, bancherul orașului. În ultimii cinci ani, James Cameron și soția lui, Peggy, își împărțiseră treburile casei: Peggy se ocupa de curățenie și de gătit pentru vreo douăzeci și cinci de chiriași, iar James de băutură. În fiecare vineri era sarcina lui să strângă banii de chirie de la celelalte patru blocuri de locuințe din Glace Bay care-i aparțineau lui MacAllister. Alt motiv, dacă mai era nevoie de vreunul, ca să iasă în oraș și să se îmbete.

James Cameron era un om încrâncenat și se mândrea cu încrâncenarea lui. Un ratat, convins că pentru

[1] În original, replicile lui James Cameron și ale altor imigranți din Scoția sunt rostite cu accent scoțian și cuprind cuvinte în dialectul vorbit în Highlands. (n.tr.)

asta era de vină oricine altcineva în afară de el. Cu timpul ajunsese chiar să-i placă starea asta. Îl făcea să se simtă un martir. Când avea un an, ai lui părăsiseră Scoția și emigraseră în Glace Bay, luând doar puținul pe care-l putuseră duce cu ei și, odată ajunși aici, începuse lupta pentru supraviețuire. Tatăl lui îl dusese la muncă în mină încă de la paisprezece ani. La șaisprezece ani, James suferise o lovitură nu prea gravă la coloană, în timpul unui accident minier, după care renunțase degrabă la munca în mină. Un an mai târziu, părinții lui muriseră într-un accident feroviar. Așa se făcea că James Cameron ajunsese la convingerea că nu el era răspunzător pentru aceste nenorociri și că Soarta îi era potrivnică. Avea totuși două mari atuuri: era extraordinar de frumos și putea fi șarmant atunci când voia. În timpul unui weekend petrecut la Sydney, un oraș aflat în apropiere de Glace Bay, întâlnise o tânără americană lesne de impresionat, pe nume Peggy Maxwell, venită acolo în vacanță cu familia. Fata nu era frumoasă, în schimb familia Maxwell era foarte bogată, iar James Cameron, sărac lipit pământului. Prin urmare, sucise capul fetei, și fata îl luase de bărbat, în ciuda sfatului dat de tatăl ei.

– Îi dau lui Peggy o zestre de cinci mii de dolari, îi spusese tatăl ei lui James. Banii ăștia îți oferă șansa să faci ceva cu viața ta. Îi poți investi în imobiliare și în cinci ani vei dubla suma. Eu am să te ajut.

Dar pe James nu-l interesa să aștepte cinci ani. Fără să întrebe pe nimeni, investise banii într-o afacere cu ulei de pisică sălbatică, împreună cu un amic, și, două luni mai târziu, nu mai avea un sfanț. Furios, socrul lui refuzase să-l mai ajute.

– Ești un dobitoc, James, iar eu nu mai arunc alți bani pe fereastră.

Căsătoria care ar fi trebuit să însemne salvarea lui James Cameron se dovedise un dezastru, fiindcă acum avea de întreținut și o nevastă, el însuși neavând nici o slujbă.

Cel care-i venise în ajutor fusese Sean MacAllister. Bancherul orașului era un om de vreo cincizeci și cinci de ani, îndesat, plin de el, aproape obez și înclinat

să poarte veste împodobite cu lanț de ceas greu, din aur. Venise în Glace Bay cu douăzeci de ani în urmă, intuind de îndată oportunitățile acelui loc. Minerii și muncitorii forestieri soseau în oraș cu nemiluita și nu reușeau să-și găsească locuințe mai acătării. MacAllister ar fi putut investi în construirea unor locuințe pentru ei, dar avusese un plan mai bun. Se gândise că ar fi mai ieftin să-i înghesuie în blocuri cu chirie. Doi ani mai târziu, construise un hotel și cinci blocuri cu chirie, care erau în permanență pline.

Găsirea unor administratori era o problemă, munca fiind epuizantă. Treaba unui administrator era să se asigure că toate camerele erau închiriate, să supravegheze bucătăria, să se ocupe de mesele zilei și să aibă grijă ca blocurile să fie cât de cât curate. În ce privea leafa, Sean MacAllister nu era omul care să arunce cu banii în dreapta și în stânga.

Cum administratorul unuia dintre blocuri tocmai demisionase, MacAllister hotărâse că James Cameron ar fi omul potrivit. Din când în când, Cameron împrumutase de la bancă mici sume de bani, și acum se apropia scadența. MacAllister trimisese după el.

– Am o slujbă pentru tine, îi spusese el.

– Serios?

– Ai noroc. Tocmai s-a eliberat un post grozav.

– Să lucrez la bancă, nu? îl întrebase James Cameron.

Îi surâdea ideea de a lucra într-o bancă. Acolo unde erau mulți bani, exista întotdeauna o posibilitate ca o parte din ei să se lipească de degetele cuiva.

– Nu la bancă, îi răspunsese MacAllister. James, tu ești un tânăr cu multă personalitate și cred că vei fi foarte priceput în relațiile cu oamenii. Aș vrea să te ocupi de blocul cu chirie din Cablehead Avenue.

– Poftim? *Un bloc cu chirie?*

Disprețul din tonul lui era evident.

– Ai nevoie de un acoperiș deasupra capului, subliniase MacAllister. Tu și soția ta veți beneficia de masă și casă gratis, plus un salariu cât de cât.

– Ce înseamnă cât de cât?

– Voi fi generos cu tine, James. Douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână.

– Douăş'cin...?

– Dacă vrei, bine, dacă nu... Mai sunt şi alţi doritori.

În cele din urmă, James nu prea avusese de ales.

– Vreau.

– Bine. Că veni vorba, în fiecare zi de luni vreau să aduni chiria de la toate celelalte blocuri şi să-mi aduci banii sâmbătă.

Când James îi dăduse lui Peggy vestea, ea se panicase.

– Dar noi habar n-avem cum se administrează un bloc, James.

– O să învăţăm. O să ne împărţim sarcinile.

Ea îl crezuse.

– Bine. O să ne descurcăm noi, răspunsese.

Şi, în felul lor, se descurcaseră.

În decursul anilor, lui James Cameron i se iviseră mai multe posibilităţi de a-şi lua o slujbă mai bună, care să-i confere demnitate şi un plus de bani, dar lui îi făcea prea mare plăcere propria ratare ca să schimbe ceva.

– De ce mi-aş bate capul? bombănea el. Când Soarta ţi-e potrivnică, nu poa' să se întâmple nimic bun.

Acum, în această seară de septembrie, îşi zicea în gândul lui: „Uite cum nu mă lasă să mă bucur în tihnă de curvele mele. S-o ia dracu' pe nevastă-mea".

Ieşi din stabilimentul lui Madam Kirstie. Afară sufla un vânt rece de septembrie.

„Mai bine să mă întăresc pentru ce necazuri m-or aştepta", decise el. Prin urmare, făcu o escală la taverna Bătrânul Marinar.

Un ceas mai târziu, pornea clătinându-se spre blocul din New Aberdeen, cea mai săracă zonă din Glace Bay. Când în cele din urmă ajunse acasă, vreo şase vecini îl aşteptau îngrijoraţi.

– Doctoru' e la Peggy, îi dădu de ştire unul dintre ei. Bine ai face să te grăbeşti, măi omule.

James intră clătinându-se pe picioare în dormitorul din spate, mic şi strâmt, pe care-l împărţea cu soţia lui. Auzi în altă cameră scâncetul unui nou-născut. Peggy zăcea nemişcată pe pat. Doctorul Patrick Duncan stătea

aplecat deasupra ei. Când James intră, doctorul se răsuci spre el.

– Ce se întâmplă aci? întrebă James.

Doctorul își îndreptă spatele și-l măsură pe James cu o privire plină de dezgust.

– Ar fi trebuit să-ți trimiți nevasta să mă vadă, zise el.

– Și să azvârl așa cu banii? Nu face decât s-aducă un plod pe lume. Ce mare...?

– Peggy e moartă. Eu, unul, am făcut tot ce mi-a stat în putință. A născut gemeni. N-am putut salva băiatul.

– Iisuse, Doamne! gemu James Cameron. Iar mă lovește Soarta.

– Poftim?

– Soarta. Întotdeauna mi-a fost potrivnică. Acu' mi-a luat și copilașu'. Io n-am...

O infirmieră intră în cameră, ținând în brațe un bebeluș înfășurat într-o pătură.

– Fetița dumitale, domnule Cameron.

– O *fată*? Ce dracu' să fac io c-o fată?

Vorbea din ce în ce mai împleticit.

– Îmi faci silă, omule, zise doctorul.

Infirmiera se întoarse spre James.

– Am să rămân până mâine, să-ți arăt cum să te îngrijești de ea.

James Cameron se uită la făptura mititică și zbârcită înfofolită în pătură și-și zise în gând, plin de speranță: „Poate o să moară ș-asta".

În primele trei săptămâni nimeni n-ar fi putut spune dacă bebelușul va trăi sau nu. Veni și o doică, anume s-o îngrijească. În cele din urmă, sosi și ziua în care doctorul se dovedi în măsură să declare:

– Fetița dumitale va trăi. După care se uită la James Cameron și murmură: Domnul s-o aibă în pază pe biata copilă.

– Domnule Cameron, trebuie să-i dați fetiței un nume, interveni și doica.

– Mă doare-n cot cum dracu' o s-o cheme. Dați-i *voi* un nume.

– Ce-ar fi să-i spui Lara? E așa un nume fru...

– Zi-i dracu' cum vrei.

Acesta fusese botezul Larei.

În viața Larei nu exista nimeni care s-o îngrijească sau s-o hrănească. Blocul era locuit de oameni mult prea ocupați cu propria lor viață ca să acorde vreo atenție fetiței. Singura femeie din preajma ei era Bertha, zdrahoanca suedeză angajată să se ocupe de bucătărie și de celelalte treburi.

James Cameron era decis să nu aibă nimic de-a face cu fetița lui. Soarta blestemată îi trăsese clapa încă o dată, lăsând copila în viață. Noaptea, James stătea în sufragerie cu sticla în mână, căinându-se:

– Plodu' ăsta mi-a omorât nevasta și băiatu'.

– Nu trebuie să vorbești așa, James.

– Păi, așa e. Fii-miu ar fi crescut ș-ar fi ajuns un bărbat voinic. Ar fi fost bogat și dăștept ș-ar fi avut grijă de tac-su la bătrânețe.

Așa că locatarii îl lăsau să bată câmpii în continuare.

James Cameron încercă de mai multe ori să ia legătura cu Maxwell, socrul lui, nădăjduind că acesta avea să-l scape de copil, însă bătrânul era de negăsit. „Bafta mea să nu dau nici de babacu' lu' proasta dă nevastă-mea."

Glace Bay era un oraș de tranzit: în blocurile cu chirie era un du-te-vino permanent. Chiriașii veneau din Franța, China și Ucraina. Italieni, irlandezi și greci, tâmplari, croitori, instalatori și cizmari. Dădeau năvală în jos de Main Street, North Street și Water Street, în apropierea cheiului. Veneau să muncească în mine, să taie cherestea și să pescuiască în mare. Glace Bay era un oraș de graniță, primitiv și aspru. Clima era groaznică. Iernile erau grele, cu ninsori abundente care țineau până în aprilie, iar din pricina gheții din port, lunile aprilie și mai erau și ele reci și vântoase, după care, din iulie până în octombrie ploua.

În oraș erau optsprezece blocuri cu chirie, unele dintre ele adăpostind până la șaptezeci și doi de locatari. În blocul administrat de James Cameron locuiau douăzeci și patru de oameni, majoritatea scoțieni.

Lara era însetată de afecțiune, chiar dacă nu știa ce înseamnă foamea. Nu avea jucării sau păpuși pe care să le strângă la piept, nici copii cu care să se joace. Nu-l avea decât pe taică-său. Îi făcea mici daruri copilărești, dornică să-l mulțumească, dar el fie nu le lua în seamă, fie își bătea joc de ele.

La vârsta de cinci ani, îl auzi din întâmplare pe tatăl ei spunând unui locatar:

– Știi, n-a murit copilu' care trebuie. Fii-miu era ăl dă trebuia să aibe zile.

În noaptea aceea, Lara plânse până când o fură somnul. Îl iubea nespus pe tatăl ei. Și-l detesta la fel de mult.

La șase ani, Lara aducea cu o pictură de Keane[1]: doi ochi enormi pe un chip tras și palid. În anul acela se mută în bloc un nou locatar. Numele lui era Mungo McSween și era o namilă de om, cât un urs.

– Cum te cheamă, micuțo?

– Lara.

– Aha. Un nume frumos pentru o fetiță frumoasă. La zi, mergi la școală?

– La școală? Nu.

– Păi de ce nu?

– Nu știu.

– Ei, asta va trebui să aflăm.

Omul se duse întins la James Cameron.

– Am auzit că aia mică a ta nu merge la școală.

– La ce bun să meargă? Doar e fată. N-are nevoie de carte.

– N-ai dreptate, omule. Tre' să aibă educație. Tre' să-i dai o șansă în viață.

– Las-o baltă! se răsti James. Io n-am bani de dat aiurea.

Dar McSween nu se dădu bătut și, în cele din urmă, ca să scape de gura lui, James Cameron încuviință. Măcar așa putea să n-o mai aibă pe Lara în fața ochilor câteva ore.

*

[1] Margaret Keane, pictoriță americană cunoscută pentru portretele ei cu ochi excesiv de mari, asemenea păpușilor (n.tr.)

Lara era îngrozită de ideea de a merge la școală. Scurta ei viață de până atunci și-o petrecuse într-o lume de adulți, fără a avea de a face aproape deloc cu alți copii.

În lunea următoare, Bertha Grăsana o duse la școala primară St. Anne, unde Lara fu condusă în biroul directoarei.

- Ea este Lara Cameron.

Directoarea, doamna Cummings, era o femeie între două vârste, cu păr cărunt și mamă a trei copii. O privi cu luare-aminte pe fetița îmbrăcată sărăcăcios din fața ei.

- Lara. Ce nume frumos! exclamă ea zâmbind. Câți ani ai, draga mea?

- Șase, răspunse Lara, abia stăpânindu-și lacrimile.

„Copila asta este înspăimântată", își zise doamna Cummings.

- Ei bine, Lara, ne bucurăm că ai venit la noi. Aici o să te distrezi de minune și o să înveți multe lucruri.

- Dar eu nu pot să rămân, îngăimă Lara.

- Cum așa? De ce nu?

- Tăticului meu îi e tare dor de mine.

Era ferm hotărâtă să nu plângă.

- Atunci o să te ținem doar câteva ore pe zi.

Lara se lăsase condusă într-o clasă plină de copii, unde fusese așezată într-o bancă mai spre spatele sălii.

Învățătoarea, domnișoara Terkel, scria de zor litere pe tablă.

- A de la albină, explica ea. B de la băiat. Știe cineva un cuvânt cu C?

Din clasă se ridică o mână subțirică.

- Casă.

- Foarte bine! Dar D?

- Dulap.

- Și E?

- Elefant.

- Foarte bine.

- Știe cineva un cuvânt care începe cu F?

Atunci se auzi răspicat vocea Larei.

- F..t

*

Lara era cea mai mică din clasă, dar domnișoarei Terkel i se părea că, în multe privințe, era cea mai vârstnică. Avea un aer nefiresc de matur.

– E un mic om mare, care așteaptă să crească în înălțime, îi mărturisi învățătoarea doamnei Cummings.

În prima zi, la masa de prânz, ceilalți copii își luară ghiozdănelele multicolore din care scoaseră mere, prăjituri și sendvișuri împachetate în hârtie cerată.

Nimeni nu se gândise să-i pregătească și Larei un pachețel cu mâncare.

– Unde-i mâncarea ta, Lara? o întrebă domnișoara Terkel.

– Nu mi-e foame, răspunse înverșunată Lara. Dimineață am mâncat pe săturate.

Cele mai multe fetițe erau îmbrăcate frumos, cu fustițe și bluze curate. Puținele ei rochii cadrilate și bluzele uzate îi rămaseseră mici. Fata se duse la tatăl ei.

– Am nevoie de haine pentru școală, îi spuse ea.

– Asta-i acum! Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ți iei ceva de la Armata Salvării.

– Acolo se dă de pomană, tati.

Taică-său o plesnise zdravăn peste obraz.

Copiii de la școală se pricepeau la jocuri de care Lara nici măcar nu auzise. Fetele aveau jucării și păpuși, iar unele dintre ele erau dispuse să le împartă cu ea, numai că Lara își dădea seama cu durere în suflet că nici una dintre jucării nu era a ei. Și mai era ceva. În următorii câțiva ani, Lara avu prilejul să cunoască un crâmpei dintr-o altă lume, o lume în care copiii aveau tați și mame care le făceau daruri, le organizau petreceri de ziua lor, îi iubeau, îi luau în brațe și-i sărutau. Pentru prima oară, Lara începu să înțeleagă ce multe îi lipseau în viața ei. Iar asta o făcea să se simtă și mai singură.

Blocul cu chirie era un altfel de școală. Era un mic mapamond. Lara învață să-și dea seama de unde veneau chiriașii doar după numele pe care-l purtau. Mac însemna Scoția... Hodder și Pyke erau din Terra Nova... Chiasson și Aucoin erau din Franța... Dudash și Kosick, din Polonia. Chiriașii erau de meserie muncitori forestieri, pescari, mineri și negustori. Dimineața obișnuiau

să se adune în sufrageria spațioasă la micul dejun, iar seara, la cină, și discuțiile lor o fascinau pe Lara. Fiecare grup părea să aibă o limbă misterioasă numai a lui.

În Noua Scoție erau mii de muncitori forestieri, răspândiți în întreaga peninsulă. Cei din blocul lor miroseau a rumeguș și a coajă de copac arsă și vorbeau despre lucruri misterioase ca mașină de debitat așchii, tivirea cherestelei și degroșare.

– Anu' ăsta ar trebui să facem două sute de milioane de scândură pătrată, anunță unul dintre ei la cină.

– Cum poate o scândură să fie pătrată? întrebă Lara. Toți izbucniră în râs.

– Măi fetițo, o scândură pătrată e o scândură în formă de pătrat cu latura de 30 cm și groasă de 2 cm jumătate. Când ai să fii mare și ai să te măriți, dacă ai să vrei să-ți faci o casă numa' din lemn, o să ai nevoie de douăspe mii de scânduri pătrate.

– Eu n-am să mă mărit niciodată, declară Lara, jurându-și să se țină de cuvânt.

Pescarii erau altfel de oameni. Se înapoiau la casele lor mirosind a mare, vorbeau despre noul experiment de a cultiva stridii pe lacul Bras d'Or și se lăudau unii față de alții cât cod au prins, cât hering, scrumbie și eglefin.

Dar locatarii care o fascinau pe Lara cel mai mult erau minerii. În Cape Breton se găseau 3 500 de mineri, care lucrau în minele din Lingan, Prince și Phalen. Larei îi plăceau grozav numele minelor. Una se numea Jubileu, alta Ultima Șansă, alta Diamantul Negru și alta Doamna Norocoasă.

O fascina discuția despre munca de peste zi.

– E adevărat ce-am auzit despre Mike?

– Adevărat. Bietul de el intra în șut cu vagonetu', și vagonetu' a sărit de pe șină și i-a zdrobit picioru'. Nemernicu' de maistru cică a fost vina lu' Mike, că nu s-a dat mai repede deoparte, ș-acu' na că i-au stins lămpașu'.

Lara era nedumerită.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că Mike mergea la muncă, îi explică unul dintre mineri. Adică intra în șut. Într-un vagonet – adică un fel de mașină care te coboară în mină. Un alt vagonet – adică un tren cu cărbuni – a sărit de pe șină și l-a lovit.

– Și ce înseamnă că i-au stins lămpașu'? insistă Lara.

Minerul pufni în râs.

– Când ți se stinge lămpașu' înseamnă că ai fost dat afară.

Când împlini cincisprezece ani, Lara intră la liceul St. Michael. Era deșirată și stângace, cu picioare lungi, părul negru și ațos și ochi cenușii și inteligenți, care continuau să fie prea mari pentru chipul ei supt și palid. Nimeni nu-și dădea seama cum va fi la vârsta adultă. Era pe cale de a deveni femeie, și înfățișarea ei suferea o metamorfoză. Putea deveni urâtă sau frumoasă.

Pentru James Cameron, fiică-sa era urâtă.

– Ar fi bine să-l iei pe primu' destul de dobitoc ca să te ceară, îi spuse el într-o bună zi. N-o să ai în veci o mutră cu care să închei un târg mai bun.

Lara stătea pe loc, fără un cuvânt.

– Și să-i spui lu' ăla că n-o să vadă nici o zestre de la mine.

Mungo McSween intră în cameră și se opri, ascultând furios.

– Gata, fato, încheie James Cameron. Înapoi la bucătărie.

Lara se făcu nevăzută.

– De ce te porți așa cu fiică-ta? îl întrebă indignat McSween.

James Cameron ridică ochii spre el cu o privire împăienjenită.

– Nu-i treaba ta.

– Ești beat.

– Ei, da. Ce altceva e de făcut aici? Dacă nu-s femei, măcar e whisky, nu?

McSween se duse la bucătărie, unde Lara spăla vase la chiuvetă. Fata plângea cu lacrimi fierbinți. McSween o prinse în brațe.

– Nu pune la inimă, fetiţo, zise el. Vorbeşte gura fără el.

– Mă urăşte.

– Nu, nu-i adevărat.

– De când sunt nu mi-a adresat vreo vorbă bună. Nici măcar o dată în viaţa mea. Niciodată!

La asta McSween nu mai avu ce să răspundă.

Vara în Glace Bay soseau turiştii. Veneau în maşinile lor scumpe, îmbrăcaţi în haine frumoase, făceau cumpărături pe Castle Street, luau masa la Cedar House şi Jasper's, vizitau Ingonish Beach, Cape Smoky şi Birds Islands. Erau fiinţe superioare venite dintr-o altă lume, iar Lara îi invidia şi tânjea să fugă cu ei atunci când plecau la sfârşitul verii. Dar cum?

Auzise tot soiul de poveşti despre bunicul Maxwell.

– Boşorogu' ăla nenorocit n-a vrut să mă lase să mă însor cu minunea de fiică-sa, se tot plângea James Cameron oricărui locatar era dispus să asculte. Era putred de bogat, da' crezi că mi-a dat mie f'un sfanţ? Nici pomeneală. Şi cu toate astea, io am avut grijă dă Peggy a lui...

Lara visa că într-o bună zi bunicul va veni s-o ia şi s-o ducă în oraşele strălucitoare despre care citise: Londra, Roma şi Paris. „Şi atunci o să am haine frumoase. Sute de rochii şi de pantofi noi."

Dar cum lunile şi anii treceau şi nu primea nici un semn, în cele din urmă Lara înţelese că nu-şi va cunoaşte niciodată bunicul. Era sortită să rămână în Glace Bay până la sfârşitul zilelor.

capitolul 4

Pentru un adolescent care creştea în Glace Bay existau o mie de lucruri de făcut: jocuri de fotbal şi de hochei, patinaj şi bowling, iar vara, înot şi pescuit. Carl's Drug Store avea mare căutare după orele de şcoală. Erau şi două cinematografe, iar pentru dans exista Grădinile Veneţiene.

Lara nu avea nici o șansă să se bucure de vreunul dintre aceste lucruri. Ea se trezea în fiecare zi la ora cinci ca s-o ajute pe Bertha să pregătească micul dejun pentru chiriași și să facă paturile înainte de a pleca la școală. După-amiaza se grăbea să ajungă acasă ca să se apuce să prepare cina. O ajuta pe Bertha la servit, iar după cină strângea masa, spăla și ștergea vasele.

Bucătăria blocului servea câteva feluri de mâncare scoțiene foarte apreciate: *howtowdie* și *hairst bree*, *cabbie-claw* și *skirlie*. La mare căutare era Black Bun, un amestec condimentat învelit într-un aluat nedospit făcut dintr-un sfert de kilogram de făină.

Conversația scoțienilor la cină aducea în mintea Larei imaginea vie a ținutului Highlands. Strămoșii ei veniseră din Highlands, și poveștile despre aceste locuri erau singurele care îi dădeau Larei sentimentul că aparține de ceva. Locatarii vorbeau despre Great Glen, unde se găseau Loch Ness, Lochy și Linnhe, și despre insulele stâncoase din largul coastei.

În sufragerie se găsea un pian uzat și uneori seara, după cină, vreo șase chiriași se adunau în jurul lui și cântau cântece de acasă: *Annie Laurie*, *Comin' Through the Rye*, *The Hills of Home* și *The Bonnie Banks O' Loch Lommond*.

O dată pe an în oraș se organiza o paradă, și toți scoțienii din Glace Bay arborau cu mândrie kilturile sau tartanele și defilau prin oraș în sunetul strident al cimpoaielor.

– De ce poartă bărbații fuste? îl întrebase o dată Lara pe Mungo McSween.

El se încruntase.

– Nu-s fuste, fetițo, sunt kilturi. Străbunii noștri le-au creat cu multă vreme în urmă. În Highlands, stofa de lână acoperea corpul bărbatului și-l ferea de frigul năprasnic, însă îi lăsa picioarele libere ca să poate alerga peste câmpurile de iarbă neagră și turbă să scape de dușmani. Noaptea, dacă se găsea sub cerul liber, toată stofa asta lungă îi ținea loc de pat și cort.

Pentru Lara, numele locurilor din Scoția erau melodioase ca o poezie. Auzea denumiri ca Breadalbane,

Glenfinnan, Kilbride, Kilninver și Kilmichael. Lara află că termenul „kil" denumea chilia unui călugăr din timpuri medievale. Dacă un nume începea cu „inver" sau „aber", asta însemna că satul se găsea la gurile unui râu. Dacă începea cu „strath", era într-o vale. „Bad" însemna că satul se afla într-un crâng.

În fiecare seară, la cină, se iscau dispute aprinse. Scoțienii se certau din orice. Strămoșii lor aparținuseră unor clanuri mândre, și ei încă își apărau cu înverșunare istoria.

– Neamul Bruce a adus pe lume lași. Au făcut sluj la engleji, târându-se pe jos ca potăile.

– Habar n-ai ce vorbești, Ian, ca de obicei. Însuși marele Bruce a ținut piept englejilor. Ăi de-au făcut sluj au fost din neamul Stuart.

– Of, că prost mai ești, iar clanul tău se trage dintr-un șir lung de proști.

Spiritele se încingeau și mai mult.

– Știi tu de ce are nevoie Scoția? De conducători mari ca Robert al Doilea. Ăla chiar a fost cineva. E drept că a zămislit douăș'unu de plozi?

– E drept, da' juma' din ei era bastarzi!

Și astfel se ivea un nou motiv de sfadă.

Larei nu-i venea să creadă că se ciondăneau pentru întâmplări petrecute cu peste șase sute de ani în urmă.

– Să nu-ți faci griji, fetițo, îi spunea Mungo McSween. Scoțianu' începe să se certe și într-o casă pustie.

Un anume poem de Walter Scott aprinsese imaginația Larei:

Oh, tânărul Lochinvar vine dinspre apus
Cât e Granița de mare, armăsarul lui e cel mai sprinten
Și n-are altă armă decât o spadă lată pe cinste
A călărit neînarmat, a călărit singur
Atât de credincios în dragoste și neînfricat în luptă,
Nicicând n-a fost un cavaler ca tânărul Lochinvar.

Și acest frumos poem continua să relateze cum Lochinvar își risca viața ca să-și salveze iubita, silită să se mărite cu alt bărbat.

Atât de curajos în iubire, atât de vajnic în luptă.
Ați auzit vreodată de un viteaz ca tânărul Lochinvar?

„Într-o bună zi", își spunea Lara, „un frumos Lochinvar va veni să mă salveze și pe mine".

Într-o zi, când Lara muncea la bucătărie, văzu într-o revistă o reclamă care făcu să i se taie respirația. Reclama înfățișa un tânăr înalt și frumos, blond, îmbrăcat elegant în frac și cu papion la gât. Avea ochi albaștri, un zâmbet cald și arăta din cap până în picioare ca un prinț. „Așa va fi și Lochinvar al meu", se gândi ea. „Este undeva în lume și mă caută. Va veni și mă va lua de aici. Eu voi fi la bucătărie spălând vase, și el va veni prin spatele meu, mă va înlănțui cu brațele și-mi va șopti: «Pot să te ajut?» Eu am să mă întorc și am să mă uit în ochii lui și o să-i răspund: «Știi să ștergi vasele?»"

– Ce să știu? se auzi glasul Berthei.

Lara se întoarse brusc. Bertha stătea în spatele ei. Nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare.

– Nimic, răspunse ea, îmbujorându-se la față.

Pentru Lara, cele mai fascinante conversații de la cină erau cele despre bine-cunoscutele evacuări din Highlands. Le auzise de zeci de ori, dar tot nu se sătura ascultându-le.

– Mai povestește-mi o dată, ceru ea.

Și Mungo McSween nu se lăsa prea mult rugat...

– Păi, totu' a început în 1792 și a ținut mai mult de șaij' de ani. La început i-au zis *Bliadhna nan Co-arach* – adică Anu' Oii. Proprietarii din Highlands hotărâseră că pământurile lor vor fi mai profitabile ca pășuni pentru cu oi decât date în arendă fermierilor. Așadar, au adus turme întregi în Highlands și au văzut că oile supraviețuiau iernilor geroase. Așa au început evacuările. Alarma se dădea cu strigătul *Mo thruaighe ort a thir, tha'n caoraich mhor a' teachd!* Adică: „Vai ție, pământule, vin turmele nesfârșite!" La început au fost o sută de oi, pe urmă o mie, pe urmă zece mii. O blestemată de invazie. Lorzii au văzut în pășuni o bogăție fără seamăn, dar mai întâi trebuiau să se descotorosească

de arendași. Soldații mergeau în câte un sat și dădeau oamenilor șase ore ca să-și ia lucrurile și vitele și să plece. Însă recoltele trebuiau lăsate pe loc. Pe urmă soldații ardeau colibele, ștergându-le de pe fața pământului. Mai bine de un sfert de milion de bărbați, femei și copii au fost siliți să-și lase casele și au fost alungați până la țărmul mării.

– Dar cum puteau să-i alunge de pe pământurile lor?

– Ei, vezi tu, pământurile nu fuseseră niciodată ale lor. Oamenii luau în folosință de la lord câte un acru, doi, dar pământul nu era al lor. Plăteau o taxă în bunuri sau în muncă, să poată lucra pământul, să cultive te miri ce și să crească vreo câteva vite.

– Ce se întâmpla dacă oamenii nu voiau să plece? întrebă Lara cu sufletul la gură.

– Bătrânii care n-au plecat la timp au ars odată cu casele lor. Lorzii au fost necruțători. Oh, au fost vremuri teribile. Oamenii n-aveau ce pune în gură. Au izbucnit holera și alte molime, care s-au întins cât ai clipi.

– Groaznic, spuse Lara.

– Așa e, fetițo. Oamenii trăiau din mai nimic, pâine și terci de ovăz, când îl puteau avea și pe ăsta. Da' un lucru n-au putut lorzii să le ia scoțienilor din Highlands: mândria. S-au luptat cu încrâncenare. Zile întregi după ce casele arseseră, oamenii rămași fără adăpost au rămas în văile lor din munți, încercând să salveze din ruine ce se mai putea. Își acopereau capul cu bucăți de pânză, ca să-i ferească de ploaie. Stră-străbunicu' meu și stră-străbunica mea au trecut prin asta și au suferit mult. E parte din istoria noastră și-i înscrisă cu fieru' roșu în inimile noastre.

Lara parcă și vedea miile de oameni amărâți și disperați, lipsiți de tot ce avuseseră pe lume și năuciți de ce li se întâmplase. Parcă auzea plânsetul celor care-și jeleau soarta și țipetele îngrozite ale copiilor.

– Până la urmă, ce s-a întâmplat cu oamenii? întrebă Lara.

– Au plecat spre alte ținuturi, pe corăbii care s-au dovedit capcane ale morții. Pasagerii înghesuiți la bordul lor au murit de friguri și dizenterie. Uneori corabia era

prinsă de o furtună care-i întârzia cu săptămânile, așa că rămâneau fără de-ale gurii. Numa' cei puternici mai erau în viață când corăbiile au ajuns în Canada. Da' odată ajunși acolo, au putut avea ceva ce nu avuseseră niciodată.

– Un pământ al lor, spuse Lara.

– Așa e, fetițo.

„Într-o bună zi", își zise cu înverșunare Lara, „o să am și eu pământul meu, și nimeni n-o să mi-l poată lua".

Într-o seară, pe la începutul lui iulie, pe când era în pat cu una dintre târfele de la bordelul lui Madam Kirstie, James Cameron făcu infarct. Era beat criță și, când se rostogoli la pământ, femeia își închipui că pur și simplu adormise.

– Oh, nu! Nu se poate! Mai am și alți clienți care mă așteaptă! Trezește-te, James! Trezește-te!

El gâfâia cu mâna făcută gheară peste inimă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, adu-mi un doctor.

O ambulanță îl transportă la micul spital din Quarry Street. Doctorul Duncan trimise după Lara. Ea veni pe jos la spital, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Duncan o aștepta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lara cu sufletul la gură. A murit tata?

– Nu, Lara, dar mă tem că a suferit un infarct.

Ea rămase țintuită locului.

– O să... o să trăiască?

– Nu știu. Facem tot ce ne stă în putință.

– Pot să-l văd?

– A fi mai bine să vii mâine-dimineață, fetițo.

Ea plecă acasă, amorțită de spaimă. „Te implor, Doamne, nu-l lăsa să moară. E tot ce am pe lume."

Când Lara ajunse acasă, Bertha o aștepta.

– Ce s-a întâmplat?

Lara îi povesti ce se petrecuse.

– Oh, Doamne! exclamă Bertha. Și azi e vineri.

– Poftim?

– Azi e vineri. Ziua în care trebuie strânși banii de chirie. Din câte-l cunosc eu pe Sean MacAllister, o să folosească prilejul drept scuză ca să ne azvârle în stradă.

De cel puțin o duzină de ori până atunci, când James Cameron fusese prea beat ca să se ocupe de strângerea chiriilor din celelalte blocuri ale lui Sean MacAllister, o trimisese pe Lara. Lara îi adusese banii, și a doua zi taică-său i-i dăduse bancherului.

– Ce-o să ne facem? se văită Bertha.

Brusc Lara își dădu seama ce trebuia făcut.

– Nu te îngrijora, zise ea. Mă ocup eu de asta.

În seara aceea, în timp ce locatarii erau la cină, Lara spuse:

– Domnilor, vreți să mă ascultați puțin, vă rog?

Toate discuțiile încetară. Toți își ațintiră ochii asupra ei.

– Tata are... niște amețeli. Acum e la spital. Vor să-l țină sub observație un timp. Așa că, până se întoarce, am să strâng eu banii de chirie. După cină, vă aștept în salon.

– O să se facă bine? întrebă unul dintre chiriași.

– Sigur că da, răspunse Lara, silindu-se să zâmbească. Nu-i nimic grav.

După cină, oamenii veniră în salon și-i înmânară Larei chiria săptămânală.

– Sper că tatăl tău se va face bine în curând, copilă...

– Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui...

– Ești o fată grozavă că faci asta pentru tatăl tău...

– Cum rămâne cu celelalte blocuri? o întrebă Bertha pe Lara. Tatăl tău avea de strâns chiria de la încă patru.

– Știu, răspunse Lara. Dacă te ocupi tu de vase, eu mă duc după banii de chirie.

Bertha o privi cu îndoială.

– Îți urez noroc.

Treaba se dovedi mai ușoară decât se așteptase Lara. Majoritatea chiriașilor își exprimară compătimirea și se arătară bucuroși s-o ajute pe fată.

A doua zi de dimineață, la prima oră, Lara luă plicurile cu banii de chirie și se duse la Sean MacAllister.

Când Lara intră în birou, bancherul ședea la masa lui de lucru.

– Mi-a spus secretara că voiai să mă vezi.

– Da, domnule.

MacAllister o cercetă din ochi pe fata slăbănoagă și nepieptănată din fața lui.

– Ești fiica lui James Cameron, așa-i?

– Da, domnule.

– Sarah.

– Lara.

– Îmi pare rău de ce-am aflat despre tatăl tău, spuse MacAllister pe un ton lipsit de compătimire. Desigur, acum că tatăl tău e prea bolnav ca să-și îndeplinească îndatoririle, va trebui să fac unele schimbări. Eu...

– Oh, nu, domnule! zise repede Lara. Tata m-a rugat să mă ocup de treaba asta în locul lui.

– Pe tine?

– Da, domnule.

– Mă tem că asta nu va...

Lara puse plicurile pe birou.

– Aici aveți chiria pe săptămâna asta.

MacAllister o privi uimit.

– Toată?

Ea încuviință din cap.

– Tu ai strâns-o?

– Da, domnule. Și voi face asta în fiecare săptămână până se însănătoșește tata.

– Înțeleg.

MacAllister deschise plicurile și numără cu atenție banii. Lara îl văzu cum notează suma într-un registru mare, verde.

De câtva timp, MacAllister se tot gândea să-l înlocuiască pe James Cameron, fiindcă era bețiv și nu puteai conta pe el, iar cum întrezărea prilejul de a se descotorosi de familia lui.

Era convins că fetișcana din fața lui nu va fi în stare să îndeplinească îndatoririle tatălui ei, dar în același timp își dădea seama care va fi reacția orașului dacă îi lăsa pe drumuri pe James Cameron și pe fiica lui. Așa că luă o hotărâre.

– Îți dau o lună de probă, zise el. După asta vom vedea ce facem.

– Mulțumesc, domnule MacAllister. Vă mulțumesc din suflet.

– Așteaptă. Îi întinse Larei douăzeci și cinci de dolari. Banii ăștia sunt ai tăi.

Lara strânse banii în pumn, simțind pe buze gustul libertății. Pentru prima oară era plătită pentru munca ei.

De la bancă, Lara se duse la spital. Doctorul Duncan tocmai ieșea din salonul unde se găsea tatăl ei. Lara se simți brusc cuprinsă de panică.

– N-a...?

– Nu... nu... o să se facă bine, Lara. Șovăi puțin. „Bine" înseamnă că nu va muri... cel puțin nu încă... dar va trebui să stea în pat câteva săptămâni. Va avea nevoie de cineva care să-l îngrijească.

– O să-l îngrijesc eu, spuse Lara.

Doctorul o privi și murmură:

– Tatăl tău nu știe, dar e un om tare norocos, draga mea.

– Acum pot intra să-l văd?

– Da.

Lara intră în salonul unde era tatăl ei și rămase în picioare, uitându-se la el. James Cameron zăcea în pat, palid și neajutorat, parcă brusc îmbătrânit. Lara simți cum o copleșește un val de afecțiune. În sfârșit va putea face ceva pentru tatăl ei, ceva care-l va convinge s-o aprecieze și s-o iubească. Se apropie de pat.

– Tati...

El ridică privirea și bombăni:

– Ce dracu' cauți aci? Ai treabă dă făcut acasă.

Lara îngheță.

– Ș... știu, tati. Voiam doar să-ți spun că am fost la domnul MacAllister. I-am spus că am să strâng eu chiriile până te pui pe picioare și...

– *Tu* să strângi chiriile? Mă faci să râd. Se cutremură brusc de un spasm. Când vorbi din nou, glasul abia i se auzea. Soarta... se jelui el. Acu' o să fiu zvârlit în stradă.

Nici nu se gândea ce s-ar fi întâmplat cu fata. Lara rămase mult timp acolo, fără să-și ia ochii de la el. Apoi îi întoarse spatele și ieși din salon.

Trei zile mai târziu, James Cameron ieși din spital și rămase în pat.

– Va trebui să nu te dai jos din pat vreo două zile, îi spuse doctorul Duncan. Mâine sau poimâine vin să văd cum te simți.

– Da' io nu pot să stau în pat, protestă James Cameron. Io sunt un om cu trebi. Am o groază dă lucruri dă făcut.

Doctorul se uită la el și-i spuse cu glas grav:

– Ai de ales. Ori stai în pat și trăiești, ori te dai jos și mori.

La început, chiriașii lui MacAllister se arătară încântați s-o vadă pe adolescenta inocentă care venea să adune banii de chirie. Dar când se obișnuiră cu ideea, începură să găsească nenumărate scuze:

– Săptămâna asta am fost bolnav, am avut facturile de la doctor...

– Fi-miu îmi trimite bani în fiecare săptămână, da' a întârziat poșta...

– A trebuit să cumpăr niscaiva unelte...

– Săptămâna viitoare o să am sigur banii...

Numai că fata nu ceda nici un pas. Asculta politicos, apoi spunea:

– Îmi pare rău, dar domnul MacAllister zice că ziua de chirie e azi, așa că dacă nu aveți banii, va trebui să evacuați camera fără întârziere.

Și, cumva, toți reușeau să facă rost de bani. Lara era neînduplecată.

– Era mai ușor când aveam de a face cu taică-său, mormăi unul dintre chiriași. El era mereu dispus să aștepte câteva zile.

În cele din urmă însă, nu puteau decât s-o admire pentru fermitatea ei.

*

Dacă Lara își închipuise cumva că boala avea să-l apropie pe tatăl ei de ea, se înșelase amarnic. Lara încerca să-i ghicească toate dorințele, dar cu cât se arăta mai grijulie, cu atât el se purta mai urât.

În fiecare zi ea îi aducea flori proaspete și câte ceva bun de mâncat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zbiera el. Nu te mai învârti atâta în juru' meu. N-ai treabă de făcut?

– M-am gândit că ți-ar plăcea...

– *Afară!* urla el, întorcându-se cu fața la perete.

„Îl urăsc", își zicea Lara. „Îl urăsc."

La sfârșitul lunii, când Lara intră în biroul lui Sean MacAllister cu plicurile pline cu banii de chirie, el îi numără și spuse:

– Domnișoară, sunt silit să recunosc că m-ai uimit. Te-ai descurcat mai bine decât tatăl tău.

Cuvintele lui o umplură de încântare.

– Mulțumesc.

– De fapt, e prima lună când toți au plătit la timp și întreaga sumă.

– Atunci, eu și tata putem rămâne în casă? întrebă Lara cu sufletul la gură.

MacAllister o cercetă cu privirea o clipă.

– Presupun că da. Cred că-ți iubești tatăl foarte mult.

– Ne vedem sâmbăta viitoare, domnule MacAllister.

capitolul 5

La vârsta de șaptesprezece ani, fetița înaltă, slăbuță și cu obrazul supt se transformă în femeie. Chipul ei purta pecetea strămoșilor scoțieni: pielea strălucitoare, sprâncenele frumos desenate, ochii cenușii de culoarea norilor înainte de furtună, părul negru și învolburat. În plus, în jurul ei plutea un aer de melancolie, semn al sufletului însângerat al unui popor cu o istorie atât de tragică. Cu greu îți puteai desprinde privirea de chipul Larei Cameron.

Majoritatea chiriașilor nu aveau alături o femeie, afară de cele pe care le plăteau la bordelul lui Madam Kirstie sau la alte case de toleranță, așa că o fată atât de frumoasă era pentru ei o țintă cât se poate de firească. Câte unul îi ațintea calea în bucătărie sau în dormitorul lui în timp ce ea făcea curat, spunându-i:

– De ce nu ești drăguță cu mine, Lara? Aș putea face multe pentru tine.

Sau:

– Așa-i că n-ai nici un prieten? Să-ți arăt eu ce înseamnă să fii bărbat.

Sau:

– Ți-ar plăcea să mergi la Kansas City? Plec săptămâna viitoare și aș fi încântat să te iau cu mine.

Când câte un chiriaș încerca s-o convingă să se culce cu el, Lara intra în cămăruța unde tatăl ei zăcea neputincios și spunea:

– Te-ai înșelat, tată. Toți bărbații umblă după mine.

După care ieșea, lăsându-l să se holbeze în urma ei.

James Cameron muri în zorii unei dimineți de primăvară, și Lara îl înmormântă în cimitirul Greenwood din zona Passiondale. La înmormântare nu mai era prezentă decât Bertha. Nimeni nu vărsă vreo lacrimă.

Într-o bună zi, în bloc se mută un nou chiriaș, un american pe nume Bill Rogers. Era trecut de șaptezeci de ani, chel și gras, comunicativ și-i plăcea să stea la taclale. După cină, rămânea de vorbă cu Lara.

– Ești prea al naibii de frumoasă ca să trăiești în fundătura asta, o povățuia el. Ar trebui să mergi la Chicago sau la New York. Acolo e de tine.

– Într-o bună zi, am să merg, răspundea Lara.

– Ai toată viața înaintea ta. Știi ce vrei să faci cu ea?

– Vreau să am lucruri ale mele.

– Ah, adică haine frumoase și...

– Nu. Pământ. Vreau să am pământul meu. Tata n-a avut niciodată nimic al lui. Toată viața a trebuit să trăiască din bunăvoința altora.

Chipul lui Bill Rogers se înseninâ.

– Păi, eu am lucrat chiar în imobiliare.

– Serios?

– Am avut construcții în toată zona Midwest. Ba într-un timp chiar și un lanț de hoteluri.

Vorbise pe un ton încărcat de nostalgie.

– Și ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

– M-am lăcomit. Și-am pierdut tot. Dar cât a fost, a fost grozav.

Din acel moment ajunseră să discute despre afaceri imobiliare aproape în fiecare seară.

– Prima regulă în imobiliare, îi spuse Rogers, este BAO. Să nu uiți asta niciodată.

– Ce înseamnă BAO?

– Banii altor oameni. Ceea ce face din imobiliare o afacere de mâna întâi e faptul că statul permite reducerea dobânzii și a deprecierii, în timp ce numărul proprietăților tale crește. Cele mai importante trei lucruri în imobiliare sunt locul, locul și iar locul. O clădire frumoasă în vârful unui deal e pierdere de timp. O clădire urâtă în centrul orașului te îmbogățește.

Rogers o învață pe Lara despre ipoteci, refinanțare și utilizarea împrumuturilor de la bancă. Lara asculta, învăța și memora. Era ca un burete, absorbind cu nesaț fiecare informație.

Cel mai semnificativ lucru pe care i-l spuse Rogers era:

– Știi, aici la Glace Bay e mare nevoie de locuințe. O ocazie excelentă pentru cine știe să profite. Dacă aș avea cu douăzeci de ani mai puțin...

Din acel moment, Lara începu să privească Glace Bay cu alți ochi, imaginându-și că pe terenurile virane se înălțau blocuri de birouri și locuințe. Era fascinant, dar și frustrant. De visat, visa, numai că nu avea bani ca să-și preschimbe visurile în realitate.

– Ține minte, îi zise Bill Rogers în ziua când plecă din oraș. Banii altor oameni. Mult noroc, fetițo.

Peste o săptămână, în blocul lor se mută Charles Cohn. Era un om mărunțel, trecut de șaizeci de ani, curat, îngrijit și bine îmbrăcat. Cohn ședea la masă

cu ceilalți chiriași, dar vorbea foarte puțin. Părea că trăiește undeva în lumea lui.

O privea pe Lara cum își făcea treburile în bloc, zâmbea, dar nu se plângea niciodată.

– Cât timp aveți de gând să rămâneți cu noi? îl întreba Lara.

– Nu știu sigur. Poate o săptămână, poate o lună sau chiar două...

Charles Cohn era o enigmă pentru Lara. Nu se potrivea deloc cu ceilalți chiriași. Fata încerca să-și dea seama ce meserie avea. Cu siguranță nu era miner sau pescar și nu arăta nici a negustor. Părea superior celorlalți locatari și mai bine educat. Îi spusese Larei că încercase să-și ia cameră la hotelul din oraș, numai că nu găsise nimic liber. Lara observă că la masă aproape nu se atingea de mâncare.

– Dacă aveți cumva niște fructe, spunea el pe un ton de scuză. Sau niște legume...

– Țineți vreun regim anume? îl întrebă Lara.

– Într-un fel. Mănânc numai mâncare cușer și mă tem că în Glace Bay așa ceva nu există.

În seara următoare, când Charles Cohn se așeză la masă, i se aduse o farfurie cu cotlete de miel. El ridică surprins ochii spre Lara.

– Îmi pare rău. Nu pot mânca, zise el. Cred că ți-am explicat...

– Așa e, zâmbi ea. Asta-i mâncare cușer.

– Cum?

– Am găsit un magazin cu mâncare cușer la Sydney. Mi-a spus *shochet*[1] de acolo. Poftă bună. Chiria dumneavoastră include două mese pe zi. Mâine o să aveți friptură.

Începând din acel moment, ori de câte ori Lara avea o clipă liberă, Cohn își făcuse timp să stea de vorbă cu ea, s-o educe. Era impresionat de istețimea ei și de spiritul ei independent.

Într-o zi, îi mărturisi de ce se afla în Glace Bay.

[1] Persoană certificată oficial drept competentă ca să sacrifice vite și păsări după canoanele legii iudaice (n.tr.)

– Sunt director executiv la Continental Supplies.

Era un cunoscut lanț național.

– Am venit să caut un amplasament pentru noul nostru magazin.

– Ce grozav! se bucură Lara.

„Știam eu că era la Glace Bay pentru un motiv important."

– O să faceți o clădire nouă?

– Nu. O să găsim pe cineva care s-o facă. Noi doar închiriem clădirile.

La ora trei dimineața, Lara se trezi dintr-un somn adânc și se ridică în capul oaselor, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Avusese cumva un vis? Nu. Gândurile îi roiau în minte. Era prea surescitată ca să mai adoarmă.

Când Charles Cohn ieși din cameră să vină la micul dejun, Lara îl aștepta.

– Domnule Cohn... Știu eu un loc cum nu se poate mai potrivit, zise ea pe nerăsuflate.

El o privi nedumerit.

– Poftim?

– Terenul de care vorbeați.

– Zău? Unde?

Lara evită să răspundă.

– Să vă întreb ceva. Dacă eu aș fi proprietara unui loc care să vă placă și dacă aș ridica acolo o construcție, ați fi de acord să mi-o închiriați mie pentru cinci ani?

El clătină din cap.

– E o întrebare ipotetică, nu?

– Ați fi de acord? insistă Lara.

– Lara, ce știi tu despre construcții?

– N-aș construi-o eu, răspunse ea. Aș angaja un arhitect și o firmă de încredere care să se ocupe de asta.

Charles Cohn o privi cu atenție.

– Înțeleg. Și unde-i locul ăsta nemaipomenit?

– Am să vă arăt, îi spuse Lara. Credeți-mă, o să vă placă. E perfect.

După micul dejun, Lara îl duse pe Charles Cohn în centru. La intersecția dintre străzile Main și Commercial era un teren viran de formă pătrată. Un loc pe care Cohn îl inspectase cu două zile înainte.

– Ăsta-i locul la care mă gândeam, zise ea.

Cohn rămase pe loc, prefăcându-se că-l studiază.

– Ai *ahf* – adică fler. E un loc foarte bun.

Deja făcuse unele cercetări discrete și aflase că locul era proprietatea unui bancher, Sean MacAllister. Misiunea lui Cohn era să găsească un teren, să aranjeze cu o firmă care să ridice construcția și apoi s-o închirieze. Compania nu era interesată de cine va construi clădirea, atâta timp cât erau respectate specificațiile.

Cohn o studia pe Lara.

„E prea tânără", își zise el. „Este o idee nebunească. Și totuși... «Am găsit un magazin cu mâncare cușer la Sydney... Mâine o să aveți friptură.»" Fata avea atâta *rachmones*... compasiune.

– Dacă aș putea avea terenul ăsta, spuse ea pe un ton pătimaș, și aș ridica o clădire după specificațiile dumneavoastră, mi-ați închiria-o pe cinci ani?

El tăcu, apoi zise rar:

– Nu, Lara. Nu pe cinci ani, pe zece.

În aceeași după-amiază, Lara se duse la Sean MacAllister. El ridică privirea, surprins s-o vadă intrând în biroul lui.

– Ai venit mai devreme cu câteva zile, Lara. Azi e abia miercuri.

– Știu. Vreau să vă rog ceva, domnule MacAllister.

Sean MacAllister ședea la birou, măsurând-o cu privirea. „S-a făcut o fată tare frumoasă. Nu fată, ci femeie." Îi vedea rotunjimea sânilor prin bluza de bumbac pe care o purta.

– Stai jos, draga mea. Ce pot face pentru tine?

Lara era prea surescitată ca să stea jos.

– Aș vrea să fac un împrumut.

Cererea ei îl luă prin surprindere.

– Poftim?

– Aș vrea să împrumut niște bani.

El zâmbi cu indulgență.

– Nu văd de ce nu. Dacă ai nevoie de o rochie nouă sau așa ceva, aș fi încântat să-ți avansez...

– Aș vrea să împrumut două sute de mii de dolari.

Lui MacAllister îi îngheță zâmbetul pe buze.

– E cumva vreo glumă?

– Nu, domnule. Lara se aplecă spre el și-i spuse adevărul: Există un teren pe care aș vrea să-l cumpăr ca să ridic o clădire. Am un chiriaș important care-i dispus să mi-o închirieze pe zece ani. Asta va garanta costul terenului și al clădirii.

MacAllister o studia încruntat.

– Ai discutat asta cu proprietarul terenului?

– Asta și fac în clipa de față, răspunse Lara.

Lui îi luă o clipă ca să înțeleagă.

– Stai puțin. Vrei să spui că-i vorba de un teren al meu?

– Da. Cel de la intersecția străzilor Main și Commercial.

– Și ai venit să împrumuți bani de la *mine* ca să cumperi terenul *meu?*

– Să știți că terenul nu valorează mai mult de douăzeci de mii de dolari. Am verificat. Eu vă ofer treizeci. Veți face un profit de zece mii pe teren, plus dobânda la cele două sute de mii pe care mi-i împrumutați ca să ridic construcția.

MacAllister clătină din cap.

– Îmi ceri să-ți împrumut două sute de mii de dolari fără nici o garanție. Nici nu mă gândesc.

Lara se aplecă în față.

– *Există* o garanție. Dumneavoastră veți avea ipotecă pe clădire, plus terenul. Nu aveți cum să fiți în pierdere.

MacAllister ședea la birou, studiind-o și răsucind propunerea ei pe toate părțile. Chipul i se destinse într-un zâmbet.

– Știi, zise el, ai un curaj nebun. Dar niciodată n-aș avea cum să explic directorilor mei un împrumut ca ăsta.

– Dumneavoastră nu aveți directori, replică Lara.

De data asta, el râse de-a binelea.

– Adevărat.

Lara se aplecă spre el și bancherul văzu cum sânii ei ating marginea biroului.

– Domnule MacAllister, dacă acceptați, nu veți regreta niciodată. Vă promit.

El nu-și putea lua ochii de la sânii fetei.

– Nu semeni câtuși de puțin cu tatăl tău, așa-i?

– Nu, domnule.

„Câtuși de puțin", își repetă ea în gând cu înverșunare.

– Să presupunem, de dragul discuției, că aș fi interesat, zise prudent MacAllister. Cine e chiriașul ăsta de care vorbești?

– Îl cheamă Charles Cohn. E director la Continental Supplies.

– Lanțul de magazine?

– Da.

Brusc, MacAllister deveni foarte interesat.

– Vor să deschidă acolo un mare magazin ca să aprovizioneze minerii și muncitorii forestieri cu echipament.

MacAllister adulmecă mirosul unui succes instantaneu.

– Unde l-ai cunoscut pe acest om? întrebă el pe un ton aparent dezinteresat.

– Locuiește la mine cu chirie.

– Înțeleg. Lasă-mă să mă gândesc, Lara. Mai vorbim mâine.

Lara aproape că tremura de emoție.

– Vă mulțumesc, domnule MacAllister. N-o să vă pară rău.

– Nu, zâmbi el. Nu cred că o să-mi pară rău.

În aceeași după-amiază, Sean MacAllister se duse la blocul chiriașilor ca să-l cunoască pe Charles Cohn.

– Am trecut să vă urez bun venit în Glace Bay, începu MacAllister. Eu sunt Sean MacAllister. Banca orașului e proprietatea mea. Am auzit că sunteți în oraș. Dar n-ar trebui să locuiți în blocul cu chirie, ar trebui să stați la hotel. E mult mai confortabil.

– Hotelul era plin, îi explică domnul Cohn.

– Asta pentru că cei de acolo nu știau cine sunteți.

– Și cine sunt? întrebă glumeț domnul Cohn.

Sean MacAllister zâmbi și el.

– Nu-i cazul să ne jucăm, domnule Cohn. Vorba se duce repede. Înțeleg că sunteți interesat să închiriați o clădire care ar urma să fie ridicată pe un teren care este proprietatea mea.

– La ce proprietate vă referiți?

– Terenul de la intersecția străzilor Main și Commercial. E un loc grozav, așa-i? Nu cred că vom avea probleme să facem târgul.

– Deja am făcut târgul cu cineva.

Sean MacAllister pufni în râs.

– Cu Lara? Frumușică, nu? De ce nu veniți cu mine la bancă să încheiem un contract?

– Cred că n-ați înțeles, domnule MacAllister. V-am spus că deja am încheiat o înțelegere.

– Cred că dumneavoastră n-ați înțeles, domnule Cohn. Nu Lara e proprietara acelui teren, ci eu.

– Ea încearcă să-l cumpere de la dumneavoastră, nu?

– Da. Dar eu nu sunt obligat să i-l vând.

– Nici eu nu sunt obligat să construiesc magazinul pe terenul dumneavoastră. Am văzut alte trei locații la fel de bune. Mulțumesc că ați trecut pe aici.

Sean MacAllister îl privi lung.

– Vreți să spuneți... că vorbiți serios?

– Foarte. Nu fac niciodată vreo afacere care să nu fie cușer și nu-mi calc niciodată cuvântul.

– Dar Lara nu se pricepe la construcții. Ea...

– Are de gând să găsească oameni care se pricep. Bineînțeles, ultimul cuvânt îl avem noi.

Bancherul căzu pe gânduri.

– Să înțeleg că Continental Supplies e dispusă să semneze un contract de închiriere pe zece ani?

– Întocmai.

– Înțeleg. Atunci, date fiind împrejurările, eu... am să mă gândesc.

Când Lara ajunse acasă, Charles Cohn îi relată discuția cu bancherul.

Lara se supără.

– Vreți să spuneți că domnul MacAllister a încercat să lucreze pe la spatele meu și...?

– Nu-ți face griji, o liniști Cohn. Va încheia târgul cu tine.

– Chiar credeți?

– E bancher. Treaba lui e să facă profit.

– Dar dumneavoastră? De ce faceți asta pentru mine? întrebă Lara.

Și el se întrebase același lucru. „Pentru că ești dureros de tânără", își zise el. „Pentru că locul tău nu-i în acest oraș. Și fiindcă mi-aș dori să am o fiică așa ca tine."

Dar nici unul din aceste lucruri nu-l rosti cu voce tare.

– N-am nimic de pierdut, Lara. Am mai găsit câteva locații care s-ar potrivi la fel de bine. Dacă poți obține acest teren, aș vrea să fac asta pentru tine. Compania mea nu se preocupă de cei cu care închei afacerea. Dacă obții împrumutul și eu sunt de acord cu constructorul, am demarat afacerea.

Lara se simți inundată de un val de bucurie.

– Nu... nu știu cum să vă mulțumesc. Am să mă duc să-l văd pe domnul MacAllister și...

– În locul tău, eu nu m-aș duce, o sfătui Cohn. Lasă-l să vină el la tine.

Ea păru îngrijorată.

– Și dacă nu vine?

Cohn zâmbi.

– Va veni. Îi întinse Larei un contract de închiriere. Iată contractul pe zece ani, cum am discutat. Înțelegi că depinde de felul în care te vei conforma cerințelor noastre privind construcția. Îi dădu un set de acte. Aici sunt specificațiile.

Lara își petrecu noaptea studiind paginile cu desene și instrucțiuni.

A doua zi de dimineață, Sean MacAllister îi telefonă Larei.

– Poți veni până la mine, Lara?

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

– Într-un sfert de oră sunt acolo.

Bancherul o aștepta.

– M-am tot gândit la discuția noastră, începu MacAllister. Aș avea nevoie de acordul scris al domnului Cohn că-ți închiriază clădirea pe zece ani.

– Îl am la mine, declară Lara.

Își deschise geanta și scoase contractul. Sean MacAllister îl studie cu luare-aminte.

– Pare să fie în ordine.

– Atunci facem târgul? întrebă Lara, abia îndrăznind să respire.

MacAllister clătină din cap.

– Nu.

– Dar eu credeam...

El bătea nervos darabana cu degetele în masă.

– Drept să-ți spun, Lara, nu mă prea grăbesc să vând terenul ăsta. Cu cât amân mai mult, cu atât îi crește valoarea.

Ea îl privi cu ochi lipsiți de expresie.

– Dar ați...

– Cererea ta e total neobișnuită. Nu ai nici un fel de experiență. Aș avea nevoie de un motiv cu totul special ca să-ți acord împrumutul.

– Nu înțel... ce fel de motiv?

– Să zicem... un mic bonus. Spune-mi, Lara, ai avut vreodată un iubit?

Întrebarea o luă complet pe nepregătite.

– Eu... nu.

Simțea cum îi scapă afacerea din mână.

– Ce legătură are...?

MacAllister se aplecă în față.

– Am să fiu sincer cu tine, Lara. Găsesc că ești foarte frumoasă. Aș vrea să mă culc cu tine. *Quid pro quo*. Asta înseamnă...

– Știu ce înseamnă.

Avea chipul împietrit.

– Hai să privim problema din alt unghi. Asta-i șansa să faci ceva cu viața ta. Adevărat? Să ai ceva al tău, să fii cineva. Să-ți dovedești că nu ești ca tatăl tău.

Gândurile Larei roiau nebunește.

– Probabil că nu ți se va mai ivi o astfel de ocazie, Lara. Poate ai nevoie de ceva timp să te gândești și...

– Nu. Percepea sunetul spart al propriei voci. Vă pot da răspunsul meu pe loc.

Își înconjură trupul cu brațele, ca să-și stăpânească tremurul. Tot viitorul ei, întreaga ei viața atârnau de ceea ce avea să spună.

– Am să mă culc cu dumneavoastră.

Rânjind, MacAllister se ridică și se apropie de ea, întinzând brațele grăsane.

– Nu acum, îl opri Lara. După ce văd contractul.

A doua zi, Sean MacAllister îi înmână Larei un contract pentru un împrumut la bancă.

– E un contract foarte simplu, draga mea. Un împrumut de două sute de mii de dolari pe zece ani, cu dobândă de opt la sută. Îi întinse un stilou. Poți semna aici, pe ultima pagină.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, mai întâi aș vrea să-l citesc, răspunse ea. Se uită la ceas. Dar n-am timp acum. Pot să-l iau cu mine? Îl aduc mâine.

Sean MacAllister ridică din umeri.

– Foarte bine. Coborî glasul. Cât privește mica noastră întâlnire... Sâmbăta viitoare trebuie să merg la Halifax. M-am gândit că poate mergem împreună.

Lara îi văzu zâmbetul libidinos și simți că i se face rău de la stomac.

– Bine, îngăimă ea abia auzit.

– Perfect. Atunci semnezi contractul, mi-l aduci și se cheamă că am încheiat afacerea. Chibzui câteva clipe. O să ai nevoie de o firmă bună de construcții. Ai auzit de Nova Scotia Construction Company?

Lara se lumină la față.

– Da. Îl cunosc pe șeful de șantier, Buzz Steele.

Acesta ridicase câteva dintre cele mai mari clădiri din Glace Bay.

– Bine. E o firmă de încredere. Eu ți-aș recomanda să apelezi la ei.

– Am să vorbesc mâine cu Buzz.

În aceeași seară, Lara îi arătă contractul lui Charles Cohn. Nu îndrăzni să-i spună despre înțelegerea secretă încheiată cu MacAllister. Îi era prea rușine. Cohn citi cu atenție contractul și când termină, i-l înapoie Larei.

– Eu te-aș sfătui să nu semnezi.

Pe Lara o cuprinse disperarea.

– De ce?

– Există o clauză care prevede că această construcție trebuie terminată până la 31 decembrie, altfel drepturile asupra ei îi revin băncii. Cu alte cuvinte, clădirea îi va aparține lui MacAllister și firma mea va fi chiriașul *lui*. Dacă pierzi ipoteca, vei fi în continuare obligată să plătești împrumutul plus dobânda. Cere-i să schimbe clauza asta.

Larei îi răsunară în minte cuvintele lui MacAllister: „Nu mă prea grăbesc să vând terenul ăsta. Cu cât amân mai mult, cu atât îi crește valoarea".

Lara clătină din cap.

– Nu va accepta.

– În cazul acesta, îți asumi un risc enorm, Lara. Se prea poate să nu te alegi cu nimic, dar vei avea de plătit o datorie de două sute de mii de dolari, plus dobânda.

– Dar dacă reușesc să termin construcția la termen...

– E un „dacă" foarte mare. Când ridici o clădire, ești la mâna unui mare număr de oameni. Ai fi uimită să afli câte lucruri pot să-ți scape de sub control.

– La Sydney există o firmă de construcții excelentă. Au construit o sumedenie de clădiri în oraș. Eu îl cunosc pe șeful de șantier. Dacă el mă asigură că poate termina construcția la timp, vreau să încep lucrările.

Nerăbdarea și disperarea din vocea Larei spulberară îndoielile lui Cohn.

– Bine, zise el într-un târziu. Atunci vorbește cu șeful de șantier.

Lara îl găsi pe Buzz Steele cocoțat pe grinzile de oțel ale unei clădiri cu cinci niveluri pe care o ridica în Sydney. Steele era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cărunt și cu obrazul bătucit. Șeful de șantier o întâmpină pe Lara cu căldură.

– Ce surpriză plăcută! exclamă el. Cum de-au lăsat o fată frumoasă ca tine să plece din Glace Bay?

– Am plecat în taină, răspunse Lara. Am o treabă pentru dumneavoastră, domnule Steele.

– Nu zău? zâmbi el. Și ce construim? O casă de păpuși?

– Nu. Lara scoase specificațiile pe care i le dăduse Charles Cohn. Asta e clădirea.

Buzz Steele le studie câteva clipe, apoi ridică privirea, surprins.

– Păi, asta-i o treabă foarte importantă. Ce legătură are cu tine?

– Eu am pus la cale afacerea, declară Lara cu mândrie. Clădirea va fi proprietatea mea.

Steele fluieră încetișor.

– Păi... bravo ție, draga mea.

– Există două probleme.

– Care?

– Construcția trebuie terminată până la 31 decembrie, altfel îi revine băncii, și trebuie să se încadreze în suma de o sută șaptezeci de mii de dolari. Se poate face asta?

Steele cercetă din nou specificațiile. Lara îl vedea cum calculează în gând.

– Da, se poate, spuse el într-un târziu.

Lara abia se abținu să nu țipe în gura mare de bucurie.

– Atunci am încheiat afacerea.

Dădură mâna.

– Ești cel mai frumos șef pe care l-am avut vreodată, îi declară Buzz Steele.

– Mulțumesc. Cât de curând putem începe?

– Să-ți zic cum facem. Mâine mă duc la Glace Bay să văd locul. Am să-ți ridic o clădire de care să fii mândră.

Lara plecă, fericită de parcă ar fi avut aripi. Se înapoie la Glace Bay și-i dădu vestea lui Charles Cohn.

– Ești sigură că e o firmă de încredere, Lara?

– Îi știu că sunt, îl asigură ea. Au ridicat clădiri aici, în Sydney, la Halifax și...

Entuziasmul ei era molipsitor. Cohn zâmbi.

– Păi, atunci se cheamă că am intrat în afaceri.

– Adevărat, nu? surâse larg Lara.

În clipa următoare își aminti înțelegerea cu MacAllister și zâmbetul i se topi. „Sâmbăta viitoare trebuie să merg la Halifax. M-am gândit că poate mergem împreună." Până atunci mai erau doar două zile.

A doua zi de dimineață, Lara semnă contractele. Sean MacAllister o privi ieșind din birou, foarte încântat

de sine însuși. Nici nu se gândea s-o lase să aibă noua clădire. Aproape că-i venea să râdă în gura mare de naivitatea ei. Urma să-i împrumute banii, dar de fapt își împrumuta lui însuși. Se gândi cum va fi să facă dragoste cu un trup atât de tânăr și de frumos și simți cum intră în erecție.

Până atunci, Lara fusese la Halifax numai de două ori. În comparație cu Glace Bay, era un oraș animat, înțesat de pietoni, automobile și magazine pline de mărfuri. Sean MacAllister o duse pe Lara la un motel de la marginea orașului. Trase mașina în parcare și o bătu ușor pe Lara pe genunchi.

– Așteaptă aici până trec numele noastre în registru, iubito.

Lara rămase să aștepte în mașină, cuprinsă de panică. „Îmi vând trupul", se gândi ea. „Ca o prostituată. Dar e tot ce am de vânzare și măcar omul ăsta socotește că valorez două sute de mii de dolari. Tata n-a văzut în viața lui atâția bani. Întotdeauna a fost prea..."

Portiera se deschise. MacAllister stătea în fața ei, zâmbind.

– Gata, am aranjat. Să mergem.

Lara simți brusc că se sufocă. Îi bătea inima atât de tare încât avea senzația că o să-i sară din piept. „Am să fac infarct", se gândi ea.

– Lara... zise MacAllister, fixând-o cu o privire stranie. Nu te simți bine?

„Nu. Simt că mor. O să mă ducă la spital și am să mor acolo. Am să mor virgină."

– Sunt bine, răspunse ea.

Coborî încet din mașină și-l urmă pe MacAllister într-un bungalow sărăcăcios cu un pat, două scaune, o masă de toaletă uzată și o baie strâmtă.

Avea senzația că trăiește un coșmar.

– Deci, asta-i prima oară, da? întrebă MacAllister.

Lara își aminti de băieții de la școală, care o pipăiseră, îi atinseseră sânii și încercaseră să-i vâre mâna între picioare.

– Da, răspunse ea.

Îl privi pe MacAllister, care începu să-și scoată hainele. Avea un trup puhav.

– Dezbracă-te, îi ceru MacAllister.

Lara își scoase încet bluza, fusta și pantofii. Rămase în sutien și chiloți. MacAllister îi privi trupul și se apropie de ea.

– Ești frumoasă. Știi asta, nu, iubito?

Lara îi simțea mădularul lipit de trupul ei. MacAllister o sărută pe buze, umplând-o de dezgust.

– Dezbracă-te de tot, îi ceru el grăbit.

Apoi se apropie de pat și-și scoase indispensabilii. Avea un penis tare și roșu.

„N-o să încapă în mine niciodată", își zise Lara. „O să mă ucidă."

– Grăbește-te.

Lara își scoase încet sutienul și chiloții, pășind afară din ei.

– Dumnezeule! murmură el. Ești fantastică. Vino încoace.

Lara se apropie de pat și se așeză. MacAllister îi strânse dureros sânii în palme, făcând-o să țipe tare.

– A fost bine, nu-i așa? E timpul să afli ce înseamnă un bărbat.

MacAllister o împinse pe pat și-i desfăcu picioarele.

Brusc Lara intră în panică.

– N-am nici o protecție, zise ea. Adică... aș putea rămâne însărcinată.

– Nu te teme, o liniști MacAllister. N-am să termin înăuntru.

În clipa următoare, Lara îl simți pătrunzând-o cu putere.

– Stai! țipă ea. Eu...

Dar MacAllister nu mai putea aștepta. Se împingea în ea, făcând-o să sufere dureri îngrozitoare. Tot mai tare și mai tare. Lara își duse mâna la gura ca să nu țipe. „O să se termine îndată", își zise ea, „pe urmă voi fi proprietara unei clădiri. Și voi putea ridica încă una. Și încă una..."

Durerea devenea insuportabilă.

– Mișcă-ți fundul! zbieră MacAllister. Nu sta degeaba. Mișcă-te!

Ea încercă să se miște, dar îi era cu neputință. Durerea era prea mare.

Brusc MacAllister icni, și Lara simți cum tot trupul i se cutremură de un spasm. El scoase un geamăt satisfăcut și rămase nemișcat deasupra ei. Lara era îngrozită.

– Ați spus că n-o să...

El se propti în coate și-i zise de la obraz:

– Nu m-am putut abține, iubito, ești așa frumoasă. Dar nu-ți face griji. Dacă rămâi însărcinată, cunosc eu un doctor care va avea grijă de tine.

Lara întoarse capul într-o parte, ca el să nu-i citească expresia de scârbă. Se duse șchiopătând la baie, îndurerată și sângerând. Rămase sub duș, lăsând apa caldă să-i scalde trupul și repetându-și în gând: „S-a terminat. Am făcut și asta. Acum am pământ. O să fiu bogată".

Acum tot ce avea de făcut era să se îmbrace și să se înapoieze la Glace Bay ca să demareze construcția.

Ieși din baie și Sean MacAllister îi zise:

– A fost așa de bine că o s-o facem încă o dată.

capitolul 6

Charles Cohn inspectase cinci construcții ridicate de firma Nova Scotia Construction.

– E o firmă de mâna întâi, îi spusese el Larei. N-ar trebui să avem nici o problemă cu ei.

Acum Lara, Charles Cohn și Buzz Steele studiau noul amplasament.

– E perfect, declară Buzz Steele. Măsurătorile dau circa 4 000 de metri pătrați. Asta înseamnă că puteți avea clădirea de 1 800 de metri pătrați pe care o doriți.

– Puteți s-o terminați până la 31 decembrie? întrebă Charles Cohn, decis s-o protejeze pe Lara.

– Chiar mai devreme, îl asigură Steele. Eu vă promit că-i gata până în Ajunul Crăciunului.

Lara radia de fericire.

– Cât de curând puteți începe?

– Până la mijlocul săptămânii viitoare echipa mea va fi aici.

Felul în care se înălța construcția era una dintre cele mai fascinante experiențe trăite de Lara până atunci. Mergea pe șantier în fiecare zi.

– Vreau să învăț, îi declară ea lui Charles Cohn. Pentru mine ăsta-i abia începutul. Până am să mă retrag din afaceri, am să ridic o sută de clădiri.

Cohn se întrebă dacă Lara chiar își dădea seama în ce se vârâse.

Primii care puseră piciorul pe șantier fură membrii echipei de măsurare. Aceștia stabiliră limitele geometrice legale ale proprietății și bătură țăruși în pământ în toate cele patru colțuri, fiecare vopsit într-o culoare fluorescentă, ca să fie ușor identificat. Munca de măsurare se încheie în două zile și în zorii zilei următoare pe șantier își făcu apariția un utilaj greu de excavat, montat pe platforma unui camion cu șenile.

Lara aștepta.

– Acum ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Buzz Steele.

– Curățăm terenul și scoatem rădăcinile.

– Asta ce înseamnă?

– Utilajul va scoate din pământ trei butuci și va nivela cât de cât terenul.

Următorul utilaj care sosi pe șantier era un retroexcavator pentru săparea șanțurilor pentru fundații, conducte de utilități și țevi de canalizare.

Între timp, chiriașii blocului aflaseră cu toții ce se întâmpla, și acesta devenise principalul subiect de conversație la micul dejun și la cină. Toți se bucurau din suflet pentru Lara.

– Și acum, ce va urma? întrebau ei.

Lara devenea expertă.

– În dimineața asta se amplasează țevile din pământ. Mâine vor începe să monteze lemnăria și să toarne cofrajul de beton, ca să poată înfige grinzile de oțel la locurile lor din planul construcției. Zâmbi larg. Înțelegeți ce vă spun?

Următorul pas era turnarea betonului. Odată finisată fundația, fură descărcate camioane întregi de cherestea și echipe de tâmplari începură să asambleze cadrele de lemn. Zgomotul era îngrozitor, dar în urechile Larei el suna ca o adevărată muzică. Locul răsuna de loviturile ritmice ale ciocanelor și de vâjâitul fierăstraielor electrice. După două săptămâni, panourile pentru ziduri, cu deschizături în dreptul viitoarelor uși și ferestre, stăteau în picioare, ca și cum construcția s-ar fi umflat dintr-odată.

Pentru trecători, era vorba doar de o aglomerare de lemn și oțel, însă pentru Lara era cu totul altceva. Era visul ei devenit realitate. În fiecare dimineață și seară mergea în oraș și privea construcția. „E a mea", își repeta ea. „Clădirea asta îmi aparține."

După episodul cu MacAllister, Lara fusese îngrozită ca nu cumva să rămână însărcinată. Simplul gând îi întorcea stomacul pe dos. Când îi veni ciclul, aproape leșină de bucurie. „Acum, singura grijă e clădirea mea."

Continua să strângă banii de chirie pentru Sean MacAllister fiindcă avea nevoie de un acoperiș deasupra capului, dar trebuia să facă un uriaș efort de voință să intre în biroul lui și să dea ochii cu el.

– Ne-am distrat bine la Halifax, nu-i așa, iubito? Ce-ar fi s-o facem încă o dată?

– Sunt ocupată cu construcția mea, răspundea ferm Lara.

Activitatea de pe șantier se intensifică din momentul în care echipele care lucrau foile metalice și acoperișul, precum și dulgherii începură să lucreze simultan, numărul de oameni, materiale și camioane triplându-se.

Charles Cohn plecase din Glace Bay, dar îi telefona Larei o dată pe săptămână.

– Cum merge construcția? o întrebă el cu ocazia ultimei convorbiri.

– Grozav! răspunse ea entuziasmată.

– Suntem în grafic?

– Suntem în avans.

– Minunat. Acum pot să-ți spun că nu eram prea sigur că ai să reușești.

– Și totuși mi-ai oferit o șansă. Mulțumesc, Charles.

– După faptă și răsplată. Amintește-ți că, fără tine, aș fi murit de foame.

Din când în când Sean MacAllister se alătura Larei pe șantier.

– Va fi ceva frumos, așa-i?

– Da, răspundea Lara.

MacAllister părea sincer mulțumit. „Domnul Cohn a înșelat asupra lui", își spunea Lara. „Uite că nu încearcă să profite de mine."

Spre sfârșitul lui noiembrie construcția progresa rapid. Ușile și ferestrele erau la locul lor și zidurile exterioare fuseseră montate. Structura era pregătită să-și primească rețeaua de nervi și de artere.

În ziua de luni din prima săptămână a lui decembrie munca pe șantier își încetini ritmul. Într-o dimineață, Lara se duse la șantier, unde găsi doar doi muncitori, care oricum nu păreau să facă mare lucru.

– Unde-i restul echipei? De ce n-a venit azi? întrebă Lara.

– Au altă lucrare, răspunse unul dintre muncitori. O să vină mâine.

În ziua următoare, nu veni nimeni.

Lara luă autobuzul până la Halifax să stea de vorbă cu Buzz Steele.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. S-au oprit lucrările.

– N-ai nici un motiv de îngrijorare, o asigură Steele. Am avut o problemă cu altă lucrare și am dus temporar echipa acolo.

– Când se întorc la lucru?

– Săptămâna viitoare. O să terminăm la timp.

– Buzz, știi ce mult înseamnă clădirea asta pentru mine.

– Sigur, Lara.

– Dacă nu terminăm construcția la timp, o pierd. Pierd tot.

– Nu te teme, fetiţo. N-am să las să se întâmple una ca asta.

Lara plecă, dar în sufletul ei începea să se cuibărească un sentiment de neliniște.

Muncitorii nu-şi făcură apariţia nici în săptămâna următoare. Lara se duse din nou la Halifax să-l vadă pe Steele.

– Îmi pare rău, îi spuse secretara. Domnul Steele nu-i aici.

– Trebuie să stau de vorbă cu el. Când se întoarce?

– E plecat din oraş cu treabă. Nu ştiu când se întoarce.

Lara simţi primii fiori de panică.

– E foarte important, insistă ea. Construieşte o clădire pentru mine. Clădirea trebuie terminată în trei săptămâni.

– Eu, una, nu mi-aş face griji, domnişoară Cameron. Dacă domnul Steele spune că va fi terminată, atunci va fi terminată.

– Dar pe şantier nu se întâmplă nimic, ţipă Lara. Nu lucrează nimeni.

– Doriţi să vorbiţi cu domnul Ericksen, adjunctul lui?

– Da, vă rog.

Ericksen era un zdrahon lat în umeri şi foarte binevoitor. Toată făptura lui emana un sentiment de siguranţă.

– Ştiu de ce sunteţi aici, zise el, dar Buzz m-a rugat să vă asigur că nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. Am fost puţin întârziaţi în proiectul ăsta din pricina unor probleme ivite la alte lucrări pe care le executăm, iar construcţia dumneavoastră mai durează numai trei săptămâni.

– Dar sunt încă atâtea de făcut...

– Nu vă neliniştiţi. O să trimitem o echipă luni la prima oră.

– Mulţumesc, zise Lara, răsuflând uşurată. Îmi cer scuze că v-am deranjat, dar stau ca pe ace. Construcţia asta înseamnă enorm pentru mine.

– Nici o problemă, zâmbi Ericksen. Mergeţi acasă şi calmaţi-vă. Sunteţi pe mâini bune.

Luni dimineață, din nou, nici țipenie de om pe șantier. Lara era înnebunită. Îi telefonă lui Charles Cohn.

– Muncitorii au sistat lucrul, se plânse ea și nu înțeleg de ce. Îmi tot promit că vin și nu se țin de cuvânt.

– Cum se cheamă firma? Nova Scotia Construction?

– Da.

– Te sun eu, îi spuse Cohn.

După două ore, Charles Cohn îi telefonă.

– Spune-mi, cine ți-a recomandat firma Nova Scotia Construction?

Ea se gândi o clipă.

– Sean MacAllister.

– Nici nu mă miră. E firma lui, Lara.

Ea simți cum o ia cu leșin.

– Și nu-i lasă pe muncitori să termine la timp...?

– Cam așa se pare.

– Oh, Doamne.

– E un *nahash tzefa*. Un șarpe veninos.

Era prea cumsecade ca să-i amintească fetei că o prevenise. Nu-i mai spuse decât că „Poate... poate se va ivi ceva".

Admira spiritul și ambiția fetei și-l disprețuia pe Sean MacAllister. Dar era neputincios. Nu putea face nimic.

Lara rămase cu ochii în tavan toată noaptea, gândindu-se la prostia pe care o făcuse. Clădirea ridicată de ea urma acum să fie a lui Sean MacAllister, iar ea avea să rămână cu o datorie zdrobitoare pentru care toată viața se va speti muncind ca s-o plătească. Gândul la plata pe care i-ar fi putut-o cere MacAllister o făcea să se cutremure.

A doua zi de dimineață, de cum se trezi, Lara se duse să discute cu Sean MacAllister.

– Bună dimineața, draga mea. Azi arăți superb.

Lara trecu direct la subiect.

– Am nevoie de o prelungire. Clădirea nu va fi gata pe 31 ale lunii.

MacAllister se lăsă ușor pe spătarul scaunului, încruntându-se.

– Zău? Asta-i o veste proastă, Lara.

– Am nevoie de încă o lună.

MacAllister oftă.

– Mă tem că nu se poate. Nici vorbă. Ai semnat un contract. Înțelegerea e înțelegere.

– Dar...

– Îmi pare rău, Lara. Pe data de 31 proprietatea revine băncii.

Când chiriașii din bloc aflară ce se întâmpla, se făcură foc.

– Nemernicul ăla! strigă unul dintre ei. Nu poate să-ți facă una ca asta.

– A și făcut-o, răspunse Lara. S-a sfârșit.

– O să-l lăsăm să-și facă mendrele?

– La dracu', nu! Cât timp ți-a mai rămas? Trei săptămâni?

Lara clătină din cap.

– Mai puțin. Două și jumătate.

Omul se întoarse către ceilalți.

– Hai să mergem să aruncăm o privire la clădirea aia.

– La ce bun...?

– O să vedem.

Nu mult după aceea, vreo șase locatari stăteau în dreptul șantierului, studiind cu atenție construcția.

– N-au instalat nici măcar țevăria, zise unul dintre ei.

– Nici firele electrice.

Rămaseră acolo, dârdâind sub vântul înghețat de decembrie, discutând ce mai era de făcut.

Unul dintre ei se întoarse către Lara.

– Bancherul tău e un mare șmecher. A așteptat până când construcția a fost aproape gata, ca să nu mai aibă el mare lucru de făcut când expiră contractul. Se întoarse spre ceilalți. Eu zic că aici se poate termina în două săptămâni și jumătate.

Se auziră murmure aprobatoare. Lara era uluită.

– N-ați înțeles. Muncitorii nu vor mai veni.

– Uite ce e, fetițo. Avem în bloc instalatori, dulgheri și electricieni, plus o mulțime de prieteni în oraș, care pot face restul.

– Dar eu n-am bani să vă plătesc, insistă Lara. Domnul MacAllister n-o să-mi dea...

– E darul nostru de Crăciun pentru tine.

După aceea se întâmplă ceva de necrezut. În Glace Bay se răspândi repede vestea despre ce se petrecea. Constructori care lucrau pe alte șantiere veniră să arunce un ochi la proprietatea Larei. Jumătate dintre ei erau acolo fiindcă o plăceau pe Lara, iar restul fiindcă avuseseră de-a face cu Sean MacAllister și-l detestau.

– O să-i arătăm noi ticălosului, ziceau ei.

După lucru, treceau să dea o mână de ajutor, muncind până dincolo de miezul nopții, precum și sâmbăta și duminica. Pe șantier reîncepu zarva și zgomotul vesel de construcție. Principala preocupare era să se respecte termenul, așa că în curând clădirea era plină de dulgheri, electricieni și instalatori, care mai de care mai dornic să-și aducă o contribuție. Când Sean MacAllister află ce se întâmplă, dădu fuga pe șantier.

Bancherul rămase înlemnit.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el. Ăștia nu-s muncitorii mei.

– Sunt ai mei, îi replică sfidătoare Lara. Nu există nici o clauză în contract care să-mi interzică să folosesc oamenii mei.

– Păi eu... se bâlbâi MacAllister. Clădirea va trebui să respecte toate specificațiile.

– La va respecta, îl asigură Lara.

Cu o zi înainte de Ajunul Anului Nou clădirea era gata. Se înălța mândră spre cer, solidă și rezistentă, și era cel mai frumos lucru pe care Lara îl văzuse în viața ei. Fata rămase țintuită locului, uluită, fără să-și poată lua ochii de la bloc.

– Îți aparține în întregime, zise cu mândrie unul dintre muncitori. Acu', dăm o petrecere sau nu?

În seara aceea pare-se că întregul oraș sărbătorea prima clădire a Larei Cameron.

Era doar începutul.

Din acel moment, nimic n-o mai opri pe Lara. Avea mintea plină de idei.

– Noii angajați vor avea nevoie de locuință în Glace Bay, îi spuse Lara lui Charles Cohn. Mi-ar plăcea să construiesc case pentru ei. Vă interesează?

– Foarte, încuviință el.

Lara se duse să discute cu un bancher din Sydney, de la care împrumută suficienți bani, garantând cu clădirea, ca să finanțeze noul proiect.

Când construcția caselor se încheie, Lara îi spuse lui Charles Cohn:

– Știi de ce mai are nevoie orașul ăsta, Charles? De cabane pentru turiștii care vin aici la pescuit. Cunosc un loc minunat lângă golf, unde aș putea construi...

Charles Cohn deveni consilierul ei financiar neoficial și, în următorii trei ani, Lara ridică un bloc de birouri, șase cabane pe malul mării și un mall. Băncile din Sydney și Halifax erau încântate să-i împrumute bani.

Doi ani mai târziu, când Lara își vându toate proprietățile imobiliare, avea în bancă un milion de dolari. Abia împlinise douăzeci și unu de ani.

A doua zi, își luă rămas-bun de la Glace Bay și plecă la Chicago.

capitolul 7

Chicago se dovedi o revelație. Până atunci Halifax fusese cel mai mare oraș pe care-l văzuse Lara, dar acum părea un cătun în comparație cu uriașa metropolă din Midwest. Chicago era un oraș animat și zgomotos, plin de agitație și energie, unde toată lumea părea că se grăbește către o destinație importantă.

Lara trase la Stevens Hotel. Nu-i trebui decât o singură privire la femeile îmbrăcate elegant, care treceau prin holul hotelului, ca să-și dea seama de hainele pe care le purta. La Glace Bay mergeau, își zise Lara. La Chicago, nu. În dimineața următoare, Lara demară acțiunea. Se duse la Kane's și Ultimo pentru rochii de firmă, la Joseph's pentru pantofi, la Saks Fifth Avenue și Marshall Field pentru lenjerie, la Trabert și Hoeffer pentru

bijuterii și la Ware pentru o haină de nurcă. De fiecare dată când își cumpăra ceva, îi răsuna în minte glasul tatălui ei: „Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ți iei ceva de la Armata Salvării". Încă înainte să se oprească din febra cumpărăturilor, dulapurile camerei ei de hotel erau ticsite cu haine frumoase.

După aceea, Lara începu să caute în paginile galbene ale cărții de telefoane la rubrica „Agenții imobiliare". Alese firma cu reclama cea mai mare, Parker & Asociații. Lara telefonă și ceru să vorbească cu domnul Parker.

– Îmi puteți spune cine-l caută?

– Lara Cameron.

O clipă mai târziu, auzi un glas în receptor:

– La telefon Bruce Parker. Cu ce vă pot fi de folos?

– Caut un loc potrivit unde să construiesc un hotel frumos, explică Lara.

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni prietenoasă.

– Păi, noi suntem experți la treaba asta, doamnă Cameron.

– *Domnișoară* Cameron.

– Bine. V-ați gândit la ceva anume?

– Nu. La drept vorbind, nu prea cunosc Chicago.

– Nici o problemă. Sunt sigur că vă putem prezenta câteva proprietăți interesante. Doar cât să-mi fac o idee ce anume căutați, de ce capital dispuneți?

– Trei milioane de dolari, declară Lara cu mândrie.

Se așternu o tăcere îndelungată.

– Trei milioane de dolari?

– Da.

– Și vreți să construiți un hotel nou și frumos?

– Da.

Din nou tăcere.

– V-ar interesa să construiți sau să achiziționați ceva în perimetrul orașului, domnișoară Cameron?

– Evident că nu, răspunse Lara. De fapt, eu vreau exact contrariul. Vreau să construiesc un hotel boutique exclusivist, într-o zonă frumoasă care...

– Cu un capital de trei milioane de dolari? chicoti Parker. Mă tem că nu vă putem ajuta.

– Mulțumesc, spuse Lara și puse receptorul în furcă.

Era limpede că telefonase cui nu trebuie.

Răsfoi *Pagini Aurii* și mai dădu șase telefoane. Către seară, se văzu nevoită să recunoască realitatea. Nici una dintre agențiile imobiliare nu era interesată să-i găsească o locație foarte bună unde să construiască un hotel cu o plată netă de trei milioane de dolari. Fiecare îi oferise Larei o sumedenie de sugestii, toate rezumându-se de fapt la același lucru: un hotel ieftin într-o zonă din oraș.

„Niciodată", își zise Lara. „În cazul ăsta, mai bine mă întorc la Glace Bay."

Luni la rând visase la hotelul pe care voia să-l construiască, până când în mintea ei acesta devenise deja o realitate: frumos, animat, tridimensional. Planul ei era să transforme un hotel într-un adevărat cămin departe de casă. Hotelul urma să aibă majoritar apartamente, fiecare cu un living și o bibliotecă, un șemineu în fiecare cameră, și să fie mobilat cu canapele confortabile, șezlonguri și un pian de concert. Apartamentele mai cuprindeau două dormitoare mari și o terasă pe toată lungimea lor. Plus jacuzzi și un minibar. Lara știa exact ce vrea. Întrebarea era cum va obține acest lucru.

Lara intră într-un centru de copiatoare de pe Lake Street.

– Aș dori să tipăresc o sută de cărți de vizită, vă rog.

– Sigur că da. Și ce doriți să scrie pe ele?

– Domnișoara Lara Cameron. Și dedesubt: Dezvoltator imobiliar.

– În regulă, domnișoară Cameron. Vor fi gata în două zile.

– Nu. Le vreau azi după-amiază.

Următorul pas era să se familiarizeze cu orașul.

Lara se plimbă pe Michigan Avenue, State Street și La Salle, apoi de-a lungul Lake Shore Drive, zăbovi în Lincoln Park, cu grădina sa zoologică, terenul de golf și laguna. Vizită Merchandise Mart, se duse la Kroch-Brentano și cumpără cărți despre Chicago. Citi despre celebrițăile

care se stabiliseră la Chicago: Carl Sandburg[1], Frank Lloyd Wright[2], Louis Sullivan[3], Saul Bellow[4]. Citi despre pionieratul unor familii din Chicago – John Baird, Gaylord Donnelleys, Marshall Field, Potter Palmer, Walgreen – și trecu prin fața caselor lor de pe Lake Shore Drive și prin dreptul uriașelor domenii din zona suburbană Lake Forest. Vizită South Side, unde se simți ca acasă, datorită tuturor grupurilor etnice de acolo – suedezi, polonezi, irlandezi, lituanieni – care-i aminteau de Glace Bay.

Porni din nou spre străzi, uitându-se la clădirile pe care vedea anunțul DE VÂNZARE și trecu să stea de vorbă cu agenții imobiliari listați în evidențele orașului.

– Cât costă clădirea aceea?

– Optzeci de milioane de dolari...

– Șaizeci de milioane de dolari...

– O sută de milioane de dolari...

Cele trei milioane de dolari ale ei deveneau o sumă din ce în ce mai neînsemnată. Lara ședea în camera de hotel, analizându-și opțiunile. Fie putea să se îndrepte spre una dintre zonele de mahala ale orașului și să ridice acolo un mic hotel, fie se putea întoarce acasă. N-o încânta nici una din perspective.

„Miza este prea mare ca să renunț tocmai acum", își zise ea.

În dimineața următoare, Lara se opri la o bancă din La Salle Street. Se duse glonț la funcționarul de la ghișeu.

– Aș dori să vorbesc cu domnul vicepreședinte.

Și-i întinse funcționarului cartea ei de vizită.

Cinci minute mai târziu, se găsea în biroul lui Tom Peterson, un om între două vârste, molatic, suferind de un tic nervos. Peterson studie cartea de vizită.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară Cameron?

– Intenționez să construiesc un hotel la Chicago. Aș avea nevoie de un împrumut.

---

[1] Poet american (1878–1967) (n.tr.)

[2] Arhitect american (1867–1859) (n.tr.)

[3] Arhitect american (1856–1924) (n.tr.)

[4] Prozator american (1914–2005) (n.tr.)

Peterson îi adresă un zâmbet vesel.

– De asta suntem aici. Ce fel de hotel doriți să construiți?

– Un hotel boutique frumos, într-o zonă agreabilă.

– Sună interesant.

– Trebuie să vă spun, continuă Lara, că tot capitalul meu e de trei milioane de dolari și...

El zâmbi.

– Nici o problemă.

Lara simți un val de entuziasm.

– Serios?

– Cu trei milioane poți realiza multe dacă știi ce să faci cu ele. Se uită la ceas. Acum am o altă întâlnire. Mă întrebam dacă am putea lua masa împreună diseară, ca să discutăm problema noastră.

– Desigur, acceptă Lara. Mi-ar face plăcere.

– Unde locuiți?

– La Palmer House.

– Ce-ar fi să vin să vă iau la ora opt?

Lara se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc mult. Nici nu vă pot spune cât de bine mă simt după discuția cu dumneavoastră. Sinceră să fiu, începusem să-mi cam pierd curajul.

– Nu-i cazul, îi spuse el. Voi avea eu grijă de dumneavoastră.

La ora opt, Tom Peterson veni s-o ia pe Lara de la hotel, după care o duse la restaurantul Henrici să ia cina împreună. După ce se așezară el zise:

– Știi, mă bucur că ai venit la mine. Putem face multe unul pentru celălalt.

– Da?

– Sigur. Există multe fundulețe în orașul ăsta, dar nici unul așa drăguț ca al tău, iubito. Ai putea deschide un bordel de lux, cu clienți exclusivi...

Lara îngheță.

– Poftim?

– Dacă ai putea face rost de vreo șase fete, atunci am putea...

Dar Lara deja se făcuse nevăzută.

*

A doua zi, Lara se duse la alte trei bănci. Când îi expuse planurile ei directorului primei bănci, acesta zise:

– Vă voi da cel mai bun sfat cu putință. Lăsați-o baltă. Imobiliarele sunt afaceri unde-i nevoie de o mână de bărbat. Aici nu-i loc pentru femei.

– Și de ce, mă rog? întrebă Lara pe un ton lipsit de orice expresie.

– Pentru că ați avea de-a face cu tot felul de macho necioplți. V-ar mânca de vie.

– La Glace Bay nu m-au mâncat de vie, protestă Lara.

El se aplecă în față.

– Să vă spun un mic secret. Chicago nu-i Glace Bay.

Managerul celei de a doua bănci îi spuse:

– Suntem încântați să vă ajutăm, domnișoară Cameron. Numai că, desigur, ce doriți să faceți dumneavoastră iese din discuție. Ce v-am sugera noi este să ne încredințați nouă banii și noi îi vom investi...

Nu apucă să-și ducă fraza la bun sfârșit că Lara și ieși-se din biroul lui.

La cea de a treia bancă, Lara fu invitată în biroul lui Bob Vance, un bărbat agreabil, cu părul cărunt, care arăta exact așa cum trebuie să arate un președinte de bancă. În birou cu el era încă un bărbat la vreo treizeci de ani, palid și slăbuț, cu părul de culoarea nisipului, îmbrăcat într-un costum șifonat și care părea să nu aibă nimic de a face cu locul în care se găsea.

– Domnișoară Cameron, domnul este Howard Keller, unul dintre vicepreședinții noștri.

– Îmi pare bine.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Bob Vance.

– M-ar interesa să construiesc o clădire în Chicago, răspunse Lara. Și caut pe cineva care să mă finanțeze.

Bob Vance zâmbi.

– Ați venit unde trebuie. V-ați gândit la o locație anume?

– Știu în mare zona unde aș vrea să construiesc. În apropiere de Loop[1], nu departe de Michigan Avenue...

– Excelent.

Lara îi povesti despre ideea ei de hotel boutique.

– Sună interesant, spuse Vance. Și de ce capital dispuneți?

– Trei milioane de dolari. Restul aș vrea să-l împrumut.

Urmă o pauză semnificativă.

– Mă tem că nu vă pot ajuta. Problema dumneavoastră e că aveți idei mărețe, dar prea puțini bani. Ei bine, dacă ați vrea ca noi să investim bani pentru dumneavoastră...

– Nu, mulțumesc, refuză Lara. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. La revedere, domnilor.

Le întoarse spatele și ieși din birou, furioasă la culme. În Glace Bay trei milioane de dolari erau o avere. Aici lumea socotea suma asta o nimica toată.

Când ajunse în stradă, auzi un glas strigând-o pe nume:

– Domnișoară Cameron!

Lara se întoarse. Era bărbatul căruia îi fusese prezentată: Howard Keller.

– Da?

– Aș vrea să stăm de vorbă, zise el. Ce-ar fi să mergem la o cafea?

Lara se crispă. Oare toți bărbații din Chicago erau obsedați sexual?

– Există o cafenea bună chiar după colț.

Lara ridică din umeri.

– Foarte bine.

După ce comandară, Howard Keller zise:

– Dacă îmi permiteți, aș vrea să vă dau un sfat.

Lara îl privea cu circumspecție.

– Vă rog.

– În primul rând, dumneavoastră abordați problema în mod greșit.

– Nu credeți că ideea mea ar avea șanse de succes? întrebă ea înțepată.

[1] Cartierul central de afaceri din Chicago, Illinois (n.tr.)

– Dimpotrivă. Cred că un hotel boutique este o idee excelentă.

Lara era uimită.

– Atunci, de ce...?

– La Chicago ar fi nevoie de un asemenea hotel, numai că, după părerea mea, nu dumneavoastră ar trebui să-l construiți.

– Ce vreți să spuneți?

– Eu aș sugera să găsiți un hotel vechi într-o locație bună și să-l renovați. Există o sumedenie de hoteluri dărăpănate care pot fi cumpărate cu bani puțini. Cele trei milioane ale dumneavoastră ar fi de ajuns pentru plăti cu banii jos. Pe urmă, puteți face un împrumut la bancă, să-l remobilați și să faceți din el un hotel boutique.

Lara căzu pe gânduri. Keller avea dreptate. Într-adevăr, era o abordare mai bună.

– Încă ceva, nici o bancă nu va fi interesată să vă finanțeze dacă nu aveți un arhitect bun și o firmă de construcții de încredere. Banca vrea să vadă tot tacâmul.

Lara își aminti de Buzz Steele.

– Înțeleg. Cunoașteți un arhitect bun și o firmă de construcții de încredere?

Howard Keller zâmbi.

– Cunosc vreo câteva.

– Vă mulțumesc pentru sfat, spuse Lara. Dacă găsesc locația potrivită, pot reveni la dumneavoastră să stăm de vorbă?

– Oricând. Mult noroc.

Lara se aștepta ca el să zică ceva gen „Ce-ar fi să stăm de vorbă în apartamentul meu?" Dar Howard Keller se mărgini să întrebe:

– Mai doriți cafea, domnișoară Cameron?

Lara începu din nou să bată străzile din centru, numai că de data asta căuta cu totul altceva. La câteva cvartale distanță de Michigan Avenue, pe Delaware, trecu pe lângă un hotel părăginit datând de dinainte de război. Afară era o firmă pe care scria CONG ESSI NAL HOTEL. Lara trecu prin fața lui, dar brusc se opri. Îl privi mai îndeaproape. Fațada de cărămidă era atât de murdară încât cu greu ai fi putut ghici culoarea inițială. Hotelul

avea opt etaje. Lara se întoarse din drum și intră în hol. Pe dinăuntru, hotelul arăta și mai rău decât pe dinafară. Un funcționar îmbrăcat în jeanși și un pulover rupt tocmai dădea afară un sărman fără adăpost. Recepția arăta mai curând a ghișeu de bilete. Într-un capăt al holului era o scară care ducea la ceea ce cândva fuseseră niște săli de conferințe, acum închiriate ca birouri. La mezanin, Lara văzu o agenție de voiaj, o casă de bilete pentru teatru și o agenție de forță de muncă.

Funcționarul se întoarse la recepție.

– 'Mneavoastră vreți o cameră?

– Nu. Voiam să știu...

O întrerupse o femeie machiată strident, îmbrăcată într-o fustă strâmtă.

– Mike, dă-mi și mie o cheie.

O însoțea un bărbat în vârstă. Lara îi urmări cu privirea cum se îndreptau spre lift.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă funcționarul.

– Mă interesează acest hotel, răspunse ea. Este de vânzare?

– Cre' că totu-i de vânzare. Tatăl 'mneavoastră lucrează în imobiliare?

– Nu, spuse Lara. Dar eu lucrez.

Omul o privi surprins.

– Oh! Păi atunci tre' să vorbiți cu unu' din frații Diamond. Ei au un lanț de dărăpănături din astea.

– Unde-i pot găsi? se interesă Lara.

Funcționarul îi dădu o adresă de pe State Street.

– Aveți ceva împotrivă să arunc o privire?

El ridică din umeri.

– Cum doriți. Zâmbi cu gura la urechi. Cine știe, poate o să ajungeți șefa mea.

„Ar fi ultimul lucru pe care l-aș face", își zise Lara.

Se învârti prin hol, studiindu-l cu atenție. Intrarea era străjuită de coloane vechi de marmură. Îi veni ideea să ridice un colț al covorului murdar și uzat. Dedesubt era o pardoseală ternă de marmură. Se duse la mezanin. Tapetul de culoarea mustarului se desprindea de perete. Trase de un colț și sub el găsi tot marmură. Lara era din ce în ce mai entuziasmată. Balustrada scării fusese

vopsită în negru. Lara se asigură că funcționarul nu se uită la ea și zgârie cu unghia vopseaua. Sub stratul de vopsea descoperi ceea ce spera să găsească: alamă compactă. Se duse către lifturile vopsite tot în negru, zgârie și aici vopseaua, dând tot de alamă. Reveni lângă funcționar, străduindu-se să-și ascundă încântarea.

– Oare aș putea să văd și una dintre camere?

El dădu din umeri.

– N-aveți decât. Îi întinse o cheie. Camera 410.

– Mulțumesc.

Lara păși în lift. Era foarte vechi și extrem de lent.

„O să-l refac", se gândi ea. „Și am să pun înăuntru o pictură murală."

În minte deja începuse să redecoreze hotelul.

Camera 410 era un dezastru, dar posibilitățile pe care le oferea săreau în ochi. Încăperea era uimitor de spațioasă, cu facilități arhaice și mobilier de prost gust. Inima Larei își iuți bătăile. „E perfect", își zise ea.

Coborî la parter. Scara era veche și mirosea a mucegai. Dar sub covoarele scămoșate era tot marmură. Lara îi dădu funcționarului cheia înapoi.

– Ați văzut ce voiați?

– Da, răspunse Lara. Mulțumesc.

El îi zâmbi din nou cu toată gura.

– Chiar vreți să cumpărați ruina asta?

– Da, răspunse Lara. Chiar vreau să cumpăr ruina asta.

– Tare de tot, comentă el.

Ușa liftului se deschise și-și făcură apariția tânăra prostituată și clientul ei mai vârstnic. Femeia îi înapoie funcționarului cheia, împreună cu niște bani.

– Mersi, Mike.

– O zi bună, îi ură Mike, după care se întoarse spre Lara. O să vă întoarceți?

– Sigur că da, îl asigură Lara. Am să mă întorc.

În continuare, Lara se duse la arhiva primăriei orașului. Ceru să vadă actele proprietății de care se interesa. Contra unei taxe de zece dolari i se aduse un dosar referitor la hotelul Congressional. Fusese vândut

fraților Diamond cu cinci ani în urmă pe șase milioane de dolari.

Biroul fraților Diamond se găsea într-o clădire veche pe colțul State Street. O recepționeră asiatică într-o fustă roșie strâmtă o salută pe Lara de cum intră pe ușă.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș dori să-l văd pe domnul Diamond.

– Care din ei?

– Oricare.

– Am să vorbesc cu John. Ridică receptorul și spuse: A venit o doamnă care dorește să te vadă, John. Ascultă câteva clipe, apoi ridică ochii spre Lara. În ce problemă?

– Vreau să cumpăr unul dintre hotelurile dumnealui.

Fata vorbi din nou în receptor:

– Zice că vrea să cumpere unul dintre hotelurile tale. Bine. Puse receptorul în furcă. Poftiți înăuntru.

John Diamond era un bărbat voinic, între două vârste și hirsut, cu fața plată a cuiva care jucase odinioară mult fotbal. Purta o cămașă cu mânecă scurtă și fuma un trabuc uriaș. Când Lara intră în birou, ridică ochii spre ea.

– Mi-a zis secretara că vrei să cumperi una dintre clădirile mele. O măsură din ochi câteva clipe. Am impresia că ești la o vârstă la care n-ai încă drept de vot.

– Ba da, vârsta îmi permite să votez, îl asigură Lara. În egală măsură, am o vârstă care-mi permite și să cumpăr una dintre clădirile dumneavoastră.

– Da? Pe care?

– Hotelul Cong essi nal.

– *Care?*

– Asta scrie pe frontispiciu. Presupun că „Congressional".

– Mda.

– E de vânzare?

El clătină din cap.

– Păi... nu prea știu. Este una dintre proprietățile care ne aduce bani cu ghiotura. Nu cred că putem renunța la ea.

– *Trebuie* să renunțați, replică Lara.

– Cum?

– E într-un hal fără hal. Stă să se prăbușească.

– Zău? Atunci la ce dracu' îți trebuie *dumitale*?

– Vreau s-o cumpăr și s-o fac să arate cât de cât. Desigur, va trebui să mi-o predați fără locatari.

– Asta n-ar fi o problemă. Clienții noștri închiriază cu săptămâna.

– Câte camere are hotelul?

– O sută douăzeci și cinci. În mare, suprafața construcției e de 9 300 metri pătrați.

„Prea multe camere, își zise Lara. „Dar dacă le combin ca să fac apartamente, aș ajunge la șaizeci sau șaptezeci și cinci. Așa ar fi bine."

Sosise momentul să discute prețul.

– *Dacă* m-aș decide să cumpăr hotelul, cât ați cere pentru el?

– *Dacă* m-aș decide să vând hotelul, replică Diamond, aș cere zece milioane de dolari, dintre care șase acontul.

Lara clătină din cap.

– Eu vă ofer...

– Punct. Nenegociabil.

Lara rămase pe loc, calculând în gând costurile renovării. Asta însemna cam 850 de dolari pe metrul pătrat, adică opt milioane, plus mobilier, furnituri și facilități.

Mintea ei lucra cu febrilitate. Era convinsă că ar găsi o bancă să-i acorde împrumutul. Problema era că avea nevoie de capital în valoare de șase milioane, ori ea avea doar trei. Diamond îi cerea un preț exagerat, dar ea voia hotelul cu tot dinadinsul. Și-l dorea cum nu mai dorise nimic în viața ei.

– Vă propun următoarea afacere, începu Lara.

Diamond era numai urechi.

– Spune....

– Vă dau atât cât mi-ați cerut...

El zâmbi.

– Până aici e bine.

– Dar vă dau doar trei milioane drept acont. Bani gheață.

El clătină din cap.

– Nici vorbă. Vreau șase milioane cash acont.

– Le veți avea.

– Zău? Și de unde o să le iei pe celelalte trei?

– De la dumneavoastră.

– Poftim?

– O să-mi acordați o ipotecă de trei milioane.

– Vrei să împrumuți bani de la *mine* ca să-mi cumperi hotelul?

Aceeași întrebare pe care i-o pusese și Sean MacAllister la Glace Bay.

– Haideți să privim altfel lucrurile, îi explică Lara. Dumneavoastră îmi împrumutați banii, iar clădirea rămâne în proprietatea dumneavoastră până când îmi achit datoria. În acest fel nu aveți ce pierde.

El chibzui puțin, apoi zâmbi larg.

– Coniță, tocmai ți-ai cumpărat un hotel.

Biroul de la bancă al lui Howard Keller era un cubicul cu numele lui pus pe ușă. Când Lara își făcu apariția, Keller arăta mai șifonat ca oricând.

– V-ați întors așa curând?

– Mi-ați spus să vin să vă văd după ce găsesc un hotel. Am găsit unul.

Keller se lăsă pe spătarul scaunului.

– Povestiți-mi.

– Am găsit un hotel vechi, care se cheamă Congressional. E pe Delaware. La câteva cvartale de Michigan Avenue. E părăginit și dărăpănat, iar eu vreau să-l cumpăr și să fac din el cel mai bun hotel din Chicago.

– Spuneți-mi la ce înțelegere ați ajuns.

Lara îi relată tranzacția. Keller căzu pe gânduri.

– Haideți să vorbim cu Bob Vance.

Bob Vance ascultă și-și făcu unele însemnări.

– Ar fi posibil, zise el, dar... Se uită la Lara. Ați mai administrat vreodată un hotel, domnișoară Cameron?

Lara se gândi la toți anii cât se ocupase de blocul cu chirie din Glace Bay, făcând paturile, frecând podelele, spălând rufe și vase, încercând să mulțumească fel și fel de oameni și să păstreze o atmosferă agreabilă.

– Am administrat un bloc cu chirie plin de mineri și de muncitori forestieri. Un hotel va fi floare la ureche.

*

Entuziasmul Larei era irezistibil. Howard Keller urmărea expresia fetei în timp ce vizitau camerele jerpelite ale hotelului, încercând să le vadă prin ochii ei.

– Aici va fi un apartament frumos, cu saună, zise ea încântată. Aici va fi șemineul, iar în colțul de colo un pian cu coadă. Începu să se plimbe de colo-colo. Oamenii de vază care vin la Chicago trag la cele mai bune hoteluri, numai că acestea sunt toate la fel, cu camere reci și impersonale. Dacă le putem oferi ceva deosebit, chiar dacă prețul va fi mai ridicat, nu am nici o îndoială ce anume vor alege. Hotelul nostru va deveni cu adevărat casa lor departe de casă.

– Sunt impresionat, comentă Howard Keller.

Lara se răsuci spre el, plină de energie.

– Credeți că banca îmi va împrumuta banii?

– Haideți să aflăm.

Jumătate de oră mai târziu, Howard Keller avea o consfătuire cu Vance.

– Ce părere ai? îl întrebă Vance.

– Cred că femeia asta are ceva în cap. Îmi place ideea ei de hotel boutique.

– Și mie. Singura problemă e că e foarte tânără și lipsită de experiență. Își asumă un mare risc.

Următoarea jumătate de oră o petrecură discutând costurile și potențialele câștiguri.

– Eu zic că ar trebui să acceptăm, zise în cele din urmă Keller. N-avem cum să pierdem. Zâmbi cu gura la urechi. În cel mai rău caz, noi doi ne putem muta la hotel.

Howard Keller îi telefonă Larei la Stevens Hotel.

– Banca tocmai v-a aprobat împrumutul.

Lara scoase un țipăt fericit.

– Adevărat? Minunat! Oh, vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet!

– Trebuie să discutăm câteva lucruri, îi zise Howard Keller. Sunteți liberă astă-seară, putem lua cina împreună?

– Da.

– Perfect. Vin să vă iau la șapte jumătate.

*

Luară cina la Imperial House. Lara era atât de fericită încât aproape nu se atinse de mâncare.

– Nici nu vă pot spune cât sunt de încântată, declară ea. Va fi cel mai frumos hotel din Chicago.

– Luați-o încetișor, o preveni Keller. Mai sunt multe de făcut. Șovăi puțin. Pot să vă vorbesc deschis, domnișoară Cameron?

– Lara.

– Lara. Ești ca un cal de curse care n-a participat la nici o întrecere.

– La Glace Bay...

– Aici nu-i Glace Bay. Și, ca să amestec metaforele, aici e un altfel de hipodrom.

– Atunci de ce acceptă banca? se miră Lara.

– Să nu mă înțelegi greșit. Nu suntem o societate de caritate. Cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla ar fi ca banca să atingă pragul de rentabilitate. Dar eu zic că am fler în privința ta. Sunt convins că vei reuși. Cred că pentru noi ar putea fi un mare avantaj. N-ai de gând să te oprești doar la un hotel, așa-i?

– Bineînțeles că nu, zise Lara.

– Nici nu-mi închipuiam. Ceea ce voiam să-ți spun e că, atunci când acordăm un împrumut, de regulă nu ne implicăm personal în proiectul respectiv. Dar în acest caz sunt dispus să-ți ofer tot ajutorul de care ai nevoie.

Iar Howard Keller chiar intenționa să se implice personal. Fusese atras de Lara din prima clipă când dăduse cu ochii de ea. Fusese captivat de entuziasmul și de hotărârea ei. Era o superbă femeie-copil. Ținea morțiș s-o impresioneze. „Poate că într-o bună zi", se gândi el, „am să-i spun cât de aproape am fost de celebritate..."

capitolul 8

Era finala World Series, și pe stadionul Wrigley se înghesuiau 38 710 fani care urlau din răsputeri.

– E prima jumătate a celei de-a noua reprize, scorul Cubs – Yankees unu la zero. E rândul echipei Yankees să respingă

mingea cu bâta, având deja doi jucători eliminați. Bazele sunt ocupate cu Tony Kubek prima, Whitey Ford a doua și Yogi Berra a treia.

Când Mickey Mantle își făcu apariția pe plate[1], *mulțimea intră în delir. „Mick" marcase de 304 ori în acel sezon și avea la activ 42 de* home runs[2] *pe anul în curs.*

Jack Brickhouse, comentatorul de pe stadionul Wrigley, izbucni entuziasmat:

– Oh... oh... se pare că vor schimba aruncătorii. E scos din joc Moe Drabowsky... Antrenorul de la Cubs, Bob Scheffing, vorbește cu arbitrul... să vedem cine-i adus în locul lui... Howard Keller! Keller se îndreaptă spre cercul de aruncare, mulțimea țipă ca ieșită din minți! Toată povara acestui meci de World Series e pe umerii acestui puștan. Oare-l va putea da gata pe Mickey Mantle? Vom afla în câteva clipe! Keller e în cerc... se uită în jur la bazele cu apărători... răsuflă adânc și-și destinde brațul. Vedeți aruncarea... Mantle își pregătește bâta... lovește și ratează! Prima lovitură!

Se așternu o tăcere mormântală. Mantle făcu un pas în față, cu o figură încordată, cu bâta ridicată, gata să pareze. Howard Keller se uită atent la apărători. Tensiunea era insuportabilă, dar el părea calm și detașat. Se întoarse spre prinzător, așteptă semnalul arbitrului și se încordă pentru altă aruncare.

– Iată că lansează iarăși mingea! urlă comentatorul. Faimoasa minge cu boltă a lui Keller... Mantle încearcă să pareze și ratează! A doua lovitură! Dacă tânărul Keller reușește să arunce trei mingi pe care Marele Mick să nu le poată prinde, Chicago Cubs câștigă World Series! Avem în fața ochilor pe David și Goliat, doamnelor și domnilor! Tânărul Keller joacă în marile campionate doar de un an, dar în acest scurt timp și-a construit o reputație de invidiat. Mickey Mantle e Goliat... oare va putea novicele Keller să-l învingă? Totul depinde de următoarea aruncare... Keller verifică din nou unde sunt apărătorii... iată-l că rotește bâta... și lovește! Ce boltă... Mantle se aruncă într-o parte, în timp ce mingea plutește fix spre mijlocul bazei lui... A treia ratare!!

---

[1] Tip de bază din terenul de baseball (n.tr.)

[2] Tip de lovitură din baseball (n.tr.)

Comentatorul răcnea din răsputeri:

– Mantle a rămas cu ochii în soare! Marele Mick a ratat, doamnelor și domnilor! Tânărul Howard Keller l-a făcut să rateze pe marele Mickey Mantle! Jocul s-a încheiat... Cupa World Series aparține echipei Chicago Cubs! Suporterii lor sunt în picioare și ovaționează ca ieșiți din minți! Coechipierii lui Howard Keller dau năvală pe teren, îl saltă pe umerii lor și pornesc să traverseze...

– Howard, ce naiba faci acolo?

– Îmi fac lecțiile, mamă.

Puștiul Howard Keller închise televizorul, cu un aer vinovat. Și așa meciul era pe terminate.

Jocul de baseball era pasiunea lui Howard, era viața lui. Știa că într-o bună zi va juca în marile campionate. La vârsta de șase ani se întrecea la stickball[1] cu copii care aveau de două ori vârsta lui, iar la doisprezece ani începuse să joace ca aruncător într-o echipă din American Legion. Când împlinise șaisprezece ani, numele lui ajunse la urechile cuiva care recruta pentru Chicago Cubs.

– N-am văzut așa ceva de când sunt, comentă cel care dăduse informația. Puștiul trimite mingea cu boltă remarcabilă și are un *slider* periculos și un *change-up*[2] incredibil.

Persoana care recruta era destul de sceptică.

– Bine, răspunse el, nu prea entuziasmat. Am să arunc o privire.

Se duse la următorul meci American League în care juca Howard Keller, fiind cucerit din prima clipă. După meci, îl căută pe tânărul jucător.

– Ce vrei să faci în viață, băiete?

– Să joc baseball, răspunse Howard fără să stea pe gânduri.

– Mă bucur să aud asta. Vom semna un contract cu tine pentru echipa noastră de juniori.

---

[1] Joc de copii, cu un băț și o minge, ale cărui reguli sunt derivate din regulile jocului de baseball (n.tr.)

[2] Tipuri de aruncări din baseball (n.tr.)

Howard abia aștepta să le dea părinților această veste nemaipomenită.

Familia Keller era o familie catolică foarte unită. Se duceau la liturghie în fiecare duminică și se îngrijeau ca fiul lor să meargă la biserică. Howard Keller senior era comis-voiajor și vindea mașini de scris, fiind pe drumuri mai tot timpul. Când era pe acasă, petrecea cât mai mult timp posibil cu fiul său. Howard era foarte legat de amândoi părinții. Mama lui făcea tot ce-i stătea în putință ca să asiste la toate meciurile în care juca băiatul ei și să-l aclame. Howard primise în dar primul echipament și prima mănușă de baseball la vârsta de șase ani. Era obsedat de baseball. Avea o memorie enciclopedică pentru statisticile meciurilor jucate înainte de a se naște el. Cunoștea toți jucătorii autori ai loviturilor câștigătoare, toate loviturile, toate statisticile jucătorilor eliminați sau care salvaseră meciuri. Câștiga bani din pariuri încheiate cu colegii de școală cum că era în stare să numească aruncătorii din oricare echipă.

– 1949.

– Asta-i simplu, zicea Howard. Newcombe, Roe, Hatten și Branca pentru Dodgers. Reynolds, Raschi, Byrne și Lopat pentru Yankees.

– Bine, îl provocase unul dintre colegi. Dar cine a jucat cele mai multe meciuri consecutive din istoria Major League?

Cel care-l întrebase avea în fața lui Cartea Recordurilor Guinness.

Howard Keller răspunsese pe nerăsuflate:

– Lou Gehrig – 2 130.

– Cine deține recordul pentru cele mai multe *shutouts*[1]?

– Walter Johnson – 113.

– Cine a dat cele mai multe *home runs* în cariera lui?

– Babe Ruth – 714.

A început să meargă vestea despre calitățile tânărului jucător, și recrutori profesioniști veneau să-l vadă jucând pe tânărul fenomen de la echipa de juniori

[1] *Shutout* – termen specific jocului de baseball (n.tr.)

Chicago Cubs. Toți rămâneau năuciți. Până la șaptesprezece ani, Keller fusese deja abordat de recrutori de la St. Louis Cardinals, Baltimore Orioles și New York Yankees.

Tatăl lui Howard nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Mie îmi seamănă, se lăuda el. Și eu am jucat baseball când eram puști.

Într-o vară din ultimul an de liceu, Howard Keller se angajă funcționar la banca unuia dintre sponsorii echipei lui din American Legion.

La vremea aceea se întâlnea cu o colegă drăguță pe nume Betty Quinlan. Se presupunea că la terminarea colegiului urmau să se căsătorească. Howard îi vorbea cu orele despre baseball, iar ea îl asculta răbdătoare, fiindcă ținea la el. Howard adora să povestească întâmplări despre jucătorii lui preferați și, de fiecare dată când afla câte una, dădea fuga la Betty să i-o povestească.

„Casey Stengel zicea: Secretul managerului de echipă e să-i ții pe cei cinci jucători care te detestă departe de cei cinci care încă nu s-au hotărât."

„Cineva l-a întrebat pe Yogi Berra cât e ceasul, și el a întrebat: Când, acum?"

„Când un jucător a fost lovit în umăr de o minge care venea cu boltă, colegul lui a zis: Totul e în regulă cu umărul lui, afară de durere... și-l doare pe el, nu pe tine."

Tânărul Keller știa că în curând va intra în galeria marilor jucători. Numai că soarta avea alte planuri pentru el.

Într-o zi, Howard se întoarse de la școală împreună cu cel mai bun prieten al lui, Jesse, care era și coechipier cu el. Pe Keller îl așteptau două scrisori. Una îi oferea o bursă la Princeton, cealaltă, o bursă la Harvard.

– Măiculiță, ce tare! exclamă Jesse. Felicitări!

Chiar vorbea sincer. Howard Keller era idolul lui.

– Pe care te-ai gândit s-o accepți? îl întrebă pe Howard tatăl său.

– De ce trebuie neapărat să merg la facultate? se miră Howard. Acum aș putea intra într-una dintre marile echipe.

– Ai destul timp pentru asta, fiule, se împotrivi ferm mama lui. Mai întâi te vei îngriji să-ți faci studiile. Pe urmă, când te vei sătura de jucat baseball, vei putea să faci orice vei dori.

– Bine, acceptă Howard. Atunci Harvard. Betty merge la Wellesley și putem fi împreună.

Când Howard îi vorbi de hotărârea lui, Betty Quinlan se arătă în culmea încântării.

– O să ne întâlnim în fiecare weekend! exclamă ea.

– Iar mie o să-mi lipsești teribil, se plânse prietenul lui, Jesse.

Cu o zi înainte ca Howard Keller să plece la facultate, tatăl lui fugi cu secretara unuia dintre clienți.

Băiatul rămase năucit.

– Cum a putut să facă una ca asta?

Mama lui era în șoc.

– Probabil... probabil că trece printr-o perioadă critică în viață, se bâlbâi ea. Tatăl tău... tatăl tău te iubește foarte mult. Se... se va întoarce acasă. Ai să vezi...

A doua zi, mama lui Howard primi o scrisoare de la un avocat, care o înștiința oficial că clientul lui, Howard Keller, cerea divorț și, întrucât nu avea bani de pensie alimentară, era dispus să lase soției căsuța în care locuiau.

Howard își îmbrățișă mama.

– Nu-ți face griji, mamă. O să rămân acasă și o să am grijă de tine.

– Nu. Nu vreau să renunți la facultate pentru mine. Din ziua în care te-ai născut, eu și tatăl tău am făcut planuri ca tu să mergi la facultate. Să vorbim despre asta mâine-dimineață, adăugă ea liniștită după câteva clipe. Acum sunt epuizată.

Howard nu închise ochii toată noaptea, răsucind în minte toate opțiunile. Putea merge la Harvard cu bursă pentru baseball sau putea accepta una dintre ofertele

de angajare în marile echipe. În toate aceste cazuri urma să-și lase mama singură. Era o decizie dificilă.

Când mama lui nu coborî la micul dejun în dimineața următoare, Howard se duse în dormitorul ei. Ea ședea în capul oaselor, incapabilă să se miște, cu fața căzută într-o parte. Suferise un atac cerebral.

Cum nu avea bani de spital și nici de doctori, Howard își reluă munca la bancă, cu program întreg. Termina lucrul la ora patru și, în fiecare după-amiază, se grăbea să ajungă acasă să-și îngrijească mama.

Fusese un atac minor, și doctorul îl asigură pe Howard că, în timp, mama lui își va reveni.

– A suferit un șoc teribil, dar se va însănătoși.

Howard continua să primească telefoane de la recrutorii marilor echipe, însă știa că nu-și poate abandona mama. „Mă voi duce când mama va fi din nou pe picioare", își spunea el.

Numărul facturilor medicale sporea mereu.

La început, vorbea cu Betty Quinlan o dată pe săptămână, dar după câteva luni convorbirile deveniră din ce în ce mai rare.

Mama lui Howard nu părea să facă progrese. Howard vorbi cu doctorul.

– Când se va face bine?

– E greu de spus în astfel de cazuri, băiete. Ar putea s-o țină așa luni la rând, poate chiar ani. Îmi pare rău, dar nu-ți pot da un pronostic mai sigur.

Anul se încheie, veni un alt an, iar Howard continua să locuiască împreună cu mama lui și să lucreze la bancă. Într-o zi, primi o scrisoare de la Betty Quinlan, în care îl anunța că se îndrăgostise de un alt băiat și adăuga că speră că mama lui se simte mai bine. Telefoanele de la recrutori deveniră tot mai rare și în cele din urmă încetară cu totul. Viața lui Howard se reducea la îngrijirile aduse mamei lui. Făcea cumpărături, gătea și-și vedea de slujbă. Nu se mai gândea la baseball. Îi era suficient de greu să ajungă la capătul fiecărei zile.

Când mama lui muri, patru ani mai târziu, pe Howard nu-l mai interesa jocul de baseball. Acum era bancher.

Își ratase șansa de a deveni celebru.

capitolul 9

Howard Keller și Lara luau cina împreună.

– Când începem? îl întrebă Lara.

– Mai întâi va trebui să găsim cea mai bună echipă pe care o poți cumpăra cu banii de care dispui. Primul pas va fi ca un avocat priceput la imobiliare să încheie contractul cu frații Diamond. Pe urmă, vreau să găsim un arhitect de prima mână. Am pe cineva în vedere. După asta, vreau să angajăm o firmă de construcții dintre cele mai bune. Am făcut eu niște calcule. Costurile pentru proiect se vor ridica la vreo 300 000 de dolari pe cameră. Costul hotelului va fi de vreo șapte milioane de dolari. Dacă facem corect planurile, o putem scoate la capăt.

Numele arhitectului era Ted Tuttle. Când află planurile Larei, zâmbi larg și spuse:

– Să vă dea Dumnezeu sănătate. De când aștept să apară cineva cu o asemenea idee.

Zece zile mai târziu veni cu desenele. Erau exact ce-și dorise ea.

– Inițial, hotelul a avut o sută douăzeci și cinci de camere, explică arhitectul. După cum vedeți, le-am redus la șaptezeci și cinci, cum mi-ați cerut.

Desenele înfățișau cincizeci de apartamente și douăzeci și cinci de camere de lux.

– E perfect, declară Lara.

Fata îi arătă planurile și lui Howard Keller, care se arătă la fel de entuziasmat.

– Să ne apucăm de treabă. Am fixat o întâlnire cu patronul unei firme de construcții. Numele lui e Steve Rice.

*

Steve Rice conducea una dintre cele mai bune firme de construcții din Chicago. Lara îl plăcu din prima clipă. Era un tip direct, cu spirit practic și care nu accepta compromisuri.

– Howard Keller mi-a spus că sunteți cel mai bun.

– Are dreptate, întări Rice. Deviza noastră este „Construim pentru posteritate".

– Bună deviză.

– Am inventat-o acum, pe loc, râse Rice.

Primul pas era să detalieze fiecare element într-o serie de schițe. Acestea urmau să fie trimise potențialilor subcontractori: oțelării, zidari, firme de ferestre, de electricieni. În total, urmau să fie implicați peste șaizeci de astfel de firme.

Odată încheiate contractele pentru ziua în curs, Howard Keller o invită pe Lara în acea după-amiază să sărbătorească.

– Nu se supără banca dacă-ți iei liber? întrebă Lara.

– Nu, minți Keller. Face parte din slujba mea.

Adevărul era că pentru prima oară după ani de zile îi plăcea nespus ce face. Îi plăcea enorm să fie cu Lara, să-i vorbească, s-o privească. Se întreba ce părere are ea despre căsătorie.

– Am citit azi-dimineață că turnul Sears e aproape gata, zise Lara. Are o sută zece etaje, e cea mai înaltă clădire din lume.

– Într-adevăr, confirmă Keller.

– Într-o zi voi construi una și mai înaltă, Howard.

El nu avea nici o îndoială.

Lara și Keller luau prânzul împreună cu Steve Rice la Whitehall.

– Spuneți-mi ce urmează, îl îndemnă Lara.

– Ei bine, răspunse Rice, mai întâi vom face curățenie în interiorul clădirii. Vom păstra marmura. Vom scoate toate ferestrele și instalațiile din băi. Vom elimina cablurile electrice verticale în vederea noilor instalații electrice și vom moderniza țevăria. După ce compania

care se ocupă de asta își va termina treaba, vom putea începe să vă construim hotelul.

– Câți oameni vor lucra la asta?

– O armată întreagă, domnișoară Cameron, râse Rice. Va fi o echipă pentru ferestre, una pentru băi, una pentru coridoare. Aceste echipe vor lua etajele la rând, de regulă de sus în jos. Se preconizează ca hotelul să aibă două restaurante, precum și room-service.

– Cât va dura toată treaba asta?

– Cu instalații cu tot... eu aș zice... un an și jumătate.

– Dacă terminați într-un an, vă ofer un bonus, îi spuse Lara.

– Excelent. Hotelul Congressional ar trebui...

– Am să-i schimb numele, îl întrerupse ea. Se va numi Cameron Palace.

Simpla rostire a noului nume îi dădu un fior de plăcere. O senzație aproape sexuală. Numele ei va fi înscris pe o clădire, unde să-l poată vedea toată lumea.

Munca de reconstrucție a hotelului demară la ora șase dimineața, într-o zi ploioasă de septembrie. Lara era deja pe șantier, privind cu încântare la muncitorii care se adunau în hol, începând să-l dezmembreze.

Spre surpriza ei, își făcu apariția și Howard Keller.

– Te-ai trezit devreme, îi zise ea.

– N-am avut somn, râse Keller. Am sentimentul că aceasta e începutul a ceva grandios.

Un an mai târziu, Cameron Palace era inaugurat, făcând furori și deschizând calea viitoarelor afaceri imobiliare.

Criticul rubricii de arhitectură al ziarului *Tribune* din Chicago scria: „Chicago are în sfârșit un hotel la înălțimea devizei «Acasă departe de casă!» Lara Cameron e o persoană care va rămâne în atenția...“

La o lună după inaugurare hotelul era deja plin și exista o lungă listă de așteptare.

Howard Keller era în culmea fericirii.

– În ritmul ăsta, spuse el, ne scoatem banii în doisprezece ani. Minunat! Vom...

– Nu-i de ajuns, îl domoli Lara. Am să ridic tarifele.

Văzu expresia de pe chipul lui Keller.

– Nu te teme. Vor plăti. Unde mai poți găsi două șemineuri, o saună și un pian cu coadă?

La două săptămâni după inaugurarea hotelului Cameron Palace, Lara avu o întâlnire cu Bob Vance și cu Howard Keller.

– Am mai găsit o locație excelentă pentru un hotel, îi anunță Lara. Va fi asemănător cu Cameron Palace, dar mai mare și mai bun.

– Am să mă duc să văd despre ce-i vorba, râse încântat Keller.

Locul era perfect, totuși exista o problemă.

– Ați venit prea târziu, îi spuse Larei agentul imobiliar. Azi-dimineață s-a prezentat un dezvoltator imobiliar pe nume Steve Murchison și mi-a făcut o ofertă. Vrea să cumpere terenul.

– Cât v-a oferit?

– Trei milioane.

– Eu vă ofer patru. Să facem actele.

Agentul nu clipi decât o dată.

– De acord.

În dimineața următoare, Lara primi un telefon.

– Domnișoara Lara Cameron?

– Da.

– Numele meu e Steve Murchison. De data asta îți trec cu vederea, nenorocito, fiindcă-mi închipui că nu știi dracului cu cin' te pui. Da' pe viitor să nu-mi mai ieși în cale, s-ar putea să ai necazuri.

Apelul se întrerupse.

Era anul 1974, iar în lume se petreceau evenimente importante. Președintele Nixon își dăduse demisia ca să evite punerea sub acuzare. În locul lui se instală la Casa Albă Gerald Ford. OPEC își ridică embargoul pe petrol, iar Isabel Peron deveni președinta Argentinei. La Chicago, Lara începu construcția celui de-al doilea hotel, Chicago Cameron Plaza. După un an și jumătate, hotelul era gata, o reușită și mai mare decât Cameron Palace. Din acel moment, nimic n-o mai opri pe Lara.

Așa cum avea să scrie revista *Forbes*, „Lara Cameron e un fenomen. Inovațiile ei sunt pe cale să schimbe conceptul de hotel. Domnișoara Cameron a invadat un domeniu aparținând prin tradiție bărbaților – dezvoltarea imobiliară –, dovedind că o femeie îi poate întrece pe toți bărbații din această branșă".

Lara primi un telefon de la Charles Cohn.

– Felicitări! îi spuse el. Sunt mândru de tine. Până la tine n-am avut niciodată o protejată.

– Nici eu n-am avut vreun mentor până la dumneata. Fără dumneata nu s-ar fi petrecut nimic din toate astea.

– Ai fi găsit o cale, o asigură Charles Cohn.

În 1975, filmul *Jaws* stârni vâlvă în întreaga țară și lumea încetă să se mai scalde în ocean. Populația globului trecuse de patru miliarde de locuitori – mai puțin unul, la dispariția lui James Hoffa[1]. Când află de cifra de patru miliarde, Lara îi zise lui Keller:

– Ai idee câtă nevoie e de locuințe?

Keller nu-și dădea seama dacă ea glumea sau nu.

În următorii trei ani se mai încheie construcția altor două blocuri de apartamente, plus un condominium.

– În continuare, vreau să ridic un bloc de birouri, îi spuse Lara lui Keller. Chiar în inima Loop-ului.

– Există pe piață o proprietate foarte interesantă, o anunță Keller. Dacă-ți place, te vom finanța.

În aceeași după-amiază se duseră s-o vadă. Era pe faleză și avea o poziție de excepție.

– Cât mă va costa? întrebă Lara.

– Am făcut calculele. Costurile se vor ridica la 120 de milioane de dolari.

Lara înghiți în sec.

– Mă sperie suma asta.

– Lara, în imobiliare, cuvântul-cheie este împrumut.

„Banii altor oameni", își aminti Lara. Așa-i spusese Bill Rogers pe când locuia în blocul cu chirie. I se părea

[1] Lider sindical dat dispărut în iulie 1975 (n.tr.)

că de atunci trecuse o veșnicie. Atât de multe se întâmplaseră între timp. „Și e numai începutul", își zise ea. „E numai începutul."

– Unii dezvoltatori construiesc fără să investească aproape nici un ban din buzunarul propriu.

– Te ascult.

– Ideea e să închiriezi sau să vinzi clădirea pentru suficienți bani cât să-ți plătești datoria, dar să-ți și rămână destui cât să cumperi alt teren, după care să împrumuți alți bani pentru altă proprietate. Este ca o piramidă cu vârful în jos – o piramidă imobiliară – pe care o poți construi cu o investiție financiară inițială foarte mică.

– Înțeleg, spuse Lara.

– Bineînțeles, trebuie să fii cu băgare de seamă. Piramida asta este construită pe hârtie, din ipoteci. Dacă ceva nu merge cum trebuie, dacă profitul dintr-o investiție nu reușește să acopere datoria pentru următoarea, piramida riscă să se dărâme și să te îngroape sub ea.

– E foarte clar. Cum pot achiziționa proprietatea de pe faleză?

– Putem înființa un parteneriat. Voi sta de vorbă cu Vance în chestiunea asta. Dacă banca noastră nu poate face față, vom merge la o companie de asigurări sau una de economii și împrumuturi. Tu vei face un împrumut ipotecar de cincizeci de milioane de dolari. Vei obține cota lor ipotecară, adică cinci milioane și o cotă de zece milioane, plus amortizarea ipotecii, iar ei vor deveni asociați. Vor lua primele zece procente din câștig, iar tu vei obține proprietatea, finanțată integral. Îți poți primi toți banii înapoi și păstra 1% pentru depreciere, fiindcă instituțiile financiare nu sunt interesate de pierderi.

Lara asculta, sorbind fiecare cuvânt.

– Până aici m-ai înțeles?

– Da.

– După cinci sau șase ani, când clădirea va fi închiriată, o vinzi. Dacă proprietatea se vinde cu 75 de milioane, după plata ipotecii vei avea un profit net de 12,5 milioane. În plus, vei avea o sursă de câștig scutit de taxe de 8 milioane din depreciere, pe care le poți folosi

ca să reduci din taxele pentru celălalt venit. Și toate astea cu o investiție de zece milioane.

– Fantastic! exclamă Lara.

Keller zâmbi cu gura până la urechi.

– Statul vrea să faci bani.

– Dar *ție* cum ți-ar plăcea să faci bani, Howard? Bani adevărați?

– Poftim?

– Vreau să vii să lucrezi pentru mine.

Keller tăcu brusc. Știa că se află în fața uneia dintre cele mai importante decizii din viața lui, și asta nu avea nimic de-a face cu banii. Era vorba de Lara. Se îndrăgostise de ea. Existase un episod dureros, când încercase să-i spună. Toată noaptea repetase cum anume să-i formuleze cererea în căsătorie, iar în dimineața următoare se dusese la ea și-i spusese, bâlbâindu-se: „Lara, te iubesc". Dar înainte să mai adauge ceva, Lara îl sărutase pe obraz, spunându-i: „Și eu te iubesc, Howard. Ia uită-te la noua agendă a lucrărilor". Acum nu mai avea curajul să încerce și a doua oară.

Și iată că ea îi propunea să fie asociați. Urma să lucreze lângă ea în fiecare zi, fără s-o poată atinge, fără să poată...

– Ai încredere în mine, Howard?

– Aș fi nebun să n-am, nu crezi?

– Îți ofer dublu față de cât câștigi acum, plus 5% din companie.

– Îmi... îmi lași timp de gândire?

– N-ai la ce să te gândești, nu?

Howard se hotărî.

– Cred că nu... Partener.

Lara îl îmbrățișă.

– Minunat! Tu și cu mine vom construi lucruri superbe. Există atâtea construcții urâte în oraș. N-au nici o scuză. Fiecare clădire trebuie să fie un tribut adus orașului.

El îi puse mâna pe braț.

– Să nu te schimbi niciodată, Lara.

Ea îl privi cu încrâncenare.

– N-am să mă schimb.

capitolul 10

Sfârșitul anilor 1970 a fost o perioadă de dezvoltare, creștere și evenimente importante. În 1976, a avut loc un raid israelian reușit asupra aeroportului din Entebbe, a murit Mao Zedong, iar James Earl Carter Jr. a fost ales președinte al Statelor Unite.

Lara a construit alt bloc de birouri.

În 1977, a decedat Charles Chaplin, iar Elvis Presley a murit și el temporar.

Lara a construit cel mai mare mall din Chicago.

În 1978, reverendul Jim Jones și încă 911 adepți ai lui s-au sinucis în grup în Guyana. Statele Unite au recunoscut China comunistă și au fost ratificate tratatele privitoare la Canalul Panama.

Lara a construit o serie de blocuri-turn de locuințe în Rogers Park.

În 1979, Israelul și Egiptul au semnat un tratat de pace la Camp David, a avut loc un accident nuclear pe insula Three Mile, iar fundamentaliștii islamici au ocupat Ambasada Statelor Unite din Iran.

Lara a construit un zgârie-nori, o stațiune de lux și un country club în Deerfield, la nord de Chicago.

Lara socializa arareori, iar atunci când o făcea, de regulă mergea la un club unde se cânta jazz. Îi plăcea clubul Andy's, unde cântau cei mai mari interpreți de jazz. Îi asculta pe Von Freeman, marele saxofonist, pe Eric Schneider și pe Anthony Braxton, precum și pe Art Hodes la pian.

Nu avea timp să se simtă singură. Își petrecea fiecare zi în familie: cu arhitecții, cu echipa de constructori, cu dulgherii, electricienii, supraveghetorii și instalatorii. Era obsedată de clădirea în curs de construire. Scena ei era Chicago, iar ea era actrița principală.

Viața ei profesională îi depășea cele mai nebunești visuri, dar nu avea viață personală. Experiența cu Sean MacAllister o făcuse să fie dezgustată de sex și nu întâlnise pe nimeni cu care să vrea să-și petreacă mai mult de o seară sau două. Undeva în adâncurile minții, Lara

avea o imagine neclară a cuiva pe care îl întâlnise la un moment dat și pe care dorea să-l reîntâlnească. Dar nu reușea să facă acea imagine mai limpede. Pentru un moment trecător își amintea pentru ca apoi chipul să dispară din nou.

Îi făceau curte nenumărați bărbați. De la directori din afaceri, la petroliști și poeți, ba chiar și unii dintre angajați. Lara se purta amabil cu toți, dar nu îngăduia nici unuia să treacă dincolo de o strângere de mână și o urare de noapte bună în pragul casei.

La un moment dat, Lara se simți atrasă de Pete Ryan, șef peste unul dintre șantierele ei - un bărbat frumos, bine făcut, care vorbea în dialect irlandez și zâmbea mereu -, așa că începu să viziteze din ce în ce mai des șantierul pe care lucra Ryan. Stăteau de vorbă pe probleme de construcție, dar, în același timp, amândoi își dădeau seama că mai comunică și pe alte lungimi de undă.

- Vrei să luăm cina împreună? o întrebă Ryan, apăsând ușor pe cuvântul „cină".

Lara simți că-i tresaltă inima.

- Da.

Ryan veni s-o ia de acasă, dar nu mai ajunseră la cină.

- Dumnezeule, ești o minunăție! exclamă el, înlănțuind-o cu brațele.

Ea era pregătită pentru acest moment. Amândoi îl așteptau de luni întregi. Ryan o luă în brațe și o duse în dormitor. Se dezbrăcară împreună, repede, în mare grabă. El era zvelt și bine clădit, și Lara își aminti o fracțiune de secundă corpul grăsan și buhăit al lui Sean MacAllister. În clipa următoare, era în pat, cu Ryan deasupra ei, cu mâinile și limba lui cotropindu-i tot trupul, apoi ea țipă tare de bucuria a ceea ce trăia.

Rămaseră fără suflu, strâns îmbrățișați.

- Doamne, șopti Ryan, să mă ia naiba, dar ești un miracol.

- La fel și tu, murmură Lara.

Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de fericită. Ryan era tot ce-și putea dori. Era inteligent și afectuos, se înțelegeau unul pe celălalt, vorbeau aceeași limbă.

Ryan o strânse de mână.

– Mi-e o foame de lup.

– Şi mie. Mă duc să fac câteva sendvişuri.

– Mâine-seară, îi zise el, te invit la o cină adevărată.

Lara îl îmbrăţişă.

– Deci avem întâlnire.

În dimineaţa următoare, Lara se duse să-i facă o vizită lui Ryan pe şantier. Îl zări sus pe una din traversele de oţel, dând dispoziţii muncitorilor. În timp ce Lara se îndrepta spre lift, unul dintre lucrători îi zâmbi larg.

– 'Neaţa, domnişoară Cameron.

Glasul lui avea o intonaţie ciudată.

Încă un muncitor trecu pe lângă ea, zâmbind cu gura până la urechi.

– 'Neaţa, domnişoară Cameron.

Alţi doi o priviră cu subînţeles.

– 'Neaţa, şefa.

Lara se uită în jur. Şi alţi muncitori o priveau, zâmbind şmecherește. Lara se înroşi ca focul. Păşi în liftul muncitorilor şi urcă până la nivelul unde se afla Ryan. Când coborî din lift, Ryan o zări şi-i zâmbi.

– Bună dimineaţa, iubito. La ce oră mergem la cină astă-seară?

– N-ai decât să rabzi, îi şuieră Lara. Eşti concediat.

Fiecare clădire pe care o înălţa Lara era o provocare. Ridica mici blocuri de birouri cu suprafeţe de 500 de metri pătraţi pe fiecare nivel, precum şi uriaşe blocuri de birouri şi hoteluri. Indiferent de tipul de clădire însă, pentru ea cel mai important lucru era amplasamentul.

Bill Rogers avusese dreptate. *Locul, locul, locul.*

Imperiul Larei se întindea tot mai mult. Începea să fie recunoscută de notabilităţile oraşului, de presă şi de public. Era o apariţie spectaculoasă şi, când mergea la evenimente de caritate, la operă sau la muzee, fotografii se întreceau care mai de care s-o prindă în obiectiv. Începea să apară tot mai des în media. Toate construcţiile ei avuseseră succes, dar ea tot nu era mulţumită. Parcă

s-ar fi așteptat ca într-o bună zi să i se întâmple ceva minunat, să se deschidă o ușă, să se petreacă o minune.

Keller era nedumerit.

– De fapt, tu ce vrei, Lara?

– Mai mult.

Era tot ce putea scoate de la ea.

Într-o zi, Lara îi spuse lui Keller:

– Howard, tu știi cât plătim noi în fiecare lună pentru portari, serviciul de spălătorie și spălătorii de ferestre?

– Fără serviciile astea nu se poate, răspunse Keller.

– Atunci hai să le cumpărăm.

– Ce vrei să spui?

– Vom începe o afacere paralelă. Vom furniza chiar noi aceste servicii, atât pentru clădirile noastre, cât și pentru altele.

Ideea se dovedi un succes de la bun început. Profiturile curgeau gârlă.

Keller avea impresia că Lara își construise în jurul ei un fel de zid emoțional. El îi era mai apropiat decât oricare altul, și totuși Lara nu-i pomenea niciodată nimic despre familia sau copilăria ei. Ca și cum ar fi apărut din neant. La început, Keller fusese mentorul ei, învățând-o și îndrumând-o, dar acum Lara lua toate deciziile de una singură. Eleva își întrecuse profesorul.

Lara nu lăsa să-i stea nimic în cale. Era pe cale să devină o forță irezistibilă, nimic n-o putea opri. Era o perfecționistă. Știa ce vrea și ținea ca totul să fie așa cum pretindea.

La început, unii dintre muncitori încercau să profite de ea. Până atunci nu lucraseră niciodată pentru o femeie și ideea îi amuza. Numai că întotdeauna sufereau un șoc. Când Lara prindea vreun șef de șantier semnând pentru munci ce nu fuseseră executate, îl chema în fața echipei și-l concedia. Era pe șantier în fiecare dimineață. Echipa sosea la ora șase și o găsea pe Lara deja acolo, așteptându-i. Atitudinea lor sexistă se intensifica vertiginos. Oamenii așteptau până când Lara se îndepărta suficient de mult cât să nu-i mai audă și începeau să spună glume deocheate.

– Ați auzit-o pe aia cu păsărica vorbitoare de la fermă? Cică i-a picat cu tronc un cocoșel și...

– Și atunci fetița a zis: „Poți să rămâi gravidă dacă înghiți sămânță de bărbat?" Și maică-sa i-a răspuns: „Nu, dragă. Da' te alegi cu bijuterii..."

Existau și gesturi ostentative. Din când în când, vreunul dintre muncitori trecea pe lângă Lara atingându-i sânii cu brațul sau lipindu-se de fundul ei „ca din întâmplare".

– Vai, îmi pare rău.

– Nici o problemă, replica Lara. Du-te să-ți iei banii pentru cât ai muncit și să nu te mai prind pe aici.

În cele din urmă, amuzamentul lor se preschimbă în respect.

Într-o zi, când Lara conducea mașina pe Kedzie Avenue, avându-l alături pe Howard Keller, ajunse în dreptul unui bloc cu multe buticuri. Opri mașina.

– Blocul ăsta e o risipă, zise ea. Aici ar trebui să fie o clădire înaltă. Prăvălioarele astea nu aduc cine știe ce câștig.

– Da, dar problema e că ar trebui să convingi pe fiecare dintre cei care au închiriat spațiu aici să ți-l vândă ție, răspunse Keller. S-ar putea ca unii dintre ei să nu fie de acord.

– Îi putem cumpăra pe toți la grămadă, declară Lara.

– Lara, dacă un singur chiriaș refuză să vândă, vei avea probleme cu toți ceilalți. Te vei trezi cu o sumedenie de magazinașe de care n-ai nevoie și n-ai să-ți poți construi clădirea. Iar dacă oamenii ăștia prind de veste că aici urmează să fie construit un bloc-turn, îți vor pune bețe-n roate.

– N-o să-i lăsăm să afle ce avem de gând, spuse Lara. Deja începea să se entuziasmeze. Vom pune diverse persoane să-i abordeze pe patronii buticurilor.

– Am mai trecut prin asta, o preveni Keller. Dacă răsuflă ceva, te vor stoarce de bani.

– Atunci va trebui să fim cât de poate de prudenți. Hai să facem actele pentru dreptul de preempțiune pe proprietate.

*

Blocul de pe Kedzie Avenue găzduia mai mult de douăsprezece mici magazine și buticuri. Erau acolo o brutărie, un magazin de articole de menaj, o frizerie, un magazin de confecții, o măcelărie, o croitorie, o farmacie, o papetărie, o cafenea și alte câteva mici afaceri.

– Nu uita care e riscul, o avertiză din nou Keller pe Lara. Dacă unul singur refuză, atunci pierzi toți banii investiți ca să le cumperi pe celelalte.

– Nu-ți face griji, îl liniști Lara. Mă descurc.

O săptămână mai târziu, un străin intră în frizeria cu două locuri. Frizerul răsfoia o revistă. Când ușa se deschise, omul ridică privirea și salută din cap.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? Doriți să vă tundeți?

Străinul zâmbi.

– Nu, răspunse el. Tocmai am venit în oraș. Aveam și eu o frizerie în New Jersey, dar soția mea a vrut să ne mutăm aici, ca să fie lângă mama ei. Caut o frizerie pe care s-o cumpăr.

– Asta-i singura din cartier, îi explică frizerul. Și nu e de vânzare.

Străinul zâmbi din nou.

– Dacă stăm să ne gândim, totul este de vânzare, nu? Desigur, cu prețul potrivit. Cât valorează frizeria asta? Cincizeci, șaizeci de mii de dolari?

– Cam așa ceva, recunoscu frizerul.

– Îmi doresc nespus să am din nou prăvălia mea. Uitați cum facem. Vă ofer șaptezeci și cinci de mii pentru frizeria dumneavoastră.

– Nu, domnule, nici nu mă gândesc s-o vând.

– O sută.

– Zău așa, domnule, nu...

– Și vă puteți lua tot ce aveți aici.

Frizerul se holba la el.

– Adică îmi oferiți o sută de mii și mă lăsați să-mi iau scaunele de frizerie și tot ce am aici?

– Întocmai. Am lucrurile mele.

– Îmi dați voie să mă gândesc? Trebuie să vorbesc cu nevastă-mea.

– Cum să nu. Mă întorc mâine.

Peste două zile frizeria era cumpărată.

– Unu, numără Lara.

Urmă brutăria. Era o mică afacere de familie, proprietari fiind ambii soți. Din cuptoarele aflate în încăperea din spate se revărsa aromă de pâine proaspătă. O femeie stătea de vorbă cu unul din patroni.

– Soțul meu a murit și mi-a lăsat mie banii lui de asigurare. Aveam cândva o brutărie în Florida. Mereu mi-am dorit un loc ca acesta. Aș vrea să-l cumpăr.

– E un trai convenabil, spuse patronul. Eu și soția mea nu ne-am gândit niciodată să vindem brutăria.

– Dar dacă *ați fi* dispuși să vindeți, cât ați cere?

Patronul ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Credeți că brutăria valorează șaizeci de mii de dolari?

– Oh, pe puțin șaptezeci și cinci, protestă patronul.

– Știți ce? zise femeia. Eu vă ofer o sută de mii.

Patronul încremeni cu ochii la ea.

– Vorbiți serios?

– Mai serios ca oricând.

– Doi, numără Lara a doua zi de dimineață.

Restul tranzacțiilor se derulară la fel de ușor. Lara avea o duzină de bărbați și femei care mergeau de colo-colo, dându-se drept croitori, brutari, farmaciști și măcelari. În următoarele șase luni, Lara cumpără toate magazinele, după care angajă oameni care să se ocupe de diversele stadii ale construcției. Arhitecții deja se apucaseră să întocmească proiectele pentru un bloc-turn.

Lara studia ultimele dări de seamă.

– Se pare că am reușit, îi comunică ea lui Keller.

– Mă tem că avem o problemă.

– De ce? N-a mai rămas decât cafeneaua.

– Acolo e problema. Patronul a închiriat pe cinci ani și nu vrea să renunțe.

– Oferă-i mai mulți bani...

– Zice că nu acceptă nici un preț.

Lara îl privea țintă pe Keller.

– Știe că acolo urmează să fie un bloc-turn?

– Nu.

– Foarte bine. Mă duc eu să vorbesc cu el. Nu te teme, va pleca. Află a cui e clădirea în care a închiriat spațiul.

În dimineața următoare, Lara se duse la cafenea. Haley's Coffee Shop se găsea în capătul cel mai îndepărtat al colțului sud-vestic al blocului. Era o cafenea micuță, cu șase scăunele dispuse de-a lungul unei tejghele și patru separeuri. La tejghea se vedea un bărbat pe care Lara îl presupuse a fi proprietarul. Omul părea trecut de șaizeci de ani.

Lara se așeză într-un separeu.

– Bună dimineața, o salută binevoitor bătrânul. Cu ce vă servesc?

– Suc de portocale și cafea, vă rog.

– Imediat.

Lara îl privi cum stoarce suc de portocale proaspete.

– Chelneriţa mea n-a venit azi la lucru. În zilele noastre e greu de găsit un ajutor de încredere.

Bătrânul îi turnă cafeaua și apăru din spatele tejghelei. Era într-un scaun cu rotile. Nu avea picioare. Lara îl urmări în tăcere cum îi aduce la masă cafeaua și sucul de portocale.

– Mulțumesc, spuse ea. Privi de jur împrejur. E drăguț aici la dumneavoastră.

– Mda. Și mie mi place.

– De cât timp sunteți aici?

– De zece ani.

– V-ați gândit vreodată să vă retrageți din afacere?

El clătină din cap.

– Sunteți a doua persoană care mă întreabă săptămâna asta. Nu, n-am să ies niciodată din afacere.

– Poate nu vi s-au oferit destui bani, își dădu Lara cu părerea.

– Nu are nimic de a face cu banii, domnișoară. Înainte să vin aici, am petrecut doi ani într-un spital pentru veterani de război. N-aveam prieteni. Nu prea aveam pentru ce să trăiesc. Și atunci cineva m-a convins să închiriez locul ăsta. Bătrânul zâmbi. Cafeneaua asta mi-a schimbat viața. Toți oamenii din cartier vin aici.

Au devenit prietenii mei, aproape o familie. Cafeneaua mi-a oferit un motiv pentru care să trăiesc. Bătrânul clătină din cap. Nu, banii n-au de-a face cu asta. Să vă mai aduc cafea?

Lara era în ședință cu Howard Keller și cu arhitectul.

– Nici măcar nu trebuie să-i cumpărăm cafeneaua, zise Keller. Tocmai am vorbit cu proprietarul. Există o clauză care prevede confiscarea dacă la cafenea nu se face vânzare lunară de o anumită sumă. În ultimele luni, vânzarea a scăzut sub cota prevăzută, așa că i se poate închide prăvălia.

Lara se întoarse către arhitect.

– Am o întrebare. Studie planurile întinse pe masă și arătă spre colțul sud-vestic al desenului. Dar dacă am construi aici un intrând, scoțând din calcul această mică suprafață și lăsând cafeneaua acolo unde este? În condițiile astea, am putea construi blocul?

Arhitectul studie planurile.

– Cred că da. Aș putea înclina aripa asta a clădirii, contrabalansând-o de cealaltă parte. Desigur, dacă n-ar trebui să facem asta ar arăta mai bine...

– Dar ar fi *posibil*... insistă Lara.

– Da.

– Lara, ți-am spus că-l putem obliga să plece de acolo, spuse Keller.

Lara clătină din cap.

– Am cumpărat restul clădirii, nu?

Keller încuviință.

– Cum să nu. Te poți mândri că ai un magazin de confecții, o croitorie, o papetărie, o farmacie, o brutărie...

– Bine, îi tăie vorba Lara. Locatarii noului bloc-turn vor avea și o cafenea unde să-și petreacă timpul când și când. Ca și noi, de altfel. Haley rămâne acolo unde e.

De ziua tatălui ei, Lara îl abordă pe Keller:

– Howard, vreau să faci ceva pentru mine.

– Sigur.

– Vreau să te duci în Scoția în locul meu.

– Ai de gând să construim ceva în Scoția?

– Am de gând să cumpăr un castel.

El rămase pe loc, numai urechi.

– În Scoția există un loc care se numește Loch Morlich. Pe drumul spre Glenmore, în apropiere de Aviemore. Zona e plină de castele. Cumpără unul dintre ele.

– Un fel de reședință de vară?

– N-am de gând să locuiesc acolo. Vreau să-l îngrop pe tatăl meu în pământ scoțian.

– Vrei să cumpăr un castel în Scoția ca să-l înmormântezi pe tatăl tău pe acel domeniu?

– Exact. N-am timp să merg eu în persoană. Ești singurul în care am încredere. Tata e înmormântat în cimitirul Greenwood din Glace Bay.

Era prima oară când Keller afla ceva despre sentimentele familiale ale Larei.

– Probabil că ți-ai iubit tatăl foarte mult.

– Faci asta pentru mine?

– Sigur că da.

– După înmormântare, să vorbești cu îngrijitorul să se ocupe de mormânt.

După trei săptămâni, Keller se înapoie din Scoția și spuse:

– Totul e aranjat. Ești proprietara unui castel. Tatăl tău se odihnește pe domeniul castelului. E un loc frumos, nu departe de dealuri și în preajmă se găsește un mic lac. O să-ți placă. Când vrei să mergi acolo?

Lara ridică ochii, surprinsă.

– Eu? Nici vorbă să mă duc, răspunse ea.

Cartea a doua

capitolul 11

În 1984, Lara Cameron decise că sosise vremea să cucerească orașul New York. Când îi împărtăși lui Keller planul ei, acesta se îngrozi.

– Nu-mi place ideea, îi zise el fără ocolișuri. Nu cunoști New Yorkul. Nici eu. E un alt oraș, Lara. Noi...

– Așa mi s-a spus și când am venit de la Glace Bay la Chicago, sublinie ea. Clădirile sunt la fel, indiferent că le ridici în Glace Bay, Chicago, New York sau Tokyo. Cu toții jucăm după aceleași reguli.

– Dar aici faci o treabă extraordinară, protestă Keller. Ce altceva îți dorești?

– Ți-am spus. *Mai mult*. Vreau ca numele meu să figureze pe unul dintre zgârie-norii din New York. Am să construiesc și acolo un Cameron Plaza și un Cameron Center. Și, într-o bună zi, Howard, am să ridic cel mai înalt zgârie-nori din lume. *Asta* îmi doresc. Cameron Enterprises se mută la New York.

Orașul New York se afla în plină dezvoltare imobiliară: se găseau aici adevărați giganți din domeniul imobiliarelor, companiile Zeckendorf, Harry Helmsley, Donald Trump, Urise și Rudin.

– Ne vom alătura lor, îi spuse Lara lui Keller.

Rezervară camere la hotelul Regency și începură să exploreze orașul. Lara era copleșită de dimensiunile și dinamica acestei metropole efervescente. Era un canion de zgârie-nori, străbătut de râuri de mașini.

– Când vezi New Yorkul, ai impresia că Chicago este un fel de Glace Bay! exclamă Lara. Abia aștepta să se apuce de treabă. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne formăm o echipă. Apoi vom angaja cel mai bun avocat de imobiliare din New York. Pe urmă o echipă

de management imbatabilă. Află cu cine lucrează compania Rudin. Vezi dacă-i poți convinge să vină la noi.

– Bine.

– Uite o listă de clădiri, zise Lara. Îmi place cum arată. Află cine sunt arhitecții. Vreau să mă întâlnesc cu ei.

Keller începea să se molipsească de entuziasmul Larei.

– Am să deschid o linie de credit la bănci. Cu ceea ce deținem la Chicago, nu vom avea probleme. Am să iau legătura cu niște firme de economii și împrumuturi, precum și cu niște agenți imobiliari.

– Foarte bine.

– Lara, înainte să ne implicăm în afacerea asta, nu crezi că ar trebui să te decizi asupra viitorului tău proiect?

Lara îl privi și întrebă cu un aer nevinovat:

– Nu ți-am spus? Vom construi Manhattan Central Hospital.

Peste câteva zile, Lara se duse la un coafor de pe Madison Avenue. În timp ce stătea la coafor, auzi o conversație în separeul alăturat.

– O să vă simțim lipsa, domnișoară Walker.

– Și eu, Darlene. De câtă vreme vin aici?

– De aproape cincisprezece ani.

– Ca să vezi cum zboară timpul. Îmi va fi dor de New York.

– Când plecați?

– Imediat. Azi-dimineață am primit avizul de închidere. Închipuie-ți: un spital ca Manhattan Central se închide din lipsă de fonduri. Am lucrat ca supraveghetor acolo aproape douăzeci de ani și acum primesc o hârtie prin care sunt pusă pe liber! Puteau măcar să aibă bunul-simț să mă anunțe personal, nu crezi? Ca să vezi în ce hal a ajuns lumea asta.

Lara asculta cu atenție.

– Ziarele nu spun nimic despre închiderea spitalului.

– Nu. Totul e păstrat secret. Vor să dea vestea mai întâi salariaților.

Coafeza Larei tocmai folosea uscătorul de păr. Lara se ridică în picioare.

– Încă n-am terminat, domnișoară Cameron.

– Nu-i nimic, spuse Lara. Mă grăbesc.

Manhattan Central Hospital era o clădire urâtă și dărăpănată din East Side, unde ocupa un întreg cvartal. Lara o privi îndelung și cu atenție, în timp ce în mintea ei se contura un nou și impozant zgârie-nori, cu magazine elegante la parter și apartamente de lux la etajele superioare. Lara intră în spital și întrebă de numele corporației a cărei proprietate era. I se indică biroul unui anume Roger Burnham pe Walk Street.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Cameron?

– Am auzit că Manhattan Central Hospital este de vânzare.

El ridică ochii surprins.

– Unde ați auzit asta?

– E adevărat?

El evită să-i dea un răspuns direct.

– S-ar putea.

– Iar eu s-ar putea să fiu interesată să-l cumpăr, replică Lara. Care-i prețul?

– Uitați ce e, domnișoară... N-am nici cea mai mică idee cine sunteți. Nu puteți veni la mine ca un simplu om de pe stradă ca să discutăm o afacere de nouăzeci de milioane de dolari. Eu...

– Nouăzeci de milioane? Larei i se părea mult, dar își dorea clădirea. Ar fi fost un început interesant. Despre acest preț vorbim?

– Nu vorbim despre nimic.

Lara îi întinse lui Roger Burnham o bancnotă de o sută de dolari.

– Ce-i cu asta?

– E ca să-mi acordați drept de preempțiune patruzeci și opt de ore. Tot ce vă cer e acest răgaz. Oricum nu erați încă dispuși să anunțați că e de vânzare. Deci, ce aveți

de pierdut? Dacă vă pot plăti prețul pe care-l cereți, ați obținut ce doreați.

– Dar nu știu nimic despre dumneavoastră.

– Sunați la banca Mercantile din Chicago. Întrebați de Bob Vance. El e președinte.

Burnham o privi țintă câteva momente, clătină din cap și murmură ceva ce conținea și cuvântul „țicniți".

Căută singur numărul de telefon. Lara rămase pe loc în timp ce secretara făcu legătura cu Bob Vance.

– Domnul Vance? Sunt Roger Burnham și sun de la New York. E aici la mine o domnișoară...

Ridică ochii spre ea.

– Lara Cameron.

– Lara Cameron. Vrea să cumpere o proprietate de-a noastră de aici și zice că dumneavoastră o cunoașteți.

Burnham rămase ascultând ce i se spunea la telefon.

– Este...? Înțeleg... Serios? Nu, nu știam... Bine... Bine... După câteva momente bune, adăugă: Vă mulțumesc mult. Puse receptorul în furcă, privind-o lung pe Lara. Se pare că ați făcut senzație la Chicago.

– Intenția mea este să fac senzație și la New York.

Burnham se uită la bancnota de o sută de dolari.

– Ce-ar trebui să fac cu asta?

– Cumpărați-vă niște trabucuri cubaneze. Îmi acordați drept de preempțiune dacă pot plăti prețul cerut de dumneavoastră?

El o studia cu atenție.

– E oarecum contrar uzanțelor... dar da. Vă acord patruzeci și opt de ore.

– Trebuie să ne mișcăm repede, îi spuse Lara lui Keller. Avem patruzeci și opt de ore ca să ne facem calculele financiare.

– Dispui de ceva cifre?

– Doar estimative. Nouăzeci de milioane pentru cumpărarea proprietății, plus alte două sute de milioane cât apreciez eu că va costa demolarea spitalului și construirea unei noi clădiri.

Keller o privea țintă.

– Asta înseamnă 290 milioane de dolari.

– Întotdeauna te-ai priceput la calcule rapide, zise Lara.

El nu-i dădu atenție.

– Lara, de unde luăm noi banii ăștia?

– O să-i împrumutăm, declară Lara. Între garanția mea suplimentară din Chicago și noua proprietate n-ar trebui să existe nici o problemă.

– E un mare risc. Există o sută de lucruri care ar putea să nu meargă. Ar trebui să pui în joc tot ce ai pentru...

– Tocmai de aceea e jocul așa pasionant, îi tăie vorba Lara. Și clipa când câștigi.

Obținerea de finanțare pentru construcții la New York era mai simplă decât la Chicago. Primarul Koch instituise un program de taxe denumit 421-A, conform căruia un dezvoltator care înlocuia o clădire veche și ieșită din uz putea cere scutire de anumite taxe, primii doi ani fiind complet scutiți.

Când băncile și companiile de economii și împrumuturi verificară creditul Larei Cameron, se declarară mai mult decât dornice să facă afaceri cu ea.

Nici nu trecuseră cele patruzeci și opt de ore, că Lara se înființă în biroul lui Burnham, întinzându-i un cec de trei milioane de dolari.

– Este acontul pentru afacerea noastră, explică Lara. Pot plăti prețul cerut de dumneavoastră. Și, fiindcă veni vorba, puteți păstra cei o sută de dolari.

În următoarele șase luni, Keller lucră cu băncile pentru finanțare, și Lara cu arhitecții pentru proiecte.

Totul se desfășura fără impedimente. Arhitecții, constructorii și oamenii din marketing se aflau în grafic. În aprilie urma să înceapă demolarea spitalului și construirea unei noi clădiri.

Lara nu-și mai găsea locul. În fiecare dimineață la ora șase era pe șantier, asistând la ridicarea noii construcții. Se simțea frustrată că în acest stadiu clădirea aparținea muncitorilor. Ea nu avea nimic de făcut. Îi plăcea să aibă cel puțin șase proiecte în desfășurare în paralel.

– De ce nu facem cercetări pentru un nou proiect? îi propuse ea lui Keller.

– Pentru că eşti vârâtă până în gât în cel de acum. Ajunge să sufli şi totul se duce de râpă. Eşti conştientă că ai mizat până la ultimul bănuţ ca să ridici clădirea asta? Dacă ceva nu merge...

– Nu are ce să nu meargă, zise Lara, atentă la expresia lui. Ce te nelinişteşte?

– Contractul încheiat cu compania de economii şi împrumuturi...

– Ce-i cu el? Doar am obţinut finanţarea, nu?

– Nu-mi place clauza referitoare la data încheierii lucrării. Dacă nu se termină clădirea până la 15 martie, o preia compania şi tu pierzi tot ce ai.

Lara îşi aminti de clădirea pe care o ridicase în Glace Bay şi cum veniseră prietenii ca s-o ajute s-o termine. Aici însă situaţia era cu totul alta.

– Nu te teme, îi spuse ea lui Keller. Clădirea va fi gata. Eşti sigur că nu putem căuta un teren pentru un alt proiect?

Lara stătea de vorbă cu personalul de la marketing.

– Deja s-au semnat contractele cu magazinele de la parter, îi spuse directorul de marketing. În plus, au fost rezervate mai mult de jumătate din apartamente. Estimăm că până la terminarea construcţiei vom vinde trei sferturi din ele, restul urmând a fi vândut curând după aceea.

– Le vreau vândute *pe toate* înainte de terminarea construcţiei, ceru Lara. Faceţi mai multă publicitate.

– Foarte bine.

Keller intră în birou.

– Trebuie să recunosc că m-am înşelat, Lara. Ai avut dreptate. Suntem în grafic cu lucrările.

– Aici va fi o adevărată maşină de bani.

La 15 ianuarie, cu şaizeci de zile înainte de terminarea lucrărilor, grinzile gigantice şi pereţii erau gata, iar muncitorii deja instalau firele electrice şi ţevile de apă.

Lara îi privea pe muncitori lucrând pe grinzile aflate la mare înălţime. Unul dintre ei se opri să scoată din

buzunar pachetul de țigări și scăpă din mână o cheie franceză, care căzu vertiginos la pământ. Lara privi, nevenindu-i să creadă, cum cheia venea direct spre ea. Sări într-o parte în ultima clipă, cu inima bătându-i nebunește. Muncitorul privi în jos, schițând din mână un gest de scuză.

Cu o figură încrâncenată, Lara sui în liftul muncitorilor și se duse la nivelul unde se afla muncitorul. Fără să ia în seamă înălțimea amețitoare la care se găsea, păși pe schelă în direcția acestuia.

– Dumneata ai scăpat cheia?

– Da. Îmi cer scuze.

Ea îl pălmui cu putere peste obraz.

– Ești concediat. Dispari de pe șantierul meu.

– Stați așa, protestă el. A fost un accident... Eu...

– Pleacă de aici!

Omul o fulgeră o clipă cu privirea, apoi îi întoarse spatele și luă ascensorul până jos.

Lara răsuflă adânc, încercând să se stăpânească. Ceilalți muncitori își ațintiseră privirile asupra ei.

– Reluați lucrul, le ceru ea.

Lara lua prânzul cu Sam Gosden, avocatul newyorkez care se ocupa de contractele ei.

– Am auzit că totul merge ca la carte, zise Gosden.

– Mai mult decât bine, zâmbi Lara. Mai sunt doar câteva săptămâni până la încheierea lucrărilor.

– Pot să-ți fac o mărturisire?

– Da, numai ai grijă să nu te incriminezi singur.

El râse.

– Aș fi pus pariu că n-o să reușești.

– Zău? De ce?

– Dezvoltarea imobiliară la nivelul la care operezi tu e un domeniu al bărbaților. Singurele femei care ar trebui să aibă de a face cu imobiliarele sunt băbuțele cu părul platinat care vând cuști de păsări.

– Deci ai fi pariat împotriva mea, spuse Lara.

– Da, zâmbi Sam Gosden.

Lara se aplecă în față.

– Sam...

– Da...

– Nimeni din echipa cu care lucrez eu nu pariază împotriva mea. Eşti concediat.

El rămase cu gura căscată, iar Lara se ridică şi ieşi din restaurant.

În lunea următoare, dis-de-dimineaţă, în timp ce mergea cu maşina către şantier, Lara avu senzaţia că ceva nu era în regulă. Brusc îşi dădu seama ce anume. Liniştea. Nu se auzeau nici ciocane, nici bormaşini. Ajungând la şantier, Lara rămase pironită locului, fără să-i vină a crede. Muncitorii îşi adunau echipamentul, pregătindu-se să plece.

Şeful de şantier îşi strângea şi el uneltele. Lara se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. E abia ora şapte.

– Îmi iau oamenii de aici.

– Ce tot spui acolo?

– S-a primit o plângere, domnişoară Cameron.

– Ce fel de plângere?

– E adevărat că aţi pălmuit un muncitor?

– Poftim? Uitase cu desăvârşire. Da. O merita din plin. L-am dat afară.

– Aveţi aprobarea primăriei să pălmuiţi oamenii care lucrează pentru dumneavoastră?

– Stai puţin, îl întrerupse Lara. Lucrurile n-au stat deloc aşa. Omul acela a scăpat din mână o cheie franceză. Era să mă omoare. Presupun că mi-am ieşit din fire. Îmi pare rău, dar nu sunt dispusă să-l primesc înapoi.

– Nici nu se mai întoarce, declară şeful de echipă. Nu ne mai întoarcem nici unul.

Lara îl ţintui cu privirea.

– E cumva vreo glumă?

– Sindicatul meu nu crede că-i o glumă, îi spuse şeful de şantier. Ni s-a ordonat să plecăm. Prin urmare, aşa facem.

– Dar aveţi contract.

– Dumneavoastră i-aţi încălcat clauzele, îi spuse şeful de şantier. Dacă aveţi plângeri, trebuie să vă adresaţi sindicatului.

Omul vru să plece.

– Stai un moment, îl opri Lara. Am spus că-mi pare rău. Uite ce e... Sunt dispusă să-mi cer scuze de la omul acela și să-l primesc înapoi.

– Domnișoară Cameron, se pare că nu înțelegeți. Omul nu vrea să se întoarcă. Pe toți ne așteaptă alte slujbe. E un oraș în care ai mereu de lucru. Și să vă mai zic ceva, don'șoară. Suntem mult prea ocupați ca să le permitem șefilor să ne plesnească atunci când au chef.

Lara rămase locului, privindu-l cum se îndepărtează. Trăia cel mai cumplit coșmar al ei.

Se duse în mare grabă la birou, ca să-i dea vestea lui Keller.

– Am auzit, spuse el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Până adineauri am stat de vorbă la telefon cu sindicatul.

– Și ce-au spus? îl întrebă Lara cu sufletul la gură.

– Că luna viitoare vor programa o audiere.

Pe chipul ei se așternu deznădejdea.

– Luna viitoare! Păi, nu mai sunt nici două luni până la încheierea lucrărilor.

– Asta le-am spus și eu.

– Și ce ți-au răspuns?

– Că nu-i problema lor.

Lara se trânti pe canapea.

– Oh, Doamne! Ce-o să facem acum?

– Nu știu.

– Poate vom reuși să convingem banca să...

Observă expresia de pe chipul lui.

– Ba cred că nu, se lumină ea brusc la față. Știu. Angajăm altă echipă de constructori și...

– Lara, nici un muncitor din sindicat nu se va atinge de clădirea asta.

– Ar fi trebuit să-l omor pe nemernicul ăla.

– Adevărat. Asta ar fi fost de mare ajutor, replică sec Keller.

Lara se ridică în picioare și începu să umble de colo-colo prin birou.

– L-aș putea ruga pe Sam Gosden să... Brusc, își aminti. Nu. L-am concediat.

– De ce?

– N-are importanță.

Keller gândea cu voce tare:

– Poate dacă găsim un avocat bun pe probleme de codul muncii... cineva cu tupeu.

– E o idee bună. Cineva care se poate mișca rapid. Cunoști tu vreunul?

– Nu. Dar Sam Gosden a amintit un nume într-una dintre ședințe. Un anume Martin. Paul Martin.

– Cine e?

– Nu sunt sigur, dar discutam despre litigii de muncă și a fost rostit numele lui.

– Ai idee cu ce firmă lucrează?

– Nu.

Lara își chemă secretara prin interfon.

– Kathy, există în Manhattan un avocat pe nume Paul Martin. Fă-mi rost de adresa lui.

– Nu vrei numărul de telefon ca să-ți programezi o întâlnire? întrebă Keller.

– N-avem timp. Nu-mi permit să aștept să merg la o întâlnire programată. Mă duc să-l văd chiar azi. Dacă ne poate ajuta, foarte bine. Dacă nu, va trebui să ne gândim la altă soluție.

Dar în sinea ei, Lara își spuse: „Nu există altă soluție".

capitolul 12

Biroul lui Paul Martin se găsea la etajul 25 al unui bloc de birouri de pe Wall Street. Pe glasvandul ușii se putea citi: PAUL MARTIN, AVOCAT.

Lara răsuflă adânc și păși înăuntru. Anticamera era mai mică decât se așteptase. Înăuntru nu se afla decât un birou zgâriat, la care stătea o secretară cu părul blond platinat.

– Bună dimineața. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș vrea să-l văd pe domnul Martin.

– Sunteți așteptată?

– Da.

Lara nu avea timp de explicații.

– Numele dumneavoastră?

– Cameron. Lara Cameron.

Secretara o privi cercetător.

– O clipă. Să văd dacă domnul Martin vă poate primi.

Secretara se ridică de la birou și dispăru în celălalt birou. „Trebuie să mă primească", își zise Lara. O clipă mai târziu secretara reveni în anticameră.

– Da, domnul Martin vă primește.

Lara se străduí să-și ascundă un suspin de ușurare.

– Mulțumesc.

Lara intră în celălalt birou. Era mic și mobilat simplu. O masă de lucru, două canapele, o măsuță de cafea și câteva scaune. „Nu-i chiar o fortăreață a puterii", își spuse Lara. Omul care stătea la birou părea să aibă cu puțin peste șaizeci de ani. Avea obrazul ridat, un nas acvilin și o coamă de păr alb. Emana o energie aparte, aproape ca de fiară. Purta un costum demodat, cu dungulițe, la două rânduri de nasturi și o cămașă albă cu guler îngust. Avocatul i se adresă cu voce gravă, aspră, pe un ton aproape dominator:

– Mi-a spus secretara că vă așteptam.

– Iertați-mă, se scuză Lara. Trebuia neapărat să vă văd. E o urgență.

– Luați loc, domnișoară...

– Cameron. Lara Cameron.

Lara își trase un scaun.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Lara trase adânc aer în piept.

– Am o mică problemă. „Scheletul de oțel și beton al unui bloc-turn neterminat, de douăzeci și patru de etaje, la care nu se mai lucrează." E vorba de o construcție.

– Ce-i cu ea?

– Sunt dezvoltator imobiliar, domnule Martin. Am un bloc de birouri în curs de construcție în East Side și am probleme cu sindicatul.

El asculta, fără un cuvânt. Lara se grăbi să-i explice:

– Mi-am pierdut cumpătul și am pălmuit un muncitor, iar sindicatul le-a cerut să întrerupă lucrul.

Avocatul o studia, nedumerit.

– Domnișoară Cameron... ce are asta de-a face cu mine?

– Am auzit că ați putea să mă ajutați.

– Mă tem că ați înțeles greșit. Eu sunt avocat pe probleme de corporații. Nu mă ocup de clădiri și nu tratez cu sindicatele.

Lara simți cum i se strânge inima.

– Oh, eu credeam... deci nu puteți face absolut nimic?

El își sprijini ambele palme pe birou, ca și cum s-ar fi pregătit să se ridice.

– Vă pot da două sfaturi. Găsiți un avocat specializat în litigii de muncă. Cereți-i să dea sindicatul în judecată și...

– N-am timp. Am de respectat un termen. Eu... Și care-i cel de-al doilea sfat?

– Lăsați-vă de afaceri imobiliare. Îi privi țintă sânii. Nu sunteți echipată pentru așa ceva.

– *Poftim?*

– Asta nu-i treabă de femeie.

– Și care *este* treaba de femeie? se răsti Lara. Să stea în picioarele goale, să toarne copii și să trebăluiască în bucătărie?

– Mda. Cam așa ceva.

Lara se ridică în picioare. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să se stăpânească.

– Probabil proveniți dintr-un lung șir de dinozauri. Poate n-ați aflat noutatea. Acum femeile sunt libere.

Paul Martin clătină din cap.

– Nu. Doar au gura mai mare.

– La revedere, domnule Marin. Îmi pare rău că v-am răpit din prețiosul dumneavoastră timp.

Lara îi întoarse spatele și ieși cu pași mari din birou, trântind ușa după ea. Se opri pe coridor, ca să-și tragă sufletul. „Am făcut o greșeală", se gândi ea. Acum chiar ajunsese într-un impas. Riscase tot ce clădise în ani de zile și pierduse tot într-o singură clipă. Nu mai avea cui să se adreseze. Nu mai avea unde să se ducă.

Totul se terminase.

*

Lara păși pe străzile reci și ude de ploaie. Nici nu lua în seamă vântul înghețat sau locurile pe unde trecea. Un singur lucru avea în minte: teribilul dezastru abătut asupra ei. Îi răsuna în minte avertismentul lui Howard Keller: „Ridici clădiri și te împrumuți, punându-le gaj pe ele. Ca o piramidă, numai că dacă nu ești cu băgare de seamă, piramida se dărâmă". Asta se și întâmplase. Băncile din Chicago aveau să pună sechestru pe proprietățile ei de aici, iar ea avea să piardă toți banii investiți în noua construcție. Va trebui s-o ia din nou de la capăt. „Bietul Howard", se gândi ea. „A crezut în visurile mele, iar eu l-am dezamăgit."

Ploaia se opri și cerul începu să se limpezească. Un soare anemic se străduia să-și facă loc printre nori. Brusc, Lara își dădu seama că se crăpa de ziuă. Hoinărise toată noaptea. Lara privi în jur și pentru prima oară își dădu seama unde se găsea: la numai două cvartale de proprietatea ei sortită dezastrului. „Am să arunc o ultimă privire", își zise ea, resemnată.

Se afla la un cvartal distanță când zgomotul îi ajunse la ureche: bormașini, ciocane pneumatice și huruit de betoniere. Lara încremeni locului, ascultând o clipă, apoi începu să alerge către șantier. Când ajunse în dreptul lui, rămase pe loc, privind fără să-și creadă ochilor.

Toată echipa era acolo, muncind din greu.

Șeful de șantier veni spre ea, zâmbind.

– Bună dimineața, domnișoară Cameron.

Într-un târziu, Lara își regăsi glasul.

– Ce... ce se întâmplă? Am... am crezut că ți-ai retras oamenii de pe șantier.

– A fost o mică neînțelegere, domnișoară Cameron, răspunse el, ușor jenat. Bruno putea să vă omoare când a scăpat cheia aia.

Lara își înghiți nodul din gât.

– Dar el...

– Nu vă faceți probleme. Nu mai lucrează aici. N-o să se mai întâmple nimic de felul ăsta. Nu aveți nici un motiv de îngrijorare. Suntem în grafic.

Lara avea senzația că visează. Rămase pe loc, privind muncitorii răspândiți pe scheletul clădirii și-și spuse: „Am recăpătat tot. Tot. Paul Martin".

Lara îi telefonă avocatului de îndată ce se întoarse la birou.

– Îmi pare rău, răspunse secretara, domnul Martin nu e disponibil.

La ora trei după-amiază tot nu primise nici o veste de la el. Telefonă din nou.

– Îmi pare rău, domnul Martin nu e disponibil.

Avocatul nu-i telefonă la rândul lui. La ora cinci Lara se duse la biroul lui Paul Martin.

– Vreți să-l anunțați pe domnul Martin că Lara Cameron dorește să-l vadă? îi ceru ea secretarei blonde.

Aceasta părea că nu știe ce să facă.

– Păi... eu... așteptați o clipă.

Dispăru în biroul celălalt și se întoarse după o clipă.

– Intrați, vă rog.

Lara păși în birou și Paul Martin ridică ochii către ea.

– Da, domnișoară Cameron...

Tonul lui era distant, nici prietenos, nici ostil.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Am venit să vă mulțumesc.

– Pentru ce să-mi mulțumiți?

– Pentru... pentru că ați pus lucrurile la punct cu sindicatul.

El se încruntă.

– Nu știu la ce vă referiți.

– Azi-dimineață toți muncitorii s-au întors la lucru și totul e cum nu se poate mai bine. Construcția este în grafic.

– Ei bine, atunci felicitări.

– Aș vrea să-mi trimiteți o factură cu onorariul dumneavoastră...

– Domnișoară Cameron, am impresia că n-ați prea înțeles cum stau lucrurile. Dacă problema dumneavoastră s-a rezolvat, mă bucur. Numai că eu n-am nimic de a face cu asta.

Lara îl privi lung.

– Bine. Îmi... îmi cer iertare că v-am deranjat.

– Nu face nimic.

O urmări din ochi cum iese din birou.

În clipa următoare intră secretara.

– Domnișoara Cameron a lăsat un pachet pentru dumneavoastră, domnule Martin.

Era un pachețel mic, legat cu o panglică strălucitoare. Curios, Martin îl deschise. Înăuntru se găsea o statuetă din argint, un cavaler în armură, gata de luptă. Era un gest de scuze. „Cum mi-a spus? M-a făcut dinozaur." Încă îi răsuna în urechi glasul bunicului său: „Trăim vremuri periculoase, Paul. Tinerii au decis să preia controlul asupra Mafiei, să se descotorosească de cei vârstnici, de mustăcioși, de dinozauri. A fost o luptă sângeroasă, dar au reușit".

Dar asta se întâmpla cu multă, multă vreme în urmă, într-un ținut străvechi. Sicilia.

capitolul 13

Gibellina, Sicilia – 1879

Familia Martini erau *stranieri* – străini de partea locului în micul sat sicilian Gibellina. Locul era dezolant, o întindere stearpă, lipsită de viață, scăldată de un soare arzător și nemilos, ca un peisaj pictat de un artist sadic. Într-un ținut unde marile domenii aparțineau latifundiarilor bogați – *gabelloti* – familia Martini cumpărase o mică fermă, pe care încercase s-o lucreze singură.

Într-o zi, *soprintendente*[1] veni să-l caute pe Giuseppe Martini.

– În ferma asta a dumitale, spuse el, pământul e prea pietros. N-ai să poți duce un trai decent de pe urma lui, să crești măslini sau viță-de-vie.

– Nu vă faceți griji pentru mine, răspunse Martini. Toată viața am fost fermier.

[1] Supraveghetor (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– Ba ne facem griji cu toţii, insistă *soprintendente*. Don Vito are ceva pământ bun de cultivat pe care e dispus să ţi-l dea în arendă.

– Ştiu care-i treaba cu Don Vito şi cu pământul lui, pufni Giuseppe Martini. Dacă semnez că-i dau o *mezzadria*[1] ca să-i cultiv pământul, îmi va lua trei sferturi din recoltă şi-mi va cere o dobândă de sută la sută pentru seminţe. Mie n-o să-mi mai rămână nimic, cum au păţit şi alţi naivi care au făcut afaceri cu el. Spuneţi-i că-i mulţumesc, dar că răspunsul meu e nu.

– Faci o mare greşeală, *signore*. Aici e un ţinut primejdios. Se pot întâmpla accidente grave.

– E o ameninţare?

– Sigur că nu, *signore*. Voiam doar să-ţi atrag atenţia...

– Pleacă de pe pământul meu, îi ceru Giuseppe Martini.

Supraveghetorul îl privi lung, apoi clătină din cap cu tristeţe.

– Eşti un om încăpăţânat.

– Cine era? întrebă Ivo, fiul cel mic al lui Giuseppe Martini.

– Supraveghetorul unuia dintre marii proprietari de pământ.

– Nu-mi place de el, zise băieţelul.

– Nici mie nu-mi place, Ivo.

În noaptea următoare, recolta lui Giuseppe Martini fu incendiată şi puţinele lui vite dispărură.

Atunci Giuseppe Martini făcu o a doua greşeală. Se duse la *guardia*[2] din sat.

– Am venit să cer protecţie, spuse el.

Şeful de post îl studie cu o expresie neutră.

– Asta-i rostul nostru, răspunse el. Care-i necazul, *signore?*

– Azi-noapte, oamenii lui Don Vito mi-au dat foc la recoltă şi mi-au furat vitele.

---

[1] Cotă parte (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] Postul de pază (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– E o acuzație gravă. Ai dovezi?

– *Soprintendente* a venit la mine și m-a amenințat.

– A spus că aveau de gând să-ți ardă recolta și să-ți fure vitele?

– Bineînțeles că nu, răspunse Giuseppe Martini.

– Ce *anume* ți-a spus?

– Mi-a spus că ar trebui să renunț la fermă și să iau pământ în arendă de la Don Vito.

– Și ai refuzat?

– Sigur că da.

– *Signore,* Don Vito e o persoană foarte importantă. Vrei să-l arestez doar pentru că s-a oferit să-și împartă pământul roditor cu dumneata?

– Vreau să mă protejați, ceru Giuseppe Martini. N-am să le dau voie să mă alunge de pe pământul meu.

– Te înțeleg, domnule. Fii sigur că am să fac tot ce-mi stă în putință.

– V-aș fi recunoscător.

– Fii fără grijă.

În după-amiaza următoare, când Ivo se întorcea de la oraș, văzu șase bărbați călare îndreptându-se spre ferma tatălui său. Oamenii descălecară și intrară în casă.

Câteva minute mai târziu, Ivo îi văzu târându-l pe tatăl lui spre câmp. Unul din ei scoase un pistol.

– O să-ți dăm o șansă de scăpare. Ia-o la fugă.

– Nu! E pământul meu! Eu...

Ivo văzu îngrozit cum omul trage cu arma la picioarele tatălui său.

– Ia-o la fugă!

Giuseppe Martini o luă la fugă.

Campieri[1] săltară în șa și începură să se învârtă în jurul lui Martini, țipând și chiuind.

Ivo se ascunse, privind înspăimântat la scena îngrozitoare care se desfășura sub ochii lui.

Cei șase bărbați călare îl priveau pe omul care alerga peste câmp, încercând să scape. De fiecare dată când

[1] Echivalentul bodyguarzilor angajați de o persoană privată (în limba italiană, în original) (n.tr.)

ajungea la marginea drumului de țară, unul dintre călăreți îi tăia calea, azvârlindu-l la pământ. Fermierul era istovit și plin de sânge. Se mișca tot mai încet.

Campieri deciseră că se distraseră destul. Unul din ei aruncă un laț de gâtul fermierului și-l trase către fântână.

– De ce? gâfâi acesta. Ce-am făcut?

– Te-ai dus la *guardia*. N-ar fi trebuit să faci asta.

Campieri îi dădură jos pantalonii, apoi unul din ei luă un cuțit, în timp ce ceilalți îl țintuiau pe Martini la pământ.

– Să-ți fie învățătură de minte.

Omul începu să urle.

– Nu, vă rog! Iertați-mă!

Campiero zâmbi.

– Să-i ceri iertare nevesti-tii.

Se aplecă, apucă penisul omului și-l reteză cu cuțitul. Văzduhul răsuna de răcnetele omului.

– De ăsta n-o să mai ai nevoie, îl asigură șeful.

Luă penisul și i-l îndesă în gură. Omul se înecă și-l scuipă afară. Șeful îi privi pe ceilalți *campieri*.

– Se pare că nu-i place gustul.

– *Uccidi quel figlio di putana!*[1]

Unul dintre *campieri* descălecă și culese câteva pietre grele de pe câmp. Ridică pantalonii însângerați ai fermierului și-i umplu buzunarele cu pietre.

– Hai, sus!

Îl săltară pe fermier, cărându-l până la fântână.

– Călătorie sprâncenată!

Și-i făcură vânt în fântână.

– Apa o să aibă gust de pișat, zise unul dintre ei.

– Țărănoii ăștia nici n-o să-și dea seama, râse un altul.

Rămaseră pe loc câteva momente, ascultând zgomotele tot mai stinse și, când, în sfârșit, se așternu tăcerea, încălecară și porniră către fermă.

---

[1] Ucide-l pe fiul ăsta de târfă! (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Ivo Martini păstrase distanța, privind înspăimântat, de la adăpostul unor tufe. Băiatul în vârstă de zece ani alergă spre fântână. Se uită înăuntru și șopti:

– Tată...

Dar fântâna era adâncă și copilul nu auzi nici un sunet.

După ce terminară cu Giuseppe Martini, *campieri* porniră în căutarea soției lui, Maria. Când pătrunseră în casă, femeia era la bucătărie.

– Unde-i bărbatul meu? întrebă ea curajoasă.

Campieri zâmbiră cu gura la urechi.

– Bea o gură de apă.

Doi dintre ei o încolțiră.

– Ești prea frumoasă ca să fii nevasta unui urât ca el, zise unul.

– Ieșiți afară din casa mea! le ordonă Maria.

– Așa te porți cu oaspeții?

Unul dintre *campieri* întinse mâna și-i rupse rochia.

– Ai să porți haine de văduvă, așa că nu mai ai nevoie de asta.

– Animalule!

Pe plită era un vas cu apă clocotită. Maria îl luă și-l aruncă în obrazul omului. Acesta urlă de durere.

– *Fica!*[1]

Își scoase pistolul și-l descărcă în ea. Femeia se prăbuși fără suflare.

– Idiotule! zbieră șeful lor. Mai întâi o regulezi, *pe urmă* o împușți. Gata, hai să-i dăm raportul lui Don Vito.

Jumătate de oră mai târziu se înapoiau pe domeniul lui Don Vito.

– Ne-am ocupat și de bărbat, și de femeie, îl anunță șeful.

– Cum a rămas cu băiatul?

Șeful îl privi uluit pe Don Vito.

– N-ați pomenit de nici un băiat.

– *Cretino!* Am zis să vă îngrijiți de toată familia.

– Dar e doar un copil, Don Vito.

[1] Cuvânt injurios la adresa unei femei (în limba italiană, în original) (n.tr.)

– Copiii cresc şi devin bărbaţi în toată firea. Bărbaţii vor să se răzbune. Omorâţi-l.

– Cum porunciţi.

Doi dintre *campieri* porniră călare înapoi spre ferma Martini.

Ivo era în stare de şoc. Văzuse cu ochii lui cum îi fuseseră ucişi ambii părinţi. Acum era singur pe lume, nu avea unde să se ducă şi nici la cine să apeleze. Ba nu! Exista un om la care să se ducă: fratele tatălui său, Nunzio Martini, din Palermo. Ivo ştia că trebuie să acţioneze rapid. Oamenii lui Don Vito urmau să se întoarcă să-l ucidă. Băiatul vârî repede nişte merinde într-un sac, îl azvârli pe umăr şi părăsi în graba mare ferma.

Porni pe drumeagul de ţărână care ieşea din sat şi se aşternu la drum. De fiecare dată când auzea venind câte o căruţă, ieşea de pe drum şi se ascundea între copaci.

La o oră după ce pornise la drum, văzu un grup de *campieri* venind călare, în căutarea lui. Ivo rămase ascuns şi nemişcat mult timp după ce *campieri* dispărură. Apoi îşi reluă călătoria. Noaptea dormea prin livezi şi se hrănea cu fructe din pomi şi cu legume de pe câmp. Merse aşa trei zile.

Când simţi că ajunsese destul de departe ca să se mai teamă de Don Vito, se apropie de un sătuc. O oră mai târziu, se găsea într-o căruţă cu destinaţia Palermo.

Ivo ajunse la casa unchiului său în toiul nopţii. Nunzio Martini locuia într-o casă arătoasă de la marginea oraşului. Casa avea un balcon spaţios, terase şi o curte. Ivo bătu cu pumnii în uşa de la intrare. Urmă o lungă tăcere, apoi răsună un glas gros:

– Cine dracu' e acolo?

– Sunt eu, Ivo, unchiule Nunzio.

Câteva clipe mai târziu, Nunzio deschise uşa. Unchiul lui Ivo era un om între două vârste, corpolent, cu un nas roman proeminent şi plete albe. Purta cămaşă de noapte. Nunzio îl privi pe Ivo uluit.

– Ivo! Ce-i cu tine în miez de noapte? Unde-s maică-ta şi taică-tău?

– Amândoi sunt morți, suspină Ivo.

– Morți? Hai intră, intră.

Ivo păși înăuntru, clătinându-se pe picioare.

– Asta-i o veste groaznică. Au avut vreun accident?

Ivo clătină din cap.

– Au fost omorâți din ordinul lui Don Vito.

– Omorâți? De ce?

– Tata a refuzat să ia pământ în arendă de la el.

– Aha.

– Dar de ce să-i omoare? Nu i-au făcut nici un rău.

– N-a fost nimic personal, îi explică Nunzio Martini.

Ivo se holbă la el.

– *Nimic personal?* Nu înțeleg.

– Toată lumea îl cunoaște pe Don Vito. E renumit. E un *uomo rispetatto* – un om respectat și puternic. Dacă-l lăsa pe tatăl tău să-l sfideze, și alții ar fi făcut același lucru și și-ar fi pierdut astfel din putere. Nu a avut încotro.

Puștiul îl privea îngrozit.

– Nu acum, Ivo. Nu acum. Deocamdată se vede limpede că ai nevoie de un somn zdravăn.

Dimineață la micul dejun stătură de vorbă.

– Cum ți-ar plăcea să locuiești în casa asta frumoasă și să lucrezi pentru mine?

Nunzio Martini era văduv.

– Cred că mi-ar plăcea mult, răspunse Ivo.

– Am nevoie de un flăcău isteț ca tine. Și mi se pare că ești și puternic.

– Chiar sunt, întări Ivo.

– Bravo.

– Dar cu ce te ocupi, unchiule? îl întrebă Ivo.

Nunzio Martini zâmbi.

– Acord protecție oamenilor.

Mafia apăruse pe tot cuprinsul Siciliei și în alte zone sărace ale Italiei ca să apere oamenii de un stat necruțător și autocratic. Mafia îndrepta nedreptățile și răzbuna răul făcut oamenilor, dar în cele din urmă devenise atât de puternică încât până și statul se temea de ea, iar negustorii și fermierii îi plăteau tribut.

Nunzio Martini era *capo* al Mafiei la Palermo. El se îngrijea să fie strânse taxele cuvenite și să fie pedepsiți cei care nu plăteau. Pedepsele variau de la un braț sau un picior rupt la moarte lentă și dureroasă.

Ivo începu să lucreze pentru unchiul lui.

În următorii cincisprezece ani, Palermo îi servi lui Ivo drept școală, iar unchiul Nunzio drept dascăl. Băiatul își începu ucenicia făcând pe curierul, după care deveni colector de taxe și, în cele din urmă, locotenentul de încredere al unchiului său.

Când împlini douăzeci și cinci de ani, Ivo o luă în căsătorie pe Carmela, o siciliancă planturoasă, iar după un an aveau un băiat, Gian Carlo. Ivo și familia lui se mutară într-o casă proprie. La moartea unchiului, Ivo îi preluă poziția, devenind mai prosper și mai renumit. Numai că-i mai rămăseseră niște afaceri de reglat.

Într-o bună zi, îi spuse Carmelei:

- Apucă-te să faci bagajele. Ne mutăm în America.

Ea îl privi surprinsă.

- De ce mergem în America?

Ivo nu era obișnuit să i se pună întrebări.

- Tu fă cum ți-am spus. Acum plec. Mă întorc peste două-trei zile.

- Ivo...

- Du-te să faci bagajele.

Trei *macchine* negre traseră în fața sediului *guardia* din Gibellina. Căpitanul, acum mai gras cu 15 kilograme, ședea la birou când deodată se deschise ușa și-și făcură intrarea șase bărbați. Toți erau bine îmbrăcați și aveau un aer prosper.

- Bună dimineața, domnilor. Ce pot face pentru dumneavoastră?

- Suntem aici ca să te ajutăm noi pe dumneata, zise Ivo. Mă mai ții minte? Sunt fiul lui Giuseppe Martini.

Căpitanul gărzilor făcu ochii mari.

- Tu? Ce cauți aici? Aici ești în pericol.

- Am venit pentru dinții dumitale.

- Pentru dinții mei?

– Da.

Doi dintre oamenii lui Ivo îl încolțiră pe căpitan, imobilizându-i brațele.

– Ai nevoie de o lucrare dentară. Hai că ți-o facem noi.

Ivo vârî țeava pistolului în gura căpitanului și apăsă pe trăgaci. Se întoarse apoi spre însoțitorii săi.

– Să mergem.

Un sfert de oră mai târziu, cele trei mașini traseră în fața vilei lui Don Vito. La intrare erau doi paznici, care priveau curioși alaiul. Când mașinile opriră, Ivo coborî.

– Bună dimineața. Ne așteaptă Don Vito, zise el.

Unul din paznici se încruntă.

– Dar nu ne-a spus nimic de...

În clipa următoare amândoi căzură seceraţi de câte un glonț. Pistoalele erau încărcate cu *lupare*, gloanțe cu bile mari de plumb, din cele de vânătoare, menite să împrăștie alicele. Paznicii erau o masă de carne.

Din interiorul casei, Don Vito auzi împușcăturile. Când se uită afară pe fereastră și văzu ce se întâmplă, se duse în grabă la un sertar, de unde scoase o armă.

– Franco! strigă el. Antonio! Veniți repede!

Afară răsunară alte împușcături.

– Don Vito! se auzi chemat pe nume.

Se răsuci în loc. În prag era Ivo, cu un pistol în mână.

– Aruncă arma.

– Eu...

– Arunc-o.

Don Vito lăsă arma să cadă pe podea.

– Ia ce vrei și pleacă din casa mea.

– Nu vreau nimic, răspunse Ivo. De fapt, am venit fiindcă îți datorez ceva.

– Orice ar fi, zise Don Vito, sunt dispus să te iert.

– Eu nu. Știi cine sunt?

– Nu.

– Ivo Martini.

Bătrânul se încruntă, străduindu-se să-și amintească. Ridică din umeri.

– Numele nu-mi spune nimic.

– În urmă cu mai bine de cincisprezece ani oamenii dumitale mi-au ucis tatăl și mama.

– Ce grozăvie! exclamă Don Vito. Am să-i pedepsesc. Am să...

Ivo își repezi brațul și-i zdrobi nasul cu arma. Obrazul lui Don Vito se umplu de sânge.

– Nu-i nevoie să faci asta, icni el. Eu...

Ivo scoase un cuțit.

– Dă-ți jos pantalonii.

– Nu! răcni bătrânul. Gândește-te ce faci. Am fii și frați. Dacă-mi faci rău, o să te caute și o să te ucidă ca pe un câine.

– Dacă o să mă găsească, replică Ivo. Jos pantalonii.

– Nu.

Ivo îl împușcă în genunchi. Bătrânul urlă de durere.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Ivo. Se aplecă și-i dădu jos pantalonii și izmenele. N-ai prea mare lucru aici, așa-i? Eh, va trebui să ne străduim pe cât se poate.

Apucă penisul lui Don Vito și-l reteză cu cuțitul. Don Vito leșină. Ivo luă penisul și i-l îndesă în gură.

– Regret că n-am la îndemână o fântână în care să te arunc, zise Ivo.

În semn de rămas-bun îl împușcă în cap, apoi îi întoarse spatele și ieși din casă, îndreptându-se către mașină. Amicii lui îl așteptau.

– Să mergem.

– Are familie mare, Ivo. O să vină după tine.

– N-au decât.

Două zile mai târziu, Ivo, soția lui și fiul lor, Gian Carlo, erau la bordul unui vapor cu destinația New York.

La sfârșitul secolului trecut, Lumea Nouă era țara tuturor posibilităților. În orașul New York exista o comunitate numeroasă de italieni. Mulți dintre prietenii lui Ivo emigraseră deja în marele oraș, unde hotărâseră să-și folosească talentele la ceea ce se pricepeau mai bine: taxa de protecție. Mafia a început să-și întindă tentaculele. Ivo și-a englezit numele din Martini în Martin și s-a bucurat de prosperitate neîntreruptă.

Gian Carlo era o mare dezamăgire pentru tatăl lui. Nu-l trăgea deloc inima la muncă. La vârsta de douăzeci și șapte de ani, lăsă gravidă o tânără italiancă, pe care o luă în căsătorie în mare grabă și taină și după trei luni veni pe lume fiul lor, Paul.

Ivo avea planuri mari cu nepotul său. În America, avocații erau oameni foarte importanți, așa că Ivo decise că nepotul său va îmbrățișa această profesie. Băiatul era inteligent și ambițios, drept care la vârsta de 22 de ani era admis la Facultatea de Drept de la Harvard. După absolvire, Ivo aranjă ca nepotul să lucreze la o prestigioasă firmă de avocați, unde curând deveni asociat. Cinci ani mai târziu, Paul își înființă propria firmă de avocatură. Între timp, Ivo investise din greu în afaceri legale, continuând totuși să păstreze legăturile cu Mafia, iar nepotul îi gestiona afacerile. În 1967, anul morții lui Ivo, Paul se căsători cu o tânără italiancă, Nina, care în anul următor aduse pe lume doi gemeni.

În anii 1970, Paul avu de lucru din belșug. Principalii lui clienți erau sindicatele, motiv pentru care se găsea într-o poziție de putere. Marile personalități din afaceri și industrie apelau la el.

Într-o zi, Paul lua prânzul împreună cu un client, Bill Rohan, un bancher respectat, care nu cunoștea nimic despre familia lui Paul.

– Ar trebui să intri în clubul meu de golf, Sunnyvale, îi spuse Bill Rohan. Joci golf, nu?

– Din când în când, răspunse Paul. Când am timp.

– Perfect. Eu sunt în comisia de acceptare a cererilor de înscriere. Vrei să înaintez o cerere ca să devii membru?

– Ar fi drăguț din partea ta.

În săptămâna următoare, comisia se întruni ca să discute despre noii membri. Se pomeni și numele lui Paul Martin.

– Eu îl recomand, spuse Bill Rohan. E un om foarte cumsecade.

– E italian, așa-i? interveni John Hammond, alt membru al comisiei. N-avem nevoie de *dagos*[1] în clubul nostru, Bill.

Bancherul îl pironi cu privirea.

– Adică te opui?

– Bineînțeles că da.

– Bine, atunci trecem la următorul...

Și întrunirea continuă.

Două săptămâni mai târziu, Paul Martin lua iarăși prânzul cu bancherul.

– Mi-am exersat loviturile de golf, râse Paul.

Bill Rohan era stânjenit.

– A fost o mică problemă, Paul.

– O problemă?

– Eu te-am propus să fii membru. Dar, din păcate, altcineva din comisie s-a opus.

– Serios? De ce?

– Să n-o iei personal. E xenofob. Nu-i plac italienii.

– Nu mă supăr, Bill, zâmbi Paul. Sunt mulți care nu-i simpatizează pe italieni. Acest domn...

– Hammond. John Hammond.

– Cel din industria cărnii?

– Exact. O să se răzgândească. Mai vorbesc eu cu el.

Paul clătină din cap.

– Nu-ți bate capul. La drept vorbind, nici nu mă dau în vânt după golf.

Șase luni mai târziu, în toiul lunii iulie, patru camioane frigorifice ale companiei de ambalare a cărnii Hammond, încărcate cu spată, fileu și ceafă de porc, plecate de la sediul din Minnesota spre supermarketurile din Buffalo și New Jersey, traseră la marginea autostrăzii. Șoferii deschiseră ușile din spate ale frigorificelor și părăsiră camioanele.

Când John Hammond află vestea, se înfurie cumplit. Își chemă directorul administrativ.

[1] Cuvânt denigrator, folosit la adresa italienilor, spaniolilor și portughezilor (n.tr.)

– Ce dracu' se întâmplă? Carne în valoare de un milion și jumătate de dolari s-a stricat din pricina căldurii. Cum s-a întâmplat una ca asta?

– Sindicatul a declarat grevă, îi explică directorul.

– Fără să ne anunțe? Și pentru ce motiv? Iar cer mărire de salariu?

Directorul administrativ ridică din umeri.

– Nu știu. Mie nu mi-au spus nimic. Pur și simplu au plecat.

– Spune-i reprezentantului local al sindicatului să vină la mine. Rezolv eu chestia asta, ceru Hammond.

În aceeași după-amiază, reprezentantul sindicatului își făcu apariția în biroul lui Hammond.

– De ce nu mi s-a spus că urma să fie grevă? întrebă autoritar Hammond.

– Nici eu n-am știut, domnule Hammond, răspunse omul pe un ton de scuză. Lucrătorii pur și simplu s-au înfuriat și au părăsit frigorificele. Totul s-a întâmplat pe neașteptate.

– Știi că întotdeauna m-am arătat rezonabil în negocierile cu sindicatul. Spune-mi, ce vor de data asta? Mărire de salariu?

– Nu, domnule. E vorba de săpun.

Hammond se holbă la el.

– Ai zis *săpun?*

– Întocmai. Nu le place săpunul pe care-l puneți în băile lor. Miroase prea puternic.

Lui Hammond nu-i venea să-și creadă urechilor. *Săpunul mirosea prea puternic?*

– De asta am pierdut un milion și jumătate de dolari?

– Eu n-am nici o vină, se scuză sindicalistul. A fost inițiativa oamenilor.

– Iisuse, exclamă Hammond. Nu pot să cred. Ce fel de săpun vor? Marca Fairy[1]? Izbi cu pumnul în birou. Data viitoare când oamenii au vreo problemă, vii mai întâi la mine. Ai înțeles?

– Da, domnule Hammond.

[1] Marcă de săpun de toaletă extrafin (n.tr.)

– Spune-le să se întoarcă la lucru. Până diseară la ora șase o să aibă la baie cel mai bun săpun de pe piață. E clar?

– Am să le spun, domnule Hammond.

John Hammond rămase locului mult timp, tremurând de furie. „Nu-i de mirare că țara asta se duce de râpă, își zise el. Auzi ce-au vrut! Săpun!"

Două săptămâni mai târziu, într-o zi fierbinte de august, la amiază, cinci camioane frigorifice ale companiei Hammond Meat care livrau carne în Syracuse și Boston, traseră pe dreapta. Șoferii deschiseră larg ușile din spate ale frigorificelor și plecară.

John Hammond primi vestea în aceeași seară, la ora șase.

– Ce dracu' tot zici acolo? zbieră el. Nu le-ai pus săpun?

– Ba da, zise directorul administrativ. Chiar în ziua în care mi-ați dat dispoziția asta.

– Atunci ce dracu' mai au de data asta?

– Nu știu, răspunse neajutorat directorul administrativ. N-au fost nici un fel de plângeri. Mie nu mi-a zis nimeni nimic.

– Cheamă-l la mine pe nemernicul ăla de reprezentant al sindicatului.

La ora șapte seara, Hammond discuta cu reprezentantul sindicatului.

– Din pricina oamenilor dumitale, în după-amiaza asta s-a ales praful de o carne în valoare de două milioane de dolari, urlă Hammond. S-au țicnit?

– Vreți să-i comunic președintelui sindicatului întrebarea dumneavoastră, domnule Hammond?

– Nu, nu, se grăbi să spună Hammond. Uite ce e, până acum n-am avut niciodată vreo problemă cu sindicatul dumitale. Dacă muncitorii vor mai mulți bani, să vină la mine și vom discuta ca niște oameni rezonabili. Cât cer?

– Nu cer nimic.

– Cum adică?

– Nu-i vorba de bani, domnule Hammond.

– Nu? Atunci ce?

– E vorba de lumină.

– De lumină?

Lui Hammond i se păru că nu auzise bine.

– Da. Oamenii se plâng că lumina de la toaletele lor e prea slabă.

John Hammond tăcu brusc și se lăsă pe spătarul fotoliului.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el aproape în șoaptă.

– V-am spus, oamenii sunt de părere că...

– Lasă tâmpeniile. Ce se întâmplă?

– Dacă aș ști, v-aș spune, răspunse reprezentantul sindicatului.

– Vrea careva să mă falimenteze? Despre asta-i vorba?

Reprezentantul sindicatului tăcea.

– Bine, zise John Hammond. Dă-mi un nume. Cu cine pot să stau de vorbă?

– Există un avocat care v-ar putea ajuta. Sindicatul lucrează mult cu el. Numele lui e Paul Martin.

– Paul...? Brusc, John Hammond își aminti. Cum? Șobolanul ăla șantajist? Ieși afară! urlă el. *Afară!*

Hammond fierbea de furie. „Nimeni nu mă șantajează pe mine. Nimeni!"

O săptămână mai târziu, alte șase frigorifice ale lui erau abandonate pe drumul lăturalnice.

John Hammond aranjă să ia prânzul cu Bill Rohan.

– M-am tot gândit la amicul nostru Paul Martin, spuse Hammond. Poate m-am pripit când i-am respins candidatura.

– E foarte generos din partea ta, John.

– Uite cum facem. Săptămâna viitoare tu îl propui să devină membru, iar eu am să-i dau votul meu.

În săptămâna următoare, când se menționă numele lui Paul Martin, comitetul îl acceptă în unanimitate.

John Hammond în persoană îi telefonă.

– Felicitări, domnule Martin, zise el. Tocmai ați fost acceptat ca membru al clubului Sunnyvale. Suntem încântați să vă avem alături de noi.

– Mulțumesc, zise Paul. Apreciez foarte mult telefonul dumneavoastră.

În continuare John Hammond telefonă la biroul procurorului districtual, unde fixă o întâlnire pentru săptămâna următoare.

Duminică, John Hammond și Bill Rohan jucau un meci în patru la club.

– Încă nu l-ai cunoscut pe Paul Martin, așa-i? îl întrebă Bill Rohan.

John Hammond clătină din cap.

– Nu. Nu cred că o să joace prea mult golf. Marele juriu o să-i cam ocupe timpul.

– Ce tot zici acolo?

– Voi furniza procurorului districtual unele informații despre el care cu siguranță vor interesa marele juriu.

Bill Rohan era șocat.

– Îți dai seama ce faci?

– Fii sigur că da. E un gândac, Bill. Am să-l strivesc.

În lunea următoare, în drum spre biroul procurorului districtual, John Hammond suferi un accident mortal, șoferul vinovat fugind de la locul accidentului. Nu existaseră nici un fel de martori. Poliția nu avea să-l depisteze niciodată pe șoferul vinovat.

În fiecare duminică, Paul Martin își ducea soția și gemenii să ia prânzul la clubul Sunnyvale. Bufetul de acolo era delicios.

Paul Martin își lua foarte în serios legământul nupțial. De pildă, nu i-ar fi trecut prin minte să-și dezonoreze soția ducând-o la același restaurant unde-și ducea amanta. Căsnicia reprezenta numai o parte a vieții lui. Cealaltă parte erau afacerile. Toți amicii lui Paul Martin aveau amante. Asta făcea parte din stilul de viață acceptat de ei. Ceea ce-l deranja pe Martin era să vadă bărbați în vârstă cu femei tinere. Era ceva lipsit de demnitate, ori Paul Martin punea mare preț pe demnitate. Decise ca atunci când va atinge vârsta de șaizeci de ani va înceta să mai aibă amante. Și, într-adevăr, cu doi ani în urmă, când împlinise șaizeci de ani, terminase cu amantele. Soția lui, Nina, era tovarășa de viață perfectă. Pentru el era suficient. *Demnitate.*

Acesta era omul la care venise Lara Cameron să-i ceară ajutorul. Martin o știa pe Lara Cameron după nume, dar rămăsese uluit de tinerețea și de frumusețea ei. Fata era ambițioasă și de o independență furibundă, dar cu toate astea, foarte feminină. Martin simțise o puternică atracție pentru ea. „Nu", își spusese el. „E prea tânără. Eu sunt bătrân. Prea bătrân."

Când Lara ieșise furioasă din biroul lui, cu ocazia primei vizite, Paul Martin rămăsese mult timp pe loc, gândindu-se la ea. Pe urmă ridicase receptorul și dăduse un telefon.

capitolul 14

Noua clădire avansa conform graficului. Lara vizita șantierul în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază, iar atitudinea muncitorilor se schimbase într-una plină de respect. Lara intuia acest respect în felul în care o priveau, îi vorbeau sau lucrau pentru ea. Știa că asta i se datora lui Paul Martin și-și dădea seama, tulburată, că se gândea din ce în ce mai mult la acel om urât și totuși atrăgător, cu voce ciudat de irezistibilă.

Lara îi telefonă din nou.

– Mă întrebam dacă putem lua prânzul împreună, domnule Martin.

– Iar aveți probleme?

– Nu. Pur și simplu m-am gândit că ar fi plăcut să ne cunoaștem mai bine.

– Îmi pare rău, domnișoară Cameron. Nu iau niciodată prânzul.

– Atunci cina într-o seară?

– Sunt însurat, domnișoară Cameron. Iau cina cu soția și copiii.

– Înțeleg. Dacă...

Telefonul se închise. „Ce se întâmplă cu el?" se întrebă Lara. „Doar nu vreau să se culce cu mine. Vreau doar să găsesc o cale de a-i mulțumi." Se străduí să și-l scoată din minte.

Paul Martin era tulburat de plăcerea pe care i-o făcea să audă glasul Larei Cameron.

– Dacă mai sună domnișoara Cameron, îi spuse el secretarei, să-i zici că nu sunt la birou.

Nu avea nevoie de tentații, iar Lara Cameron era o tentație.

Howard Keller era încântat de modul în care progresau lucrurile.

– Trebuie să recunosc că mi-ai dat ceva bătăi de inimă, îi spuse el Larei. Părea că totul se va duce pe apa sâmbetei. Ai reușit să faci o minune.

„N-a fost minunea mea", se gândi Lara, „ci a lui Paul Martin". Poate era supărat pe ea pentru că nu-l plătise pentru serviciul adus.

Sub impulsul momentului, Lara îi trimise lui Paul un cec de cincizeci de mii de dolari.

A doua zi, cecul îi era returnat fără nici o explicație.

Lara îi telefonă din nou.

– Îmi pare rău, domnul Martin nu e disponibil, îi comunică secretara.

Din nou era respinsă. Ca și cum Martin n-ar fi vrut să fie deranjat de ea. „Dar dacă nu vrea să-l deranjez", chibzui ea, „atunci de ce s-a străduit atât să mă ajute?"

În noaptea aceea îl visă din nou.

Howard Keller veni în biroul Larei.

– Am două bilete pentru spectacolul Song & Dance al lui Andrew Lloyd Weber[1]. Eu trebuie să plec la Chicago. Nu vrei tu biletele?

– Nu, eu... adică stai puțin. Lara tăcu o clipă. Ba da, cred că le vreau. Mulțumesc, Howard.

În aceeași după-amiază, Lara puse unul din bilete într-un plic pe care i-l trimise lui Paul Martin pe adresa de la birou.

A doua zi, când Martin primi biletul, îl privi nedumerit. Cine să-i fi trimis un singur bilet la teatru? „Fata

[1] Compozitor american (1914–1982) (n.tr.)

aia, Cameron. Trebuie să pun capăt acestei situații", își zise el.

– Sunt liber vineri seară? își întrebă el secretara.

– E programată o cină cu cumnatul dumneavoastră, domnule Martin.

– Anulează întâlnirea.

Pe toată durata primului act, locul de lângă Lara rămase neocupat. „Deci nu vine", își spuse Lara. „Atunci, să-l ia dracu'. Eu, una, am făcut tot ce-am putut."

Când se lăsă cortina după primul act, Lara tocmai încerca să se decidă dacă să mai rămână și la actul doi sau să plece, când cineva se strecură pe locul de alături.

– Haideți să plecăm de aici, îi spuse pe un ton imperativ Paul Martin.

Luară cina la un bistrou din East Side. El ședea pe scaunul din fața Larei, studiind-o în tăcere, cu un aer circumspect. Chelnerul veni să le ia comanda.

– Eu aș vrea un scotch cu sifon, ceru Lara.

– Nimic pentru mine.

Lara îl privi surprinsă.

– Nu beau.

După ce comandară cina, Paul Martin i se adresă Larei:

– Domnișoară Cameron, ce dorești de la mine?

– Nu-mi place să rămân datoare nimănui, răspunse Lara. Dumitale îți sunt datoare și nu-mi dai voie să-mi plătesc datoria. Și asta mă deranjează.

– Ți-am mai spus... nu-mi datorezi nimic.

– Dar eu...

– Am auzit că lucrările de construcție merg bine.

– Așa e.

Vru să adauge „Mulțumesc", dar se răzgândi.

– Ești pricepută la ceea ce faci, așa-i?

Lara încuviință din cap.

– Chiar vreau să fiu. Cel mai fascinant lucru din lume e să ai o idee și s-o vezi prinzând formă din beton și oțel, s-o vezi crescând și devenind o clădire unde lucrează și trăiesc oameni. Într-un fel, clădirea devine un fel de monument, nu?

Chipul ei oglindea pasiune și entuziasm.

– Presupun că da. Și un monument duce la altul?

– Bineînțeles, răspunse entuziasmată Lara. Vreau să devin cel mai important dezvoltator imobiliar din acest oraș.

Emana o sexualitate irezistibilă.

– Nu m-ar mira, zâmbi Paul Martin.

– De ce te-ai hotărât să vii la teatru astă-seară? îl întrebă Lara.

Venise să-i ceară să-l lase în pace, dar acum, cu ea atât de aproape, nu găsea curajul să i-o spună.

– Am auzit lucruri frumoase despre acest spectacol.

Lara surâse.

– Poate venim din nou să-l vedem împreună, Paul.

El clătină din cap.

– Domnișoară Cameron, nu numai că sunt însurat, dar sunt chiar foarte însurat. Întâmplarea face că-mi iubesc soția.

– Te admir pentru asta, spuse Lara. Clădirea va fi terminată pe 15 martie. Vom da o petrecere ca să sărbătorim. Vrei să vii?

El șovăi mult timp, încercând să formuleze un refuz cât mai politicos. Când în cele din urmă vorbi, spuse doar atât:

– Da, vreau.

Petrecerea de inaugurare a clădirii avu un succes mediocru. Numele Larei Cameron nu era destul de important ca să atragă mulți oameni de presă sau vreo personalitate importantă a orașului. Totuși, era de față unul dintre asistenții primarului, precum și un reporter de la *Post*.

– Clădirea e închiriată aproape în întregime, o anunță Keller pe Lara. Și avem nenumărate cereri.

– Bine, răspunse ea cu un aer absent.

Mintea ei era în altă parte. Se gândea la Paul Martin și se întreba dacă va veni. Cumva pentru ea acest lucru conta. Martin reprezenta un mister care-i stârnea curiozitatea. Avocatul nega că ar fi ajutat-o; și totuși... Umbla

după un bărbat suficient de vârstnic ca să-i fie tată. Lara se strădui să-și scoată din minte această asociere.

Se ocupă de invitați. Se serviseră aperitivele și băuturile, toată lumea părea să se simtă foarte bine. În toiul festivității, își făcu apariția Paul Martin, și atmosfera se schimbă imediat. Muncitorii îl tratau ca pe un rege. Se vedea limpede că-l venerează.

„Eu sunt avocat pe probleme de corporații... nu tratez cu sindicatele."

Martin dădu mâna cu asistentul primarului și cu unii dintre liderii sindicali prezenți acolo, după care se îndreptă spre Lara.

– Îmi pare bine că ai putut să vii, spuse ea.

Paul Martin privi în jur în sala uriașă și spuse:

– Felicitări. Ai făcut o treabă bună.

– Mulțumesc. Coborî glasul: Mulțumesc cu adevărat.

Martin rămăsese cu ochii la ea, uluit cât de superb arăta Lara și de ceea ce simțea el privind-o.

– Petrecerea e pe terminate, îi spuse Lara. Speram să mă inviți la cină.

– Ți-am zis că iau cina cu soția și copiii. O privi în ochi. Dar îți fac cinste cu ceva de băut.

– Mi-ar face plăcere, zâmbi Lara.

Aleseră un mic bar de pe Third Avenue. Stătură de vorbă, fără ca pe urmă să-și mai amintească despre ce anume. Cuvintele erau un paravan pentru tensiunea sexuală creată între ei.

– Vorbește-mi despre tine, îi ceru Paul Martin. Cine ești? De unde vii? Cum ți-ai început afacerea?

Lara se gândi la Sean MacAllister și la corpul lui respingător deasupra ei.

„A fost așa de bine că o s-o facem încă o dată."

– Vin dintr-un orășel din Noua Scoție, spuse ea. Glace Bay. Tata strângea chiriile din câteva blocuri de chiriași din oraș. După moartea lui, am preluat eu această îndatorire. Unul dintre chiriași m-a ajutat să cumpăr un teren pe care am ridicat o clădire. Acesta a fost începutul.

El o asculta cu atenție.

– Pe urmă am plecat la Chicago, unde am construit alte clădiri. M-am descurcat bine, așa că am venit la New York. Asta-i toată povestea, zâmbi ea.

„Afară de chinul groaznic de a crește cu un tată care o ura, afară de rușinea de a fi săracă, de a nu avea niciodată nimic al ei, de a-și vinde trupul lui Sean MacAllister..."

– Pun pariu că n-a fost deloc ușor, zise Paul Martin, parcă ghicindu-i gândurile.

– Nu mă plâng.

– Care-i următorul tău proiect?

Lara ridică din umeri.

– Nu știu precis. Am studiat o sumedenie de posibilități, dar nici una nu mi-a stârnit entuziasmul.

Martin nu-și putea lua ochii de la ea.

– La ce te gândești? îl întrebă Lara.

El răsuflă adânc.

– Vrei să fiu sincer? Mă gândeam că, dacă n-aș fi însurat, ți-aș spune că ești una dintre cele mai fascinante femei pe care le-am întâlnit în viața mea. Dar sunt însurat, așa că noi doi vom fi doar prieteni. Am fost suficient de clar?

– Foarte.

El se uită la ceas.

– E timpul să plec. Se întoarse către chelner. Plata, vă rog.

Se ridică în picioare.

– Putem lua prânzul împreună săptămâna viitoare? îl întrebă Lara.

– Nu. Dar poate ne vedem când termini și viitoarea clădire.

Zicând acestea, plecă.

În noaptea aceea, Lara visă că făceau dragoste amândoi. Paul Martin deasupra ei, mângâindu-i trupul și șoptindu-i la ureche.

You ken, I maun hae ye, and onie ye... Gue forgie me, my bonnie darlin', for I've niver tauld you how mickle I love ye, love ye, love ye...[1]

După care o pătrundea și ea simțea dintr-odată cum i se topește tot trupul. Începu să geamă și o treziră propriile gemete. Se săltă în capul oaselor și rămase astfel, tremurând.

După două zile, primi un telefon de la Paul Martin.

– Cred că am găsit un loc care te-ar putea interesa, îi zise el fără altă introducere. E în West Side, Sixty-ninth Street. Încă nu s-a făcut publică vânzarea. Aparține unui client de-al meu care vrea să-l vândă.

Lara și Howard Keller se duseră să vadă locul chiar în dimineața aceea. Amplasamentul era excelent.

– Cum ai aflat de locul ăsta? o întrebă Keller.

– Mi-a spus Paul Martin.

– Ah, înțeleg.

Tonul lui trăda dezaprobare.

– Ce vrei să spui?

– Lara... l-am verificat pe Martin. Lucrează cu Mafia. Ține-te departe de el.

– N-are nimic de a face cu Mafia, replică ea indignată. E un prieten bun. Și oricum, ce legătură are asta cu terenul? Ție îți place?

– Mi se pare grozav.

– Atunci să-l cumpărăm.

Zece zile mai târziu, afacerea era încheiată.

Lara îi trimise lui Paul Martin un buchet mare de flori, cu un bilet: „Paul, te rog, nu mi le trimite înapoi. Florile sunt foarte sensibile".

În aceeași după-amiază, el îi telefonă.

– Mulțumesc pentru flori. Nu sunt obișnuit să primesc flori de la femei frumoase.

Părea mai îmbufnat ca de obicei.

---

[1] Dialect scoțian: „Știi, trebuie să te am pe tine și numai pe tine... Să mă ierte Dumnezeu, iubita mea frumoasă, că nu ți-am spus niciodată ce mult te iubesc, te iubesc, te iubesc". (n.tr.)

– Știi care-i problema ta? îi zise Lara. Nimeni nu te-a răsfățat suficient de mult.

– Și asta vrei să faci, să mă răsfeți?

– Răutate ce ești!

Paul râse.

– Vorbesc serios.

– Știu.

– Ce-ar fi să discutăm despre asta la masa de prânz? îi propuse Lara.

Paul Martin nu reușise să și-o scoată pe Lara din minte. Știa că putea ușor să se îndrăgostească de ea. Exista în ea un fel de vulnerabilitate, de inocență și totodată o senzualitate aproape sălbatică. Știa că ar fi fost înțelept din partea lui să n-o mai vadă niciodată, numai că nu se putea abține. Era atras spre ea de ceva mai puternic decât propria-i voință.

Luară prânzul la Clubul „21".

– Când vrei să ascunzi ceva, o sfătui Paul Martin, ascunde-l undeva în văzul lumii. Așa nimeni nu va crede că faci ceva greșit.

– Încercăm să ascundem ceva? îl întrebă încet Lara.

El o privi și luă o hotărâre. „E frumoasă și deșteaptă, dar mai există mii de femei ca ea. Va fi simplu să mi-o scot din minte. Am să mă culc cu ea o dată și cu asta, basta."

Se dovedi însă că se înșela.

Ajungând în apartamentul Larei, Paul se arătă inexplicabil de crispat.

– La dracu', mă simt ca un puștan, zise el. Mi-am pierdut antrenamentul.

– E ca mersul pe bicicletă, murmură Lara. O să-ți revii. Lasă-mă să te dezbrac eu.

Îi scoase sacoul și cravata și începu să-i descheie cămașa.

– Îți dai seama că nu trebuie să devină ceva serios, Lara.

– Știu.

– Am șaizeci și doi de ani. Ți-aș putea fi tată.

Ea înlemni o fracțiune de secundă, amintindu-și visul.

– Știu. Termină să-l dezbrace. Ai un corp frumos.

– Mulțumesc.

Soția nu-i spunea asta niciodată.

Lara își lăsă palmele să alunece pe coapsele lui.

– Ești foarte puternic, așa-i?

El se trezi că-și îndreaptă spatele.

– Am jucat baschet când eram...

Buzele ei se lipiră de ale lui și, în clipa următoare, erau în pat, unde el trăi niște senzații cum nu mai cunoscuse în viața lui. Avea impresia că trupul îi ia foc. Făceau dragoste cumva fără început și fără sfârșit, ca și cum s-ar fi lăsat purtat de apele din ce în ce mai năvalnice ale unui râu, unde curentul îl trăgea în adâncuri din ce în ce mai mult, într-un întuneric de catifea care explodă în miriade de stele. Și miracolul era că asta se întâmplă din nou și apoi încă o dată, până când rămaseră amândoi gâfâind, aproape fără suflu.

– Incredibil, șopti el.

Felul în care făcuse dragoste cu soția lui fusese întotdeauna neutru, de rutină. Dar cu Lara fusese o experiență incredibil de senzuală. Paul Martin avusese multe femei la viața lui, dar Lara nu semăna cu nici una dintre ele. Ea îi dăruise ceva ce nimeni nu-i mai dăruise vreodată. Îl făcuse să se simtă tânăr.

În timp ce Paul se îmbrăca, Lara îl întrebă:

– O să ne mai vedem de acum înainte?

– Da. „Dumnezeu să mă apere." Da.

Anii 1980 au fost o perioadă de schimbare. Ronald Reagan a fost ales președintele Statelor Unite, iar Wall Street a trăit cea mai fierbinte zi din istoria ei. Șahul Iranului a murit în exil și Anwar Sadat a fost asasinat. Datoria publică s-a ridicat la un trilion de dolari și ostaticii din Iran au fost eliberați. Sandra O'Connor a devenit prima femeie membră în Curtea Supremă.

Lara se găsea la locul potrivit în momentul potrivit. Imobiliarele erau în plin avânt. Banii curgeau gârlă

și băncile se arătau dornice să finanțeze proiecte ce favorizau speculațiile la bursă și aduceau profit.

Companiile de economii și împrumuturi erau o sursă excelentă de capital. Acțiunile de maxim risc, dar și maxim profit – așa-numitele *junk bonds* – fuseseră popularizate de un tânăr geniu al finanțelor pe nume Mike Milken și reprezentau o mană cerească pentru domeniul imobiliar. Finanțarea se făcea la simpla cerere.

– Am să ridic un hotel pe terenul de pe Sixty-ninth Street, nu un bloc de birouri.

– De ce? întrebă Howard Keller. E un amplasament perfect pentru un bloc de birouri. Hotelul trebuie administrat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Clienții vin și pleacă precum furnicile. Cu un bloc de birouri, trebuie să te îngrijești doar să reînnoiești chiria la cinci sau zece ani.

– Știu, dar într-un hotel ai puteri supreme, Howard. Poți oferi apartamente unor persoane importante și le poți invita în propriul restaurant. Îmi place ideea. Va fi un hotel. Vreau să fixezi întâlniri cu cei mai buni arhitecți din New York: Skidmore, Owings și Merrill, Peter Eisenman și Philip Johnson.

Întâlnirile se întinseră pe parcursul următoarelor două săptămâni. Unii arhitecți afișau un aer de superioritate. Până atunci nu mai lucraseră cu o femeie dezvoltator imobiliar.

– Dacă doriți să copiem... sugeră unul din ei.

– Nu. Noi vom construi un hotel pe care-l vor copia alți constructori. Dacă doriți un cuvânt de ordine, acesta va fi „eleganță". Văd o intrare flancată de două fântâni identice, un hol cu marmură italienească. Din hol se va intra într-o sală de conferințe confortabilă unde...

Până la sfârșitul întâlnirii Lara reuși să-i impresioneze.

Tânăra alcătui o echipă. Angajă un avocat pe nume Terry Hill, un anume Jim Belon ca asistent și un manager de proiect pe care-l chema Tom Chriton. Apelă la o agenție de publicitate condusă de Tom Scott. Angajă firma de arhitectură Higgins, Almont & Clark, și proiectul demară.

– Ne vom întâlni o dată pe săptămână, le spuse tuturor Lara, dar vreau rapoarte zilnice de la fiecare dintre dumneavoastră. Vreau ca acest hotel să fie construit în grafic și cu bugetul stabilit. V-am ales pe dumneavoastră pentru că sunteți cei mai buni în meserie. Să nu mă dezamăgiți. Aveți întrebări?

Următoarele două ore trecură cu răspunsuri la întrebări.

– Cum crezi că s-a desfășurat întâlnirea? îl întrebă Lara pe Keller.

– Bine, șefa.

Era pentru prima oară când i se adresa așa. Larei îi plăcea.

Într-o zi, îi telefonă Charles Cohn.

– Sunt la New York. Putem lua masa împreună?

– Sigur că da! se bucură Lara.

Luară prânzul la Sardi's.

– Arăți minunat, îi spuse Cohn. Îți prieste succesul, Lara.

– E numai începutul, îl asigură ea. Charles, ce ai zice dacă ai veni să lucrezi la Cameron Enterprises? Ți-aș oferi și o parte din afacere...

El clătină din cap.

– Mulțumesc, nu. Te afli abia la începutul drumului. Eu am ajuns la capătul lui. Vara viitoare mă pensionez.

– Să păstrăm legătura, îi spuse Lara. Nu vreau să te pierd.

Data următoare când Paul Martin veni la apartamentul Larei, ea îi zise:

– Am o surpriză pentru tine, iubitule.

Îi întinse șase pachete.

– Ce-i asta? Nu e ziua mea.

– Deschide-le.

Înăuntru erau douăsprezece cămăși Bergdorf Goodman și douăsprezece cravate Pucci.

– Dar am cămăși și cravate, râse el.

– Nu ca astea, îi explică Lara. Astea o să te facă să te simți mai tânăr. Ți-am făcut rost și de numele unui croitor bun.

Peste o săptămână, Lara chemă un hairstylist care să aranjeze părul lui Paul.

Paul Martin se privi în oglindă și-și spuse: „Chiar că arăt mai tânăr". Viața începea să devină pasionantă. „Și totul datorită Larei", se gândi el.

Soția lui Paul se străduia să nu bage de seamă schimbarea ce se petrecea cu soțul ei.

Avea loc o întâlnire la care participau Keller, Tom Chriton, Jim Belon și Terry Hill.

– Vom accelera lucrările de construcție la hotel, îi anunță Lara.

Bărbații schimbară priviri între ei.

– E riscant, zise Keller.

– Nu și dacă procedezi ca la carte, îl contrazise Lara.

– Domnișoară Cameron, interveni Tom Chriton, calea cea mai sigură de a realiza acest proiect este să încheiem pe rând fiecare fază. Adică se face nivelarea și abia după aceea se sapă șanțurile pentru fundație. Când se încheie și partea asta, se instalează conductele pentru utilități și țevile de canalizare. Apoi...

– Apoi se instalează cofrajul de lemn în care va fi turnat betonul și se înalță grinzile de oțel. Cunosc toate aceste lucruri.

– Atunci de ce...?

– Pentru că asta va dura doi ani. Iar eu nu vreau să aștept doi ani.

– Dacă accelerăm ritmul, zise Jim Belon, înseamnă să începem simultan toate etapele. Dacă ceva nu merge cum trebuie, nimic nu se va mai potrivi cu nimic. Ne-am putea alege cu o clădire înclinată într-o parte, cu circuitele electrice instalate anapoda și...

– Atunci va trebui să avem grijă ca totul să meargă cum trebuie, nu? încheie Lara. Dacă procedăm așa, construcția va fi gata într-un an în loc de doi și vom face o economie de aproape douăzeci de milioane de dolari.

– Adevărat, dar ne asumăm un risc enorm.
– Îmi place să risc.

capitolul 15

Lara îi relată lui Paul Martin decizia ei de a accelera construcția hotelului și discuția avută cu echipa ei de lucru.

– S-ar putea să aibă dreptate, opină Paul. Ce vrei tu să faci ar putea fi riscant.

– La fel face și Trump. Și Uris.

– Iubito, îi atrase el atenția cu blândețe, tu nu ești nici Trump, nici Uris.

– Eu am să fiu mai mare decât ei, Paul. Am să construiesc la New York mai multe clădiri ca oricine altcineva. Va fi orașul meu.

El o privi lung.

– Te cred.

Lara ceru să-i fie instalat în birou un telefon cu număr secret. Numai Paul Martin avea numărul. Își instală și el un telefon la birou, numai pentru convorbiri cu Lara. Vorbeau unul cu altul de câteva ori pe zi.

Ori de câte opri aveau câte o după-amiază liberă, se întâlneau în apartamentul Larei. Paul Martin aștepta aceste întâlniri cu mai mare nerăbdare decât și-ar fi închipuit vreodată. Era obsedat de Lara.

Când Keller înțelese ce se întâmpla, se arătă îngrijorat.

– Lara, cred că faci o greșeală, o povățui el. E un om periculos.

– Tu nu-l cunoști. E minunat.

– Îl iubești?

Lara căzu pe gânduri. Paul Martin umplea o parte din viața ei. Dar oare îl iubea?

– Nu.

– Dar el te iubește?

– Cred că da.

– Fii cu băgare de seamă. Fii cu mare băgare de seamă.

Lara zâmbi. Sub impulsul momentului, îl sărută pe Keller pe obraz.

– Mi-e drag să văd cum ai grijă de mine, Howard.

Lara se găsea pe șantier, studiind un raport.

– Văd că plătim o mare cantitate de cherestea, zise ea.

Se adresa lui Pete Reese, noul manager de proiect.

– N-am vrut să vă atrag atenția până acum, domnișoară Cameron, fiindcă nu eram sigur... dar aveți dreptate. Lipsește destul de multă cherestea. A trebuit să reînnoim comanda.

Lara ridică ochii spre el.

– Vrei să spui că o fură cineva?

– Așa se pare.

– Ai idee cine?

– Nu.

– Dar avem paznici de noapte, nu?

– Doar unul.

– Și n-a văzut nimic?

– Nu. Dar cu toată activitatea de aici, s-ar putea întâmpla și în plină zi. Ar putea fi oricine.

Lara rămase pe gânduri.

– Înțeleg. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Pete. De acum încolo mă ocup eu.

În aceeași după-amiază Lara angajă un detectiv particular, Steve Kane.

– Cum poate cineva ieși pe poarta șantierului în plină zi cu atâta cherestea? întrebă Kane.

– Asta să-mi spui dumneata.

– Și spuneți că există un paznic de noapte?

– Da.

– Poate că-i amestecat și el.

– Nu mă interesează supozițiile, i-o tăie Lara. Află despre cine-i vorba și dă-mi de știre.

– Mă puteți angaja în echipa de muncitori?

– Mă ocup de asta.

A doua zi, Steve Kane se duse să lucreze pe șantier.

Când Lara îi povesti lui Keller ce se petrecea, el îi zise:

– Nu trebuia să te implici tu. Puteam rezolva eu treaba asta.

– Prefer să-mi rezolv singură problemele, îi spuse Lara.

Și cu aceasta, discuția se încheie.

Cinci zile mai târziu, Kane se înființă în biroul Larei.

– Ați aflat ceva?

– Am aflat tot, răspunse el.

– E vorba despre paznic?

– Nu. Cheresteaua n-a fost furată de pe șantier.

– Cum adică?

– Vreau să spun că n-a ajuns niciodată acolo. A fost expediată pe alt șantier de construcții din New Jersey și facturată de două ori. Facturile au fost falsificate.

– Cine e individul? întrebă Lara.

Kane îi destăinui numele.

În după-amiaza următoare, se întruni comitetul. Erau de față Terry Hill, avocatul Larei, Howard Keller, Jim Belon, managerul de proiect și Pete Reese. La masa de conferință mai ședea încă cineva, un necunoscut pe care Lara îl prezentă ca fiind domnul Conroy.

– Să auzim raportul, ceru Lara.

– Suntem în grafic, începu Pete Reese. Estimăm că mai avem patru luni de lucru. Ați avut dreptate să accelerăm lucrările. Totul merge ca pe roate. Deja ne-am apucat de instalații și de firele electrice.

– Foarte bine, încuviință Lara.

– Cum rămâne cu cheresteaua furată? întrebă Keller.

– Deocamdată nimic nou, răspunse Pete Reese. Suntem cu ochii în patru.

– Nu cred că mai e cazul să ne facem griji, anunță Lara. Am aflat cine-i hoțul.

Făcu un semn din cap spre nou-venit.

– Domnul Conroy lucrează la Brigada Specială de luptă împotriva fraudelor. De fapt, dumnealui e domnul detectiv Conroy.

– Și ce caută aici? întrebă Pete Reese.

– A venit să te aresteze.

Reese ridică privirea, speriat.

– Cum?

Lara se întoarse către ceilalți.

– Domnul Reese a vândut cheresteaua noastră altui șantier. Când a aflat că eu verificam rapoartele, s-a decis să-mi dea de știre că aveam o problemă.

– Stați o clipă, interveni Pete Reese. Eu... eu... ați înțeles greșit.

Lara se întoarse către Conroy.

– Vă rog, luați-l de aici. Se răsuci apoi spre ceilalți. Și acum, să discutăm despre inaugurarea hotelului.

Pe măsură ce se apropia termenul de încheiere a lucrărilor la construcția hotelului, tensiunea devenea tot mai mare. Lara devenise imposibilă. Îi bătea la cap pe toți, tot timpul. Dădea telefoane în toiul nopții.

– Howard, știai că încă n-a sosit transportul de tapet?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lara, este patru dimineața!

– Mai sunt nouăzeci de zile până la inaugurare. Nu putem inaugura hotelul fără tapet.

– Am să verific mâine-dimineață.

– Deja e dimineață. Verifică acum.

Pe măsură ce se apropia termenul final, nervozitatea Larei creștea. Se întâlni cu Tom Scott, directorul agenției de publicitate.

– Ai copii mici, domnule Scott?

El o privi uimit.

– Nu. De ce?

– Pentru că tocmai am vizionat noua campanie de publicitate și mi se pare opera unui copil mic și retardat. Nu pot să cred că niște oameni în toată firea au putut produce așa o porcărie.

Scott se încruntă.

– Dacă e ceva care vă nemulțumește...

– Totul mă nemulțumește, declară Lara. Publicitatea e lipsită de atractivitate. E anostă. Ar putea fi vorba de orice hotel oriunde în lume. Ăsta nu-i un hotel oarecare, domnule Scott. E cel mai frumos și mai modern hotel din New York. Dumneata îl prezinți ca pe o clădire rece

și impersonală. Ori el e un cămin plin de căldură și confort. Să afle toată lumea. Crezi că poți face așa ceva?

– Vă asigur că da. Vom revedea campania și în două săptămâni...

– Luni, spuse sec Lara. Vreau să văd noua campanie luni.

Noile reclame apărură în ziare, reviste și pe panouri publicitare din întreaga țară.

– Eu cred că publicitatea e excelentă, spuse Tom Scott. Ați avut dreptate.

Lara îl privi și replică liniștită:

– Nu vreau să am dreptate. Vreau ca dumneata să ai dreptate. De asta te plătesc. Se întoarse către Jerry Townsend, care se ocupa de relațiile cu publicul. Au fost trimise invitațiile?

– Da. Deja majoritatea au răspuns. Toată lumea va veni la inaugurare. Va fi o petrecere pe cinste.

– Ar fi și cazul, bombăni Keller. Costă o avere.

Lara zâmbi larg.

– Nu te mai comporta ca un bancher. Ni se va face publicitate în valoare de un milion de dolari. Vor veni aici zeci de celebrități și...

El ridică mâna s-o oprească.

– Bine, bine.

Cu două săptămâni înainte de inaugurare, toate se petrecură simultan. Sosi tapetul și fură așternute covoarele. Se zugrăveau holurile și se atârnau tablourile. Lara inspecta fiecare apartament, însoțită de cinci dintre oamenii ei.

Intră într-un apartament și spuse:

– Draperiile nu se potrivesc. Să fie schimbate cu cele din apartamentul alăturat.

În alt apartament verifică pianul.

– E dezacordat. Ocupați-vă de asta.

În al treilea apartament nu funcționa șemineul electric.

– Reparați-l.

Hărțuit astfel, personalul avea impresia că Lara încerca să facă totul singură. Intra în bucătărie, în spălătorie

și în debarale. Era peste tot, cerând, plângându-se, rectificând.

Omul pe care-l angajase ca director îi zise:

– Nu vă ambalați așa, domnișoară Cameron. La fiecare inaugurare de hotel există lucruri mărunte care nu merg cum trebuie.

– Nu și în hotelurile mele, se încăpățână Lara. Nu și în hotelurile mele.

În ziua inaugurării, Lara era în picioare de la ora 4, prea surescitată ca să doarmă. Ar fi vrut nespus de mult să poată vorbi cu Paul Martin, dar nici nu se punea problema să-l sune la o asemenea oră. Se îmbrăcă și ieși să se plimbe.

„Totul va fi bine", își repetă ea. „Computerul pentru rezervări va fi reparat. Vor face funcțional și cel de-al treilea cuptor. Broasca de la apartamentul numărul 7 va fi reparată. Vom găsi personal care să le înlocuiască pe cameristele care și-au dat demisia ieri. Va funcționa și aerul condiționat din camera de la mansardă..."

La șase seara, începură să sosească invitații. La fiecare intrare exista un portar în uniformă care verifica invitațiile, înainte de a pofti lumea înăuntru. Fuseseră chemate tot felul de celebrități, atleți faimoși și directori de corporații. Lara verificase cu mare atenție lista, eliminând numele celor care profitau de orice petrecere.

Acum stătea în spațiosul hol de la intrare, întâmpinând invitații pe măsură ce soseau.

– Sunt Lara Cameron. Mă bucur mult că ați acceptat invitația... Sunteți liberi să vizitați întreg hotelul.

Lara îl trase deoparte pe Keller.

– De ce nu vine primarul?

– E foarte ocupat și știi...

– Vrei să spui că nu consideră evenimentul suficient de important.

– Într-o bună zi își va schimba părerea.

Veni totuși unul din adjuncții primarului.

– Vă mulțumesc că ați venit, îi spuse Lara. E o onoare pentru hotelul nostru.

Lara se tot uita neliniștită după Todd Grayson, cronicarul ziarului *New York Times* pe probleme de arhitectură, care fusese invitat și el. „Dacă-i place hotelul, își zise ea, am dat lovitura."

Paul Martin sosi împreună cu soția. Era pentru prima oară că Lara dădea cu ochii de doamna Martin. Era o femeie frumoasă și elegantă. Lara simți un fior de vinovăție.

Paul se apropie de Lara.

– Domnișoară Cameron, sunt Paul Martin. V-o prezint pe soția mea, Nina. Vă mulțumim pentru invitație.

Lara îi reținu mâna o secundă în plus.

– Sunt încântată că sunteți aici. Vă rog să vă simțiți ca acasă.

Paul își roti ochii prin hol. Îl mai văzuse de vreo zece ori până atunci.

– Ce frumos! exclamă el. Cred că veți avea un succes răsunător.

Nina Martin nu-și lua ochii de la Lara.

– Sunt convinsă că așa va fi.

Lara se întrebă dacă femeia știa.

Apoi oaspeții începură să sosească unii după alții.

O oră mai târziu, Lara stătea în hol, când deodată Keller veni în grabă către ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise el. Toată lumea te caută. Toți sunt în sala de bal, la masă. De ce nu vii și tu?

– Todd Grayson n-a venit. Îl aștept.

– Cronicarul pe arhitectură de la *Times*? L-am văzut acum o oră.

– Cum?

– Da. A vizitat hotelul împreună cu ceilalți.

– De ce nu mi-ai spus?

– Am crezut că știi.

– Și ce-a zis? întrebă nerăbdătoare Lara. Cum arăta? Părea impresionat?

– N-a zis nimic. Arăta bine. Și nu știu dacă a fost impresionat sau nu.

– N-a zis nimic?

– Nu.

Lara se încruntă.

– Dacă-i plăcea, ar fi spus ceva. Semn rău, Howard.

Petrecerea se dovedi un uriaș succes. Invitații mâncau, beau și toastau în cinstea hotelului. Când seara se încheie, Lara primi nenumărate complimente.

– E un hotel minunat, domnișoară Cameron...

– Cu siguranță voi trage aici când voi veni din nou la New York...

– Ce idee extraordinară, să puneți câte un pian în fiecare living...

– Superbe șemineuri...

– Negreșit îl voi recomanda tuturor prietenilor mei...

„Ei bine", își zise Lara, „chiar dacă *New York Times* îl consideră execrabil, hotelul va fi un succes..."

Văzu că Paul Martin și soția lui se pregăteau să plece.

– Am impresia că ați dat o mare lovitură, domnișoară Cameron. Tot New Yorkul va vui pe tema asta.

– Sunteți foarte amabil, domnule Martin, răspunse Lara. Vă mulțumesc că ați venit.

– Noapte bună, domnișoară Cameron, zise încet Nina Martin.

– Noapte bună.

În timp ce părăseau holul de la intrare, Lara o auzi spunându-i soțului:

– E foarte frumoasă, nu-i așa, Paul?

În joia următoare, la 4 dimineața, când apăru prima ediție a ziarului *New York Times*, Lara era deja la chioșcul de presă de la intersecția 42nd Street cu Broadway ca să cumpere un exemplar. Dădu repede paginile până la rubrica IMOBILIARE. Articolul lui Todd Grayson începea după cum urmează:

Manhattanul avea de mult nevoie de un hotel care să nu reamintească turiștilor că locuiesc la un hotel. Apartamentele de la Cameron Plaza sunt mari, elegante și cu foarte mult bun-gust. Lara Cameron a dăruit în sfârșit orașului New York...

Lara scoase un chiot de bucurie. Îi telefonă lui Keller, trezindu-l din somn.

– Am dat lovitura, îl anunță ea. *Times* ne iubește.

El se ridică buimac în capul oaselor. Lara îi citi articolul.

– Foarte bine, răspunse Keller. Acum poți și tu să dormi un pic.

– Să dorm? Glumești. Am ales deja un nou amplasament. De cum se deschid băncile, vreau să mergi să negociezi un împrumut...

Cameron Plaza din New York era un triumf. Toate camerele fuseseră ocupate și exista o listă de așteptare.

– Ăsta-i numai începutul, îi spuse Lara lui Keller. În zona metropolitană sunt zece mii de constructori – dar numai câțiva foarte mari: Tisch, Rudin, Rockefeller, Stern. Ei bine, le place sau nu, vom juca și noi în terenul lor. Vom schimba aspectul Manhattanului. Vom inventa viitorul.

Lara începu să primească telefoane de la bănci care-i ofereau împrumuturi. Îi cultiva pe marii agenți imobiliari, invitându-i la cină și la teatru. Organiza mic dejunuri la Regency cu personalitățile importante ale metropolei, de la care afla ce proprietăți erau pe cale să fie scoase pe piață. Achiziționă încă două terenuri în centru și începu să construiască.

Paul Martin îi telefonă Larei la birou.

– Ai văzut revista *Business Week?* Ești pe cai mari, îi zise el. S-a răspândit vorba că ai putere și influență. Reușești să duci lucrurile până la capăt.

– Mă străduiesc.

– Ești liberă să luăm cina împreună?

– Mă fac liberă.

Lara se găsea într-o întâlnire cu asociatul unei firme de arhitectură dintre cele mai bune. Tocmai studia proiectele și desenele ce i se aduseseră.

– O să vă placă, îi spuse arhitectul-șef. Proiectul are grație, simetrie și amploarea pe care ați cerut-o. Dați-mi voie să vă explic unele detalii...

– Nu-i nevoie, îl întrerupse Lara. Înțeleg desenele. Ridică privirea. Acum vreau să le dați unui artist desenator.

– Poftim?

– Vreau desene mari, color, ale clădirii. Vreau desene cu holul de la intrare, cu coridoarele și cu birourile. Bancherii n-au imaginație. Vreau să vadă cu ochii lor cum va arăta clădirea.

– O idee excelentă.

În prag apăru secretara Larei.

– Iertați-mă că am întârziat.

– Întâlnirea a fost programată pentru ora 9, Kathy. E 9.15.

– Iertați-mă, domnișoară Cameron, n-a sunat ceasul și...

– Vorbim mai târziu. Lara se întoarse către arhitecți. Vreau să faceți unele modificări...

Două ore mai târziu, Lara terminase de discutat modificările pe care le dorea. După încheierea ședinței, discută cu Kathy.

– Nu pleca. Ia loc.

Kathy se așeză.

– Îți place slujba asta?

– Da, domnișoară Cameron.

– E a treia oară când întârzii săptămâna asta. Nu sunt dispusă să tolerez așa ceva.

– Îmi pare nespus de rău... Eu... nu m-am simțit prea bine.

– Care-i problema?

– Nimic serios, zău.

– E limpede că e ceva care te împiedică să ajungi la timp. Despre ce-i vorba?

– În ultimul timp n-am dormit prea bine. Drept să vă spun, sunt... sunt speriată.

– Speriată de ce? întrebă Lara, simțind că începe să-și piardă răbdarea.

– Am... un nodul.

– Oh. Lara tăcu o clipă. Și ce ți-a spus doctorul?

Kathy își înghiți nodul din gât.

– N-am fost la nici un doctor.

– N-ai fost la doctor? izbucni Lara. Pentru numele lui Dumnezeu, vii dintr-o familie de struți? Bineînțeles că trebuie să te vadă un doctor.

Lara ridică receptorul.

– Fă-mi legătura cu doctorul Peters. Puse receptorul din nou în furcă. Probabil că nu-i nimic grav, dar nu trebuie să lași lucrurile așa.

– Mama și fratele meu au murit de cancer, mărturisi disperată Kathy. Nu vreau să merg la doctor, ca să nu-mi spună că m-am îmbolnăvit și eu.

Se auzi sunând telefonul. Lara ridică receptorul.

– Alo? Ce face? Puțin îmi pasă. Spune-i că vreau să vorbesc cu el acum.

Și închise telefonul. Peste câteva momente telefonul sună din nou. Lara ridică receptorul.

– Alo, Alan... nu, eu sunt bine. O trimit la tine pe secretara mea. Se numește Kathy Turner. Ajunge într-o jumătate de oră. Vreau s-o vezi chiar în dimineața asta și să te ocupi de ea înainte de orice altceva... știu că ești... apreciez ajutorul... mulțumesc. Puse receptorul în furcă. Du-te la spitalul Sloan-Kettering. Doctorul Peters te așteaptă.

– Nici nu știu ce să spun, domnișoară Cameron.

– Spune-mi că mâine vei veni la timp.

Howard Keller intră în birou.

– Avem o problemă, șefa.

– Spune.

– E vorba de proprietatea de pe Fourteenth Street. Am evacuat locatarii din întreg cvartalul, cu excepția unui singur bloc de apartamente. Dorchester Apartments. Șase dintre locatari refuză să plece și primăria nu ne dă voie să-i forțăm.

– Oferă-le mai mulți bani.

– Nu-i vorba de bani. Oamenii locuiesc acolo de multă vreme. Nu vor să plece. Se simt bine acolo.

– Atunci hai să facem în așa fel încât să nu se mai simtă bine.

– Ce vrei să spui?

Lara se ridică.

– Hai să aruncăm o privire la clădirea aia.

În drum spre locul respectiv, trecură cu mașina pe lângă cerșetori și oameni fără adăpost care colindau străzile, cerând de pomană.

– Într-o țară bogată ca a noastră, asta-i o rușine, comentă Lara.

Dorchester Apartments era o clădire din cărămidă, înaltă de șase etaje, în mijlocul unui cvartal de construcții vechi, așteptând să fie demolate. Lara se opri în fața blocului, studiindu-l.

– Câți locatari are?

– Am evacuat șaisprezece. Șase au rămas.

– Asta înseamnă că avem disponibile șaisprezece apartamente.

El o privi nedumerit.

– Da. De ce?

– Hai să le ocupăm.

– Adică să le închiriem? Ce rost are...?

– Nu le închiriem. Le donăm oamenilor fără adăpost. Sunt mii din ăștia în întreg New Yorkul. Ne vom îngriji de o parte din ei. Înghesuie înăuntru cât mai mulți. Vezi să capete și de mâncare.

Keller se încruntă.

– Oare ce mă face să cred că nu-i o idee dintre cele mai bune?

– Howard, vom deveni binefăcători. Vom face ceva ce orașul New York nu e în stare să facă: vom da oamenilor fără adăpost un acoperiș deasupra capului. Lara studie mai îndeaproape clădirea, uitându-se la ferestre. Vreau ca ferestrele să fie acoperite cu scânduri.

– Cum?

– Vom face în așa fel încât clădirea să pară veche și părăginită. Apartamentul de la ultimul etaj e încă ocupat? Cel cu grădină pe acoperiș?

– Da.

– Pune un mare panou publicitar pe acoperiș ca să acopere priveliștea.

– Dar...

– Tu treci la treabă.

*

Când Lara se înapoie la birou, o aștepta un mesaj.

– Doctorul Peters vă roagă să-l sunați, îi spuse Tricia.

– Fă-mi legătura.

Medicul răspunse aproape imediat.

– Lara, am consultat-o pe secretara ta.

– Și?

– Are o tumoră. Mă tem că e malignă. Recomand mastectomie de urgență.

– Vreau încă o opinie, îi spuse Lara.

– Desigur, dacă așa dorești, dar eu sunt șef de secție și...

– Tot vreau o a doua opinie. Pune pe încă cineva s-o examineze. Și sună-mă cât poți de repede. Unde-i Kathy în clipa asta?

– A pornit către birou.

– Mulțumesc, Alan. Lara puse receptorul în furcă și apăsă butonul interfonului. Când se întoarce Kathy, trimite-o la mine.

Lara studie calendarul de pe birou. Îi mai rămâneau doar treizeci de zile ca să evacueze Dorchester Apartments înainte să înceapă lucrările de construcție.

Șase locatari încăpățânați. „Foarte bine", își spuse Lara, „să vedem cât rezistă".

Kathy intră în biroul Larei. Era buhăită la față și avea ochii roșii.

– Am auzit vestea, îi spuse Lara. Îmi pare tare rău, Kathy.

– Am să mor, șopti secretara.

Lara se ridică și o strânse în brațe, lipind-o de ea.

– Ba n-ai să mori deloc. Medicina a făcut multe progrese cu boala asta. Ai să te operezi și ai să te faci bine.

– Domnișoară Cameron, eu nu-mi pot permite...

– Nu trebuie să te preocupi de nimic. Doctorul Peters va aranja să te mai vadă cineva. Dacă diagnosticul se confirmă, ar trebui să te operezi imediat. Acum du-te acasă și încearcă să te odihnești.

Ochii lui Kathy se umplură iar de lacrimi.

– Eu... Vă mulțumesc.

Kathy ieși din birou, spunându-și în sinea ei: „Nimeni n-o cunoaște cu adevărat pe femeia asta".

capitolul 16

A doua zi, Lara primi o vizită.

– Domnișoară Cameron, vă caută un domn O'Brien de la Departamentul de urbanistică.

– În ce problemă?

– Nu mi-a spus.

Lara îl chemă pe Keller prin interfon.

– Vrei să vii puțin, Howard? Apoi se adresă secretarei: Poftește-l înăuntru pe domnul O'Brien.

Andy O'Brien era un irlandez voinic și roșu în obraz, care vorbea cu un ușor accent.

– Domnișoara Cameron?

Lara rămase așezată la birou.

– Da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule O'Brien?

– Mă tem că ați încălcat legea, domnișoară Cameron.

– Serios? În ce fel?

– Dumneavoastră sunteți proprietara imobilului Dorchester Apartments din East End, Fourteenth Street?

– Da.

– Am primit o reclamație cum că în acele apartamente stau claie peste grămadă o sută de oameni fără adăpost.

– Oh, despre asta-i vorba, surâse Lara. M-am gândit că, din moment ce primăria nu făcea nimic pentru acești oameni, i-aș putea ajuta. Eu le ofer adăpost.

Howard Keller intră în birou.

– Dumnealui e domnul Keller. Howard, ți-l prezint pe domnul O'Brien.

Cei doi bărbați dădură mâna. Lara se întoarse spre Keller.

– Tocmai îi explicam domnului cum ajutăm noi primăria oferind locuințe.

– Dumneavoastră i-ați invitat să stea acolo, domnișoară Cameron?

– Întocmai.

– Aveți aprobare de la primărie?

– Aprobare pentru ce?

– Dacă înființați un adăpost trebuie să aveți aprobarea primăriei. Există niște condiții stricte care trebuie respectate.

– Îmi pare rău. Nu știam. Voi aranja să obțin imediat aprobarea.

– Nu prea cred.

– Asta ce vrea să însemne?

– Am primit plângeri de la locatarii imobilului. Ei spun că încercați să-i forțați să plece.

– Ce prostie!

– Domnișoară Cameron, primăria vă dă un răgaz de patruzeci și opt de ore ca să-i evacuați pe oamenii străzii. După ce pleacă ei, aveți ordin să scoateți scândurile cu care ați acoperit ferestrele.

Lara se înfurie.

– Asta-i tot?

– Nu, domnișoară. Locatarul cu grădina de pe acoperiș zice că ați instalat un panou publicitar ca să blocați priveliștea. Va trebui să-l îndepărtați și pe acela.

– Și dacă refuz?

– Mi-am închipuit eu că veți refuza. Tot ce faceți se cheamă hărțuire. Vă scutiți de multe necazuri și de o publicitate negativă dacă nu ne obligați să vă dăm în judecată. O'Brien salută din cap. Vă doresc o zi bună.

Lara și Keller îl priviră cum iese din birou. Keller se întoarse spre Lara.

– Va trebui să-i dăm afară pe toți oamenii ăia.

– Ba nu.

Lara stătea pe gânduri.

– Cum adică „nu"? Omul a zis...

– Am auzit ce-a zis. Vreau să aduci mai mulți oameni fără adăpost. Vreau ca blocul să fie ticsit de oameni ai străzii. O să le ținem piept. Sună-l pe Terry Hill. Spune-i despre ce e vorba. Zi-i să obțină o amânare. Trebuie să evacuăm locatarii până la sfârșitul lunii, altfel o să ne coste trei milioane de dolari.

Se auzi bâzâitul interfonului.

– Vă caută doctorul Peters.

Lara ridică receptorul.

– Bună, Alan.

– Voiam să te anunț că am ieșit din operație. Se pare că am extirpat tot. Kathy se va face bine.

– Ce veste minunată! Când pot să vin s-o văd?

– În după-amiaza asta.

– Perfect. Mulțumesc, Alan. Te rog, trimite toate facturile la mine.

– Bine.

– Și poți anunța spitalul să se aștepte la o donație. Cincizeci de mii de dolari.

Lara o sună la interfon pe Tricia.

– Umple-i salonul cu flori. Își verifică agenda. La ora 4 mă duc s-o văd.

Terry Hill sosi la birou.

– S-a emis un mandat de arestare pe numele tău.

– Poftim?

– N-ai fost prevenită să-i scoți pe oamenii străzii din clădirea aia?

– Ba da, dar...

– Nu poți ieși din asta, Lara. Există o vorbă veche: „Nu te lupta cu primăria, că n-ai cum să câștigi".

– Chiar o să mă aresteze?

– Ba bine că nu. Ai fost somată de primărie să-i evacuezi pe oamenii aceia din imobil.

– Bine, acceptă Lara. Atunci hai să-i dăm afară. Se întoarse spre Keller. Evacuează-i, dar nu-i trimite iar pe străzi. Nu-i corect... Avem casele alea goale de pe West 20 cărora vrem să le schimbăm destinația. Hai să-i ducem acolo. Ia pe cine vrei tu ca să te ajute. Vreau să fie mutați într-o oră. Lara se întoarse către Terry Hill. Eu plec, așa că nu-mi vor putea înmâna mandatul. Când vor da de mine, problema va fi rezolvată.

Se auzi bâzâitul interfonului.

– Au venit doi domni de la biroul procurorului districtual.

Lara îi făcu semn lui Howard Keller. Acesta se aplecă deasupra interfonului și zise:

– Domnișoara Cameron nu-i aici.

Urmă o scurtă tăcere.

– Când se întoarce?

Keller se uită spre Lara. Lara clătină din cap.
– Nu știm, vorbi Keller în interfon.
După care îl închise.
– Eu ies prin spate, spuse Lara.

Lara detesta spitalele. Spitalul îi amintea de tatăl ei zăcând în pat, palid la față și îmbătrânit brusc. „Ce dracu' cauți aci? Ai treabă dă făcut acasă."
Lara intră în salonul lui Kathy.
– Cum te simți? o întrebă Lara.
Kathy surâse.
– Doctorul zice că o să mă fac bine.
– Ar fi și cazul. Ți se adună lucrările pe birou. Am nevoie de tine.
– Nici... nici nu știu cum să vă mulțumesc.
– Nu-i nevoie să-mi mulțumești.
Lara luă telefonul de pe noptieră și sună la birou. Îi răspunse Terry Hill.
– Mai sunt acolo?
– Da. Vor să te aștepte până te întorci.
– Vorbește cu Howard. De cum îi scoate pe oamenii străzii din clădire, vin și eu. Puse receptorul în furcă. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui, îi zise Lara. Mâine trec din nou să te văd.

Următoarea escală a Larei erau birourile de arhitectură Higgins, Almont & Clark. Fu poftită înăuntru, ca să vorbească cu domnul Clark.
În momentul când ea păși în birou acesta se ridică în picioare.
– Ce surpriză plăcută! Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară Cameron?
– Aveți aici planurile pentru proiectul de pe Fourteenth Street?
– Da. Clark se duse la planșeta de desen. Uitați-le.
Lara văzu schița unui superb complex de blocuri-turn cu apartamente înconjurate de magazine.
– Vreau să le refaceți, ceru Lara.
– Cum?
Lara indică un spațiu în centrul cvartalului.

– În zonă a mai rămas o clădire nedemolată. Vreau să redesenați planurile identic, dar construind în jurul acelui bloc.

– Adică vreți să realizați proiectul păstrând unul dintre imobile? N-o să meargă niciodată. În primul rând, va arăta oribil și...

– Dumneavoastră faceți cum vă cer. Vreau planurile la birou în după-amiaza asta.

Lara părăsi biroul. Din mașină îi telefonă lui Terry Hill.

– Ai primit vești de la Howard?

– Da. Toți oamenii străzii au fost scoși de acolo.

– Bine. Sună-l pe procurorul districtual. Spune-i că am dat dispoziție acum două zile ca oamenii să fie scoși de acolo, dar a existat o lipsă de comunicare. Azi, cum am auzit de asta, am și pus să fie evacuați. Acum sunt în drum spre birou. Vezi dacă tot mai vrea să mă aresteze. Se aplecă spre șofer. Ia-o prin parc. Mergi fără grabă.

Jumătate de oră mai târziu, când Lara ajunse la birou, cei care aduseseră mandatul de arestare plecaseră.

Lara se găsea într-o întrunire cu Howard Keller și Terry Hill.

– Locatarii nu vor să se clintească, zise Keller. M-am dus din nou la ei și le-am oferit mai mulți bani. Refuză să plece. Nu mai avem decât cinci zile până va trebui să băgăm buldozerele.

– I-am cerut domnului Clark să redeseneze planurile pentru proiectul nostru.

– Le-am văzut, zise Keller. N-are sens. Nu putem lăsa vechitura aia în mijlocul unei noi construcții gigant. Va trebui să mergem la bancă și să întrebăm dacă pot întârzia data de începere a lucrărilor.

– Nu, se opuse Lara. Eu vreau s-o urgentez.

– Poftim?

– Ia legătura cu firma de construcții. Spune-le să aducă buldozerele mâine.

– Mâine? Lara...

– La prima oră. Ia planurile și dă-le șefului echipei de constructori.

– La ce va folosi asta? întrebă Keller.
– Vom vedea.

În dimineața următoare, ultimii locatari ai complexului Dorchester Apartments se treziră în huruit de buldozere. Când se uitară afară pe ferestre, văzură pe la jumătatea cvartalului o namilă de mașină care venea spre ei, nivelând totul în cale. Locatarii erau năuciți.

Domnul Hershey, care locuia la ultimul etaj, năvăli afară și alergă spre șeful de șantier.

– Ce faceți aici? urlă el. Nu puteți continua așa.
– Cine zice asta?
– Primăria.

Hershey arătă spre blocul în care locuia.

– Nu aveți permisiunea să vă atingeți de clădirea aia.

Șeful de echipă se uită la planurile pe care le avea la el.

– Corect, răspunse el. Avem ordin să lăsăm clădirea în picioare.

Hershey se încruntă.

– Poftim? Să văd și eu. Se uită la plan și icni surprins. O să ridice complexul și o să lase blocul ăsta în picioare?
– Chiar așa, domnu'.
– Dar nu se poate! O să fie zgomot, o să fie praf!
– Asta nu-i problema mea. Și acum vă rog să vă dați la o parte, tre' să mă întorc la lucru.

După jumătate de oră, secretara o anunță pe Lara:

– Vă caută un domn Hershey pe linia 2, domnișoară Cameron.
– Spune-i că sunt ocupată.

Când Hershey sună a treia oară în acea după-amiază, Lara ridică în sfârșit receptorul și vorbi cu el.

– Da, domnule Hershey. Spuneți-mi, ce pot face pentru dumneavoastră?
– Aș dori să vin să discut cu dumneavoastră, domnișoară Cameron.
– Îmi pare rău, dar sunt cam ocupată. Puteți să-mi spuneți la telefon.

– Ei bine, poate vă veți bucura să aflați că am stat de vorbă cu ceilalți locatari din blocul nostru și am căzut de acord că e mai bine să acceptăm oferta dumneavoastră și să evacuăm apartamentele.

– Oferta nu mai e valabilă, domnule Hershey. Puteți rămâne toți acolo unde sunteți.

– Păi dacă veți construi în jurul nostru, n-o să mai putem dormi!

– Cine v-a spus că vom construi în jurul dumneavoastră? întrebă Lara. De unde aveți informația asta?

– Șeful de șantier mi-a arătat planurile și...

– Pentru asta va fi concediat, zise Lara cu glasul tremurând de furie. Este o informație confidențială.

– Stați o clipă. Haideți să discutăm ca doi oameni rezonabili, da? Proiectul dumneavoastră va avea de câștigat dacă plecăm de aici și cred că și pentru noi e mai bine să plecăm. Nu vreau să locuiesc în mijlocul unui complex de blocuri-turn.

– Pe mine nu mă interesează dacă plecați sau nu, domnule Hershey. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Uitați cum vom face. Dacă evacuați clădirea până luna viitoare sunt dispusă să mențin oferta inițială.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului îi dădu a înțelege că omul chibzuia.

– Bine, zise el într-un târziu, fără prea mare tragere de inimă. Am să vorbesc cu ceilalți, dar sunt sigur că nu vor fi probleme. Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnișoară Cameron.

– A fost plăcerea mea, domnule Hershey.

Luna următoare, lucrările la noul proiect începeau fără impedimente.

Reputația Larei creștea mereu. Cameron Enterprises construia un bloc-turn în Brooklyn, un centru comercial în Westchester, un mall în Washington D.C. La Dallas era în construcție un proiect de locuințe cu preț redus, precum și un bloc de apartamente în Los Angeles. Capitalul curgea gârlă de la bănci, companii de economii și împrumuturi, de la investitori particulari dornici să investească. Lara devenise un NUME.

Kathy se înapoie la lucru.

- M-am întors.

Lara o studie o clipă.

- Cum te simți?

Kathy zâmbi.

- Foarte bine. Mulțumită...

- Ai multă energie?

Pe Kathy o surprinse întrebarea.

- Da. Eu...

- Bine. O să ai nevoie. Te fac director executiv adjunct. Va fi o creștere salarială considerabilă.

- Nu știu ce să spun. Eu...

- Meriți.

Lara văzu blocnotesul din mâna lui Kathy.

- Ce-i asta?

- Revista *Gourmet* ar vrea să publice rețeta dumneavoastră preferată. Vă interesează?

- Nu. Spune-le să... stai o clipă. Rămase pe loc o clipă, adâncită în gânduri. Pe urmă spuse încetișor: Ba da. Am să le dau o rețetă.

Trei luni mai târziu, revista publica rețeta.

Începea astfel:

Chifle negre – rețetă tradițională scoțiană

E vorba de un amestec învelit în aluat nedospit făcut dintr-un sfert de kilogram făină, 150 g unt, puțină apă rece și jumătate de linguriță praf de copt. Amestecul constă din 800 g stafide, 250 g migdale tăiate, 300 g făină, 250 g zahăr, două linguri mirodenii, 1 linguriță ghimbir măcinat, 1 linguriță scorțișoară, jumătate de linguriță praf de copt și puțin coniac...

Lara privi multă vreme rețeta din revistă, amintindu-și gustul, amintindu-și mirosurile din bucătăria blocului cu chirie, gălăgia chiriașilor la cină. Tatăl ei zăcând neputincios în pat. Lăsă deoparte revista.

Oamenii o recunoșteau pe Lara pe stradă, iar când intra într-un restaurant, întotdeauna stârnea murmure

pline de interes. Era escortată prin oraș de șase pretendenți eligibili și primise câteva cereri în căsătorie care o onorau, numai că nu era interesată. Într-un fel ciudat, aproape bizar, încă mai căuta pe cineva. O figură familiară. Și totuși pe cineva pe care nu-l întâlnise niciodată.

Zilnic se trezea la ora cinci și-i cerea șoferului, Max, s-o ducă la una din clădirile aflate în construcție. Stătea acolo, privindu-și ținta creația și se gândea: „Te-ai înșelat, tată. Sunt în stare să strâng chirii".

Pentru Lara, zgomotele zilei începeau cu țăcănit de picamere, cu huruit de buldozere, cu zăngănit greu de metal. Se urca în ascensorul șubred de pe șantier până sus de tot și stătea pe grinzile de oțel, cu vântul suflându-i în obraz, spunându-și: „Am câștigat acest oraș".

Paul Martin și Lara erau în pat.

– Am auzit că azi le-ai tras un perdaf strașnic câtorva dintre muncitorii tăi.

– Au meritat, spuse Lara. Munceau de mântuială.

Paul râse.

– Măcar ai învățat să nu-i mai plesnești.

– Ai văzut ce s-a întâmplat când am pălmuit pe unul. Se lipi de el. Te-am cunoscut pe tine.

– Trebuie să fac un drum la L.A., o anunță Paul. Aș vrea să vii cu mine. Poți lipsi câteva zile?

– Mi-aș dori din tot sufletul, Paul, dar mi-e imposibil. Îmi fac agenda cu cronometrul în mână.

El se ridică în capul oaselor, privind în jos spre ea.

– Poate muncești prea mult, iubito. Să nu ajungi să fii prea ocupată ca să ai timp și pentru mine.

Lara zâmbi și începu să-l mângâie.

– Nu te teme, asta n-o să se întâmple niciodată.

Fusese în fața ei tot timpul și n-o văzuse. Era o imensă proprietate pe faleză în zona Wall Street, lângă World Trade Center. Și era de vânzare. Lara trecuse prin fața ei de nenumărate ori, dar acum se uită mai bine și văzu ceea ce ar fi trebuit să se afle acolo dintotdeauna: văzu cu ochii minții cea mai înaltă clădire din lume. Știa ce avea să spună Howard: „Te întinzi prea mult, Lara.

Nu te poți implica în așa ceva". Dar ea știa că nimic n-o va putea opri.

Când ajunse la birou, convocă o ședință cu echipa ei de lucru.

– Știți proprietatea de pe faleză, de pe Wall Street, începu Lara. O vom cumpăra. Vom ridica acolo cel mai înalt zgârie-nori din lume.

– Lara...

– Înainte să spui ceva, Howard, dă-mi voie să subliniez câteva lucruri. Amplasamentul e perfect. Chiar în inima centrului de afaceri. Va fi bătaie pentru închirierea unor spații de birouri acolo. Și nu uita, va fi cel mai înalt zgârie-nori din lume. Nava noastră amiral. Se va numi Cameron Towers.

– De unde vom lua banii?

Lara îi întinse o hârtie. Keller studie cifrele.

– Ești optimistă.

– Sunt realistă. Nu vorbim despre o clădire oarecare. Vorbim despre o bijuterie, Howard.

El se gândea intens.

– Ai să te întinzi la limită.

Lara zâmbi.

– Am mai făcut asta, nu?

– Cel mai înalt zgârie-nori din lume... zise gânditor Keller.

– Întocmai. Iar băncile ne caută în fiecare zi, ne acoperă de bani. Vor sări pe ocazia asta.

– Probabil, încuviință Keller. Se uită la Lara. Chiar îți dorești asta, așa-i?

– Da.

Keller oftă. Îi privi pe rând pe toți ceilalți.

– Bine. Primul pas e să obținem dreptul de preempțiune asupra proprietății.

– Am și făcut-o, zâmbi Lara. Și mai am câteva vești. Steve Murchison a negociat și el proprietatea.

– Îmi amintesc de el. I-am luat de sub nas terenul pentru hotelul din Chicago.

„De data asta îți trec cu vederea, nenorocito, fiindcă-mi închipui că nu știi dracului cu cin' te pui. Da' pe viitor să nu-mi mai ieși în cale, s-ar putea să ai necazuri."

– Exact.

Murchison devenise unul dintre cei mai necruțători și mai de succes dezvoltatori imobiliari din New York.

– Lara, asta e o veste proastă, zise Keller. Lui Murchison îi place să distrugă oameni.

– Îți faci prea multe griji.

Finanțarea proiectului Cameron Towers decurgea fără probleme. Lara avusese dreptate. Bancherii intuiau provocarea de a construi cel mai înalt zgârie-nori din lume. Iar numele de Cameron era o garanție în plus. Toți erau dornici să-și asocieze numele cu al Larei.

Lara era mai mult decât o celebritate. Era un simbol pentru toate femeile din lume, o figură emblematică. „Dacă ea poate realiza așa ceva, de ce n-aș putea și eu?" Un parfum primi numele ei. Era invitată la toate evenimentele sociale importante, iar amfitrioanele erau dornice s-o aibă la dineurile pe care le organizau. Numele ei pe o clădire părea să fie o garanție a succesului.

– Vom înființa propria noastră firmă de construcții, decise Lara într-o bună zi. Avem echipe. Le vom închiria altor constructori.

– Nu-i o idee rea, aprobă Keller.

– Hai s-o punem în practică. Cât de curând putem demara lucrările la Cameron Towers?

– Totul a fost perfectat. Eu aș zice că peste trei luni.

Lara se rezemă de spătarul scaunului.

– Poți să-ți închipui, Howard? Cel mai înalt zgârie-nori din lume.

El se întrebă ce ar fi gândit Freud despre acest proiect.

Atmosfera la ceremonia de începere a lucrărilor pentru Cameron Towers era ca la un circ cu trei arene. Principala atracție era prințesa Americii, Lara Cameron. Evenimentul avusese parte de o amplă publicitate în ziare și la televiziune și peste două sute de oameni se adunaseră așteptând sosirea Larei. Când limuzina ei trase în dreptul șantierului, mulțimea începu să vuiască.

– Uite-o!

Lara coborî din mașină și se îndreptă către clădire ca să-l salute pe primar, în timp ce poliția și oamenii de pază se străduiau să țină mulțimea la distanță. Oamenii se îmbrânceau, țipau, îi strigau numele și peste tot se auzeau blițurile fotografilor.

Într-o zonă delimitată cu corzi se găseau bancheri, directori de companii de publicitate, directori de firme, contractori, manageri de proiecte, reprezentanți ai comunității și arhitecți. La vreo treizeci de metri depărtare așteptau buldozere și retroexcavatoare gata să înceapă lucrul. Cincizeci de camioane așteptau aliniate, pregătite să care molozul.

Lara stătea lângă primar și lângă președintele comunității Manhattan. Începuse să burnițeze. Jerry Townsend, șeful relațiilor cu publicul din partea companiei Cameron Enterprises, se apropie grăbit de Lara, cu o umbrelă în mână. Ea zâmbi și-i făcu semn că nu avea nevoie.

Primarul vorbi spre camerele de luat vederi:

– Azi e o zi mare pentru Manhattan. Această ceremonie de deschidere a șantierului pentru Cameron Towers marchează începutul unuia dintre cele mai îndrăznețe proiecte din istoria imobiliară a Manhattanului. Șase cvartale de teren din Manhattan vor fi preschimbate într-o comunitate modernă, ce va include blocuri de apartamente, două centre comerciale, un centru de conferințe și cel mai înalt zgârie-nori din lume.

Mulțimea începu să aplaude.

– Oriunde priviți în jurul dumneavoastră, continuă primarul, vedeți contribuția Larei Cameron imortalizată în beton. La marginea orașului avem Cameron Center, preciză el. Alături e Cameron Plaza și șase proiecte de locuințe. În celălalt capăt al țării se află marele lanț de hoteluri Cameron. Primarul se întoarse zâmbind spre Lara. Iar domnișoara Cameron e nu numai inteligentă, dar și frumoasă.

Se auziră râsete și noi aplauze.

– Doamnelor și domnilor, în fața dumneavoastră se află Lara Cameron.

Lara privi spre camerele de televiziune și surâse.

– Vă mulțumesc, domnule primar. Sunt foarte fericită că mi-am putut aduce o contribuție mică la acest oraș fabulos pe care-l administrați. Tatăl meu mi-a spus întotdeauna că motivul pentru care am fost lăsați pe pământ a fost...

Șovăi puțin. Zărise cu coada ochiului în mulțime o figură cunoscută. Steve Murchison. Îi văzuse fotografia în ziare... Ce căuta aici?

Lara își continuă discursul:

– ... ca să lăsăm în urma noastră un loc mai bun decât era atunci când am venit pe lume. Ei bine, sper că în felul meu neînsemnat, asta am reușit să fac și eu.

Alte aplauze. Lara primi simbolic o cască de muncitor și o lopată cromată.

– E timpul să începeți lucrul, domnișoară Cameron.

Din nou începură să fulgere blițurile fotografilor.

Lara înfipse unealta în pământ, scoțând prima lopată de țărână.

La încheierea ceremoniei se serviră băuturi răcoritoare, în timp ce camerele de televiziune continuau să filmeze evenimentul. Când Lara privi din nou în jur, Steve Murchison dispăruse.

După jumătate de oră, Lara Cameron se afla din nou în limuzină, îndreptându-se spre birou. Lângă ea stătea Jerry Townsend.

– Eu zic că a mers excelent, zise el. Absolut excelent.

– N-a fost rău, aprobă Lara. Mulțumesc, Jerry.

Birourile conducerii companiei Cameron Enterprises ocupau întreg etajul cincizeci al blocului Cameron Center.

Lara coborî din ascensor la etajul cincizeci. Deja se răspândise vestea că sosise. Secretarele și personalul munceau din greu. Lara se întoarse către Jerry Townsend.

– Vino în biroul meu.

Biroul era un imens apartament pe colț, cu perspectivă asupra orașului.

Lara aruncă o privire la câteva hârtii de pe birou, apoi ridică ochii spre Jerry.

– Ce face tatăl tău? Se simte mai bine?

Oare ce știa Lara despre tatăl lui?

– Nu... nu prea bine.

– Are boala Huntington, așa-i, Jerry?

– Da.

Era o boală groaznică, progresivă și degenerativă, având drept simptome mișcări involuntare ale feței și ale extremităților, la care se adăuga și pierderea facultăților mintale.

– De unde ai aflat de tata?

– Fac parte din conducerea spitalului unde e tratat. Am auzit câțiva doctori discutând cazul.

– E incurabil, spuse crispat Jerry.

– Totul e incurabil până se găsește leacul, spuse Lara. Am făcut unele investigații. Există un doctor în Elveția care face cercetări avansate asupra acestei boli. Este dispus să se ocupe de tatăl tău. Cheltuielile mă privesc pe mine.

Jerry rămăsese pironit locului.

– E clar?

El nu-și putea găsi cuvintele.

– E clar.

„N-o cunosc", își zise Jerry Townsend. „Nimeni n-o cunoaște cu adevărat."

În jurul ei se petreceau evenimente istorice de seamă, dar Lara era prea ocupată ca să le observe. Ronald Reagan fusese reales, iar un anume Mihail Gorbaciov îl urmase pe Cernenko la conducerea URSS.

Lara construi un complex de locuințe ieftine în Detroit.

În 1986, Ivan Boesky era amendat cu o sută de milioane de dolari în urma unui scandal de abuz în funcție și condamnat la trei ani de închisoare.

Lara începu să ridice blocuri de apartamente în Queens. Investitorii erau dornici să beneficieze de magia numelui ei. Un grup de bancheri germani veni cu avionul la New York pentru o întâlnire cu Lara. Ea fixă întâlnirea imediat după sosirea avionului. Ei protestară, dar Lara replică:

– Regret, domnilor. E singurul timp disponibil. Plec la Hong Kong.

Bancherilor li se aduse cafea. Lara bău ceai. Unul dintre bancheri se plânse de gustul cafelei.

– E o marcă făcută anume pentru mine, explică Lara. O să vă obișnuiți cu gustul. Mai serviți o ceașcă.

Până la încheierea negocierilor, Lara obținuse tot ce dorea.

Viața era un șir de întâmplări norocoase, cu excepția unui accident tulburător. Lara avusese mai multe ciocniri cu Steve Murchison în privința unor proprietăți, dar de fiecare dată reușise să câștige în defavoarea lui.

– Cred că ar trebui să facem un pas înapoi, o preveni Keller.

– Să-l facă el.

Într-o dimineață sosi un pachet de la Bendel's, frumos ambalat în hârtie trandafirie. Kathy îl puse pe biroul Larei.

– E foarte greu, zise Kathy. Dacă-i o pălărie, o să aveți probleme.

Curioasă, Lara rupse ambalajul și ridică capacul. Cutia era plină cu pământ. Înăuntru se afla o carte de vizită pe care scria: *Frank Campbell. Servicii funerare.*

Toate proiectele progresau foarte frumos. Când Lara află de un teren de joacă din centrul orașului, a cărui amenajare era ținută în loc din pricina birocrației, încheie afacerea. Compania ei amenajă terenul, după care îl donă orașului. Avu parte de o publicitate enormă. Unul dintre titluri suna astfel: NUMELE LARA CAMERON ÎNSEAMNĂ „SE POATE".

Se întâlnea cu Paul o dată sau de două ori pe săptămână, dar vorbea cu el la telefon în fiecare zi.

Lara cumpărase o casă în Southampton, unde trăia într-o feerie de bijuterii scumpe, blănuri și limuzine. Avea dulapurile pline de haine frumoase, de firmă. „Am nevoie de haine pentru școală." „Asta-i acum! Află că eu n-am bani de dat. N-ai decât să-ți iei ceva de la Armata Salvării."

De câte ori își amintea vorbele tatălui ei, Lara își mai comanda un rând de haine.

Angajații erau familia ei. Își făcea griji pentru fiecare și se arăta generoasă cu ei. Ei erau tot ce avea pe lume. Își amintea zilele lor de naștere și aniversările. Îi ajuta să-și dea copiii la școli bune și crea fonduri de burse pentru ei. Când oamenii voiau să-i mulțumească, Lara se simțea stânjenită. Îi era greu să-și manifeste sentimentele. Când încercase s-o facă, tatăl ei o luase în râs. Lara își clădise în jurul ei un zid de apărare. „Nimeni nu mă va mai face vreodată să sufăr, își jura ea. Nimeni."

Cartea a treia

capitolul 17

– Mâine în zori plec la Londra, Howard.

– Care-i treaba? întrebă Keller.

– Lordul Macintosh m-a invitat să arunc o privire la o proprietate care-l interesează. Vrea să fim asociaţi.

Brian Macintosh era unul dintre cei mai înstăriţi dezvoltatori imobiliari din Anglia.

– Când plecăm?

– Am decis să merg singură.

– Da?

– Vreau ca tu să stai cu ochii pe ce se petrece aici.

El încuviinţă din cap.

– Bine. Aşa am să fac.

– Ştiu. Întotdeauna pot conta pe tine.

Voiajul la Londra se desfăşură fără evenimente. Avionul Boeing 727 cumpărat de Lara decolă dimineaţă şi ateriză la terminalul Magec din aeroportul Luton, la marginea Londrei. Lara nu avea nici cea mai mică idee că viaţa ei era pe cale să se schimbe.

Când ajunse în holul de intrare al hotelului Claridge's, directorul, Ronald Jones, era deja acolo s-o întâmpine.

– Ce plăcere să reveniţi la noi, domnişoară Cameron! Vă conduc în apartamentul dumneavoastră. Apropo, avem câteva mesaje care vă sunt adresate.

Mesajele erau vreo douăzeci şi cinci.

Apartamentul era încântător, plin de flori trimise de Brian Macintosh şi de Paul Martin, plus şampanie şi aperitive din partea conducerii hotelului. Telefonul începu să sune din clipa în care Lara păşi în apartament. Apelurile veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite.

– Arhitectul vrea să facă unele modificări la plan. O să coste o avere...

– S-a produs o întârziere în livrarea cimentului...

– Prima Companie Națională de Economii și Împrumuturi vrea să participe la următoarea noastră afacere...

– Primarul întreabă dacă puteți veni la Los Angeles pentru inaugurare. Dorește să organizeze o ceremonie grandioasă...

– N-au sosit toaletele...

– Vremea rea ne ține în loc. Suntem în întârziere...

Fiecare problemă necesita o decizie. Când Lara termină convorbirile era epuizată. Luă cina singură în cameră și se așeză lângă fereastră, cu ochii la limuzinele Rolls Royce și Bentley care trăgeau în fața intrării din Brook Street, simțind cum o inundă un sentiment de bucurie. „Fetița din Glace Bay a ajuns departe, tată."

În dimineața următoare, Lara se duse cu Brian Macintosh să vadă proprietatea respectivă. Era imensă – o fâșie de aproape patru kilometri de-a lungul fluviului, plină de clădiri dărăpănate și de magazii.

– Statul britanic oferă mari scutiri de taxe, îi explică Macintosh, pentru că reabilităm o porțiune întreagă a orașului.

– Aș vrea să mă gândesc, zise Lara.

Însă deja se hotărâse.

– Apropo, am niște bilete la concert pentru diseară, îi spuse Macintosh. Soția mea e la o întrunire la club. Vă place muzica clasică?

Pe Lara n-o interesa câtuși de puțin muzica clasică.

– Da.

– Philip Adler interpretează Rahmaninov.

Se uită spre Lara, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să spună ceva. Lara nu auzise în viața ei de Philip Adler.

– Minunat, spuse ea.

– Foarte bine. După aceea vom lua cina la Scott's. Vin să vă iau la ora șapte.

„De ce i-am spus că-mi place muzica clasică?" se întrebă Lara. O aștepta o seară plicticoasă. Ar fi preferat o baie fierbinte, după care să meargă la culcare. „Ei, o seară în plus nu mai contează, doar n-o să mor din asta. Mâine-dimineață iau avionul spre New York."

*

Festival Hall era ticsit de melomani împătimiți. Bărbații erau îmbrăcați în costum, iar femeile purtau rochii frumoase de seară. Era un eveniment de gală și în sala de concerte plutea un aer de așteptare încărcată de emoție.

Brian Macintosh cumpără două programe de la plasatoare și amândoi își ocupară locurile. El îi întinse Larei un program. Ea abia dacă aruncă o privire. Orchestra Filarmonică din Londra... Philip Adler interpretează *Concertul pentru pian nr. 3 în Re minor, Opus 30,* de Rahmaninov.

„Trebuie să-l sun pe Howard, să-i amintesc de noile estimări pentru terenul de pe Fifth Avenue."

Dirijorul își făcu apariția pe scenă, și publicul izbucni în aplauze. Lara nu-i dădu nici o atenție. „Contractorul din Boston se mișcă prea încet. Are nevoie de un stimulent. Am să-i spun lui Howard să-i ofere un bonus."

Sala începu din nou să aplaude. Un alt bărbat se instală la pianul din centrul scenei. Dirijorul ridică bagheta și concertul începu.

Degetele lui Philip Adler zburau pe clape.

O femeie din spatele Larei exclamă cu un puternic accent texan:

– Nu-i așa că e fantastic? Ți-am zis eu, Agnes!

Lara încercă din nou să se concentreze. „Afacerea de la Londra pică. Zona e nepotrivită", se gândea Lara. „Lumea nu va veni să locuiască acolo. Locul. Locul. Locul." Se gândi la un proiect care-i fusese propus, în apropiere de Columbus Circle. „Ei, acela ar putea să meargă."

Femeia din spatele Larei vorbi din nou în gura mare:

– Ce expresie are... E fabulos! Unul dintre cei mai...

Lara se strădui să n-o audă.

„Costul unui bloc de birouri acolo ar fi de aproximativ 400 de dolari pe metrul pătrat suprafață de închiriat. Dacă pot aduce costurile de construcție la 150 de milioane, terenul costă 125 de milioane, softul costă..."

– Dumnezeule! exclamă iarăși femeia din spatele Larei.

Glasul ei o smulse pe Lara din gânduri.

– E magnific!

Dinspre orchestră răsună răpăit de tobe, apoi Philip Adler interpretă singur patru măsuri, după care orchestra reveni, din ce în ce mai repede. Tobele începură să bată... Femeia nu se putu abţine nici de data asta:

– Ascultă numai! Muzica trece de la *piu vivo* la *piu mosso*. Ai mai auzit ceva atât de minunat?

Lara scrâşni din dinţi.

„Profitul minim ar trebui să nu fie deloc neglijabil", îşi continuă ea şirul gândurilor. „Costul pe metrul pătrat rentabil ar fi 350 de milioane, dobânda de 10% ar fi 35 de milioane, plus 10 milioane cheltuieli de lucru..."

Tempoul muzicii se acceleră, umplând sala. Muzica ajunse la apogeu, apoi brusc încetă. În clipa următoare, lumea se ridică în picioare, ovaţionând. Pretutindeni răsunau strigăte de „Bravo!" Pianistul se ridicase în picioare şi se înclina în faţa publicului.

Lara nici nu se obosi să ridice privirea. „Taxele ar fi cam şase, concesiunile fără chirie ar fi două. Vorbim deci de 58 de milioane."

– E incredibil, nu-i aşa? i se adresă Brian Macintosh.

– Da, răspunse Lara, agasată că din nou cineva îi întrerupea şirul gândurilor.

– Hai să mergem în culise. Philip e prieten cu mine.

– Chiar nu...

O luă de mână pe Lara, trăgând-o după el către ieşire.

– Mă bucur că am ocazia să ţi-l prezint, zise Brian Macintosh.

„La New York e ora 6", îşi zise Lara. „Voi putea să-l sun pe Howard, să-i spun să înceapă negocierile."

– Aşa ceva auzi o dată în viaţă, este?

„Pentru mine e suficient şi atât", comentă Lara în gând.

– Da.

Ajunseră afară, la intrarea artiştilor. Aici aştepta o mulţime numeroasă. Brian Macintosh bătu la uşă. Îi deschise un portar.

– Da, domnule.

– Sunt lordul Macintosh şi am venit să-l văd pe domnul Adler.

– Sigur, domnule. Vă rog, poftiți.

Deschise ușa atât cât să-i lase înăuntru pe Brian Macintosh și pe Lara, apoi o închise din nou, lăsând mulțimea pe dinafară.

– Ce vor toți oamenii ăștia? întrebă Lara.

El o privi surprins.

– Vor să-l vadă pe Philip.

Lara se întrebă de ce.

– Mergeți direct în foaier, domnule.

– Mulțumesc.

„Doar cinci minute", își zise Lara, „pe urmă am să spun că trebuie să plec".

Încăperea era gălăgioasă și deja ticsită. Lumea se îngrămădise în jurul unei persoane pe care Lara n-o putea vedea. Mulțimea se mișcă și persoana deveni vizibilă o clipă. Lara înlemni și pentru o fracțiune de secundă simți cum îi stă inima în loc. Imaginea vagă și confuză pe care o păstra de ani de zile undeva în străfundurile memoriei se materializase dintr-odată, din senin. Lochinvar, năluca din fanteziile ei, prinsese viață! Bărbatul din mijlocul mulțimii era înalt și blond, cu trăsături delicate și sensibile. Purta frac și cravată albă, și Lara trăi un sentiment de déjà-vu: *Stătea în fața chiuvetei de bucătărie din blocul cu chirie și tânărul frumos, cu frac și papion alb, venea din spatele ei, șoptind: „Pot să te ajut?"*

Brian Macintosh o privi îngrijorat.

– Vă simțiți bine?

– N-am... n-am nimic.

Abia mai respira. Philip Adler veni spre ei, zâmbind, același zâmbet pe care și-l imaginase Lara. Pianistul le întinse mâna.

– Brian, ce drăguț din partea ta că ai venit.

– Nu puteam rata așa ceva, răspunse Macintosh. Ai fost pur și simplu extraordinar.

– Mulțumesc.

– Oh, Philip, aș vrea să ți-o prezint pe domnișoara Lara Cameron.

Lara îl privi în ochi și cuvintele îi scăpară de pe buze fără voia ei:

– Știi să le ștergi?

– Poftim?

Lara se înroşi ca focul.

– Nimic. Eu...

Brusc nu mai era în stare să scoată un cuvânt.

Lumea se înghesuia în jurul lui Philip Adler, copleşindu-l cu complimente.

– Niciodată n-aţi cântat mai bine...

– Cred că astă-seară spiritul lui Rahmaninov a fost cu dumneavoastră...

Complimentele nu mai conteneau. Femeile din încăpere se îngrămădeau în jurul lui, atingându-l şi trăgând de el. Lara încremenise în loc, parcă vrăjită. Visul din copilăria ei devenise realitate. Fantezia de atunci se găsea în faţa ei, în carne şi oase.

– Sunteţi gata de plecare? o întrebă Macintosh pe Lara.

Nu. Tot ce-şi dorea mai mult pe lume era să mai rămână. Ar fi vrut să-i vorbească din nou acelei fantasme, s-o atingă, să se asigure că exista în realitate.

– Da, răspunse Lara, împotriva propriei voinţe.

A doua zi de dimineaţă, Lara se înapoie la New York. Se întreba dacă-l va mai revedea vreodată pe Philip Adler.

Nu reuşea să şi-l scoată din minte. Încerca să-şi spună că era ridicol, că voia să retrăiască un vis din copilărie, dar degeaba. Tot timpul îl avea în faţa ochilor şi-i auzea vocea. „Trebuie să-l văd din nou", îşi zise ea.

A doua zi de dimineaţă, îi telefonă Paul Martin.

– Bună, iubito. Mi-a fost dor de tine. Cum a fost la Londra?

– Bine, răspunse circumspectă Lara. Foarte bine.

După ce terminară de vorbit, Lara se aşeză la birou, cu gândul la Philip Adler.

– Sunteţi aşteptată în sala de conferinţe, domnişoară Cameron.

– Vin imediat.

– Am pierdut afacerea din Queens, o informă Keller.

– De ce? Credeam că totul e aranjat.

– Așa am crezut și eu, însă consiliul comunității refuză să aprobe modificarea zonei.

Lara privi în jur, la comitetul de conducere adunat în încăpere. Erau acolo arhitecți, avocați, directori de publicitate, ingineri.

– Nu înțeleg, zise ea. Locatarii de acolo au un venit mediu de 9 000 de dolari pe an și plătesc chirie mai mică de 200 de dolari pe lună. Noi vrem să reabilităm apartamentele în care locuiesc, fără să le mărim chiria și să oferim noi apartamente altor locatari din zonă. Le oferim un dar de Crăciun în plină vară și ei refuză? Care-i problema?

– Nu-i vorba atât de consiliu, cât de președinte. O doamnă pe nume Edith Benson.

– Fixează o nouă întâlnire cu ea. Am să merg chiar eu.

Lara îl luă cu ea la întâlnire pe supervizorul-șef al lucrărilor, Bill Whitman.

– Sinceră să fiu, am fost uluită când am auzit că am fost refuzați de comitetul dumneavoastră. Vrem să investim o sută de milioane de dolari ca să înfrumusețăm acest cartier, și totuși dumneavoastră refuzați să...

– Să dăm cărțile pe față, domnișoară Cameron, o întrerupse Edith Benson. Dumneavoastră nu investiți banii ca să ne înfrumusețați nouă cartierul. Investiți pentru ca firma Cameron Enterprises să facă și mai mulți bani.

– Sigur că ne așteptăm să facem bani, aprobă Lara. Dar singura cale de a realiza acest lucru e să vă ajutăm pe dumneavoastră. Vom îmbunătăți condițiile de viață din această zonă și...

– Regret, dar nu sunt de acord. La ora actuală avem un cartier liniștit. Dacă vă dăm voie să construiți aici, zona va deveni una de mare densitate – mai mult trafic, mai multe mașini, mai multă poluare. Nu dorim nimic din toate acestea.

– Nici eu, replică Lara. Nu avem de gând să ridicăm niște ciudățenii care...

– Ciudățenii!

– Acele cutii din stuc, înalte de trei etaje, urâte şi cu zidurile cojite. Pe noi ne interesează un design care să nu intensifice poluarea sonoră, nici să reducă lumina, nici să schimbe atmosfera cartierului. Nu ne interesează arhitectura ostentativă de tip hotdog. Deja l-am angajat pe Stanton Fielding, cel mai mare arhitect din ţară, ca să realizeze acest proiect, şi pe Andrew Burton de la Washington ca să se ocupe de integrarea în peisaj.

Edith Benson ridică din umeri.

– Îmi pare rău. degeaba. Nu cred că mai avem ce discuta.

Şi vru să se ridice în picioare.

„Nu pot scăpa din mână această şansă", se gândi Lara, disperată. „Chiar nu-şi dau seama că e spre binele cartierului? Eu încerc să fac ceva pentru ei şi ei nu-mi dau voie." Brusc, îi veni o idee nebunească.

– Staţi o clipă, spuse ea. Înţeleg că ceilalţi membri ai consiliului sunt de acord cu proiectul, dar dumneavoastră sunteţi cea care-l blocaţi.

– Exact.

Lara trase adânc aer în piept.

– Avem totuşi ceva de discutat. Şovăi o clipă. Ceva foarte personal. Începu să se foiască pe scaun. Spuneţi că nu mă interesează poluarea şi ce se va întâmpla cu mediul în acest cartier dacă vom construi aici? Am să vă mărturisesc ceva şi sper să păstraţi secretul. Am o fetiţă de zece ani pe care o iubesc ca pe ochii din cap şi care va locui în noua clădire împreună cu tatăl ei, care o are în custodie.

Edith Benson o privi surprinsă.

– N-am... n-am ştiut că aveţi o fiică.

– Nu ştie nimeni, zise încet Lara. N-am fost măritată niciodată. De asta vă rog să păstraţi această mărturisire numai pentru dumneavoastră. Dacă se află, aş avea de suferit. Sunt convinsă că mă înţelegeţi.

– Vă înţeleg.

– Îmi iubesc fiica foarte mult şi vă asigur că n-aş face niciodată ceva care s-o prejudicieze în vreun fel. Intenţionez să-mi dau toată silinţa ca acest proiect să fie minunat

pentru toți cei care locuiesc aici. Fiica mea va fi una dintre aceștia.

Se lăsă o tăcere plină de compasiune.

– Trebuie să vă spun că... asta... asta pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, domnișoară Cameron. Aș dori să-mi dați un timp de gândire.

– Vă mulțumesc. Apreciez înțelegerea dumneavoastră.

„Dacă aș avea cu adevărat o fiică", se gândi Lara, „ar fi în siguranță dacă ar locui aici".

Trei săptămâni mai târziu, Lara obținu aprobarea Comisiei de planificare urbanistică să continue proiectul.

– Grozav! se bucură ea. Acum ar fi bine să punem mâna pe Stanton Fielding și pe Andrew Burton și să vedem dacă-i interesează să lucreze la acest proiect.

Lui Howard Keller nu-i venea să creadă.

– Am auzit ce s-a întâmplat, zise el. Ai tras-o pe sfoară! Incredibil! Tu n-ai nici o fiică!

– Au nevoie de proiect, explică Lara. A fost singura cale care mi-a venit în minte ca să-i fac să se răzgândească.

Bill Whitman asculta.

– Dacă află vreodată, vom plăti scump.

În ianuarie, se încheie construcția unui nou bloc pe East Sixty-third Street. Era un bloc de apartamente cu patruzeci și cinci de etaje, unde Lara își rezervă sieși duplexul de la ultimul etaj. Camerele erau spațioase, iar apartamentul avea terase cu priveliște asupra întregului cvartal. Lara aduse unul dintre cei mai pricepuți decoratori să aranjeze apartamentul. Apoi dădu o petrecere de casă nouă, la care invită o sută de persoane.

– Nu mai lipsește decât un bărbat, remarcă cu subînțeles una dintre invitate.

Lara se gândi la Philip Adler, întrebându-se unde era în clipa aceea și ce făcea.

Lara și Howard Keller se aflau în toiul unei discuții când intră Bill Whitman.

– Bună, șefa. Ai o clipă liberă?

Lara ridică privirea.

– Doar o clipă, Bill. Care-i problema?

– Soția mea.

– Dacă ai probleme în căsnicie...

– Nu-i vorba de asta. E de părere că ar trebui să plecăm un timp din oraș, să ne luăm o vacanță. Poate să mergem la Paris câteva săptămâni.

Lara se încruntă.

– La Paris? Avem nu știu câte lucrări în desfășurare.

– Știu, dar în ultima vreme am lucrat peste program și nu mă prea văd cu soția. Știi ce mi-a spus azi-dimineață? „Bill, dacă ai obține o avansare și un salariu mai bun, n-ar mai fi nevoie să muncești atât", zâmbi el.

Lara se rezemă de spătarul scaunului, măsurându-l cu privirea.

– Îți vine rândul la mărire de salariu abia anul viitor.

Whitman ridică din umeri.

– Cine știe câte se pot întâmpla într-un an? De pildă, am putea întâmpina probleme cu afacerea din Queens. Sau, mai știi, bătrâna doamnă Edith Benson ar putea afla ceva care ar putea s-o facă să se răzgândească. Nu?

Lara nu se clintea.

– Înțeleg.

Bill Whitman se ridică în picioare.

– Mai gândește-te și dă-mi de știre.

Lara se sili să zâmbească.

– Bine.

Îl privi ieșind din birou, cu o expresie sumbră.

– Iisuse, exclamă Keller. Ce-a fost asta?

– Se numește șantaj.

A doua zi, Lara luă masa cu Paul Martin.

– Paul, am o problemă, îi zise ea. Nu prea știu cum s-o rezolv.

Îi relată conversația cu Bill Whitman.

– Chiar crezi că se va duce la bătrâna doamnă? o întrebă Paul Martin.

– Nu știu. Dar dacă da, atunci dau de belea cu Comisia de urbanistică.

Paul ridică din umeri.

– Eu, unul, nu mi-aș face griji. Probabil că zice așa, într-o doară.

– Sper, oftă Lara.

– Ți-ar face plăcere să mergi la Reno? o întrebă Paul.

– Grozav, dar nu pot pleca din oraș.

– Nu-ți cer să pleci din oraș, te întreb doar dacă ți-ar plăcea să cumperi un hotel și un cazinou acolo.

Lara îl privi atent.

– Vorbești serios?

– Am aflat că unul dintre hoteluri e pe cale să-și piardă licența. Locul e o mină de aur. Când se va afla vestea, toți vor da năvală. Se organizează o licitație, dar cred că pot aranja să-l cumperi tu.

Lara șovăi.

– Nu știu. Am prea multe angajamente. Howard Keller zice că băncile n-o să-mi mai acorde împrumuturi până nu achit o parte din credite.

– Nu trebuie să mergi la bancă.

– Atunci unde..?

– Acțiuni cu risc ridicat. Le oferă o sumedenie de firme de pe Wall Street. Există companii de economii și împrumuturi. Tu cumperi acțiuni în valoare de 5%, iar compania de economii și împrumuturi vine cu 65% în acțiuni de mare randament. Asta înseamnă că mai rămâne 30% din sumă. Banii ăștia îi poți lua de la o bancă din străinătate care investește în cazinouri. Ai de unde alege: Elveția, Germania, Japonia. Există vreo șase bănci care pun la bătaie 30% în acțiuni comerciale.

Lara începea să se entuziasmeze.

– Sună nemaipomenit. Chiar crezi că poți să-mi obții hotelul?

Paul zâmbi larg.

– Va fi cadoul tău de Crăciun.

– Ești minunat. De ce ești atât de bun cu mine?

– Habar n-am, o tachină el.

Însă știa răspunsul. Era obsedat de ea. Lara îl făcea să se simtă din nou tânăr și să i se pară totul extraordinar. „Nu vreau să te pierd niciodată", își zise el.

*

Când Lara intră în birou, Keller o aștepta.

– Unde-ai fost? o întrebă el. La ora 2 a fost o ședință care...

– Spune-mi ce știi despre acțiunile cu risc ridicat, Howard. Niciodată n-am lucrat cu așa ceva. Cum sunt ele cotate?

– Păi, cele mai bune sunt Triple A. Asta ar însemna o companie ca AT & T. Urmează apoi Double A, un singur A, BAA, iar cele mai de jos sunt Double B – alea sunt acțiuni cu risc ridicat. O acțiune de investiții va fi plătită cu 9%. O acțiune cu risc ridicat va fi plătită cu 14%. De ce mă întrebi?

Lara îi spuse.

– Un cazinou, Lara? Iisuse! Asta are de-a face cu Paul Martin, adevărat?

– Nu, Howard. Dacă mă implic în așa ceva, atunci are de-a face cu mine. Am primit răspuns la oferta noastră pentru proprietatea din Battery Park?

– Da. Nu vor să ne-o vândă.

– Dar terenul e de vânzare, nu?

– Într-un fel.

– Nu mai vorbi cu două înțelesuri.

– E proprietatea unei anume Eleanor Royce, văduva unui doctor. Toți dezvoltatorii imobiliari din oraș și-au manifestat dorința să-l cumpere.

– Oferă vreunul mai mult ca noi?

– Nu despre asta-i vorba. Pe bătrână n-o interesează banii. E putred de bogată.

– Atunci ce anume o interesează?

– Vrea să-i ridice lui bărbatu-său un fel de monument. Are impresia că a fost măritată cu Albert Schweitzer[1]. Ține să-i păstreze vie amintirea. Nu vrea ca proprietatea să devină un loc monden sau comercial. Am auzit că Steve Murchison a încercat s-o convingă să încheie afacerea cu el.

– Da? Lara rămase tăcută preț de un minut. Apoi zise: Cine e doctorul tău, Howard?

– Poftim?

---

[1] Renumit teolog, filosof și medic german (1875–1965) (n.tr.)

– Cine e doctorul tău?

– Seymour Bennett. Este medic-șef la Midtown Hospital.

A doua zi de dimineață, avocatul Larei, Terry Hill, se găsea în biroul doctorului Seymour Bennett.

– Mi-a spus secretara că ați vrut să mă vedeți de urgență, dar nu în legătură cu vreo problemă medicală.

– Într-un fel, are legătură, răspunse Terry Hill. Domnule doctor Bennett, reprezint un grup de investitori care vrea să construiască o clinică non-profit. Vrem să ne ocupăm de oameni amărâți care nu-și pot permite îngrijire medicală constantă.

– Ce idee minunată! exclamă doctorul Bennett. Și cu ce vă pot ajuta eu?

Terry îi spuse.

A doua zi, doctorul Bennett servea ceaiul la locuința doamnei Eleanor Royce.

– Am fost rugat să vorbesc cu dumneavoastră în numele acestui grup, doamnă Royce. Vor să clădească o clinică frumoasă și să-i dea numele răposatului dumneavoastră soț. Ca un fel de altar în memoria lui.

Doamna Royce se lumină la față.

– Chiar așa?

Vreme de un ceas discutară despre proiectul grupului, iar în încheiere doamna Royce spuse:

– George ar fi fost absolut încântat. Spuneți-le oamenilor dumneavoastră că sunt de acord.

După șase luni începură lucrările de construcție. Când se încheiară, rezultatul era spectaculos. Întreg cvartalul era ocupat de blocuri de apartamente, un enorm centru comercial și un complex de săli de teatru. Într-un colț mai retras se vedea o clădire micuță, din cărămidă, cu un singur etaj. Deasupra ușii de la intrare se putea citi inscripția: CLINICA MEDICALĂ GEORGE ROYCE.

capitolul 18

În ziua de Crăciun, Lara rămase acasă. Fusese invitată la vreo douăsprezece petreceri, dar urma să treacă pe la ea Paul Martin.

– Azi trebuie să stau cu Nina şi cu copiii, îi explicase el, dar vreau să vin să te văd.

Lara se întrebă ce făcea Philip Adler în această zi de Crăciun.

Ziua semăna cu o ilustrată de Crăciun marca Currier & Ives: oraşul New York fusese acoperit de zăpadă albă şi pufoasă şi pretutindeni domnea tăcerea. Paul Martin sosi cu o pungă plină de cadouri.

– A trebuit să trec pe la birou să le iau, îi zise el.

„Ca să nu le vadă soţia lui."

– Oricum îmi dăruieşti atât de mult, Paul. Nu era nevoie să-mi aduci nimic.

– A fost plăcerea mea. Deschide-le.

Lara era mişcată de nerăbdarea lui de a-i vedea reacţia.

Darurile erau scumpe şi alese cu grijă. Un colier de la Cartier, eşarfe de la Hermès, cărţi de la Rizzoli, un ceas unicat de forma unei trăsuri, alături de un plic mic, alb. Lara îl deschise. Pe cartonaşul dinăuntru era scris: „Cameron Reno Hotel & Casino". Lara ridică privirea spre el, mirată.

– Adică hotelul e al meu?

El dădu din cap, sigur pe el.

– Îl vei avea. Licitaţia începe săptămâna viitoare. O să te amuze să administrezi un cazinou.

– Dar eu nu ştiu nimic despre cum se conduce un cazinou.

– Nu-ţi face griji. Am să angajez nişte profesionişti să facă treaba asta. Iar de hotel te poţi ocupa tu singură.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Faci atât de multe pentru mine.

El îi luă mâinile într-ale lui.

– Nu există nimic pe lume pe care să nu-l fac pentru tine. Să nu uiţi asta niciodată.

– N-am să uit, promise ea solemn.

Paul se uită la ceas.

– Acum trebuie să plec acasă. Aș vrea...

Șovăi o clipă.

– Spune...

– N-are importanță. Crăciun fericit, Lara!

– Crăciun fericit, Paul!

Lara se duse la fereastră și privi afară. Din cer se revărsa o perdea delicată de fulgi care dansau prin aer. Neavând astâmpăr, Lara deschise radioul.

– ... și acum, tocmai spunea crainicul, cu ocazia Crăciunului, Orchestra Simfonică din Boston va interpreta *Concertul pentru pian și orchestră No. 5 în Mi bemol* de Beethoven. Solist Philip Adler.

Lara ascultă cu ochii, revăzându-l la pian, frumos și elegant. Când concertul se încheie, își zise în gând: „Trebuie să-l văd din nou".

Bill Whitman era unul dintre cei mai buni supervizori din construcții. Parcursese treptat toate treptele din branșa lui și acum era extrem de solicitat. Muncea susținut și câștiga bani buni, dar nu era mulțumit. Ani la rând văzuse cum constructorii adună averi fabuloase, în timp ce el se alegea doar cu salariul. „Într-un fel", își zicea el, „oamenii ăștia fac bani pe spinarea mea. Patronul firmei de construcții ia prăjitura, iar mie-mi rămân doar firimiturile". Însă din ziua când Lara Cameron venise în fața Consiliului comunității, totul se schimbase. Lara mințise ca să obțină acordul lor și minciuna asta îi putea fi fatală. „Dacă m-aș duce la ei și le-aș spune adevărul, femeia asta n-ar mai putea în viața ei să facă afaceri."

Dar Bill Whitman nu avea nici cea mai mică intenție să procedeze așa. Avea un plan mai bun. El urmărea să folosească incidentul ca pe un instrument. Acum șefa lui urma să-i dea orice i-ar fi cerut. Încă de la prima lor întâlnire, când solicitase o avansare și o mărire de salariu, intuise că Lara va ceda. Nu avea de ales. „La început nu voi fi pretențios", se gândea el fericit. „Dar pe urmă am s-o strâng cu ușa."

La două zile după Crăciun reîncepu lucrul la proiectul Eastside Plaza. Whitman privea imensul şantier, zicând în sinea lui: „Aici se vor face bani, nu glumă. Numai că de data asta vor intra şi în buzunarul meu".

Şantierul era ticsit de utilaje grele. Excavatoarele săpau, ridicând tone de pământ şi deşertându-le în camioanele care stăteau la rând în aşteptare. Un utilaj cu o cuvă gigantică, dinţată, păru că s-a înţepenit o clipă. Braţul uriaş rămase suspendat la mare înălţime. Whitman se duse în mare grabă spre cabina aflată chiar sub cuva uriaşă de metal.

– Hei, Jesse, strigă el. Ce s-a întâmplat?

Omul din cabină mormăi ceva ce Whitman nu reuşi să înţeleagă.

Whitman veni şi mai aproape.

– Poftim?

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Lanţul lunecă şi enorma cuvă metalică se prăbuşi peste Whitman, zdrobindu-l de pământ. Muncitorii dădură fuga la locul accidentului, dar nu mai era nimic de făcut.

– A sărit frâna de siguranţă, explică muncitorul. Dumnezeule, mă simt îngrozitor. Ţineam mult la Bill.

Aflând vestea, Lara îi telefonă imediat lui Paul Martin.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu Bill Whitman?

– Da. Au anunţat la televizor.

– Paul, sper că n-ai...?

El râse.

– Nu te duce cu gândul prea departe. Ai văzut prea multe filme. Ţine minte, la sfârşit personajul pozitiv câştigă de fiecare dată.

„Dar eu sunt oare un personaj pozitiv?" se întrebă Lara în sinea ei.

Existau mai mult de douăsprezece oferte pentru hotelul din Reno.

– Când să-mi lansez oferta? îl întrebă Lara pe Paul.

– Nu acum. Aşteaptă până-ţi spun eu. Mai întâi lasă-i pe ceilalţi s-o facă.

Ofertele erau secrete și fiecare fusese sigilată, urmând a fi deschise în vinerea următoare. Până miercuri, Lara tot n-o trimisese pe a ei. Îi telefonă lui Paul Martin.

– Stai cuminte, îi zise el. Îți spun eu când.

Vorbeau la telefon de câteva ori pe zi.

La ora 5 după-amiază, cu o oră înainte termenul limită de depunere a ofertelor, Lara primi un telefon.

– Acum! Cea mai mare ofertă e de 120 milioane. Eu vreau să oferi cu 5 milioane mai mult.

Lara icni.

– Păi, dacă fac asta, am să ies în pierdere.

– Ai încredere în mine, îi spuse Paul. După ce cumperi hotelul și te apuci să-l reabilitezi, ai să economisești la modificări. Toate vor fi aprobate de inginerul care supraveghează lucrările. Ai să compensezi cele 5 milioane, ba chiar o să câștigi în plus.

A doua zi, Lara primi vestea că ieșise câștigătoarea licitației.

Lara și Keller se aflau în drum spre Reno.

Hotelul se numea Reno Palace. Era mare și somptuos, avea o mie cinci sute de camere și un cazinou imens și sclipitor, acum pustiu. Lara și Howard Keller îl vizitară, însoțiți de un anume Tony Wilkie.

– Foștii proprietari au dat o lovitură care s-a întors împotriva lor, zise Wilkie.

– Cum adică? întrebă Keller.

– Păi, se pare ce doi dintre băieți furau bani din seiful cazinoului.

– Au tras la oala cu smântână! exclamă Keller.

– Mda. Bineînțeles, patronii nu știau nimic.

– Sigur că nu.

– Numai că cineva a dat în vileag toată tărășenia, și Comisia pentru jocuri de noroc i-a scos din afaceri. Păcat. Era o afacere foarte profitabilă.

– Știu, încuviință Keller, care deja studiase registrele.

După ce terminară de vizitat cazinoul și Lara rămase singură cu Keller, îi zise:

– Paul a avut dreptate. Asta-i o mină de aur.

Observă expresia de pe chipul lui Howard.

– Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri.

– Nu știu. Numai că nu-mi place că ne implicăm în așa ceva.

– Ce înseamnă „așa ceva"? De aici se pot scoate bani cu nemiluita, Howard.

– Cine va conduce cazinoul?

– Vom găsi pe cineva, răspunse Lara evaziv.

– De unde o să-l luăm? De la Cercetași? O afacere ca asta poate fi condusă doar de cineva care se pricepe la jocuri de noroc. Eu nu cunosc pe nimeni, poate cunoști tu.

Lara tăcea.

– Pun pariu că Paul Martin știe pe cineva.

– Nu-l amesteca pe el, interveni Lara.

– Eu aș vrea să nu te amestec nici pe tine. Dar cred că nu-i o idee prea grozavă.

– Tu ai zis și de proiectul Queens că nu era o idee prea grozavă, nu? Și de centrul comercial din Houston Street. Dar toate ne aduc bani, este?

– Lara, eu n-am zis niciodată că n-ar fi niște afaceri bune. N-am zis decât că ne pripim. Tu înghiți tot ce vezi în fața ochilor, dar încă n-ai digerat nimic.

Lara îl bătu ușor peste obraz.

– Liniștește-te.

Membrii Comisiei pentru jocuri de noroc o primiră pe Lara întrecându-se în politețuri.

– Nu prea avem ocazia să întâlnim o femeie frumoasă pe aici, zise președintele. Ne luminează ziua.

Lara chiar arăta minunat. Purta un taior de lână bej Donna Karan, o bluză crem de mătase și una din eșarfele primite de Crăciun de la Paul Martin, ca să-i poarte noroc.

– Mulțumesc, zâmbi ea.

– Ce putem face pentru dumneavoastră? întrebă unul dintre membrii comisiei.

Toți știau perfect de bine ce puteau face pentru ea.

– Mă aflu aici pentru că vreau să fac ceva pentru orașul Reno, le spuse cu sinceritate Lara. Aș dori

să construiesc cel mai mare și mai frumos hotel din Nevada. Aș dori să mai adaug cinci etaje la hotelul Reno Palace și să clădesc un mare centru de conferințe, ca să atrag cât mai mulți turiști la cazinou.

Membrii comisiei se priviră unii pe alții.

- Cred că un astfel de proiect ar avea un efect benefic asupra orașului, comentă președintele. Desigur, treaba noastră e să ne asigurăm că o asemenea afacere se va desfășura perfect legal.

- Nu sunt chiar o infractoare scăpată de la închisoare, surâse Lara.

Toți chicotiră la mica ei glumă.

- Vă cunoaștem realizările, domnișoară Cameron, și sunt admirabile. Totuși, dumneavoastră nu aveți nici o experiență cum să administrați un cazinou.

- Adevărat, recunoscu Lara. Pe de altă parte, sunt convinsă că voi găsi ușor angajați calificați care să se bucure de aprobarea comisiei. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați putea îndruma în acest sens.

- În privința finanțării, vorbi unul dintre membrii comisiei, puteți garanta...?

- E în regulă, Tom, îl întrerupse președintele. Domnișoara Cameron mi-a înmânat deja evidența fondurilor destinate acestui proiect. Voi avea grijă să primiți cu toții câte un exemplar.

Lara rămase pe loc, așteptând.

- Pentru moment, nu vă pot promite nimic, domnișoară Cameron, dar cred că pot afirma fără rețineri că nu întrevăd nici un obstacol în a obține licența de funcționare.

Lara zâmbi larg.

- Minunat. Aș vrea să demarez lucrările cât mai curând posibil.

- Mă tem că lucrurile nu se vor desfășura chiar atât de rapid. Există o perioadă de așteptare de o lună, abia pe urmă vă putem da un răspuns definitiv.

Lara era dezamăgită.

- O lună?

- Da. Trebuie să efectuăm unele verificări.

- Înțeleg, zise Lara. E în regulă.

Între magazinele hotelului se afla și unul de muzică. În vitrină se vedea un afiș mare cu Philip Adler făcând publicitate noului său CD.

Pe Lara n-o interesa muzica. Intră și cumpără CD-ul pentru fotografia lui Philip de pe spatele ambalajului.

– Howard, zise Lara pe drumul de întoarcere la New York, ce știi despre Philip Adler?

– Cam ce știe toată lumea. La ora actuală e probabil e cel mai mare pianist din lume. Cântă alături de cele mai bune orchestre simfonice. Am citit undeva că tocmai a înființat o fundație care să acorde burse muzicienilor din rândul minorităților din zonele metropolitane.

– Cum se numește fundația?

– Cred că Fundația Philip Adler.

– Aș vrea să fac o donație, declară Lara. Trimite-le un cec de zece mii de dolari din partea mea.

Keller o privi surprins.

– Credeam că nu te prea omori cu muzica clasică.

– Începe să mă intereseze, îi răspunse Lara.

Ziarul titra cu litere de-o șchioapă:

PROCURORUL DISTRICTUAL ÎL INVESTIGHEAZĂ PE PAUL MARTIN, AVOCAT CUNOSCUT PENTRU LEGĂTURILE SALE CU MAFIA

Lara citi îngrijorată articolul și-i telefonă imediat lui Paul Martin.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

El râse încetișor.

– Procurorul districtual caută alt fir. De ani întregi tot încearcă să stabilească o legătură între mine și băiatul ăla, dar fără rezultat. De fiecare dată când se apropie alegerile încearcă să mă folosească drept țap ispășitor. Fii pe pace. Luăm cina diseară?

– Sigur, acceptă Lara.

– Știu un local drăguț pe Mulberry Street, unde n-o să ne deranjeze nimeni.

– Am auzit că întâlnirea cu Comisia pentru jocuri de noroc a decurs foarte bine, îi zise Paul Martin la cină.

– Cred că da. Mi s-au părut binevoitori, dar eu nu m-am mai ocupat de așa ceva până acum.

– Nu cred că vei avea probleme. Am să-ți găsesc eu câțiva oameni pricepuți pentru cazinou. Tipul care deținea licența s-a lăcomit. Martin schimbă subiectul. Cum merge munca pe șantiere?

– Bine. Am trei proiecte în lucru, Paul.

– Sper că nu ți-ai luat prea multe pe cap, Lara, da?

Vorbise la fel ca Howard Keller.

– Nu. Fiecare lucrare e în grafic și se încadrează în bugetul prevăzut.

– Perfect, iubito. N-aș vrea să ai vreodată probleme.

– Nici n-o să am. Lara își puse mâna peste mâna lui. Tu ești plasa mea de siguranță.

– Întotdeauna voi fi aici pentru tine, o asigură el, strângând-o ușor de mână.

Trecură două săptămâni fără ca Lara să primească vreun semn de la Philip Adler. Trimise după Keller.

– Ai trimis donația de zece mii de dolari Fundației Adler?

– Da. Chiar în ziua în care mi-ai spus.

– Ciudat. M-aș fi așteptat să ia legătura cu mine.

Keller ridică din umeri.

– O fi în vreun turneu.

– Probabil.

Lara se străduia să-și ascundă dezamăgirea.

– Hai să discutăm despre clădirea din Queens.

– O să ne coste o sumă frumușică, îi zise Keller.

– Știu cum să ne protejăm. Aș vrea să bat tranzacția în cuie cu un singur chiriaș.

– Te-ai gândit la cineva anume?

– Da. Mutual Security Insurance. Președintele e un anume Horace Guttman. Am auzit că-și caută un nou sediu. Mi-ar plăcea să fie în clădirea mea.

– Am să verific, îi spuse Keller.

Lara observă că el nu-și nota nimic.

– Nu încetezi să mă uimeşti. Ţii minte absolut tot, aşa-i?

Keller zâmbi cu gura până la urechi.

– Am o memorie fotografică. Cândva o foloseam pentru statistici din baseball. „Parcă a trecut un veac de atunci", îşi zise Howard. „Puştiul cu braţe fermecate, starul echipei de juniori Chicago Cubs. Alt om în altă viaţă."

– Uneori e un adevărat blestem. Există unele lucruri din viaţa mea pe care mi-aş dori să le uit.

– Howard, spune-i arhitectului să-i dea bătaie şi să facă planurile pentru clădirea din Queens. Vezi de câte etaje are nevoie Mutual Security şi de cât spaţiu pe fiecare nivel.

După două zile, Keller veni în biroul Larei.

– Mă tem că aduc veşti proaste.

– Ce s-a întâmplat?

– Am făcut eu nişte cercetări. Ai avut multă dreptate cu Mutual Security Insurance. Chiar caută alt sediu, numai că Guttman se gândeşte la o clădire din Union Square. Clădirea aparţine vechiului nostru amic Steve Murchison.

„Din nou Murchison!" Lara era convinsă că el îi trimisese cutia cu pământ. „N-am să-i dau voie să mă intimideze."

– Guttman a încheiat deja afacerea?

– Nu încă.

– Foarte bine. Mă ocup eu de asta.

În după-amiaza aceea, Lara dădu vreo douăsprezece telefoane. La ultima convorbire găsi ce căuta. Barbara Roswell.

– Horace Guttman? Sigur, Lara, îl cunosc. Ce vrei cu el?

– Aş vrea să ne întâlnim. Sunt o mare admiratoare. Aş vrea să-mi faci un serviciu. Barbara, l-ai putea invita la cină sâmbătă seara?

– Desigur.

Cina era foarte simplă, dar elegantă. La locuinţa Barbarei Roswell se adunaseră paisprezece persoane. Alice

Guttman nu se simțea prea bine în acea seară, așa că Horace Guttman venise singur. Lara fusese așezată lângă el. Guttman era trecut de șaizeci de ani, dar părea mult mai în vârstă. Avea o figură severă și obosită și o bărbie de om încăpățânat. Lara arăta încântător și provocator. Purta o rochie Halston lungă, neagră, cu decolteu adânc și bijuterii simple, dar superbe. Deja se serviseră cocteilurile și invitații se așezaseră la masă.

– Am tot încercat să vă întâlnesc, îi mărturisi Lara. Am auzit atât e multe despre dumneavoastră.

– Și eu am auzit multe despre dumneavoastră, domniță. Ați făcut o impresie nemaipomenită în orașul nostru.

– Sper că mi-am adus o oarecare contribuție, zise modestă Lara. E un oraș încântător.

– De unde sunteți?

– Gary, Indiana.

– Serios?

Guttman o privi surprins.

– Acolo m-am născut eu. Așadar, sunteți o *hoosier*[1].

Lara zâmbi.

– Întocmai. Am atâtea amintiri dragi din Gary. Tata a lucrat la *Post-Tribune*. Eu am făcut liceul la Roosevelt High. În weekenduri mergeam în Gleason Park la picnicuri sau la concerte în aer liber sau la bowling la Twelve and Twenty. Mi-a părut tare rău când am plecat.

– V-ați descurcat foarte frumos, domnișoară Cameron.

– Lara.

– Lara. Ce proiecte ai la ora actuală?

– Cel care mă entuziasmează cel mai mult, îi spuse Lara, e o clădire pe care o ridic în Queens. Va avea treizeci de etaje și 1 850 metri pătrați suprafață totală.

– Interesant, zise gânditor Guttman.

– Oh, exclamă Lara. De ce?

– Întâmplarea face că tocmai căutăm o clădire cam de dimensiunea asta pentru un sediu nou.

– Zău? Și n-ai găsit nimic până acum?

[1] Denumire dată nativilor din statul Indiana (n.tr.)

– Nu chiar, dar...

– Dacă dorești, îți pot arăta planurile pentru noua clădire. Sunt deja gata.

El o studie câteva clipe.

– Da, aș dori să le văd.

– Ți le pot aduce la birou luni de dimineață.

– Abia aștept.

Restul serii decurse foarte bine.

Când Horace Guttman ajunse acasă în aceeași seară, se duse în dormitorul soției.

– Cum te mai simți? o întrebă el.

– Mai bine, dragă. Cum a fost petrecerea?

El se așeză pe pat.

– Eh, toți ți-au simțit lipsa, totuși am avut o întâlnire interesantă. Ai auzit vreodată de Lara Cameron?

– Cum să nu. Toată lumea a auzit de Lara Cameron.

– E o femeie extraordinară. Puțin ciudată. Zice că s-a născut în Gary, Indiana, la fel ca mine. Cunoștea bine orașul Gary: Gleason Park, Twelve and Twenty.

– Și ce-i ciudat în asta?

Guttman își privi soția și zâmbi triumfător.

– Domnișorica asta e de fel din Noua Scoție.

Luni dimineață devreme, Lara se înființă în biroul lui Horace Guttman cu planurile pentru proiectul Queens. Guttman o primi imediat.

– Mă bucur să te văd, Lara. Ia loc.

Ea desfășură planurile pe birou și se așeză în fața lui.

– Înainte să te uiți la ele, zise Lara, vreau să-ți mărturisesc ceva, Horace.

Guttman se lăsă pe spătarul scaunului.

– Spune...

– Ce ți-am spus sâmbătă despre Gary, Indiana...

– Da?

– N-am fost în viața mea la Gary, Indiana. Am vrut să-ți fac impresie.

El râse.

– Acum chiar că m-ai nedumerit. Nu știu dacă am să-ți pot face față, domnișoară. Ia să ne uităm la planurile astea.

Jumătate de oră mai târziu, terminase de studiat planurile.

– Știi, zise el gânditor, eram destul de hotărât pentru altă locație.

– Serios?

– De ce-ar trebui să mă răzgândesc și să mă mut în clădirea ta?

– Pentru că acolo ai să te simți mai bine. Voi avea grijă să nu-ți lipsească nimic.

Îi zâmbi.

– În plus, te va costa cu 10% mai puțin.

– Zău? De unde știi cum e cealaltă înțelegere?

– Nu contează. Te cred pe cuvânt.

– Ai fi putut să te naști în Gary, Indiana, zise Guttman. Batem palma.

Când Lara se întoarse la birou, o aștepta un mesaj: telefonase Philip Adler.

capitolul 19

Sala de bal de la Waldorf-Astoria era înțesată cu personalități de la Carnegie Hall[1]. Lara se strecură prin mulțime, în căutarea lui Philip. Își amintea conversația telefonică avută cu câteva zile mai înainte.

– Domnișoara Cameron? La telefon Philip Adler.

Ea simțise cum brusc i se usucă gâtul.

– Îmi pare rău că nu am reușit să vă mulțumesc mai devreme pentru donația pe care ați făcut-o fundației. Tocmai m-am întors din Europa și abia am aflat de ea.

– A fost plăcerea mea. Lara simțise că trebuia să-l facă să vorbească mai departe. De... de fapt, m-ar interesa să aflu mai multe despre fundație. Poate ne întâlnim să discutăm despre ea.

Urmase o tăcere.

– Sâmbătă seara e un dineu de caritate la Waldorf. Ne-am putea vedea atunci. Sunteți liberă?

[1] Renumită sală de spectacole din Manhattan, New York (n.tr.)

Lara aruncase o privire în agendă. În seara aceea urma să ia cina cu un bancher din Texas. Se hotărâse imediat.

– Da. Aș fi încântată.

– Excelent. La intrare veți găsi o invitație pe numele dumneavoastră.

Lara pusese receptorul în furcă, zâmbind radios.

Philip Adler nu se zărea nicăieri. Lara îl căută prin sala imensă, ascultând conversațiile din jur.

– ... așa că tenorul din rolul principal a spus: „Domnule Klemperer, nu mai am decât două do-uri de sus. Le vreți acum sau diseară la spectacol?" ...

– ... oh, trebuie să recunosc că e un dirijor excepțional. Dinamica lui, nuanțele tonale sunt excelente... Dar *tempi! tempi!* Mă scuzi!

– ... nu ești în toate mințile! Stravinski e prea structurat. Muzica lui putea fi la fel de bine scrisă de un robot. Își reprimă sentimentele. În schimb, Bartok își dă frâu liber emoțiilor, care te copleșesc...

– ... pur și simplu nu suport s-o aud cântând. Când interpretează Chopin, tot ce auzi e un rubato chinuit, o țesătură ciopârțită și o patimă care te înfioară...

Acest limbaj necunoscut depășea puterea de înțelegere a Larei. Deodată îl zări pe Philip, înconjurat de o mulțime de admiratori. Lara își croi drum prin mulțime.

– Când ați interpretat *Sonata în Si bemol minor*, tocmai îi spunea o femeie tânără și frumoasă, am avut senzația că Rahmaninov zâmbește. Tonul, nuanțele, acele note delicate... Minunat!

Philip surâdea.

– Mulțumesc.

O doamnă distinsă, între două vârste, nu mai contenea cu laudele:

– Ascult mereu înregistrarea dumneavoastră cu *Hammerklavier*. Dumnezeule! Ce vitalitate irezistibilă! Cred că ați rămas unicul pianist din lume care înțelege acea sonată a lui Beethoven...

Philip dădu cu ochii de Lara.

– Ah! Vă rog să mă scuzați, zise el.

Se strecură prin mulțime până la ea și-i luă mâna. Atingerea lui o înfioră din cap până în picioare.

– Bună seara. Mă bucur că ați putut veni, domnișoară Cameron.

– Mulțumesc. Lara privi în jur. E multă lume.

El încuviință din cap.

– Da. Presupun că sunteți o mare iubitoare de muzică clasică.

Lara se gândi la muzica cu care crescuse ea: *Annie Laurie, Comin' through the Rye, The Hills of Home...*

– Oh, da. Tata m-a făcut să iubesc muzica clasică.

– Vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru donația dumneavoastră. A fost extrem de generoasă.

– Fundația pe care ați înființat-o mi se pare ceva interesant. Aș dori să aflu mai multe lucruri despre ea. Dacă...

– Philip, dragule! Nici nu găsesc cuvinte! Magnific!

Din nou mulțimea îl încercui. Lara reuși să se facă auzită:

– Dacă sunteți liber în vreo seară săptămâna viitoare, poate...

Philip clătină din cap.

– Îmi pare rău, mâine plec la Roma.

Lara simți brusc că ceva s-a frânt în ea.

– Oh!

– Dar mă întorc peste trei săptămâni. Poate atunci...

– Minunat! exclamă Lara.

– ... vom putea petrece o seară discutând despre muzică.

Lara zâmbi.

– Abia aștept.

În acel moment îi întrerupseră doi bărbați de vârstă mijlocie. Unul din ei avea părul legat în coadă la spate, celălalt purta un singur cercel.

– Philip! Trebuie să dai tu verdictul. Când cânți Liszt, ce crezi că e mai important: un pian cu sunet grav, care dă culoare sunetului sau o tușă mai delicată, unde poți manipula tu singur culoarea?

Lara habar nu avea despre ce vorbeau cei doi. Ei și Philip se pierdură într-o conversație despre sonoritate neutră, sunete lungi și transparență. Lara se uită cu cătă însuflețire vorbea Philip și-și zise: „Asta-i lumea lui. Trebuie să găsesc o cale să pătrund în ea".

A doua zi de dimineață, Lara se înființă la Școala de Muzică din Manhattan.

– Aș dori să vorbesc cu unul dintre profesorii dumneavoastră, se adresă ea femeii de la recepție.

– Doriți să vedeți pe cineva anume?

– Nu.

– O clipă, vă rog.

Femeia dispăru într-o încăpere alăturată. Câteva minute mai târziu, apăru un bărbat mic de statură, cu părul grizonant.

– Bună dimineața, sunt Leonard Meyers. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mă interesează muzica clasică.

– Ah, doriți să vă înscrieți la noi. La ce instrument cântați?

– Nu cânt la nici un instrument. Pur și simplu vreau să învăț despre muzica clasică.

– Mă tem că nu ați venit în locul potrivit. Școala noastră nu-i pentru începători.

– Vă plătesc cinci mii de dolari din timpul dumneavoastră să vă ocupați de mine două săptămâni.

Profesorul Meyers clipi de câteva ori.

– Iertați-mă, domnișoară... N-am reținut numele dumneavoastră.

– Cameron. Lara Cameron.

– Vreți să-mi plătiți mie cinci mii de dolari ca să *discut* cu dumneavoastră despre muzica clasică timp de două săptămâni?

Abia reușise să articuleze cuvintele.

– Exact. Dacă doriți, puteți folosi banii pentru un fond de burse.

Profesorul Meyers coborî glasul.

– Nu va fi nevoie. Cred că putem aranja asta numai între noi.

– Foarte bine.

– Când... ăă... când doriți să începem?

– Chiar acum.

– În momentul de față sunt la ore, dar dați-mi cinci minute...

Lara și profesorul Meyers ședeau singuri într-o clasă.

– S-o luăm de la zero. Cunoașteți ceva despre muzica clasică?

– Foarte puțin.

– Înțeleg. Ei bine, există două moduri de a înțelege muzica, începu profesorul. Intelectual și emoțional. Cineva spunea cândva că muzica îi dezvăluie omului adâncurile neștiute ale sufletului. Fiecare mare compozitor a reușit acest lucru.

Lara îl asculta captivată.

– Cunoașteți *vreun* compozitor, domnișoară Cameron?

– Nu prea mulți, zâmbi Lara.

Profesorul se încruntă.

– Nu prea înțeleg interesul dumneavoastră pentru...

– Vreau să cunosc îndeajuns de multe încât să pot avea o conversație cu un muzician profesionist despre muzica clasică. Mă interesează... în special muzica pentru pian.

– Înțeleg.

Meyers căzu pe gânduri câteva momente.

– Iată cum vom începe. Am să vă dau să ascultați câteva CD-uri.

Lara îl urmări din ochi cum se duce la un raft, de unde luă câteva CD-uri.

– Vom începe cu acestea. Vreau să ascultați cu mare atenție *Allegro* din *Concertul pentru pian nr. 21* al lui Mozart, catalog Kochel 467, *Adagio* din *Concertul nr. 1 pentru pian* al lui Brahms, *Moderato* din *Concertul nr. 2 în do minor* al lui Rahmaninov, *Opus 18* și, în sfârșit, *Romanța* din *Concertul nr. 1 pentru pian* al lui Chopin. Vi le-am însemnat pe toate.

– Bine.

– Dacă vreți, le ascultați pe astea și veniți la mine peste câteva zile.

– Vin mâine.

A doua zi, când se întoarse, Lara avea la ea șase CD-uri cu concerte și recitaluri ale lui Philip Adler.

– Ah, splendid! exclamă profesorul Meyers. Maestrul Adler e cel mai bun. Vă interesează în mod deosebit interpretarea lui?

– Da.

– Maestrul a înregistrat multe sonate superbe.

– Sonate?

Profesorul oftă.

– Nu știți ce e o sonată, așa-i?

– Mă tem că nu.

– Sonata e o piesă, de regulă alcătuită din mai multe părți și având o anumită formă muzicală de bază. Iar când acea formă e folosită într-o piesă pentru un singur instrument, cum ar fi pianul sau vioara, piesa se numește sonată. O simfonie e o sonată pentru orchestră.

– Înțeleg.

„N-ar fi greu să introduc asta într-o conversație."

– Inițial, pianul s-a numit pianoforte. Asta înseamnă în italiană încet-tare.

Petrecură următoarele zile discutând despre înregistrările lui Philip: Beethoven, Liszt, Bartok, Mozart, Chopin.

Lara asculta fascinată, absorbea toate informațiile și le memora.

– Îi place Liszt. Vorbiți-mi despre el.

– Franz Liszt a fost un geniu încă din copilărie. Toată lumea îl admira. Era strălucit. Răsfățatul aristocrației. Ca până la urmă să se plângă că era pe picior de egalitate cu un jongler sau un cățel...

– Vorbiți-mi despre Beethoven.

– Un om dificil. Era atât de nefericit încât, ajuns la apogeul gloriei, a decis că nu-i plăcea ceea ce compusese și a trecut la creații cu mai mare impact emoțional, ca *Eroica* sau *Pastorala*...

– Chopin?

– Chopin a fost criticat că a scris doar pentru pian, criticii din vremea lui l-au considerat limitat...

Mai târziu:

– Liszt interpreta Chopin mai bine decât însuși Chopin...

În altă zi:

– Există o diferență între pianiștii francezi și cei americani. Celor francezi le place claritatea și eleganța. Prin tradiție, școala lor de interpretare are la bază *jeu perlé* – adică o egalitate perfectă a notelor, ca perlele într-un șirag, prin siguranța încheieturii mâinii...

În fiecare zi puneau una dintre înregistrările lui Philip, apoi o discutau. La capătul a două săptămâni, profesorul Meyers spuse:

– Domnișoară Cameron, trebuie să vă mărturisesc că sunt impresionat. Sunteți o elevă extrem de implicată. Poate ar trebui să vă apucați să învățați un instrument.

– Să nu exagerăm, râse Lara. Poftim, adăugă ea, înmânându-i cecul.

Abia aștepta ca Philip să se înapoieze la New York.

capitolul 20

Ziua începu cu o veste bună. Primi un telefon de la Terry Hill.

– Lara?

– Da?

– Tocmai m-au sunt de la Comisia pentru jocuri de noroc. Ai obținut licența.

– Grozav, Terry!

– Discutăm amănuntele când ne vedem, dar ai undă verde. Se pare că i-ai impresionat teribil.

– Demarez totul chiar acum, îi spuse Lara. Mulțumesc mult.

Lara îi relată lui Keller cele petrecute.

– Excelent. Fără îndoială că putem folosi capitalul provenit de acolo. Asta va rezolva multe probleme.

Lara își privi calendarul.

– Putem lua avionul până acolo marți, să punem lucrurile în mișcare.

Kathy o sună pe interfon.

– Vă caută un domn Adler pe linia 2. Să-i spun...?

Lara își pierdu brusc cumpătul.

– Fă-mi legătura. Ridică receptorul. Philip?

– Bună dimineața. M-am întors.

– Mă bucur. „Mi-a fost dor de tine."

– Îmi dau seama că te iau din pripă, dar mă întrebam dacă ai fi liberă să luăm cina împreună astă-seară.

– Minunat. Unde ai vrea să mergem?

– N-are importanță.

– La Cote Basque?

– În regulă.

– Ce-ar fi să ne vedem acolo? La ora 8?

– Bine.

– Ne vedem diseară.

Lara puse receptorul în furcă, toată numai zâmbet.

– Era chiar *Philip* Adler? întrebă Keller.

– Aha. Am să mă mărit cu el.

Keller o privi înmărmurit.

– Vorbești serios?

– Da.

Pentru Keller era un șoc. „Am s-o pierd", își zise el. Și în continuare: „Pe cine vreau să mint? Niciodată n-ar putea să fie a mea".

– Lara... dar nici nu-l cunoști.

„Îl cunosc de-o viață."

– Nu vreau să faci o greșeală.

– Nu fac. Eu...

Chiar atunci sună telefonul ei particular. Cel pe care-l instalase pentru Paul Martin. Lara ridică receptorul.

– Bună, Paul.

– Bună, Lara. La ce oră vrei să luăm cina diseară? La 8?

Lara trăi brusc un sentiment de vinovăție.

– Paul... mă tem că nu pot diseară. A intervenit ceva. Tocmai voiam să te sun.

– Da? E totul în regulă?

– Da. A venit cineva de la Roma...

Cel puțin partea asta era adevărată.

– ... și trebuie să ne întâlnim.

– Ghinionul meu. Atunci în altă seară.

– Sigur.

– Am auzit că ai primit licența pentru hotelul din Reno.

– Așa e.

– Va fi distractiv să ne ocupăm de cazinou.

– Abia aștept. Îmi pare rău pentru diseară. Vorbim mâine.

Paul închise telefonul. Lara puse încet receptorul în furcă. Keller o privea atent. Lara remarcă dezaprobarea de pe chipul lui.

– Te supără ceva?

– Mda. Toată aparatura asta modernă.

– Despre ce vorbești?

– Cred că ai prea multe telefoane în birou. Omul ăsta nu-i de bun augur, Lara.

Lara se crispă.

– Domnul ăsta care nu-i de bun augur ne-a salvat pielea de mai multe ori. Altceva?

Keller clătină din cap.

– Nimic.

– Bine. Înapoi la treabă.

Când Lara ajunse la restaurantul La Cote Basque, Philip o aștepta. În clipa în care își făcu intrarea în restaurant, toate privirile se ațintiră asupra ei. Philip se ridică în picioare s-o întâmpine, și Lara simți cum îi tresaltă inima.

– Sper că n-am întârziat, zise ea.

– Câtuși de puțin. O privea admirativ, cu o privire caldă. Arăți superb.

Lara își schimbase toaletele de zeci de ori. „Să port ceva simplu, elegant sau sexy?" În cele din urmă se decisese asupra unei ținute simple de la Dior.

– Mulțumesc.

– Mă simt ca un idiot, declară Philip după ce se așezară.

– Cum așa?

– Până acum n-am făcut legătura. Eşti renumita domnişoară Cameron.

– Recunosc, râse ea.

– Dumnezeule! Ai un lanţ de hoteluri, blocuri de apartamente, blocuri de birouri. Când călătoresc, văd numele tău peste tot prin ţară.

– Foarte bine, zâmbi Lara. Aşa o să-ţi aminteşti de mine.

El o studia.

– Nu cred că-i nevoie de asta ca să-mi amintesc. Nu te plictiseşti de cât îţi spune lumea că eşti foarte frumoasă?

„Mă bucur că mă consideri frumoasă", vru ea să spună, dar rosti cu totul altceva:

– Eşti căsătorit?

Îi veni să-şi muşte limba. El surâse.

– Nu. Mi-ar fi chiar imposibil.

– De ce? întrebă ea, ţinându-şi pentru o clipă răsuflarea. „Doar n-o fi..."

– Pentru că aproape tot anul sunt în turnee. Într-o seară în Budapesta, în altă seară la Londra, Paris sau Tokyo.

Pe Lara o copleşi un sentiment de uşurare.

– Aha. Vorbeşte-mi despre tine, Philip.

– Ce vrei să ştii?

– Tot.

Philip râse.

– O să-mi ia cel puţin cinci minute.

– Vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu cât mai multe despre tine.

El răsuflă adânc.

– Ei bine, părinţii mei erau din Viena. Tata a fost dirijor, iar mama, profesoară de pian. Au fugit din Viena ca să scape de Hitler şi s-au stabilit la Boston. Acolo m-am născut şi eu.

– Întotdeauna ţi-ai dorit să fii pianist?

– Da.

Avea şase ani. Exersa la pian când tatăl lui intrase ca o furtună în încăpere.

– Nu, nu, nu! Nu faci deosebirea între un acord major și unul minor? Bătuse cu degetul păros în partitură. Ăsta-i acord minor. Ai priceput?

– Tati, te rog, pot să ies la joacă? Mă așteaptă prietenii afară.

– Nu. Ai să stai aici până îți iese bine.

Avea opt ani. În dimineața aceea exersase ore în șir și se certase groaznic cu părinții lui.

– Urăsc pianul! țipase el. Nu vreau să-l mai ating în viața mea.

– Bine, replicase mama lui. Acum vreau să aud Andante *încă o dată.*

Avea zece ani. Apartamentul era plin de musafiri, majoritatea vechi prieteni ai părinților de la Viena. Toți muzicieni.

– Acum Philip va cânta ceva pentru noi, anunțase mama lui.

– Ne-ar plăcea mult să-l auzim cântând pe micul Philip, încuviințaseră toți cu glasuri autoritare.

– Cântă Mozart, Philip.

Philip se uitase la chipurile lor plictisite și se așezase furios la pian. Musafirii continuaseră să discute între ei.

Începuse să cânte, cu degetele zburând pe clape. Brusc, toate conversațiile încetaseră. Cânta o sonată de Mozart și muzica lui era vie. În acel moment devenise Mozart, umplând încăperea cu magia marelui maestru.

Când degetele lui Philip intonaseră ultimul acord, se așternuse o tăcere plină de venerație. Prietenii părinților lui se îngrămădiseră lângă pian, vorbind entuziasmați, copleșindu-l cu laude. El le ascultase aplauzele și vorbele admirative și acela fusese momentul lui de revelație: atunci își dăduse seama cine era și ce voia să facă în viață.

– Da, întotdeauna am știut că voiam să fiu pianist, îi spuse el Larei.

– Unde ai studiat pianul?

– M-a învățat mama până la 14 ani, pe urmă am fost trimis la studii la Institutul Curtis din Philadelphia.

– Ți-a plăcut?

– Foarte mult.

Avea 14 ani și se găsea singur într-un oraș străin, fără prieteni. Institutul de Muzică Curtis ocupa patru clădiri

clasice, de început de secol, situate în Rittenhouse Square din Philadelphia. Era cel mai apropiat echivalent al Conservatorului din Moscova, unde studiaseră Viardo, Egorov și Toradze[1]*. Printre absolvenți se numărau Samuel Barber*[2]*, Leonard Bernstein*[3]*, Gian Carlo Menotti*[4]*, Peter Serkin*[5] *și zeci de alți muzicieni renumiți.*

– Nu te-ai simțit singur acolo?

– Nu.

Se simțise deprimat. Până atunci nu fusese niciodată plecat atât de departe de casă. Dăduse audiție la Institutul Curtis și, când fusese acceptat, își dăduse seama că era pe punctul de a începe o nouă viață și că nu se va mai întoarce acasă niciodată. Profesorii recunoscuseră imediat talentul tânărului pianist. Îi avusese ca profesori de pian pe Isabelle Vengerova și Rudolf Serkin. Studiase pian, teorie, armonie, orchestrație și flaut. Când nu era în sala de clasă, interpreta muzică clasică împreună cu ceilalți studenți. Pianul, la care fusese obligat să exerseze încă de la trei ani, era acum centrul vieții lui. În ochii lui, pianul devenise instrumentul magic din care degetele lui reușeau să smulgă iubire, pasiune și furtună. Pianul vorbea un limbaj universal.

– La 18 ani am susținut primul concert, alături de orchestra simfonică din Detroit.

– Ți-a fost teamă?

Fusese îngrozit. Descoperise că una era să cânți în fața unui grup de prieteni și alta să te confrunți cu o uriașă sală de concerte înțesată de oameni care plătiseră bani ca să te asculte. Umblase neliniștit încoace și încolo prin culise până când directorul de scenă îl apucase de braț și-i spusese: „Du-te. E rândul tău". Nu avea să uite niciodată sentimentul pe care-l încercase când păși pe scenă și publicul începuse să-l aplaude. Se așezase la pian și în acea clipă emoția îi dispăruse ca prin farmec. După aceea viața lui devenise un maraton de concerte. Făcea turnee în Europa și Asia și, cu fiecare turneu,

[1] Renumiți pianiști ruși din sec. XX (n.tr.)

[2] Compozitor american din sec. XX (n.tr.)

[3] Compozitor, dirijor și muzicolog american din sec. XX (n.tr.)

[4] Compozitor și libretist american de origine italiană din sec. XX (n.tr.)

[5] Pianist american din sec. XX (n.tr.)

reputația lui creștea. William Ellerbee, important impresar artistic, fusese de acord să-l reprezinte. Doi ani mai târziu, Philip Adler era la mare căutare pretutindeni.

Philip o privi pe Lara și-i zâmbi.

– Da. Încă mai am trac înainte de un concert.

– Cum e în turnee?

– Nu te plictisești niciodată. Odată eram în turneu cu orchestra simfonică din Philadelphia. Ne aflam la Bruxelles, în drum spre Londra, unde urma să dăm concert. Aeroportul era închis din pricina ceții, așa că ne-au transportat cu autobuzul la aeroportul Schiphol din Amsterdam. Cel care s-a ocupat de noi ne-a explicat că avionul pe care-l rezervaseră pentru noi era mic și muzicienii nu puteau să-și ia cu ei decât fie instrumentele, fie bagajele. Evident că toți au ales instrumentele. Am ajuns la Londra la țanc ca să putem da concertul. Am cântat în blugi, adidași și nebărbieriți.

– Pun pariu că publicul a fost încântat, râse Lara.

– Chiar așa. Altă dată aveam concert în Indiana și pianul fusese încuiat într-o debara, numai că nimeni nu avea cheia. A fost nevoie să fie spartă ușa.

Lara chicoti.

– Anul trecut aveam în program un concert de Beethoven la Roma, și unul dintre critici a scris așa: „Adler a avut o interpretare greoaie, iar frazarea muzicală din final a ratat total mesajul muzical al operei. Tempoul a fost nepotrivit, rupând suflul lucrării".

– Oribil! exclamă compătimitoare Lara.

– Partea cea mai oribilă a fost că eu nici măcar nu susținusem acel concert. Pierdusem avionul!

Lara se aplecă spre el, plină de curiozitate.

– Mai povestește-mi.

– Păi, o dată în San Paulo pedalele pianului au căzut chiar în timpul unui recital Chopin.

– Și ce-ai făcut?

– Am terminat sonata fără pedale. Altă dată, pianul a luat-o din loc, alunecând pe scenă.

Când vorbea despre munca lui, glasul lui Philip era încărcat de entuziasm.

– Sunt un om foarte norocos. E minunat să stârnești emoțiile oamenilor și să-i transporți în altă lume. Muzica dăruiește fiecăruia un vis. Uneori mă gândesc că muzica e singurul lucru sănătos într-o lume nesănătoasă. Râse ușor jenat. N-am vrut să fiu așa de prețios.

– Nici nu ești. Faci fericiți milioane de oameni. Ador să te aud cântând. Trase adânc aer în piept. Când te-am auzit cu *Voiles* de Debussy mi-am închipuit că sunt pe o plajă pustie și că zăresc în depărtare catargul unei corăbii...

– Asta îmi imaginez și eu, zâmbi Philip.

– Iar când te ascult cântând Scarlatti, mă văd în Napoli, unde aud caii și trăsurile și văd oamenii mergând pe străzi...

Citi pe chipul lui plăcerea cu care o asculta.

Lara își scormonea memoria după fiecare frântură de informație din timpul lecțiilor cu profesorul Meyers.

– Cu Bartok, mă duci în satele din Europa Centrală, îi văd pe țăranii maghiari. Tu pictezi tablouri și eu mă pierd în ele.

– Mă copleșești cu complimentele, zise Philip.

– Nu. Fiecare cuvânt e cât se poate de adevărat.

Li se aduse mâncarea: mușchi Chateaubriand cu cartofi prăjiți, salată Waldorf, sparanghel proaspăt, iar ca desert, o tartă cu fructe. Fiecare fel era însoțit de alt soi de vin.

– Lara, i se adresă Philip în timp ce mâncau, am tot vorbit despre mine. Acum spune-mi despre tine. Cum e să construiești coloși în toată țara?

Lara tăcu o clipă.

– Mi-e greu să-ți explic. Tu creezi cu mâinile, eu creez cu mintea. Nu ridic eu clădirea propriu-zisă, dar fac posibil ca ea să fie construită. Eu visez ceva alcătuit din cărămizi, beton și oțel, și fac ca visul meu să devină realitate. Dau de lucru la sute de oameni: arhitecți, zidari, proiectanți, dulgheri și instalatori. Datorită mie ei își pot întreține familiile. Ofer oamenilor o ambianță frumoasă în care să trăiască și în care să se simtă în largul lor. Construiesc magazine atractive unde lumea poate cumpăra lucruri de care are nevoie. Construiesc

monumente pentru viitor. Zâmbi cu timiditate. N-am vrut să țin un discurs.

– Ești o persoană remarcabilă, știi asta?

– Vreau ca tu să mă vezi așa.

Fusese o seară minunată și, la încheierea ei, Lara înțelese că, pentru prima oară în viața ei, se îndrăgostise. Își făcuse atâtea griji că poate va fi dezamăgită, că nici un bărbat nu va fi pe măsura idealului din mintea ei. Dar iată că apăruse Lochinvar în carne și oase, și inima Larei tresăltase pentru el.

Când ajunse acasă, era atât de surescitată încât somnul nu se lipea de ea. Revăzu în minte toată seara, reluând în gând discuția iar și iar. Philip Adler era cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise în viața ei. Sună telefonul. Lara zâmbi și ridică receptorul. Era gata să rostească „Philip...“ când auzi vocea lui Paul Martin:

– Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă.

– Sigur că da, răspunse Lara.

– Cum a decurs întâlnirea?

– Bine.

– Bravo. Hai să luăm cina împreună mâine-seară.

Lara șovăi.

– De acord.

„Mă întreb dacă nu voi avea cumva probleme.“

capitolul 21

În dimineața următoare, Lara primi acasă doisprezece trandafiri roșii. „Prin urmare, și lui i-a plăcut seara de ieri“, își zise fericită Lara. Se grăbi să rupă plicul și să scoată mesajul care însoțea trandafirii. *Iubito, aștept cu nerăbdare cina de diseară. Paul.*

Lara simți un junghi de dezamăgire. Toată dimineața așteptase un telefon de la Philip. Avea o agendă încărcată, dar nu se putea concentra la ceea ce era de făcut.

La ora două, Kathy o anunță:

– Au venit noile secretare pentru interviu.

– Poftește-le pe rând.

Erau șase la număr, toate extrem de experimentate. Lara se opri asupra uneia pe nume Gertrude Meeks. Femeia era abia trecută de treizeci de ani, inteligentă, sigură pe ea și, vizibil, o mare admiratoare a Larei.

Lara îi citi CV-ul. Era impresionant.

– Văd că ai mai lucrat în imobiliare.

– Da, domnișoară. Dar niciodată pentru cineva ca dumneavoastră. Drept să spun, aș face munca asta și gratis!

Lara zâmbi.

– Nu va fi nevoie. Ai referințe foarte bune. În regulă, te angajez de probă.

– Vă mulțumesc din suflet.

Femeia aproape se îmbujorase.

– Va trebui să semnezi un angajament că nu vei da nici un interviu și nu vei discuta cu nimeni despre ce se petrece la această companie. De acord?

– Desigur.

– Kathy îți va arăta unde poți sta să scrii.

La unsprezece, Lara avea o întâlnire cu Jerry Townsend pe probleme de publicitate.

– Ce face tatăl tău? îl întrebă Lara.

– E în Elveția. Doctorul zice că există șanse. Adăugă cu glasul gâtuit de emoție: Și asta, datorită ție.

– Fiecare merită încă o șansă, Jerry. Sper să se facă bine.

– Mulțumesc. Își drese glasul. Nu... Nici nu pot să-ți spun cât de recunoscător îți...

Lara se ridică în picioare.

– Am întârziat la ședință.

Și ieși din birou, lăsându-l acolo, cu ochii la ea.

Era o întâlnire cu arhitecții pe tema unei noi dezvoltări imobiliare în New Jersey.

– Ați făcut o treabă bună, zise Lara, dar aș dori unele modificări. Vreau o arcadă eliptică, holuri pe trei laturi și ziduri de marmură. Schimbați forma acoperișului într-o piramidă de cupru, cu un far care să lumineze noaptea. Vreo problemă?

– Nici una, domnișoară Cameron.

Când întâlnirea luă sfârșit, sună interfonul.

– Domnișoară Cameron, vă caută Raymond Duffy, unul din șefii de echipă de pe șantier. E pe linia unu. Zice că-i urgent.

Lara ridică receptorul.

– Bună, Raymond.

– Domnișoară Cameron, avem o problemă.

– Spune.

– Tocmai a fost livrat un transport de blocuri de ciment. Nu sunt de calitate corespunzătoare. Au crăpături. Le trimit înapoi, dar am vrut să vă spun și dumneavoastră.

Lara chibzui câteva clipe.

– Arată chiar atât de rău?

– Destul. Treaba e că nu corespund specificațiilor noastre și...

– Pot fi remediate?

– Presupun că da, dar ar fi costisitor.

– Atunci remediază-le, îi ceru Lara.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea preț de câteva clipe.

– Bine. Dumneavoastră sunteți șefa.

Lara puse receptorul în furcă. În oraș existau doar doi furnizori de ciment, ar fi fost curată sinucidere să strice relațiile cu ei.

Se făcu ora cinci, și Philip tot nu telefona. Lara formă numărul fundației.

– Cu Philip Adler, vă rog.

– Domnul Adler lipsește din oraș, e în turneu. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu-i spusese că urma să plece din oraș.

– Nu, mulțumesc.

„Asta e", își spuse Lara. „Deocamdată."

Ziua se încheie cu vizita lui Steve Murchison. Era un individ mare și corpolent, ca un maldăr de cărămizi. Murchison dădu buzna în biroul Larei.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Murchison? întrebă ea.

– Poți să nu-ți mai bagi dracului nasul în afacerile mele, se stropși Murchison.

Lara îl privi liniștită.

– Ce problemă aveți?

– Problema mea ești tu. Nu-mi plac oamenii care se amestecă în afacerile mele.

– Dacă vorbiți de domnul Guttman...

– Sigur că de el vorbesc, ce dracu'!

– ... a preferat clădirea mea și nu pe a dumneavoastră.

– L-ai fraierit, madam. Da' m-am împiedicat suficient de mult de tine. Te-am prevenit o dată. Nu te mai previn și a doua oară. În orașul ăsta nu-i loc pentru amândoi. Nu știu unde-ți ții boașele, da' bine ai face să ți le ascunzi, fiindcă dacă mai repeți figura, să știi că ți le tai.

Cu aceasta, ieși din birou ca o vijelie.

Luă cina în apartamentul ei, alături de Paul. Atmosfera era încordată.

– Pari preocupată, iubito, îi zise Paul. Ai probleme?

Lara reuși să zâmbească.

– Nu. Totul e în regulă. „De ce nu mi-a spus Philip că urma să plece din oraș?"

– Când începe proiectul de la Reno?

– Săptămâna viitoare, eu și Howard vom zbura din nou acolo. În mod normal, inaugurarea ar trebui să aibă loc peste vreo nouă luni.

– În nouă luni poți face un copil.

Lara îl privi surprinsă.

– Poftim?

Paul Martin îi luă mâinile într-ale lui.

– Știi că sunt nebun după tine, Lara. Mi-ai schimbat întreaga viață. Aș vrea ca lucrurile să stea altfel. Aș fi vrut nespus de mult să avem copii împreună.

Lara rămase fără replică.

– Am o mică surpriză pentru tine. Paul vârî mâna în buzunar și scoase o cutioară de bijuterii. Deschide-o.

Înăuntru era un superb colier de diamante.

– E minunat!

El se ridică în picioare, și Lara îi simți mâinile pe pielea ei în timp ce-i prindea colierul la gât. Mâinile lui lunecară în jos, mângâindu-i sânii, apoi Paul spuse cu glas răgușit:

– Hai să vedem dacă e chiar așa.

O trase încet spre dormitor. Mintea Larei lucra febril. Nu-l iubise niciodată și fusese simplu să se culce cu el – drept plată pentru tot ce făcuse pentru ea –, dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum iubea pe altcineva. „Sunt o proastă", își spuse ea. „Probabil că n-o să-l mai văd pe Philip niciodată."

Se dezbrăcă încet și fără chef și ajunseră în pat, cu Paul deasupra ei, apoi înlăuntrul ei, gemând „Iubito, sunt nebun după tine". Când Lara ridică privirea, în locul lui văzu chipul lui Philip.

Totul se desfășura fără probleme. Lucrările de renovare a hotelului din Reno înaintau rapid, Cameron Towers urma să fie terminat la termen și faima Larei creștea mereu. În ultimele luni, îl căutase de mai multe ori la telefon pe Philip Adler, dar el era mereu plecat în turneu.

– Domnul Adler e la Beijing...

– Domnul Adler e la Paris...

– Domnul Adler e la Sydney...

„Să-l ia dracu'", își zise Lara.

În ultimele șase luni, Lara reuși să plaseze oferte mai mari decât Steve Murchison pentru trei proprietăți de care era interesat și el. Keller veni s-o vadă, îngrijorat.

– Se zvonește în tot orașul că Murchison lansează amenințări la adresa ta. Poate ar trebui s-o lași mai moale cu el. E un dușman periculos, Lara.

– La fel și eu, replică Lara. Poate ar trebui să se apuce de altfel de afaceri.

– Nu-i de glumă, Lara. El...

– Dă-l încolo, Howard. Tocmai am primit un pont despre o proprietate din Los Angeles. Încă n-a fost scoasă la vânzare. Dacă ne mișcăm repede, putem pune mâna pe ea. Plecăm acolo cu avionul mâine-dimineață.

*

Proprietatea era terenul pe care afla hotelul Biltmore și măsura vreo două hectare. Un agent imobiliar îi conduse pe Lara și pe Howard să le arate locul.

– E un teren dintre cele mai bune, zise el. Da, da. Cu ăsta mergeți drept la țintă. Aici puteți construi un orășel drăguț... blocuri de apartamente, centre comerciale, teatre, malluri...

– Nu.

Agentul ridică uimit ochii spre Lara.

– Poftim?

– Nu mă interesează.

– Nu? De ce?

– Din pricina zonei, zise Lara. Nu cred că cineva va vrea să se mute în această zonă. Los Angeles se extinde către vest. Oamenii sunt ca rozătoarele. Nu vom reuși să-i convingem să se ducă în sens opus.

– Bine, dar...

– Să vă spun eu ce anume mă interesează. Blocuri de locuințe. Găsiți-mi o locație bună. Lara se întoarse către Howard. Îmi pare rău că ți-am irosit timpul degeaba. După-amiază ne întoarcem acasă.

Când se înapoiară la hotel, Keller cumpără un ziar de la chioșcul de presă.

– Ia să vedem care-i cursul pieței azi.

Răsfoiră ziarul. La rubrica de spectacole era o reclamă mare: DISEARĂ LA HOLLYWOOD BOWL – PHILIP ADLER. Lara simți că i se oprește inima în piept.

– Ne întoarcem acasă mâine, zise ea.

Keller o privi atent câteva clipe.

– Te interesează muzica sau muzicianul?

– Tu fă rost de două bilete.

Lara nu mai fusese până atunci la Hollywood Bowl. Cel mai mare amfiteatru natural din lume e înconjurat de dealurile de la Hollywood, terenul fiind un parc deschis vizitatorilor în tot timpul anului. Amfiteatrul în sine are o capacitate de 1 800 de locuri. Acum era ticsit, și Lara simțea nerăbdarea și emoția publicului. Instrumentiștii începură să se adune pe scenă, fiind

întâmpinați cu aplauze. Își făcu intrarea André Previn[1], și aplauzele deveniră și mai însuflețite. Apoi se lăsă tăcere și din nou aplauze furtunoase când Philip Adler păși pe scenă, îmbrăcat elegant, în frac și cu papion alb.

Lara îl strânse de braț pe Keller.

– Nu-i așa că e frumos? șopti ea.

Keller nu-i răspunse.

Philip se așeză la pian, și concertul începu. Magia muzicii captivă publicul din prima clipă. Noaptea crea și ea o atmosferă feerică. Stele străluceau, luminând dealurile întunecate din jurul amfiteatrului. Mii de oameni stăteau acolo în tăcere, impresionați de măreția muzicii. Când se stinseră și ultimele acorduri ale concertului, publicul izbucni în aplauze furtunoase, ridicându-se în picioare și ovaționând. Pe scenă, Philip se înclina mereu.

– Hai în culise, zise Lara.

Keller se întoarse s-o privească. Vocea Larei tremura de emoție.

Intrarea spre culise se găsea lateral față de loja orchestrei. La ușă era un paznic, ca să țină lumea la distanță.

– Dumneaei e domnișoara Cameron și dorește să-l vadă pe domul Philip Adler, spuse Keller.

– Sunteți așteptată? întrebă paznicul.

– Da, răspunse Lara.

– Rămâneți aici, vă rog.

După câteva momente paznicul se întoarse.

– Puteți intra, domnișoară Cameron.

Lara și Keller păși în foaier. Philip se găsea în mijlocul unei mulțimi care-l felicita.

– Dragule, n-am auzit în viața mea pe cineva să cânte Beethoven atât de desăvârșit... Ai fost incredibil...

Philip nu mai prididea să le mulțumească.

– ... mulțumesc... o asemenea muzică, nu-i greu să te inspire...

– ... mulțumesc.. André e un dirijor excepțional...

[1] Pianist, dirijor și compozitor american de origine germană (n. 1929) (n.tr.)

– ... mulțumesc... întotdeauna mi-a plăcut să cânt la Bowl...

Philip ridică privirea, dând cu ochii de Lara. Același zâmbet bine cunoscut.

– Iertați-mă, zise el. Își croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre ea. Nu știam că ești în oraș.

– Am sosit azi-dimineață. Ți-l prezint pe Howard Keller, asociatul meu.

– Bună seara, spuse sec Keller.

Philip se întoarse către un bărbat scund și solid din spatele lui.

– Iar eu vi-l prezint pe William Ellerbee, impresarul meu.

Schimbară politețurile de rigoare. Philip se uită la Lara.

– Diseară este o petrecere la Beverly Hilton. Mă întrebam...

– Am fi încântați, spuse ea.

Când Lara și Keller ajunseră la Sala Internațională Beverly Hilton, aceasta era înțesată de muzicieni și iubitori de muzică, discutând despre muzică.

– ... ați remarcat că, pe măsură ce te apropii de Ecuator, admiratorii sunt din ce în ce mai extravertiți și mai pătimași...

– ... când cânta Franz Liszt, pianul devenea o adevărată orchestră...

– ... nu sunt de acord. Talentul lui De Groote[1] nu-i pus în valoare atât în studii de Liszt sau Paganini, cât în Beethoven...

– ... trebuie să domini peisajul emoțional al concertului...

„Muzicieni care vorbesc o limbă doar a lor", își spuse Lara.

Ca de obicei, Philip era împresurat de admiratori înflăcărați. La simpla lui vedere, Lara simți cum i se încălzește inima. Când Philip o văzu sosind, o salută cu un zâmbet larg:

[1] Pianist clasic sud-african din sec. XX (n.tr.)

– Ai reușit să ajungi. Mă bucur mult.

– N-aș fi ratat ocazia pentru nimic în lume.

Howard Keller îi urmărea vorbind, zicându-și în sinea lui: „Poate ar fi trebuit să învăț pianul. Sau poate ar trebui să mă trezesc la realitate". Parcă trecuse o veșnicie de când o cunoscuse pe fetișcana isteață, însuflețită și ambițioasă. Timpul fusese bun cu ea, dar se oprise în loc pentru el.

– Mâine trebuie să mă întorc la New York, tocmai spunea Lara, dar poate luăm micul dejun împreună.

– Mi-ar fi făcut plăcere, dar plec la Tokyo la prima oră.

Ea simți un val de dezamăgire.

– De ce?

El râse.

– Asta mi-e meseria, Lara. Dau o sută cincizeci de concerte pe an. Uneori chiar două sute.

– Și cât ai să lipsești de data asta?

– Opt săptămâni.

– O să-mi fie dor de tine, zise ea încetișor. „Nici n-ai idee cât de mult."

capitolul 22

În următoarele câteva săptămâni, Lara și Keller zburară cu avionul la Atlanta să vadă două terenuri din Ansley Park și unul la Dunwoody.

– Dați-mi niște prețuri pentru Dunwoody, ceru Lara. Am putea construi acolo niște apartamente proprietate personală.

De la Atlanta călătoriră la New Orleans. Petrecură două zile explorând principalul cartier de afaceri și o zi la lacul Pontchartrain. Lara găsi două terenuri care-i erau pe plac.

A doua zi după ce se înapoiară acasă, Keller veni în biroul ei.

– Am avut ghinion cu proiectul de la Atlanta, [illegible] ță el.

– Cum adică?

– Cineva a oferit mai mult.

Lara îl privi surprinsă.

– Cum se poate? Proprietăţile acelea nici măcar n-au fost scoase la vânzare.

– Ştiu. Probabil a fost o scurgere de informaţii.

Lara ridică din umeri.

– Îmi închipui că nu poţi fi câştigător întotdeauna.

În aceeaşi după-amiază, Keller veni cu alte veşti proaste.

– Am pierdut şi afacerea de la lacul Pontchartrain.

În săptămâna următoare zburară la Seattle să exploreze insula Mercer şi Kirkland. Exista un teren care o interesa pe Lara şi când se înapoiară la New York, ea îi zise lui Keller:

– Hai să punem mâna pe ăsta. Cred că ar putea aduce bani buni.

– Bine.

La şedinţa de a doua zi, Lara întrebă:

– Ai lansat oferta pentru Kirkland?

Keller clătină din cap.

– Cineva ne-a luat-o înainte.

Lara rămase îngândurată.

– Oh! Howard, vezi dacă poţi afla cine ne trage clapa de fiecare dată.

Keller află în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

– Steve Murchison.

– El a pus mâna pe toate proprietăţile astea?

– Da.

– Atunci cineva din compania noastră nu-şi ţine gura.

– Aşa se pare.

Lara era neagră la faţă. A doua zi angajă o agenţie de detectivi particulari să afle cine se făcea vinovat.

Nici un rezultat.

– Din câte vă putem noi spune, toţi angajaţii dumneavoastră sunt curaţi, domnişoară Cameron. Nici un birou nu are microfoane ascunse, iar telefoanele dumneavoastră nu sunt ascultate.

Ajunseseră într-un impas.

„Poate sunt doar simple coincidențe", își zise Lara. Dar era sigură că nu.

Blocul-turn de locuințe din Queens, înalt de șaizeci și opt de etaje, era pe jumătate terminat și Lara invită bancherii să vină și să vadă cum înaintau lucrările. Cu cât erau mai multe etaje, cu atât construcția costa mai mult. Cele șaizeci și opt de etaje aveau de fapt doar cincizeci și șapte de niveluri. Era o șmecherie pe care o învățase de la Paul Martin.

– Toți fac așa, râsese Paul. Nu trebuie decât să schimbi numărul etajelor.

– Și cum se procedează?

– E foarte simplu. Primul set de ascensoare e de la parter la etajul 24. Al doilea va fi de la 34 la 68. Se întâmplă frecvent.

Din pricina sindicatelor, slujbele din construcții aveau vreo șase posturi-fantomă – adică pentru muncitori inexistenți. Exista un director pentru măsuri de siguranță, un coordonator al construcției, un supervizor pentru materiale și alte denumiri pompoase. La început Lara pusese întrebări.

– Nu-ți face probleme, o liniștise Paul. Toate astea fac parte din CFA – Cheltuieli ca să Faci Afaceri.

Howard Keller locuise într-un mic apartament din Washington Square și, într-o seară, când Lara trecuse pe la el, se uitase în jur la mica locuință și spusese:

– Asta-i o cușcă de șoareci. Trebuie să te muți de aici.

La îndemnul Larei, Keller se mutase într-o locuință proprietate personală din centrul orașului.

Într-o seară, când Lara și Keller lucraseră până târziu și în cele din urmă terminaseră ce aveau de făcut, Lara îi spuse:

– Ești frânt. De ce nu te duci acasă să te culci, Howard?

– Bună idee, răspunse el, căscând. Ne vedem mâi ne-dimineață.

– Poți veni mai târziu, îi zise ea.

*

Keller se sui la volan și porni spre casă. Se gândea la afacerea pe care tocmai o încheiaseră și cât de bine se descurcase Lara. Era interesant să lucrezi cu ea. Interesant, dar și frustrant. Cumva, în adâncul sufletului încă mai spera să se întâmple un miracol. „Am fost oarbă de nu mi-am dat seama până acum, Howard, iubitule. Nu mă interesează nici Paul Martin, nici Philip Adler. Pe tine te-am iubit tot timpul."

„Vezi să nu."

Ajungând acasă, Keller scoase cheia și o vârî în broască. Nu se potrivea. Nedumerit, încercă din nou. Brusc, ușa se deschise dinăuntru și în prag se ivi un străin.

– Ce dracu' faci? se răsti omul.

Keller îl privi uluit.

– Locuiesc aici.

– Locuiești aici pe dracu'.

– Dar eu...

Deodată își dădu seama.

– Iertați-mă... se bâlbâi el, roșu la față. Am locuit aici și...

Celălalt îi trânti ușa în nas. Keller rămase pe loc, descumpănit. „Cum naiba am uitat că m-am mutat? Muncesc prea mult."

Lara era în toiul unei consfătuiri când sună telefonul privat.

– Ai fost foarte ocupată în ultimul timp, iubito. Mi-ai lipsit.

– Am călătorit mult, Paul.

Nu găsea puterea să-i spună că și ei îi fusese dor de el.

– Hai să luăm prânzul împreună azi.

Lara se gândi la câte făcuse omul acesta pentru ea.

– Mi-ar face mare plăcere.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i rănească sentimentele.

*

Prânziră la Mr. Chow's.

– Arăți extraordinar, îi zise Paul. Nu știu cu ce te ocupi tu acum, dar îți prieşte. Cum merge hotelul din Reno?

– Minunat, răspunse ea entuziasmată. În următoarele cincisprezece minute îi descrise cum înaintau lucrările. În două luni ar trebui să fie gata pentru inaugurare.

În celălalt capăt al sălii de mese un bărbat și o femeie se pregăteau să plece. Bărbatul era cu spatele spre Lara, dar silueta lui îi părea cunoscută. Când omul întoarse capul pentru o clipă, Lara îi zări figura o fracțiune de secundă. Era Steve Murchison. Și femeia îi părea un chip familiar. Aceasta se aplecă să-și ia poșeta și inima Larei se opri o clipă în loc. „Gertrude Meeks, secretara mea."

– Deci asta era, zise ea în șoaptă.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Paul.

– Nu. Totul e în regulă.

Lara continuă să-i descrie hotelul.

Când se înapoie la birou, trimise după Keller.

– Ții minte proprietatea din Phoenix la care ne-am uitat acum câteva luni?

– Da, cea pe care ai refuzat-o. Ai zis că e un jaf.

– M-am răzgândit. Apăsă butonul interfonului. Gertrude, poți veni puțin, te rog?

– Da, domnișoară Cameron.

Gertrude Meeks intră în birou.

– Vreau să-ți dictez ceva, îi spuse Lara. Un raport către firma Baron Brothers din Phoenix.

Gertrude începu să scrie.

„Domnilor, am reevaluat terenul Scottsdale și am decis să demarez afacerea fără întârziere. Cred că în timp se va dovedi cea mai valoroasă proprietate a mea."

Keller o privea fără să înțeleagă.

„În următoarele zile voi lua legătura cu dumneavoastră ca să discutăm prețul. Cu aleasă considerație."

– Dă-mi-o s-o semnez.

– Da, domnișoară Cameron. Altceva?

– Asta-i tot.

Keller o urmări din ochi pe Gertrude ieșind din birou. Apoi se întoarse spre Lara.

– Lara, ce faci? Doar am analizat terenul acela. E lipsit de valoare! Dacă tu...

– Liniștește-te. Nu vom încheia afacerea.

– Atunci de ce...?

– Dacă intuiesc eu corect, Steve Murchison va cumpăra terenul. Chiar azi l-am văzut luând masa cu Gertrude Meeks.

Keller se holbă la ea.

– Să fiu al naibii!

– Vreau să aștepți două zile, pe urmă suni la Baron și întrebi de proprietate.

Două zile mai târziu, Keller veni în biroul Larei zâmbind cu gura până la urechi.

– Ai avut dreptate, îi spuse el. Murchison a înghițit momeala... cu cârlig și undiță cu tot. Acum e mândrul proprietar a douăzeci de hectare de teren care nu valorează nici doi bani.

Lara o chemă pe Gertrude Meeks.

– Da, domnișoară Cameron.

– Ești concediată, o anunță Lara.

Gertrude o privi uluită.

– Concediată? Dar de ce?

– Nu-mi place anturajul tău. Du-te la Steve Murchison și comunică-i ce ți-am spus.

Gertrude se făcu albă la față.

– Dar eu...

– Asta-i tot. Pun pe cineva să te conducă până la ieșire.

La miezul nopții, Lara îl sună pe Max, șoferul ei.

– Adu mașina la intrarea din față.

Când Lara coborî, mașina o aștepta.

– Unde doriți să mergeți, domnișoară Cameron? o întrebă Max.

– Mergi prin Manhattan. Vreau să văd clădirile pe care le-am construit.

Max se holbă la ea.

– Poftim?

– Vreau să mă uit la construcțiile mele.

Merseră prin oraș și se opriră la centrul comercial, la complexul rezidențial și la zgârie-nori. Cameron Square, Cameron Plaza, Cameron Center și scheletul viitorului Cameron Towers. Lara stătea în mașină, privind țintă fiecare clădire, gândindu-se la oamenii care locuiau și munceau acolo. Influențase viața fiecăruia dintre ei. „Am făcut din acest oraș un loc mai bun", se gândi ea. „Am făcut tot ce mi-am dorit să fac. Atunci de ce nu-mi găsesc liniștea? Ce anume îmi lipsește?" Știa bine ce.

A doua zi de dimineață, Lara îi telefonă lui William Ellerbee, impresarul lui Philip.

– Bună dimineața, domnule Ellerbee.

– Bună dimineața, domnișoară Cameron. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș vrea să știu unde concertează Philip Adler săptămâna asta.

– Philip are un program foarte încărcat. Mâine-seară va fi la Amsterdam, pe urmă pleacă la Milano, Veneția și... vreți să aflați și restul?

– Nu, nu. Ajunge. Eram doar curioasă. Mulțumesc.

– Nu aveți pentru ce.

Lara se duse în biroul lui Keller.

– Howard, trebuie să plec la Amsterdam.

El o privi surprins.

– Ce treabă avem acolo?

– Am o idee, îi răspunse evaziv Lara. Dacă se verifică, îți spun și ție. Spune-le, te rog, să-mi pregătească avionul.

– L-ai trimis la Londra, să-l ducă pe Bert, ai uitat? O să le spun să-l aducă aici mâine și...

– Vreau să plec azi.

În glasul ei se citea o nerăbdare care-l luă pe Keller prin surprindere.

– Am să zbor cu un avion de pasageri. Se înapoie la birou și-i spuse lui Kathy: Rezervă-mi un loc în primul avion KLM cu destinația Amsterdam.

– Da, domnișoară Cameron.

– Lipsești mult? o întrebă Keller. Sunt programate niște ședințe care...

– Mă întorc peste o zi-două.

– Vrei să vin cu tine?

– Mulțumesc, Howard. De data asta, nu.

– Am discutat cu un amic de al meu, senator la Washington. Zice că sunt șanse să se aprobe o lege conform căreia vor anula majoritatea scutirilor de taxe din construcții. Dacă legea trece, vor pica taxele pe acumulare de capital și se va stopa accelerarea deprecierii.

– Ar fi o tâmpenie, zise Lara. Asta ar afecta grav domeniul imobiliar.

– Știu. El se declară împotrivă.

– Multă lume va fi împotrivă. Nu va trece niciodată, prezise Lara. În primul rând...

Chiar atunci sună telefonul particular. Lara rămase cu ochii la el. Telefonul continuă să sune.

– Nu răspunzi? o întrebă Keller.

Lara avea gura uscată.

– Nu.

Paul Martin ascultă cum telefonul sună în gol de douăsprezece ori, apoi puse receptorul în furcă. Rămase pe loc mult timp, gândindu-se la Lara. În ultima vreme i se păruse mai puțin accesibilă și chiar ceva mai distantă. „Se poate oare să fie alt bărbat la mijloc? Nu", își spuse Paul Martin. „Lara e a mea. Întotdeauna va fi a mea."

Zborul cu KLM era plăcut. Locurile de clasa întâi la bordul încăpătorului 747 erau spațioase și confortabile, iar însoțitoarele de zbor foarte amabile.

Lara era prea agitată ca să mănânce sau să bea ceva. „Ce fac?" se întrebă ea. „Mă duc la Amsterdam neinvitată, iar el va fi probabil prea ocupat ca să ne vedem. Faptul că mă țin de capul lui va ruina orice șansă pe care aș fi putut s-o am. Dar acum e prea târziu."

*

Își luă o cameră la Grand Hotel din Oudezijds Voorburgwal 197, unul dintre cele mai frumoase hoteluri din Amsterdam.

– Avem un apartament superb pentru dumneavoastră, domnișoară Cameron, o anunță recepționerul.

– Mulțumesc. Înțeleg că Philip Adler are un recital diseară. Știți cumva unde anume are loc evenimentul?

– Desigur, domnișoară Cameron. La Concertgebouw.

– Îmi puteți face rost de bilet?

– E plăcerea mea.

Când Lara intră în cameră, o întâmpină țârâitul telefonului. Era Howard Keller.

– Ai avut o călătorie plăcută?

– Da, mulțumesc.

– Mă gândeam că poate ai vrea să știi că am discutat cu cele două bănci despre tranzacția din Seventh Avenue.

– Și?

Glasul lui vibra de emoție.

– S-au năpustit asupra ocaziei.

Lara era încântată.

– Ți-am spus eu! Am dat o mare lovitură. Vreau să începi să aduni echipa: arhitecți, constructori – grupul nostru de constructori – tot ce trebuie.

– Bine. Vorbim mâine.

Lara puse receptorul în furcă, gândindu-se la Howard Keller. Era un om bun de pus la rană. „Sunt tare norocoasă. Howard e mereu alături atunci când am nevoie. Trebuie să-i găsesc o parteneră la fel de minunată."

Philip Adler avea întotdeauna trac înainte de a cânta. Dimineață repetase cu orchestra, mâncase ușor la prânz, apoi, ca să nu se mai gândească la concert, se dusese să vadă un film englezesc. În timp ce urmărea filmul, în minte îi răsuna muzica pe care avea s-o interpreteze în seara aceea. Nu-și dădu seama că bătea tactul cu degetele în marginea scaunului până când persoana de lângă el nu-i atrase atenția:

– Vreți să fiți amabil să terminați cu bocăneala asta?

– Vă rog să mă iertați, spuse politicos Philip.

Se ridică şi ieşi din sală, după care porni să hoinărească pe străzile din Amsterdam. Vizită Rijksmuseum, se plimbă prin Grădina Botanică a Universităţii Libere şi căscă gura la magazinele de pe P.C. Hooftstraat. La ora 4, se înapoie la hotel să tragă un pui de somn. Habar nu avea că Lara Cameron locuia exact în apartamentul e deasupra lui.

La ora 7 seara, Philip sosi la intrarea artiştilor de la Concertgebouw, vechiul şi frumosul teatru din centrul Amsterdamului. Holul de la intrare era deja plin de lume sosită mai devreme.

În spatele scenei, Philip se găsea în cabină, îmbrăcându-şi fracul. Deodată, directorul teatrului Concertgebouw dădu buzna în cabină.

– Biletele s-au epuizat până la ultimul, domnule Adler! A trebuit să refuzăm multe cereri. Dacă aţi mai putea rămâne o zi sau două... aş... ştiu că agenda dumneavoastră e arhiplină... am să vorbesc cu domnul Ellerbee, poate reveniţi aici la anul şi poate...

Philip nu-l asculta. Se concentra doar asupra recitalului pe care urma să-l dea. În cele din urmă, directorul ridică din umeri în semn de scuze, se înclină şi ieşi. Philip reluă în minte muzica iar şi iar. O cabinieră bătu în uşa cabinei.

– Sunteţi aşteptat pe scenă, domnule Adler.

– Mulţumesc.

Sosise clipa. Philip se ridică în picioare. Îşi întinse mâinile. Îi tremurau uşor. Emoţia dinaintea concertului nu dispărea niciodată. Aşa se întâmpla cu toţi marii pianişti: Horowitz[1], Rubinstein[2], Serkin. Philip simţea un nod în stomac şi inima îi bătea nebuneşte. „De ce îndur un asemenea chin?" se întrebă el. Dar cunoştea răspunsul. Se mai privi o dată în oglindă, ieşi din cabină şi parcurse lungul coridor, după care coborî cele treizeci şi trei de trepte care dădeau pe scenă. Înaintă spre pian, urmărit de spotul reflectorului. Răsunară ropote de aplauze. Se aşeză la pian şi atunci, ca prin farmec,

[1] Pianist american de origine rusă din sec. XX (n.tr.)

[2] Pianist american de origine poloneză din sec. XX (n.tr.)

emoția îi dispăru. Ca și cum i-ar fi luat locul altă persoană, calmă, echilibrată, perfect stăpână pe ea. Degetele lui atinseră clapele.

În public, Lara se înfioră în clipa în care Philip apăru pe scenă. Prezența lui avea ceva aproape hipnotic. „O să mă mărit cu el", își spuse Lara. „Știu asta." Se rezemă de spătarul scaunului, lăsându-se inundată de muzica lui.

Recitalul se dovedi un adevărat triumf. După aceea, în foaier nu mai aveai unde să arunci un ac. Philip învățase de mult să împartă lumea din foaier în două categorii: admiratori și alți muzicieni. Admiratorii erau întotdeauna entuziaști. Când concertul era un succes, felicitările celorlalți muzicieni erau cordiale. Când concertul era nereușit, felicitările lor erau extrem de cordiale.

Philip avea mulți admiratori înfocați la Amsterdam, care în această seară umpleau foaierul. Rămase în centrul încăperii, zâmbind, semnând autografe, arătându-se răbdător și politicos față de o sută de străini. Invariabil câte cineva îl întreba: „Vă amintiți de mine?" Și Philip se prefăcea că da: „Îmi păreți o figură foarte cunoscută..."

Își amintea pățania lui Sir Thomas Beecham, care găsise o cale de a-și ascunde memoria cam slabă. Când cineva îl întreba „Mă mai țineți minte?", marele dirijor răspundea: „Sigur că da! Cum o mai duceți? Cum se mai simte tatăl dumneavoastră? Ce mai face?" Totul mergea ca pe roate până la un concert susținut la Londra, când i se adresase o tânără din foaier: „Ați fost sublim, maestre. Mă mai țineți minte?" Beecham răspunsese galant: „Sigur că da, draga mea! Cum se mai simte tatăl dumitale? Ce mai face?" Fata îi răspunsese: „Tata se simte bine, mulțumesc. E tot regele Angliei".

Philip semna grăbit autografe, ascultând obișnuitele comentarii – „Ați făcut ca Brahms să capete viață!" „Nici nu vă pot spune cât sunt de emoționată!" „Am toate albumele dumneavoastră." „Vreți să-mi dați un autograf și pentru mama mea? E cea mai mare admiratoare a dumneavoastră." – când deodată ceva îl făcu să ridice privirea. În prag era Lara, cu privirea la el. El făcu ochii mari de surpriză.

– Iertați-mă. Se apropie de ea și o luă de mână. Ce surpriză minunată! Ce faci la Amsterdam?

„Atenție, Lara."

– Am avut niște treburi aici și când am aflat că susții un recital, n-am putut să nu vin. „Suna destul de inocent." Ai fost minunat, Philip.

– Mulțumesc... Eu... Se întrerupse ca să semneze alt autograf. Ascultă, dacă ești liberă la cină...

– Sunt liberă, zise repede Lara.

Luară cina la restaurantul Bali de pe Leidsestraat. Când își făcură apariția în local, patronii se ridicară în picioare, începând să aplaude. „În Statele Unite, ar fi făcut asta pentru mine", își zise Lara. Totuși, simți un val de căldură inundându-i inima, pur și simplu fiindcă era alături de Philip.

– E o mare onoare să vă primim la noi, domnule Adler, spuse șeful de sală, conducându-i la masa lor.

– Mulțumesc.

Se așezară, și Lara se uită în jur, la lumea care-l privea admirativ pe Philip.

– Pur și simplu te adoră, așa-i?

El clătină din cap.

– Adoră muzica. Eu sunt doar mesagerul. Am învățat asta de multă vreme. Când eram foarte tânăr și poate puțin cam încrezut, am dat un concert și când am terminat au urmat tunete de aplauze. M-am înclinat în fața publicului, zâmbind încântat de mine, și atunci dirijorul s-a întors spre sală, ridicând partitura sus, deasupra capului, amintindu-le că de fapt îl aplaudau pe Mozart. A fost o lecție pe care n-am uitat-o niciodată.

– Nu te plictisești să cânți mereu aceeași și aceeași muzică seară de seară?

– Nu, pentru că nici un recital nu seamănă cu altul. Poate că muzica e aceeași, dar am alt dirijor și altă orchestră.

Comandară o cină *rijsttafel*, și Philip spuse:

– Noi încercăm să atingem perfecțiunea la fiecare recital, dar nu există perfecțiune, fiindcă e vorba de muzică, și muzica e întotdeauna mai bună decât noi. Trebuie

să regândim muzica de fiecare dată, ca să recreăm sonoritatea pe care a dorit-o compozitorul.

– Nu ești mulțumit niciodată?

– Niciodată. Fiecare compozitor are sonoritatea lui caracteristică. Fie că e vorba de Debussy, de Brahms, de Haydn, de Beethoven... scopul interpretului e să surprindă acea sonoritate caracteristică.

Li se aduse cina. *Rijsttafel* era un festin indonezian alcătuit din douăzeci și unu de feluri, diverse tipuri de carne, pește, pui, tăiței și două deserturi.

– Cum poate cineva să mănânce toate astea? râse Lara.

– Olandezii au o poftă de mâncare grozavă.

Philip nu-și putea lua ochii de la Lara. Se simțea ridicol de fericit că ea se afla acolo. Avusese de-a face cu nenumărate femei frumoase, dar Lara nu semăna cu nici una dintre ele. Era puternică și totuși foarte feminină, nu făcea deloc caz de frumusețea ei. Îi plăcea glasul ei grav și sexy. „De fapt, îmi place totul la ea", recunoscu Philip în sinea lui.

– Unde te duci când pleci din Amsterdam? îl întrebă Lara.

– Mâine voi fi la Milano. Pe urmă la Veneția și Viena, apoi la Paris și Londra și în cele din urmă la New York.

– Pare atât de romantic.

Philip râse.

– Nu sunt sigur că aș folosi chiar cuvântul romantic. Vorbim de orare de avioane dubioase, hoteluri străine, masa la restaurant în fiecare seară. Nu mă deranjează prea tare, fiindcă mi se pare minunat să cânt. Ceea ce detest eu e sindromul „Zâmbiți, vă rog".

– Adică?

– Adică să fiu tot timpul în lumina reflectorului, să zâmbesc la oameni cu care n-am nimic de-a face, să-mi trăiesc viața înconjurat de străini.

– Știu ce înseamnă asta, zise încet Lara.

Când terminară cina, Philip zise:

– Știi, întotdeauna sunt surescitat după un concert. Ai vrea să ne plimbăm pe canal?

– Mi-ar plăcea grozav.

Suiră în vaporaşul care făcea curse pe Amstel. Nu era o noapte cu lună, dar oraşul era plin de mii de lumini sclipitoare. Călătoria pe canal era minunată. Din difuzor se auzeau informaţii în patru limbi:

„Acum trecem pe lângă case de negustori vechi de secole, cu frontoane bogat decorate. În faţa noastră se văd clopotniţele unor vechi biserici. Există o mie două sute de poduri peste canal, toate străjuite de superbe şiruri de ulmi..."

Trecură de Smalste Huis – cea mai îngustă casă din Amsterdam – lată cât uşa de la intrare, de Westerkerk, împodobită cu coroana împăratului Maximilian din dinastia Habsburg, trecură pe sub podul de lemn peste Amstel şi pe sub Magere Brug, podul costeliv, precum şi prin dreptul a zeci de pontoane care serveau drept locuinţe pentru sute de familii.

– Ce oraş încântător! spuse Lara.

– N-ai mai fost la Amsterdam?

– Nu.

– Şi acum ai venit aici cu treburi.

Lara răsuflă adânc.

– Nu.

El o privi nedumerit.

– Parcă spuneai...

– Am venit la Amsterdam ca să te văd pe tine.

Pe Philip îl străbătu un fior de încântare.

– Mă simt... mă simt foarte flatat.

– Şi mai trebuie să-ţi fac o mărturisire. Ţi-am spus că mă interesează muzica clasică. Nu-i adevărat.

Philip surâse în colţul buzelor.

– Ştiu.

Lara îl privi uluită.

– Ştii?

– Profesorul Meyers e un vechi prieten al meu, spuse el cu blândeţe. A sunat să-mi spună că-ţi preda un curs intensiv pe tema Philip Adler. Era îngrijorat ca nu cumva să ai cine ştie ce intenţii cu mine.

– A avut dreptate, spuse Lara încetişor. Există cineva în viaţa ta?

– La modul serios?

Lara se simți dintr-odată foarte stânjenită.

– Dacă nu te interesează, am să plec și...

El îi luă mâna într-a lui.

– Să coborâm la următoarea stație.

Când se înapoiară la hotel, pe Lara o așteptau o duzină de mesaje de la Keller. La puse în poșetă fără să le citească. În acea clipă nimic altceva în viața ei nu mai avea importanță.

– Camera ta sau a mea? o întrebă cu blândețe Philip.

– A ta.

Lara își simți tot trupul arzând de nerăbdare.

I se părea că toată viața ei așteptase acest moment. Iată ce lipsea din existența ei. Îl găsise pe străinul de care era îndrăgostită. Ajunseră în camera lui Philip, amândoi arzând de nerăbdare. Philip o strânse în brațe, o sărută blând și tandru.

– Oh, Doamne, murmură Lara și începură să se dezbrace unul pe celălalt.

Un tunet rupse brusc liniștea camerei. Treptat, nori cenușii cotropiră cerul tot mai mult și mai mult și începu să plouă încetișor. Ploaia se porni blând și tăcut, mângâind aerul cald într-un fel aproape erotic, prelingându-se pe zidurile clădirilor, îmbibând iarba moale, sărutând ungherele întunecate ale nopții. Era o ploaie fierbinte, jucăușă și senzuală, care luneca încetișor, după care din ce în ce mai grăbit, preschimbându-se într-o furtună năvalnică, sălbatică și atotputernică, prăvălindu-se din ce în ce mai nemiloasă, tot mai iute și mai iute până când, în cele din urmă, explodă într-un tunet năprasnic. Apoi, la fel de repede pe cum se pornise, ploaia încetă.

Lara și Philip stăteau îmbrățișați, storși de puteri. Philip o ținea pe Lara lipită de trupul lui, simțindu-i bătăile inimii. Îi veni în minte o replică auzită cândva într-un film. „S-a cutremurat pământul pentru tine?" „Pe Dumnezeul meu că da", își zise Philip. „Dacă femeia asta ar fi muzică, ar fi *Barcarola* lui Chopin sau *Fantezia* lui Schumann."

Simți conturul delicat al trupului ei lipit de al lui și dorința i se trezi din nou.

– Philip... şopti ea cu glas înecat de emoţie.

– Da?

– Vrei să merg cu tine la Milano?

El îşi dădu seama că râdea de-a binelea.

– Oh, Doamne, da!

– Bine, murmură Lara.

Se aplecă peste el şi părul ei mătăsos îi mângâie trupul zvelt şi musculos.

Ploaia se porni din nou.

Când, în sfârşit, se înapoie în camera ei, Lara îi telefonă lui Keller.

– Te-am trezit, Howard?

– Nu.

După glas, se vedea că era buimac de somn.

– Întotdeauna sunt treaz la patru dimineaţa. Ce se întâmplă acolo?

Lara ardea de dorinţă să-i spună, totuşi răspunse:

– Nimic. Plec la Milano.

– Cum? Dar noi nu avem nici o treabă la Milano.

„Oh, ba avem", îşi zise fericită Lara.

– Mi-ai citit mesajele?

Lara uitase de ele cu desăvârşire.

– Nu încă, răspunse ea pe un ton vinovat.

– Mi-au ajuns la ureche nişte zvonuri despre cazinou.

– Care-i problema?

– Au existat nişte reclamaţii cu privire la licitaţie.

– Nu-ţi face griji. Dacă apare vreo problemă, se va ocupa Paul Martin.

– Tu eşti şefa.

– Vreau să-mi trimiţi avionul la Milano. Piloţii să mă aştepte acolo. Iau eu legătura cu ei la aeroport.

– Bine, dar...

– Culcă-te la loc.

Era ora patru dimineaţa, dar lui Paul Martin îi pierise somnul. Lăsase mai multe mesaje pe robotul privat din apartamentul Larei, dar ea nu răspunsese la nici unul. Până atunci îl anunţase de fiecare dată când pleca din

oraș. Ceva se întâmpla. Oare ce făcea? „Fii cu băgare de seamă, iubito", șopti el. „Fii cu mare băgare de seamă."

capitolul 23

La Milano, Lara și Philip se cazară la Antica Locanda Solferino, un încântător hotel cu numai douăsprezece camere, unde-și petrecură dimineața făcând dragoste pătimașă. După aceea plecară cu mașina la Cernobbia, luară prânzul lângă lacul Como, la frumoasa Villa d'Este.

Concertul din seara aceea se încheie cu un triumf răsunător, iar foaierul operei Scala din Milano era plină de admiratori veniți să-l felicite pe Philip.

Lara stătea deoparte, privindu-l pe Philip înconjurat de admiratori care-l atingeau, îl venerau, îi cereau autografe, îi ofereau mici daruri. Lara simți un junghi ascuțit de gelozie. Unele femei erau tinere și frumoase, iar Larei i se părea că toate îi făceau avansuri. O americancă într-o rochie elegantă de la Fendi tocmai spunea timidă:

– Domnule Adler, dacă mâine sunteți disponibil, aș dori să vă invit la un dineu în cerc restrâns, la vila mea. Foarte restrâns.

Larei îi venea s-o strângă de gât pe nemernică.

Philip zâmbi.

– ...ăă... vă mulțumesc, dar regret, nu sunt liber.

Altă femeie încercă să-i strecoare în palmă cheia de la camera ei de hotel. Femeile roiau în jurul lui.

– *Lei era magnifico, maestro!*[1]

– *Molto gentile da parte sua*[2], răspundea Philip.

– *L'o sentita suonare il anno scorso. Bravo*[3]*!*

– *Grazie*, zâmbea Philip.

---

[1] Ați fost magnific, maestre. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] Sunteți foarte amabilă. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[3] V-am auzit cântând anul trecut. Bravo! (în limba italiană, în original) (n.tr.)

O femeie îl apucă strâns de braţ.

– *Sarebbe possibile cenare insieme*[1]*?*

Philip clătină din cap.

– *Ma non credo che sarai impossible*[2]*.*

Larei i se părea că n-o să se mai termine niciodată. În cele din urmă, Philip îşi croi drum până la ea şi-i şopti:

– Hai să plecăm de aici.

– *Sì!* râse Lara.

Merseră la Biffy, restaurantul din incinta operei şi, de cum păşiră înăuntru, patronii, îmbrăcaţi în costum negru cu cravată, pentru concert, se ridicară în picioare, începând să aplaude. Şeful de sală îi conduse pe Philip şi pe Lara la o masă din mijlocul restaurantului.

– E o mare onoare să vă avem printre noi, domnule Adler.

Li se aduse o sticlă de şampanie din partea casei şi toastară amândoi.

– Pentru noi, spuse însufleţit Philip.

– Pentru noi.

Philip comandă două dintre specialităţile casei, *osso buco* şi *penne all'arrabbiata*. Cât timp dură cina, vorbiră de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Erau tot timpul întrerupţi de oameni care veneau la masa lor să-l felicite pe Philip şi să-i ceară autografe.

– Aşa e întotdeauna. Nu? întrebă Lara.

Philip ridică din umeri.

– Ţine de meseria mea. Pentru fiecare două ore pe care le petrec pe scenă, pierd de nu ştiu câte ori mai mult timp semnând autografe sau dând interviuri. Parcă pentru a-şi întări spusele, se întrerupse ca să semneze alt autograf. Ai făcut ca acest turneu să mi se pară minunat, oftă Philip. Vestea proastă e că mâine trebuie să plec la Veneţia. O să-mi fie tare dor de tine.

– N-am fost niciodată la Veneţia, zise Lara.

---

[1] Ar fi oare posibil să luăm cina împreună? (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] Eu nu cred că e chiar imposibil. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

*

Avionul Larei îi aștepta la aeroportul Linate. Când ajunseră acolo, Philip privi uimit uriașul avion cu reacție.

– E avionul tău?

– Da. Ne va duce la Veneția.

– Ai să mă răsfeți, doamnă.

– Asta și vreau, răspunse încetișor Lara.

Treizeci și cinci de minute mai târziu, aterizară la Veneția, pe aeroportul Marco Polo, unde îi aștepta o limuzină în care parcurseră scurta distanță până pe chei. De acolo urma să ia o șalupă până pe insula Giudecca, unde se găsea hotelul Cipriani.

– Am rezervat două apartamente, îi spuse Lara. M-am gândit că așa va fi mai discret.

La bordul șalupei, în drum spre hotel, Lara îl întrebă:

– Cât timp vom rămâne aici?

– Mă tem că doar o noapte. Am programat un recital la teatrul La Fenice, după care mergem la Viena.

Acel „mergem" o umplu pe Lara de încântare. Discutaseră pe tema asta cu o noapte înainte.

– Vreau să rămâi cu mine cât poți de mult, îi spusese Philip. Dar ești sigură că nu te reții de la treburi mult mai importante?

– Nu există nimic mai important.

– Te descurci dacă te las singură în după-amiaza asta? Am repetiție.

– E în regulă, îi răspunse Lara.

După ce-și luară în primire camerele, Philip o strânse în brațe pe Lara.

– Acum trebuie să merg la teatru, dar sunt multe de văzut în acest oraș. Distracție plăcută în Veneția. Ne vedem spre seară.

Se sărutară. Sărutul se voise unul scurt, dar se dovedi a fi unul prelungit.

– Ar fi bine să plec cât mai pot, murmură Philip. Altfel nu mai ajung în holul de la intrare.

– Succes la repetiție! îi ură Lara.

Philip dispăru. Lara îi telefonă lui Keller.

– Unde ești? o întrebă autoritar Keller. Tot am încercat să dau de tine.

– Sunt la Veneția.

Urmă o pauză.

– Cumpărăm cumva un canal?

– Am să fac unele investigații, râse Lara.

– Ar trebui să te întorci, îi zise Keller. Se întâmplă multe. Tânărul Frank Rose a adus niște planuri noi. Mie îmi plac, dar e nevoie de aprobarea ta ca să putem...

– Dacă-ți plac ție, îl întrerupse Lara, atunci dă-le drumul.

– Nu vrei să le vezi și tu? întrebă uimit Keller.

– Nu acum, Howard.

– Bine. Cât privește negocierile pentru proprietatea din West Side, am nevoie de acordul tău ca să...

– Îl ai.

– Lara... te simți bine?

– În viața mea nu m-am simțit mai bine ca acum.

– Când te întorci acasă?

– Nu știu. Ținem legătura. La revedere, Howard.

Veneția era genul de oraș fermecat pe care l-ar fi putut crea Prospero[1]. Lara își petrecu restul dimineții și toată după-amiaza vizitându-l. Hoinări prin Piața San Marco, vizită Palatul Dogilor și Turnul Clopotniței, se plimbă agale pe aglomerata Riva degli Schiavoni. Pretutindeni unde mergea, gândul ei era numai la Philip. Se plimbă pe străduțele laterale care șerpuiau pline de magazine de bijuterii, articole din piele și restaurante și se opri să cumpere pulovere scumpe, eșarfe și lenjerie pentru secretarele de la birou, portofele și cravate pentru Keller și pentru alți câțiva bărbați din echipa ei. Apoi se opri la o giuvaiergerie de unde cumpără pentru Philip un ceas Piaget cu brățară de aur.

– Puteți grava pe el „Pentru Philip, cu dragoste de la Lara"?

[1] Personaj din piesa *Furtuna* de William Shakespeare, prototipul artistului creator (n.tr.)

Simpla rostire a numelui lui o făcea să-i fie dor de el.

Când Philip se înapoie la hotel, luară cafeaua în grădina înverzită a hotelului Cipriani.

Lara se uită la Philip și-și spuse în gând: „Ce loc perfect ar fi aici pentru luna de miere".

– Am ceva pentru tine, îi zise ea.

Și-i întinse cutioara cu ceasul. El o deschise și rămase cu privirea pironită asupra ceasului.

– Dumnezeule! Trebuie să te fi costat o avere. Nu trebuia, Lara.

– Nu-ți place?

– Cum să nu-mi placă. E minunat, dar...

– Sst! Poartă-l și gândește-te la mine.

– N-am nevoie de un ceas ca să mă gândesc la tine, dar îți mulțumesc.

– La ce oră trebuie să plecăm la teatru? îl întrebă Lara.

– La șapte.

Lara aruncă o privire la ceasul cel nou al lui Philip și spuse cu un aer inocent:

– Asta înseamnă că mai avem două ore.

Teatrul era ticsit de lume. Publicul era în delir, aplauda și ovaționa după fiecare număr din program.

După încheierea concertului, Lara se duse în foaier la Philip. Era exact aceeași atmosferă ca la Londra, Amsterdam și Milano, iar femeile păreau să fie tot mai tinere și mai disponibile. În foaier se găseau cel puțin șase femei frumoase, și Lara se întrebă cu care dintre ele și-ar fi petrecut Philip noaptea dacă ea n-ar fi fost acolo.

Luară cina la barul supraetajat Harry's, unde patronul, amabilul Arrigo Cipriani, îi întâmpină cu efuziune.

– Ce plăcere să vă văd, domnule. Și pe domnișoara. Vă rog!

Îi conduse la o masă din colț. Comandară Bellinis, o specialitate a casei.

– Îți recomand să începi cu *pasta e fagioli*, îi spuse Philip Larei. E cea mai bună din lume.

Mai târziu, Philip nu reuși să-și amintească ce mâncase la cină. Era fascinat de Lara. Știa că se îndrăgostise de ea, și asta îl speria de moarte. „Nu mă pot lega de nimeni", se gândea el. „E cu neputință. Eu sunt un nomad." Nu suporta să se gândească la momentul când urmau să se despartă, și ea să se înapoieze la New York. Ar fi vrut să prelungească la nesfârșit timpul lor împreună.

După ce terminară cina, Philip spuse:

– Pe insula Lido e un cazinou. Joci jocuri de noroc?

Lara râse în hohote.

– Ce-i atât de amuzant?

Lara se gândi la sutele de milioane de dolari pe care le mizase pe clădirile ei.

– Nimic, răspunse ea. Mi-ar plăcea mult să merg.

Luară șalupa până pe insula Lido. Trecură de hotelul Excelsior și intrară în imensa clădire albă a cazinoului. Înăuntru era plin de jucători împătimiți.

– Niște visători, comentă Philip.

Philip jucă la ruletă și într-o jumătate de oră câștigă două mii de dolari. El se întoarse spre Lara:

– Până acum n-am câștigat niciodată. Tu îmi porți noroc.

Jucară până la 3 dimineața, oră la care li se făcu foame din nou.

O șalupă îi duse înapoi în Piața San Marco, de unde hoinăriră pe străduțele laterale până ajunseră la Cantina dei Mori.

– E unul dintre cele mai bune *bacaro* din Veneția, îi explică Philip.

– Te cred, răspunse Lara. Ce e un *bacaro*?

– Un bar de vinuri unde se servesc *ciccheti*, mici gustări din specialitățile locale.

Ușile de sticlă dădeau într-o sală îngustă și întunecată, cu ulcele de aramă atârnând din tavan și farfurii sclipind pe o masă lungă de lemn.

Când se înapoiară la hotel, deja mijiseră zorii. Se dezbrăcară, și Lara zise:

– Fiindcă veni vorba de gustări...

*

A doua zi devreme, Lara și Philip zburară la Viena.

– La Viena ai impresia că te afli în alt secol, îi explică Philip. Se zice că piloții anunță pasagerii: „Doamnelor și domnilor, ne apropiem de aeroportul din Viena. Vă rugăm să așezați spătarele scaunelor și mesele pliante în poziție verticală și să nu fumați până ajungem la terminal. Totodată vă rugăm să vă dați ceasurile înapoi cu o sută de ani".

Lara râse.

– Aici s-au născut părinții mei. Mereu vorbeau despre alte timpuri și-mi stârneau invidia.

Mergeau cu mașina pe Ringstrasse, și Philip era entuziasmat, ca un copil dornic să-și împartă jucăriile cu ea.

– Viena e orașul lui Mozart, Haydn, Beethoven, Brahms. Se uită la Lara și râse. Oh, uitasem că ești expertă în muzica clasică.

Se cazară la hotelul Imperial.

– Trebuie să merg la sala de concerte, îi spuse Philip Larei. Dar m-am hotărât să-mi iau liber mâine toată ziua. Vreau să-ți arăt Viena.

– Mi-ar plăcea nespus, Philip.

El o prinse în brațe.

– Îmi pare rău că nu avem mai mult timp acum, zise el cu regret.

– Și mie.

El o sărută ușor pe frunte.

– Recuperăm diseară.

Ea îl îmbrățișă strâns.

– Promisiuni, promisiuni.

Concertul din seara aceea avea loc la Musikverein[1]. Recitalul consta din lucrări de Chopin, Schumann și Prokofiev, iar Philip înregistră un nou triumf.

Foaierul era din nou plin la refuz, numai că de data asta se vorbea germana.

– *Sie war en wunderbar, Herr Adler*[2]*!*

[1] Renumită sală de concerte, sediul Filarmonicii din Viena (n.tr.)

[2] Ați fost minunat, domnule Adler. (în limba germană, în original) (n.tr.)

Philip zâmbi.

– *Das ist sehr nett von Ihnen. Danke*[1].

– *Ich bin ein grosser Anhänger von Ihnen*[2].

Philip zâmbi din nou.

– *Sie sind sehr freundlich*[3].

Vorbea cu admiratorii, însă nu-şi putea lua ochii de la Lara.

După recital, Lara şi Philip luară o cină târzie la hotel, unde-i întâmpină şeful de sală:

– Ce onoare! exclamă el. Am fost la concertul de astă-seară. Aţi fost magnific!

– Sunteţi foarte amabil, răspunse modest Philip.

Cina era delicioasă, numai că ei erau prea dornici să fie iarăşi împreună ca să le ardă de mâncare. Când chelnerul îi întrebă dacă doreau desert, Philip se grăbi să răspundă că da. Cu ochii la Lara.

Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Lara nu lipsise niciodată atât de mult fără să-i spună unde se duce. Cumva îl evita cu bună ştiinţă? Şi dacă da, exista o singură explicaţie. „Iar eu nu îngădui aşa ceva", îşi zise Paul Martin.

O rază palidă de lună se strecura pe fereastră, lăsând uşoare umbre pe plafon. Lara şi Philip stătea întinşi pe pat, goi, privindu-şi propriile umbre mişcându-se deasupra capului. Fâlfâitul perdelelor făcea umbrele să danseze şi să se legene uşor. Umbrele se uneau încet, apoi se despărţeau şi iar se uneau până când se înlănţuiră, devenind una singură. Dansul lor deveni din ce în ce mai rapid, căpătând un ritm sălbatic, până când încetă brusc, lăsând în urmă doar legănarea molcomă a perdelelor.

A doua zi devreme dimineaţa, Philip zise:

– Avem la dispoziţie o zi şi o seară întreagă. Am multe să-ţi arăt.

---

[1] Sunteţi foarte amabil. (în limba germană, în original) (n.tr.)

[2] Sunt un mare admirator al dumneavoastră. (în limba germană, în original) (n.tr.)

[3] Sunteţi foarte amabil. (în limba germană, în original) (n.tr.)

Luară micul dejun în sufrageria hotelului, apoi porniră pe jos spre Karntnerstrasse, unde accesul mașinilor era interzis. Magazinele erau pline de haine frumoase, bijuterii și obiecte de artă.

Philip închirie o birjă și porniră să colinde străzile largi ale orașului de-a lungul Ring Road. Vizitară palatul Schonbrunn și admirară pitoreasca colecție de caleşti imperiale. După-amiază, cumpărară bilete pentru Școala spaniolă de călărie, unde văzură armăsarii lipițani. Urcară în uriașa roată din Prater, apoi Philip zise:

– Și acum, vom păcătui!

– Ooh!

– Nu, râse Philip. La altceva mă gândeam.

O duse pe Lara la Demel's, unde se serveau prăjituri și cafea fără pereche în lume.

Lara era fascinată de combinațiile arhitecturale din Viena: frumoase clădiri baroce, vechi de secole stăteau alături de construcții neomoderniste.

Pe Philip îl interesau compozitorii.

– Lara, știai că Franz Schubert a debutat aici ca simplu cântăreț? A cântat în corul Capelei Imperiale, iar la șaptesprezece ani, când i s-a schimbat glasul, a fost dat afară. Atunci s-a hotărât să devină compozitor.

Luară o cină tihnită la un mic bistrou, apoi se opriră la un bar de vinuri din Grinzing. Pe urmă, Philip spuse:

– Vrei să facem o croazieră pe Dunăre?

– Mi-ar plăcea grozav.

Era o noapte perfectă, cu lună plină și strălucitoare și o adiere ușoară de vară. Stelele sclipeau deasupra lor. „Ne zâmbesc stelele fiindcă suntem fericiți", se gândi Lara. Suiră la bordul unui vaporaș, din difuzoarele căruia răsuna în surdină valsul *Dunărea albastră*. În depărtare zăriră o stea căzătoare.

– Pune-ți repede o dorință, o îndemnă Philip.

Lara închise ochi, tăcând câteva clipe.

– Ți-ai pus o dorință?

– Da.

– Ce anume?

Lara ridică ochii spre el și răspunse cu glas grav:

– Nu pot să-ți spun, altfel nu se mai îndeplinește.

„Am s-o fac eu să se îndeplinească", își zise ea.

Philip se lăsă pe spate și-i zâmbi.

– Totul e perfect, așa-i?

– Poate fi așa întotdeauna, Philip.

– Ce vrei să spui?

– Ne-am putea căsători.

Cărțile erau date pe față. El numai la asta se gândise în ultimele zile. O iubea cu adevărat pe Lara, dar știa că nu-și putea lega viața de a ei.

– Lara, e cu neputință.

– Cum așa? De ce?

– Ți-am explicat, iubito. Eu sunt în permanență în turneu, ca acum. N-ai putea călători mereu cu mine, nu-i așa?

– Nu, răspunse Lara, dar...

– Ei, vezi? N-ar merge niciodată. Mâine la Paris am să-ți arăt...

– Nu merg cu tine la Paris, Philip.

Lui i se păru că nu auzise bine.

– Poftim?

Lara trase adânc aer în piept.

– Nu vreau să ne mai vedem.

El resimți vestea ca pe un pumn în stomac.

– De ce? Te iubesc, Lara. Eu...

– Și eu te iubesc. Dar nu sunt un simplu fan. Nu vreau să fiu doar o altă admiratoare a ta, fugind după tine tot timpul. Poți avea câte admiratoare vrei.

– Lara, eu nu te vreau decât pe tine. Nu înțelegi, iubito, că o căsnicie ca a noastră n-ar rezista? Avem vieți separate, importante pentru fiecare în parte. Aș vrea să fim împreună tot timpul, dar asta nu se va putea.

– Atunci asta e, nu? zise Lara, gâtuită de emoție. N-o să ne mai vedem, Philip.

– Așteaptă. Te rog! Hai să discutăm. Să mergem la tine în cameră și...

– Nu, Philip. Te iubesc din tot sufletul, dar nu vreau să continui în acest fel. S-a terminat.

– Dar eu nu vreau să se termine, insistă Philip. Schimbă-ți hotărârea.

– Nu pot. Îmi pare rău. Totul sau nimic.

Se înapoiară la hotel, parcurgând drumul în tăcere. Ajungând în holul de la intrare, Philip spuse:

- Ce-ar fi să urc eu la tine în cameră? Putem sta de vorbă despre asta și...

- Nu, iubitule. Nu mai avem ce să discutăm.

Philip o urmări din ochi pe Lara suind în ascensor.

Când Lara intră în cameră, auzi sunând telefonul. Se grăbi să ridice receptorul.

- Philip...

- Sunt Howard. Toată ziua am încercat să dau de tine.

Ea se străduí să-și ascundă dezamăgirea.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu. Voiam să știu ce faci. Aici se petrec multe evenimente. Când crezi că te întorci?

- Mâine, răspunse Lara. Mâine sunt la New York.

Puse încet receptorul în furcă.

Rămase pe loc, privind țintă telefonul, parcă îndemnându-l să sune. Trecură două ore, dar telefonul tăcea în continuare. „Am făcut o greșeală", își zise deprimată Lara. „I-am dat un ultimatum și l-am pierdut. Măcar de-aș fi așteptat... dacă aș fi mers la Paris cu el... dacă... dacă..." Încercă să-și imagineze viața ei fără Philip. Gândul era prea dureros. „Dar nu putem continua așa", își spuse ea. „Vreau să ne aparținem unul altuia." A doua zi trebuia să se înapoieze la New York.

Se întinse pe canapea, complet îmbrăcată, cu telefonul alături. Se simțea stoarsă de puteri. Știa că-i va fi cu neputință să doarmă.

Totuși, adormi.

În camera lui, Philip umbla de colo-colo ca un animal în cușcă. Era furios pe Lara, furios pe el însuși. Nu suporta gândul că n-avea s-o mai revadă niciodată, că niciodată n-avea s-o mai strângă în brațe. „Blestemate fie toate femeile!" își zise el. Părinții îl preveniseră. „Viața ta este muzica. Dacă vrei să fii cel mai bun, în viața ta nu va fi loc pentru nimic altceva." Până când o întâlnise pe Lara crezuse că așa stau lucrurile. Dar acum totul se schimbase. „La dracu'! Relația noastră era

minunată. De ce a trebuit s-o distrugă?" O iubea, dar știa că niciodată nu se va putea căsători cu ea.

Zbârnâitul telefonului o trezi din somn pe Lara. Se ridică în capul oaselor, buimacă și se uită la ceasul din perete. Era cinci dimineața. Încă adormită, ridică receptorul.

- Howard?

Auzi glasul lui Philip.

- Ce-ai zice să ne căsătorim la Paris?

capitolul 24

Căsătoria Larei Cameron cu Philip Adler era pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Când Howard Keller află știrea, se duse în oraș și se îmbătă pentru prima oară în viața lui. Își tot repetase că pasiunea Larei pentru Philip avea să treacă. „Eu și Lara suntem o echipă. Ne aparținem unul altuia. Nimeni nu poate interveni între noi." Două zile nu se trezi din beție și când, în cele din urmă, se dezmetici, îi telefonă Larei la Paris.

- Dacă e adevărat, îi zise el, spune-i lui Philip că-i cel mai norocos bărbat de pe pământ.

- Adevărat, îl aprobă Lara radioasă.

- După glas, aș zice că ești fericită.

- În viața mea n-am fost mai fericită ca acum!

- Mă... mă bucur pentru tine, Lara. Când vii acasă?

- Mâine. Philip are concert la Londra, pe urmă ne întoarcem la New York.

- Ai vorbit cu Paul Martin înainte de nuntă?

Ea șovăi câteva clipe.

- Nu.

- Nu crezi că ar fi momentul s-o faci?

- Da, desigur.

Fusese mai preocupată de acest aspect decât voia să recunoască față de sine însăși. Nu știa cum va reacționa Paul la vestea căsătoriei ei.

- O să vorbesc cu el după ce mă întorc.

- Abia aștept să te revăd. Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine, Howard.

Era adevărat. Ținea foarte mult la el. Întotdeauna îi fusese un prieten apropiat și devotat. „Nu știu ce m-aș fi făcut fără el", se gândi Lara.

Când avionul Boeing 727 se îndreptă spre terminalul Butler Aviation al aeroportului La Guardia din New York, presa deja se înghesuia acolo. Terminalul era plin de oameni de presă și camere de televiziune.

Directorul aeroportului îi conduse pe Lara și pe Philip în sala de conferințe.

– Pot să vă scot discret de aici, le zise el, sau...

Lara se întoarse către Philip.

– Hai să terminăm și cu asta, iubitule. Altfel n-o să avem pace cu ei.

– Probabil că ai dreptate.

Conferința de presă dură două ore.

– Când v-ați întâlnit...?

– Întotdeauna v-a interesat muzica clasică, doamnă Adler...?

– De cât timp vă cunoașteți...?

– Veți locui la New York...?

– Veți renunța la turnee, domnule Adler...?

În cele din urmă, conferința de presă se încheie.

Afară îi așteptau două limuzine. A doua era pentru bagaje.

– Nu sunt obișnuit să călătoresc în stil mare, zise Philip.

– Ai să te obișnuiești, râse Lara.

După ce suiră în limuzină, Philip întrebă:

– Și acum, unde mergem? Eu am un apartament pe 57th Street...

– Cred că te vei simți mai în largul tău la mine acasă, iubitule. Ai să arunci o privire și, dacă-ți place, o să-ți aduci toate lucrurile aici.

Ajunseră la Cameron Plaza. Philip ridică privirea spre clădirea uriașă.

– E proprietatea ta?

– A mea și a câtorva bănci.

– Sunt impresionat.

Lara îl strânse de braţ.

– Mă bucur. Asta şi vreau.

Holul de la intrare era decorat cu flori proaspete. Şase angajaţi îi aşteptau să le ureze bun venit.

– Bine aţi venit acasă, doamnă Adler, domnule Adler.

Philip privi în jur şi spuse:

– Dumnezeule! Toate astea sunt ale tale?

– Ale noastre, iubitule.

Ascensorul îi duse la apartamentul de la ultimul etaj. Apartamentul ocupa întreg etajul 45. Majordomul le deschise uşa.

– Bine aţi venit acasă, doamnă Adler!

– Mulţumesc, Simms.

Lara îi prezentă lui Philip restul personalului şi-l duse să viziteze apartamentul. Acesta consta dintr-un salon imens, decorat în alb şi plin de obiecte rare, o terasă spaţioasă şi acoperită, o sufragerie, patru dormitoare uriaşe, trei dormitoare pentru personal, şase băi, o bucătărie, o bibliotecă şi un birou.

– Crezi că te vei simţi în largul tău aici, iubitule? îl întrebă Lara.

Philip zâmbi larg.

– E cam înghesuit... dar am să mă descurc.

În mijlocul salonului trona un nou şi frumos pian Bechstein. Philip se apropie de el şi-şi trecu degetele peste clape.

– E minunat! murmură el.

Lara veni lângă el.

– E darul meu de nuntă.

– Serios? întrebă el, mişcat.

Se aşeză la pian şi începu să cânte.

– Tocmai am pus să-l acordeze pentru tine.

Lara ascultă cascada de sunete care inunda încăperea.

– Îţi place?

– E minunat! Mulţumesc, Lara.

– Aici poţi cânta după pofta inimii.

Philip se ridică de pe scăunelul de la pian.

– Ar fi bine să-i telefonez lui Ellerbee. Tot a încercat să dea de mine.

– În bibliotecă e un telefon, iubitule.

Lara se duse în biroul ei și apăsă butonul robotului telefonic. Avea șase mesaje de la Paul Martin. „Lara, unde ești? Mi-e dor de tine, iubito...“ „Lara, presupun că ești plecată din țară, altfel aș fi primit o veste de la tine“... „Sunt îngrijorat pentru tine, Lara. Sună-mă...“ După care tonul lui se schimba brusc: „Tocmai am aflat că te-ai căsătorit. E adevărat? Trebuie să vorbim“.

Philip tocmai intra în birou.

– Cine-i misteriosul apelant? întrebă el.

Lara se întoarse spre el.

– Un... un vechi prieten.

Philip se apropie de ea și o cuprinse cu brațele.

– Cineva pe care ar trebui să fiu gelos?

– Nu trebuie să fii gelos pe nimeni în lume, murmură Lara. Ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. „Și chiar e adevărat.“

Philip o strânse la piept.

– Și tu ești singura femeie pe care am iubit-o în viața mea.

Târziu în acea după-amiază, în timp ce Philip se așezase să cânte la pian, Lara se duse în birou ca să-i telefoneze lui Paul Martin. El îi răspunse aproape imediat.

– Te-ai întors.

Glasul lui suna crispat.

– Da.

Lara se temuse de această conversație.

– Trebuie să-ți spun că vestea a fost pentru mine un șoc, Lara.

– Îmi pare rău, Paul... s-a întâmplat dintr-odată.

– Probabil.

– Da.

Lara încercă să-și dea seama în ce toane se afla el.

– Credeam că avem o relație foarte frumoasă, tu și cu mine. Credeam că între noi e ceva special.

– A fost, Paul, dar...

– Ar fi bine să discutăm pe tema asta.

– Păi, eu...

– Mâine luăm prânzul împreună. La Vitello's. Ora unu.

Era un ordin. Lara șovăi. Ar fi fost o nebunie să-l întărâte și mai mult.

– Bine, Paul. Voi fi acolo.

El închise telefonul. Lara rămase pe loc, măcinată de neliniște. Oare cât de furios era Paul? Avea de gând să nu rămână cu brațele încrucișate?

capitolul 25

A doua zi de dimineață, când Lara ajunse la Cameron Center, tot personalul o aștepta s-o felicite.

– Ce veste minunată!

– A fost o mare surpriză pentru toți!...

– Trebuie să fiți foarte fericită...

Și așa mai departe.

Howard Keller o aștepta în biroul ei. O strânse cu putere în brațe.

– Pentru cineva care nu se dă în vânt după muzica clasică, chiar ai dat lovitura!

– Am reușit, așa-i? zâmbi Lara.

– Va trebui să mă obișnuiesc să-ți spun doamna Adler.

Zâmbetul ei se topi.

– Cred că pentru afaceri ar fi mai bine să-mi păstrez numele de Cameron, nu?

– Cum vrei tu. Oricum, mă bucur mult că te-ai întors. S-au cam aglomerat treburile.

Lara se instală pe un scaun față în față cu Howard.

– OK, acum spune-mi ce s-a mai întâmplat pe aici.

– Păi, la hotelul din West Side sigur o să pierdem bani. Avem un cumpărător din Texas care e interesat să-l cumpere, dar ieri m-am dus să văd hotelul și e într-o stare jalnică. Trebuie renovat complet și asta o să ne ducă la cinci–șase milioane.

– Cumpărătorul a apucat să-l vadă?

– Nu. I-am spus că i-l arăt mâine.

– Arată-i-l săptămâna viitoare. Cheamă niște zugravi. Fă-l lună. Aranjează să fie lume multă în hol când sosește el.

Howard râse de-a binelea.

– Bine. A venit Frank Rose cu niște schițe noi. Așteaptă la mine în birou.

– Am să arunc o privire.

– Știi firma Midland Insurance care voia să contribuie la noua construcție?

– Da.

– Încă n-au semnat contractul. Sunt cam nehotărâți.

Lara își notă ceva.

– Discut eu cu ei. Altceva?

– Împrumutul de șaptezeci și cinci de milioane de la banca Gotham pentru noul proiect.

– Da?

– Au bătut în retragere. Sunt de părere că te extinzi prea mult.

– Ce dobândă ne percep?

– 17%.

– Fixează o întâlnire cu ei. Ne oferim să le plătim 20%.

Howard se holbă la ea, îngrozit.

– 20%? Dumnezeule, Lara! Nimeni nu plătește 20%.

– Prefer să trăiesc cu 20% decât să mor cu 17%. Fă cum îți spun, Howard.

– Am înțeles.

Dimineața trecu repede. La 12.30, Lara îi spuse:

– Mă duc să mă întâlnesc cu Paul Martin. Luăm prânzul împreună.

Howard era îngrijorat.

– Vezi să nu fii tu prânzul.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că e sicilian. Ăștia nu iartă și nu uită niciodată.

– Exagerezi. Paul n-ar face niciodată nimic care să mă rănească.

*

Când Lara ajunse la restaurant, Paul Martin o aştepta. Slăbise şi avea o privire rătăcită. Sub ochi i se desenau cearcăne adânci, de parcă n-ar fi dormit bine.

– Bună, Lara.

Nu se ridică s-o întâmpine.

– Bună, Paul.

Lara se aşeză în faţa lui.

– Ţi-am lăsat nişte mesaje stupide pe robotul telefonic. Îmi pare foarte rău. N-am ştiut... zise el, ridicând din umeri.

– Ar fi trebuit să-ţi spun, Paul, dar totul s-a întâmplat foarte repede.

– Mda. O studia atent. Arăţi grozav.

– Mulţumesc.

– Unde l-ai cunoscut pe Adler?

– La Londra.

– Şi te-ai îndrăgostit de el aşa, deodată?

Tonul lui trăda amărăciunea.

– Paul, ce a fost între noi a fost minunat, dar mie nu-mi era de ajuns. Îmi doream mai mult de atât. Aveam nevoie de cineva la care să mă întorc acasă în fiecare seară.

El o asculta, fără să-şi ia ochii de la ea.

– N-aş face nimic pe lumea asta care să te rănească, dar asta... pur şi simplu s-a întâmplat.

Tăcerea se prelungea.

– Te rog să înţelegi.

– Mda. Pe chip îi apăru un zâmbet de gheaţă. Presupun că n-am de ales, nu? Ce-i făcut e bun făcut. Numai că a fost un şoc să aflu ştirea din ziare şi de la televizor. Credeam că suntem mai apropiaţi de atât.

– Ai dreptate, încuviinţă Lara. Ar fi trebuit să-ţi spun.

El întinse mâna, mângâindu-i bărbia.

– Am fost nebun după tine, Lara. Cred că mai sunt şi acum. Tu ai fost pentru mine un *miracolo*. Ţi-aş fi putut oferi tot ce-ţi doreai pe lumea asta, afară de un singur lucru: o verighetă. Te iubesc suficient de mult încât să vreau să fii fericită.

Lara simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

– Mulțumesc, Paul.

– Când voi avea ocazia să-l cunosc pe soțul tău?

– Săptămâna viitoare dăm o petrecere pentru prieteni. Vrei să vii?

– Am să vin. Să-i spui să se poarte frumos cu tine, altfel va avea de-a face cu mine.

Lara surâse.

– Am să-i spun.

Când Lara se întoarse la birou, Howard Keller o aștepta.

– Cum a decurs prânzul? o întrebă el îngrijorat.

– Foarte bine. Te-ai înșelat în privința lui Paul. S-a comportat frumos.

– Bravo. Mă bucur că n-am avut dreptate. Pentru mâine-dimineață ți-am aranjat niște întâlniri cu...

– Anulează-le, îl întrerupse Lara. Mâine rămân acasă cu soțul meu. În următoarele câteva zile suntem în luna de miere.

– Mă bucur că ești atât de fericită, îi zise Howard.

– Howard, sunt atât de fericită încât mă sperie. Mă tem să nu mă trezesc și să-mi dau seama că totul e un vis. Nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de fericit.

El zâmbi.

– Bine. Mă ocup eu de întâlnirile alea.

– Mulțumesc, spuse Lara, sărutându-l pe obraz. Eu și Philip dăm o petrecere săptămâna viitoare. Vrem să vii și tu.

Petrecerea avu loc în sâmbăta următoare, în apartamentul de la ultimul etaj. Fusese organizat un bufet somptuos și erau peste o sută de invitați. Lara invitase persoane cu care lucra: bancheri, constructori, arhitecți, șefi din construcții, oficialități ale orașului, lideri sindicali. Philip își invitase prietenii muzicieni, finanțatori și donatori din domeniul muzicii. Combinația se dovedi dezastruoasă.

Nu pentru că cele două grupuri n-ar fi încercat să comunice. Problema era că cei mai mulți dintre ei nu aveau nimic în comun unii cu alții. Constructorii erau

interesați de construcții și arhitectură, muzicienii de muzică și de compozitori.

Lara prezentă un edil unui grup de muzicieni. Acesta rămase încremenit locului, încercând să înțeleagă conversația.

– ... Știți ce simțea Rossini pentru muzica lui Wagner? Într-o bună zi, s-a așezat cu fundul pe clapele pianului și a zis „Așa sună Wagner în opinia mea".

– ... Wagner a meritat-o. Când a izbucnit incendiul de la Ring Theater din Viena în timpul unui spectacol cu *Povestirile lui Hoffmann*, au murit patru sute de oameni. Aflând vestea, Wagner a spus „Așa le trebuie dacă s-au dus să asculte o operetă de Offenbach".

Edilul se grăbi să se îndepărteze.

Lara prezentă niște prieteni ai lui Philip unui grup care lucra în imobiliare.

– ... Problema e, zicea unul din ei, că înainte să demarezi lucrările, trebuie să ai semnăturile a 35% dintre chiriași.

– ... Dacă mă întrebi pe mine, e o lege chiar stupidă.

– ... De acord. Eu mă apuc de hoteluri. Știți că la ora actuală hotelurile din Manhattan fac în medie cam 200 de dolari pe noapte de fiecare cameră? Anul viitor...

Muzicienii se îndepărtară.

Conversațiile păreau să aibă loc în două limbi diferite.

– ... Necazul cu vienezii este că iubesc compozitorii morți...

– ... Există un hotel nou care ocupă două parcele între străzile 47 și 48. Îl finanțează Chase Manhattan...

– ... N-o fi el cel mai mare dirijor din lume, dar are o tehnică *genau*[1] a baghetei...

– ... Îmi amintesc că o sumedenie de cunoscători spuneau că crahul financiar din 1929 n-a fost un lucru rău. I-a învățat pe oameni să-și investească banii în imobiliare...

– ... Și Horowitz a refuzat să cânte ani la rând, crezând că avea degete de sticlă...

---

[1] Precis (în limba germană, în original) (n.tr.)

– ... Am văzut planurile. Va fi o fundație clasică, ridicată preț de trei etaje pe Eighth Avenue și în interiorul unei arcade eliptice cu holuri pe trei părți...

– ... Einstein adora pianul. Obișnuia să cânte cu Rubinstein, dar tot timpul pierdea măsura. În cele din urmă, Rubinstein n-a mai suportat și a țipat la el: „Albert, chiar nu știi să numeri?"

– ... Congresmenii trebuie să fi fost băuți când au aprobat reforma taxelor. Va afecta profund industria de construcții...

– ... Și la sfârșitul serii, când Brahms a plecat de la petrecere, a zis: „Dacă e cineva aici pe care am omis să-l insult să mă ierte".

Turnul lui Babel.

Paul Martin veni singur, și Lara îi ieși grăbită în întâmpinare. El privi în jur.

– Vreau să-l cunosc pe Philip.

Lara îl conduse până în locul unde se afla Philip, în mijlocul unui grup.

– Philip, îți prezint un vechi prieten de-al meu, Paul Martin.

Philip îi întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Ești un om norocos, domnule Adler. Lara e o femeie remarcabilă.

– Asta îi tot repet și eu, zâmbi Lara.

– Nu trebuie să-mi spună, zise Philip. Îmi dau și singur seama cât sunt de norocos.

Paul îl studia.

– Oare?

Brusc, Lara simți tensiunea care plutea în aer.

– Să-ți aduc un cocteil, i se adresă ea lui Paul.

– Nu, mulțumesc. Îți reamintesc că nu beau alcool.

Lara își mușcă buza.

– Așa e. Dă-mi voie să te prezint câtorva invitați.

Îl conduse prin salon, prezentându-l unora dintre oaspeți.

Un muzician tocmai spunea:

– Leon Fleisher[1] dă un recital mâine-seară. Nu l-aș rata pentru nimic în lume. Se întoarse spre Paul Martin, care stătea lângă Howard Keller. L-ați auzit cântând?

– Nu.

– E remarcabil. Desigur, cântă doar cu mâna stângă.

Paul Martin era nedumerit.

– De ce?

– Cu zece ani în urmă, Fleisher a făcut un sindrom de tunel carpian la mâna dreaptă.

– Dar cum poate da un recital doar cu o mână?

– Sunt șase compozitori care au scris concerte pentru mâna stângă. Demuth[2], Franz Schmidt[3], Korngold[4], mai e și un frumos concert de Ravel[5].

O parte dintre invitați îl rugară pe Philip să le cânte ceva.

– Bine. Pentru proaspăta mea soție.

Se așeză la pian și începu să cânte o temă dintr-un concert pentru pian de Rahmaninov. În salon se așternu tăcerea. Toți erau fascinați de minunatele sunete care umpleau încăperea. Când Philip se ridică de la pian, toți izbucniră în aplauze furtunoase.

După vreo oră, oaspeții începură să plece. După ce-l conduseră și pe ultimul până la ușă, Philip spuse:

– A fost o petrecere pe cinste.

– Urăști petrecerile cu mulți invitați, așa-i? îl întrebă Lara.

Philip o îmbrățișă, râzând.

– Chiar se citea pe fața mea?

– N-o să repetăm experiența decât o dată la zece ani, îi făgădui Lara. Philip, n-ai avut sentimentul că musafirii noștri veneau de pe două planete diferite?

El o sărută pe obraz.

– N-are importanță. Noi doi avem planeta noastră. Hai s-o facem să se învârtă...

---

[1] Pianist și dirijor american din sec. XX (n.tr.)

[2] Compozitor englez din sec. XX (n.tr.)

[3] Compozitor austriac de la sfârșitul sec. XIX – începutul sec. XX. (n.tr.)

[4] Compozitor austro-ungar din sec. XX (n.tr.)

[5] Compozitor francez de la sfârșitul sec. XIX – începutul sec. XX (n.tr.)

capitolul 26

Lara decise ca dimineţile să lucreze acasă.

– Vreau să fim împreună cât mai mult timp posibil, îi spuse ea lui Philip.

Lara o rugă pe Kathy să aranjeze ca interviul pentru angajarea câtorva secretare să aibă loc în apartamentul ei. Discută cu vreo şase candidate, după care intră una pe nume Marian Bell. Avea vreo 25 de ani, părul blond şi mătăsos, trăsături frumoase şi era o persoană binevoitoare.

– Ia loc, o invită Lara.

– Mulţumesc.

Lara îi studie CV-ul.

– Ai absolvit colegiul Wellesley?

– Da.

– Văd că eşti licenţiată în litere. De ce vrei să te angajezi ca secretară?

– Cred că pot învăţa multe lucrând cu dumneavoastră. Fie că obţin slujba asta sau nu, sunt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnişoară Cameron.

– Zău? De ce?

– Sunteţi un exemplu pentru mine. Aţi realizat multe, şi totul de una singură.

Lara o privi cu atenţie.

– Slujba asta înseamnă ore lungi de muncă. Eu mă trezesc cu noaptea în cap. Ar urma să lucrezi la mine acasă. Ai începe lucrul la 6 dimineaţa.

– Asta n-ar fi o problemă, sunt obişnuită să muncesc mult.

Lara zâmbi. Îi plăcea Marian.

– Te angajez o săptămână de probă, zise ea.

Până la sfârşitul săptămânii, Lara îşi dădu seama că pusese mâna pe o comoară. Marian era capabilă, inteligentă şi plăcută. Treptat, se instală o rutină. Afară de cazul când se ivea vreo urgenţă, Lara îşi petrecea dimineţile lucrând acasă, iar după-amiaza mergea la birou.

În fiecare dimineaţă, Lara şi Philip luau micul dejun împreună, apoi Philip se instala la pian în blugi şi tricou fără mâneci şi exersa două–trei ore, în timp ce Lara

se ducea în biroul ei, unde îi dicta lui Marian. Uneori Philip îi cânta Larei vechi melodii scoțiene: *Annie Laurie* și *Comin' Through the Rye*... Lara era impresionată. Pe urmă luau prânzul împreună.

– Vorbește-mi despre viața ta la Glace Bay, o rugă Philip.

– Asta mi-ar lua cel puțin cinci minute, zâmbi Lara.

– Ba nu, vorbesc serios. Chiar vreau să știu.

Ea îi povesti despre blocul de chiriași, dar nu găsi puterea să amintească de tatăl ei. Îi spuse lui Philip despre Charles Cohn.

– Bravo lui! exclamă Philip. Mi-ar face plăcere să-l cunosc într-o bună zi.

– Sunt sigură că ai să-l cunoști.

Lara îi povesti despre experiența ei cu Sean MacAllister și Philip zise:

– Ce nemernic! I-aș rupe gâtul! O strânse în brațe pe Lara și adăugă: Nimeni n-o să te mai rănească niciodată.

Philip pregătea un concert. Lara îl auzea cântând câte trei note la rând iar și iar, după care mergea mai departe, exersând încet, ca apoi să intre în tempoul indicat, până când diversele fragmente se îmbinau într-o singură frază.

La început, Lara intra în salonul unde lucra Philip și-l întrerupea.

– Iubitule, suntem invitați pe Long Island în weekend. Ai vrea să mergi?

Sau:

– Am bilete la teatru pentru o piesă nouă de Neil Simon.

Sau:

– Howard Keller ar vrea să ne invite la cină sâmbătă seară.

Philip se străduia să aibă răbdare. În cele din urmă, îi spuse:

– Lara, am să te rog să nu mă mai întrerupi când cânt la pian. Nu mă mai pot concentra.

– Iartă-mă, îi răspunse Lara. Dar nu înțeleg de ce exersezi în fiecare zi. Doar nu susții concertul acum.

– Exersez în fiecare zi ca să *pot* susține un concert. Vezi tu, iubito, când tu construiești o clădire și apare o greșeală, greșeala poate fi îndreptată. Poți schimba planurile, poți reface instalațiile sau lumina sau orice altceva. Dar într-un recital nu ți se mai dă a doua șansă. Ești în fața unui public, și fiecare notă trebuie să fie perfectă.

– Iartă-mă, se scuză Lara. Acum înțeleg.

Philip o îmbrățișă.

– Există o veche glumă despre un om care mergea prin New York ducând în mână o cutie de vioară. Omul se rătăcise. La un moment dat îl oprește pe un străin și-l întreabă: „Cum ajung la Carnegie Hall?" Străinul îi răspunde: „Exersează, exersează".

Lara pufni în râs.

– Așază-te înapoi la pian. Nu te mai deranjez.

Se instală în biroul ei, ascultând sunetele estompate ale pianului la care exersa Philip și se gândi: „Sunt atât de norocoasă. Mii de femei m-ar invidia că stau aici ascultând cum cântă Philip Adler".

Un singur lucru și-ar fi dorit: ca Philip să nu fie nevoit să exerseze atât de mult.

Le plăcea să joace amândoi table, iar seara, după cină, se așezau în fața șemineului și băteau tablele cu prefăcută înverșunare. Pentru Lara, acele clipe de singurătate în doi erau o comoară neprețuită.

Cazinoul din Reno era pregătit de inaugurare. Cu șase luni în urmă, Lara avusese o întâlnire cu Jerry Townsend.

– Vreau să se audă de această inaugurare până în Timbuktu, ceru Lara. Îl aduc cu avionul pe maestrul bucătar de la Maxim's, special pentru această ocazie. Vreau să-mi inviți cei mai talentați artiști disponibili. Începe cu Frank Sinatra și vezi pe cine găsești în continuare. Vreau ca lista invitaților să includă nume de vârf la Hollywood, New York și Washington. Vreau ca lumea să se bată ca să-și vadă numele pe listă.

Acum, citind lista, Lara spuse:

– Ai făcut o treabă bună. Câți ne-au refuzat?

– Vreo douăzeci și ceva, răspunse Townsend. Nu-i rău pentru o listă de șase sute.

– Nu-i deloc rău, încuviință Lara.

Dimineață, Keller îi telefonă Larei.

– Vești bune, o anunță el. Am primit un telefon de la bancherii elvețieni. Vin mâine cu avionul ca să discutați parteneriatul de afaceri.

– Excelent, zise Lara. Mâine la ora 9, în biroul meu.

– Aranjez eu.

În seara aceea la cină, Philip spuse:

– Mâine am sesiune de înregistrări. N-ai asistat niciodată la așa ceva, este?

– Nu.

– Vrei să vii să vezi cum e ?

Lara șovăi, gândindu-se la întâlnirea cu elvețianul.

– Sigur că da, răspunse ea.

Lara îi telefonă lui Keller.

– Începe ședința fără mine. Ajung și eu cât pot de repede.

Studioul de înregistrări se găsea pe West 34th Street, într-o hală mare, plină de echipament electronic. Înăuntru erau 130 de instrumentiști așezați pe scaune și o cabină de control cu pereți de sticlă, unde lucrau inginerii de sunet. Larei i se păru că înregistrarea decurge foarte încet. Se tot opreau, apoi o luau de ca capăt. Într-una din pauze îi telefonă lui Keller.

– Unde ești? întrebă acesta pe un ton imperativ.

– Ajung și eu într-o oră, două. Ține-i de vorbă.

Peste două ore înregistrarea tot nu se încheiase.

Lara îl sună din nou pe Keller.

– Îmi pare rău, Howard. Nu pot pleca de aici. Zi-le să vină mâine.

– Dar ce-i așa de important? întrebă el cu asprime.

– Soțul meu, răspunse Lara, după care puse receptorul în furcă.

Când se înapoiară acasă, Lara îl anunță pe Philip:

– Săptămâna viitoare mergem la Reno.

– Dar ce-i la Reno?

– Inaugurarea hotelului și a cazinoului. Plecăm cu avionul miercuri.

– La naiba! exclamă Philip deznădăjduit.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, iubito, dar nu pot.

Ea îl privi țintă.

– Ce vrei să spui?

– Credeam că ți-am spus. Luni plec în turneu.

– Ce tot spui acolo?

– Ellerbee a semnat pentru un turneu de șase săptămâni. Plec în Australia și...

– În Australia?

– Da. Apoi în Japonia și Hong Kong.

– Nu se poate, Philip. Adică... de ce faci asta? Nu ești obligat. Vreau să fiu cu tine.

– Atunci vino cu mine, Lara. Mi-ar plăcea enorm.

– Știi bine că nu pot. Nu acum. Se întâmplă prea multe aici. Nu vreau să mă lași singură, spuse Lara îndurerată.

– Nici nu vreau. Dar te-am prevenit, iubito, încă înainte să ne căsătorim că așa e viața mea.

– Știu, zise Lara, dar asta se întâmpla înainte. Acum e altceva. Totul s-a schimbat.

– Nu s-a schimbat nimic, îi răspunse Philip cu blândețe. Afară de faptul că sunt nebun după tine, iar când o să fiu plecat, o să-ți duc amarnic dorul.

La asta Lara nu mai avu nici o replică.

Philip plecase, și Lara nu se mai simțise în viața ei atât de singură. În toiul unei întâlniri, brusc gândul îi zbura la Philip și i se topea inima.

Dorea ca el să-și continue cariera, dar simțea nevoia să-l aibă alături. Se gândea la clipele minunate petrecute împreună, la brațele lui care o înlănțuiau, la blândețea și afecțiunea lui. Nu-și imaginase niciodată că ar putea iubi pe cineva atât de mult. Philip îi telefona în fiecare zi, dar cumva asta o făcea să se simtă și mai singură.

– Unde ești, iubitule?

– Tot la Tokyo.

– Cum merge turneul?

– Minunat. Dar mi-e dor de tine.
– Și mie mi-e dor de tine.
Lara nici nu-i putea spune cât de mult.
– Mâine plec la Hong Kong și pe urmă...
– Aș vrea să vii acasă.
Dar în clipa următoare își regretă cuvintele.
– Știi bine că nu pot.
Se așternu o scurtă tăcere.
– Sigur că nu.
Discutară jumătate de oră și, când Lara puse receptorul în furcă, se simți mai singură ca oricând. Diferențele de fus orar o scoteau din minți. Uneori zilele ei de marți erau la el miercuri, și el suna în toiul nopții sau la primele ore ale dimineții.

– Cum o duce Philip? o întrebă Keller.
– Bine. De ce face asta, Howard?
– De ce face ce?
– Turneul ăsta. Nu-i obligat să plece. Vreau să spun că, fără îndoială, nu-i vorba de bani.
– Ei, și tu! Sigur că nu-i vorba de bani. Asta-i profesia lui, Lara.
Aceleași cuvinte pe care le rostise și Philip. Lara îl înțelegea cu mintea, nu și cu inima.
– Lara, îi zise Keller. Tu doar te-ai măritat cu omul ăsta. Nu-i proprietatea ta.
– Dar nici nu vreau să fie. Speram doar că sunt mai importantă pentru el decât... Se opri în mijlocul frazei. Nu-i nimic. Știu că mă comport prostește.

Lara îi telefonă lui William Ellerbee.
– Sunteți liber azi, să luăm prânzul împreună? îl întrebă Lara.
– Mă pot face liber, răspunse Ellerbee. S-a întâmplat ceva?
– Nu, nu. Pur și simplu mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă.
Se întâlniră la Le Cirque.
– Ați mai vorbit cu Philip în ultima vreme? o întrebă Ellerbee.

– Vorbim în fiecare zi.

– Turneul e un adevărat triumf.

– Da.

– Sincer să fiu, zise Ellerbee, nu mi-aș fi imaginat niciodată că Philip o să se însoare. E ca un preot, devotat menirii lui.

– Știu. Lara șovăi puțin. Dar nu credeți că e prea mult plecat în călătorie?

– Nu înțeleg.

– Acum Philip are un cămin. Nu mai are motiv să hoinărească în toată lumea.

Văzu expresia de pe chipul lui Ellerbee.

– Oh, n-am vrut să spun că ar trebui să stea numai la New York. Sunt convinsă că i-ați putea aranja concerte la Boston, Chicago, Los Angeles. Știți... adică să nu călătorească atât de departe de casă.

– Ați discutat acest aspect cu Philip? întrebă circumspect Ellerbee.

– Nu. Am vrut să stau de vorbă mai întâi cu dumneavoastră. Ar fi posibil, nu-i așa? Philip nu are nevoie de bani, adică nu mai are.

– Doamnă Adler, Philip câștigă 35 000 de dolari la un concert. Anul trecut a fost în turneu patruzeci de săptămâni.

– Înțeleg, totuși...

– Aveți idee cât de puțini pianiști ajung să fie la vârf, cât trebuie să lupte ca să câștige o asemenea poziție? Există mii de pianiști în lume care-și rup degetele pe clape, dar numai patru sau cinci superstaruri. Soțul dumneavoastră e unul dintre aceștia. Nu știți prea multe despre lumea concertelor. Competiția e la sânge. Poți merge la un recital unde să vezi un solist pe scenă îmbrăcat în frac, în aparență strălucitor, dar care când coboară de pe scenă abia are cu ce să-și plătească chiria sau să-și cumpere o masă mai acătării. Lui Philip i-a trebuit vreme îndelungată ca să ajungă pianist de faimă mondială. Și acum dumneavoastră îmi cereți să-l lipsesc de rodul acestei strădanii.

– Nu, nu, deloc. Eu doar sugeram...

– Ce sugerați dumneavoastră i-ar distruge cariera. Îmi închipui că nu asta vreți, așa-i?

– Sigur că nu, răspunse Lara. Ezită puțin. Înțeleg că primiți 15% din câștigurile lui Philip.

– Exact.

– N-aș vrea să fiți în pierdere dacă Philip ar da mai puține concerte, spuse cu prudență Lara. Aș fi fericită să pot compensa eu diferența și...

– Doamnă Adler, cred că acesta e un subiect pe care ar trebui să-l discutați cu Philip. Și acum, comandăm?

capitolul 27

Articolul lui Liz Smith era intitulat FLUTURELE DE FIER LA UN PAS DE A-I FI RETEZATE ARIPILE... „Care superb magnat al imobiliarelor o să sară până în tavanul apartamentului său de la ultimul etaj când va afla că la Candlelight Press urmează să fie publicată o carte scrisă de o fostă angajată? Ei bine, e ceva tare! Tare de tot!"

Lara trânti ziarul de pământ. Nu putea fi decât Gertrude Meeks, secretara pe care o concediase! Lara trimise după Jerry Townsend.

– Ai văzut articolul de azi-dimineață al lui Liz Smith?

– Da, tocmai l-am citit. Nu putem face mare lucru, șefa. Dacă...

– Ba putem face foarte mult. Toți cei care lucrează pentru mine semnează un angajament cum că nu vor scrie nimic despre mine pe durata contractului sau după aceea. Gertrude Meeks nu are nici un drept să facă asta. Am să dau în judecată editura și am să cer despăgubiri cât casa.

Jerry Townsend clătină din cap.

– Eu, unul, n-aș proceda așa.

– De ce?

– Pentru că se va face multă publicitate în defavoarea ta. Dacă ignori incidentul, va fi ca o adiere care va trece repede. Dacă încerci să oprești tot, adierea va deveni un uragan.

Ea asculta, deloc impresionată.

– Află cine-i patronul companiei, îi ceru ea.

După o oră, Lara vorbea la telefon cu Henry Seinfeld, patronul și editorul de la Candlelight Press.

– Sunt Lara Cameron. Înțeleg că intenționați să publicați o carte despre mine.

– Ați citit articolul lui Liz Smith, nu? Da, e adevărat, domnișoară Cameron.

– Vreau să vă avertizez că, dacă publicați cartea, am să vă dau în judecată pentru încălcarea dreptului la intimitate.

– Cred că ar trebui să vă consultați cu avocatul dumneavoastră, zise glasul de la celălalt capăt al firului. Sunteți o persoană publică, domnișoară Cameron. Nu aveți nici un drept la intimitate. Și, din câte am văzut din manuscrisul lui Gertrude Meeks, sunteți un personaj chiar pitoresc.

– Gertrude Meeks a semnat un angajament care-i interzice să scrie despre mine.

– Ei, asta-i între dumneavoastră și Gertrude. O puteți da pe ea în judecată...

„Dar între timp, desigur, cartea va fi pe piață..."

– Nu vreau să publicați cartea. Dacă pot compensa cumva decizia de a n-o publica...

– Stați așa. Aici pășiți pe un teren minat. Vă propun să încheiem această conversație. La revedere.

Telefonul se închise.

„Dracu' să-l ia!"

Lara se gândea intens. Trimise după Howard Keller.

– Ce știi despre Candlelight Press?

El ridică din umeri.

– E o firmă mică. Scot cărți de scandal. Le-au măcelărit pe Cher, pe Madonna...

– Mulțumesc. E suficient.

Pe Howard Keller îl durea capul. În ultimul timp i se părea că are cam des dureri de cap. Nu dormea suficient. Lucra sub presiune și avea senzația că lucrurile evoluează prea rapid. Trebuia să găsească o cale s-o mai

tempereze pe Lara. Poate că-l durea capul din pricina faptului că nu mâncase. Își sună secretara.

– Bess, comandă-mi ceva pentru prânz, te rog.

Tăcere.

– Bess.

– Glumiți, domnule Keller?

– Dacă glumesc? Nu, de ce?

– Tocmai ați luat prânzul.

Pe Keller îl străbătu un fior de gheață.

– Dar dacă totuși încă vă e foame...

– Nu, nu.

Acum își amintea. Mâncase salată și un sendviș cu friptură de vită și... „Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?" se întrebă el.

– Te-am păcălit, Bess, zise el.

„Pe cine vreau să păcălesc?"

Inaugurarea complexului Cameron Palace din Reno se bucură de un succes răsunător. Hotelul fusese ocupat până la ultima cameră, iar cazinoul era ticsit de jucători. Lara nu se uitase la bani când fusese vorba ca personalitățile invitate să se bucure de toată atenția. Toată lumea bună era prezentă. „Lipsește un singur om", se gândea Lara. Philip. El îi trimisese un buchet enorm de flori, însoțit de cuvintele: „Tu ești muzica vieții mele. Te ador și mi-e tare dor de tine. Te îmbrățișez".

Sosi și Paul Martin, care se duse direct la Lara.

– Felicitări! Te-ai întrecut pe tine însăți.

– Mulțumită ție, Paul. N-aș fi reușit fără tine.

El se uită în jur.

– Unde-i Philip?

– N-a putut veni. E în turneu.

– Adică e pe undeva prin lume cântând la pian? Asta-i o noapte importantă pentru tine, Lara. Ar fi trebuit să fie lângă tine.

Lara zâmbi.

– Chiar a vrut să fie.

Directorul hotelului se apropie de Lara.

– O seară de excepție, așa-i? Hotelul e rezervat integral pentru trei luni de aici înainte.

– Așa va trebui să fie și în continuare, Donald.

Lara angajase un agent japonez și unul brazilian ca să aducă mari jucători din străinătate. Cheltuise un milion de dolari pentru fiecare dintre apartamentele de lux, dar avea să merite banii.

– Aveți aici o mină de aur, domnișoară Cameron, îi spuse directorul. Se uită în jur. Fiindcă veni vorba, unde-i soțul dumneavoastră? Eram nerăbdător să-l cunosc.

– N-a putut veni, răspunse Lara.

„E undeva prin lume cântând la pian."

Programul de divertisment era strălucit, dar Lara rămânea steaua acelei seri. Sammy Cahn scrisese versuri anume pentru cântecul *My Kind of Town*[1]. Sunau cam așa: *„My kind of gal, Lara is"*[2]... Lara se ridică în picioare să țină un discurs, care se încheie într-un ropot de aplauze. Toți voiau s-o cunoască, s-o atingă. Presa era și ea prezentă în număr foarte mare, și Lara dădu interviuri pentru televiziune, radio și presă. Totul decurse foarte bine până când unul dintre reporteri întrebă:

– Dar unde-i soțul dumneavoastră astă-seară?

Lara își dădu seama că devine din ce în ce mai tristă. „Ar fi trebuit să fie lângă mine. Concertul putea să mai aștepte." Totuși, surâse cu amabilitate și spuse:

– Philip e foarte dezamăgit că nu poate să participe.

După ce programul artistic se încheie, urmă o seară de dans. Paul Martin se îndreptă spre masa Larei:

– Îmi dai voie?

Lara se ridică și el o înlănțui cu brațele.

– Cum te simți să știi că toate acestea îți aparțin? o întrebă Paul.

– Minunat. Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

– Nu pentru asta sunt prietenii? Am observat că ai aici câțiva jucători înrăiți. Să fii atentă cu ei, Lara. Unii vor pierde sume exorbitante, dar tu trebuie să-i faci

[1] „Genul meu de oraș"

[2] „Genul meu de fată e Lara."

să se simtă câștigători. Ia-le o mașină nouă sau fă-le rost de fete, orice are darul de a-i face să se simtă importanți.

- Am să țin minte asta, zise Lara.

- Îmi face plăcere să te țin din nou în brațe, îi spuse Paul.

- Paul...

- Știu. Ții minte când ți-am spus că soțul tău va trebui să aibă grijă de tine?

- Da.

- Pare că nu prea face treabă bună.

- Philip a vrut să fie de față, îl apără Lara.

Dar chiar în momentul în care rosti cuvintele, se întrebă în sinea ei: „Oare așa să fie?" Îi telefona seara târziu, dar glasul lui o făcea să se simtă și mai singură.

- Lara, iubito, m-am gândit la tine toată ziua. Cum a decurs inaugurarea?

- Excelent. Îmi pare rău că n-ai fost și tu acolo, Philip.

- Și mie. Mi-e un dor nebun de tine.

„Atunci de ce nu ești aici?"

- Și mie mi-e tare dor de tine. Vino acasă cât mai repede.

Howard Keller intră în biroul Larei ținând în mână un plic gros de culoare galbenă.

- N-o să-ți placă chestia asta, zise el.

- Ce-i acolo?

Keller puse plicul pe biroul Larei.

- O copie a manuscrisului lui Gertrude Meeks. Să nu mă întrebi cum am obținut-o. Am putea merge amândoi la închisoare.

- Ai citit-o?

El încuviință din cap.

- Da.

- Și?

- Cred că ar fi bine să vezi cu ochii tăi. Nici măcar nu lucra aici când s-au întâmplat unele lucruri. Trebuie să fi făcut o groază de săpături.

- Mulțumesc, Howard.

Lara așteptă până ce Keller ieși din birou, apoi apăsă butonul interfonului.

– Nu primesc nici un fel de apeluri telefonice.

Deschise manuscrisul și începu să citească.

Era devastator. Prezenta portretul unei femei intrigante și autoritare care-și croise drum cu dinții și cu unghiile până în vârful piramidei sociale. Se vorbea despre hachițele și toanele ei, de maniera imperioasă în care-și trata subordonații. Cartea era scrisă cu vădită rea-voință și cuprindea tot felul de mici anecdote răutăcioase. Ceea ce nu reieșea din manuscris era independența și curajul Larei, talentul, viziunea și generozitatea ei. Lara continuă să citească.

„Una dintre șmecheriile Fluturelui de Fier era să-și programeze întâlnirile de afaceri dis-de-dimineață în prima zi de negocieri, ca interlocutorii să sufere din pricina fusului orar, iar Cameron să aibă mintea limpede."

„... La o întâlnire cu japonezii, acestora li s-a servit ceai cu Valium, în timp ce Lara Cameron bea cafea cu Ritalin, un stimulant care accelerează procesul de gândire."

„... La o întrevedere cu niște bancheri germani, acestora li s-a adus ceai cu Valium, iar ea a băut ceai cu Ritalin."

„... Când Lara Cameron negocia proprietatea din Queens și Comisia de urbanistică a refuzat-o, i-a determinat pe membrii acesteia să revină asupra deciziei inițiale inventând o poveste cum că avea o fiică pe care urma s-o instaleze într-una dintre noile clădiri."

„... Când locatarii au refuzat să părăsească clădirea Dorchester Apartments, Lara Cameron a ocupat-o cu nenumărați oameni ai străzii."

Nimic nu era omis. Când termină de citit, Lara rămase multă vreme așezată la birou, încremenită. Într-un târziu, trimise după Howard Keller.

– Vreau să te informezi ce scrie în anuarul *Dun and Bradstreet* despre Henry Seinfeld. Patronul Candlelight Press.

– Bine.

Keller se înapoie după cinci minute.

– Seinfeld are un rating D spre C.

– Asta ce înseamnă?

– Cel mai jos rating existent. Un rating de rang patru e slab, iar el se află cu patru puncte mai jos. Un vânticel ceva mai tare l-ar da peste cap. Trăiește de la o carte la alta. Ajunge un eșec și dă faliment.

– Mulțumesc, Howard.

Lara îl sună pe Terry Hill, avocatul ei.

– Terry, cum ți-ar plăcea să fii director de editură?

– La ce te-ai gândit?

– Vreau să cumperi Candlelight Press și s-o treci pe numele tău. Patronul e Henry Seinfeld.

– N-ar trebui să fie o problemă. Cât ești dispusă să plătești?

– Încearcă să cumperi editura cu cinci sute de mii. La nevoie, urci la un milion. Asigură-te că prețul include și dreptul de proprietate pe toate titlurile din evidența editurii. Ai grijă ca numele meu să nu apară.

Sediul editurii Candlelight Press se găsea în centrul orașului, într-o clădire veche de pe Thirty-fourth Street. Biroul lui Henry Seinfeld consta dintr-o mică anticameră, unde stătea secretara și o încăpere ceva mai mare, unde lucra el.

– Domnule Seinfeld, vă caută un domn Hill, îl anunță secretara.

– Să poftească.

Terry Hill îi telefonase devreme în aceeași dimineață.

Avocatul intră într-o încăpere mică și sărăcăcioasă. Seinfeld era așezat la birou.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hill?

– Reprezint o companie editorială germană care ar putea fi interesată să cumpere firma dumneavoastră.

Seinfeld își aprinse fără grabă un trabuc.

– Firma mea nu-i de vânzare, zise el.

– Oh, mare păcat. Încercăm să ne afirmăm pe piața americană și ne place ce faceți dumneavoastră.

– Am ridicat firma asta de la zero, îi explică Seinfeld. Într-un fel, e copilul meu. N-aș renunța la ea nici în ruptul capului.

– Vă înțeleg sentimentele, zise compătimitor avocatul. Dar am fi dispuși să vă plătim cinci sute de mii de dolari pe loc.

Seinfeld aproape că se înecă cu trabucul.

– Cinci sute? La dracu', păi am în pregătire o carte care-mi va aduce ea singură un milion. Nu, domnule. Oferta dumneavoastră e jignitoare.

– Oferta mea e mană cerească. Nu aveți bunuri în proprietate și sunteți datori peste o sută de mii de dolari. Am verificat. Uitați ce am să fac. Am să ridic prețul la șase sute de mii. E ultima ofertă.

– Nu mi-aș ierta niciodată. Ei, dacă aș ști că sunteți dispus să mergeți până la șapte...

Terry Hill se ridică în picioare.

– La revedere, domnule Seinfeld. Am să găsesc altă firmă.

Avocatul se îndreptă spre ușă.

– Așteptați o clipă, îl chemă Seinfeld. Să nu ne pripim. Treaba e că nevastă-mea mă tot bate la cap să ies din afaceri. Poate că a sosit momentul potrivit.

Terry Hill se duse până la birou și scoase un contract din buzunar.

– Am aici un cec de șase sute de mii de dolari. Dumneavoastră semnați acolo unde e un X.

Lara trimise după Keller.

– Tocmai am cumpărat Candlelight Press.

– Super! Ce vrei să faci cu ea?

– În primul rând, s-a zis cu cartea lui Gertrude Meeks. Ai grijă să nu se mai publice. Există multe feluri în care să tergiversăm lucrurile. Dacă ne dă în judecată ca să-și recapete drepturile asupra cărții, o putem purta prin tribunale ani la rând.

– Vrei să închizi firma?

– Bineînțeles că nu. Pune pe cineva s-o administreze. O păstrăm ca să compensăm pierderile din taxe.

Când Keller se înapoie în biroul lui, i se adresă secretarei:

– Vreau să-ți dictez o scrisoare. E către Jack Hellman, de la Hellman Realty. „Dragă Jack, am discutat cu domnișoara Cameron oferta ta și considerăm că nu e momentul potrivit să intrăm în afacerea asta. Totuși, vrem să știi că am fi interesați de orice viitoare..."

Secretara se opri din scris. Keller ridică privirea.

- Ai scris?

Secretara rămăsese cu ochii la el.

- Domnule Keller...

- Da.

- Mi-ați dictat scrisoarea asta ieri.

Keller înghiți în sec.

- Cum?

- A și fost expediată prin poștă.

Howard Keller se sili să zâmbească.

- Am impresia că sunt extenuat.

La ora 4 în aceeași după-amiază, Keller era în cabinetul doctorului Seymour Bennett.

- Pari să fii într-o formă excelentă, îi zise doctorul Bennett. Fizic, n-ai nimic.

- Dar ce se întâmplă cu scăpările astea de memorie?

- De când nu ți-ai mai luat concediu, Howard?

Keller se străduí să-și amintească.

- Presupun că de vreo câțiva ani, răspunse el. Am fost foarte ocupat.

Doctorul Bennett zâmbi.

- Asta e treaba. Ești extenuat.

Același cuvânt.

- Se întâmplă mai frecvent decât îți închipui. Du-te undeva și relaxează-te o săptămână, două. Nu te mai gândi la muncă. La întoarcere, ai să te simți ca nou-născut.

Keller se ridică în picioare, simțind că i se luase o piatră de pe inimă.

Keller se duse în biroul Larei.

- Te poți lipsi de mine o săptămână?

- La fel cum mă pot lipsi de brațul drept. Ce-ai de gând?

- Doctorul e de părere că ar trebui să-mi iau un scurt concediu, Lara. Ca să-ți spun drept, am cam avut probleme cu memoria.

Ea îl privi îngrijorată.

- E ceva serios?

- Nu, nu chiar. Doar enervant. M-am gândit să plec câteva zile în Hawaii.

- Ia Boeingul.

– Nu, nu, ai nevoie de el. Mă duc cu un avion de pasageri.

– Pune toate cheltuielile în contul companiei.

– Mulțumesc. O să te sun în fiecare...

– Ba nu. Vreau să nu te mai gândești la ce e la birou. Ocupă-te numai de tine. Nu vreau să pățești ceva.

„Sper să fie bine", își zise Lara. „Trebuie să fie bine."

A doua zi, îi telefonă Philip. Când Marian Bell o anunță „Vă caută domnul Adler din Taipei", Lara ridică grăbită receptorul.

– Philip...?

– Bună, iubito. A fost o grevă a lucrătorilor din telefonie. De ore întregi încerc să dau de tine. Cum te simți?

„Singură."

– Minunat. Cum merge turneul?

– Ca de obicei. Mi-e dor de tine.

Lara auzi în fundal muzică și voci.

– Unde ești?

– Se dă o mică petrecere în cinstea mea. Știi cum e.

Lara auzi râsetul unei femei.

– Da, știu cum e.

– Miercuri mă întorc acasă.

– Philip?

– Da?

– Nimic, iubitule. Vino acasă cât mai repede.

– Așa am să fac. La revedere.

Lara puse receptorul în furcă. Oare ce avea să facă el după petrecere? Cine era femeia? Trăia un sentiment de gelozie atât de puternic încât simțea că se sufocă. Niciodată până atunci nu fusese geloasă pe nimeni.

„Totul e perfect", se gândi Lara. „Nu vreau să pierd asta. Nu se poate să pierd asta."

Howard Keller stătea întins pe plaja Kona, în dreptul unui mic hotel de pe insula Hawaii. Vremea fusese ideală. Se dusese să înoate în fiecare zi. Se bronzase, jucase golf și făcuse zilnic masaj. Se simțea complet relaxat și mai în formă ca oricând. „Avea dreptate doctorul Bennett", se gândi el. „Eram extenuat. Când mă întorc,

va trebui s-o iau ceva mai uşurel." Adevărul era că scăpările de memorie îl speriaseră mai mult decât voia să recunoască.

În cele din urmă, sosi ziua când urma să se înapoieze la New York. Luă o cursă de noapte şi ajunse în Manhattan la 4 după-amiază. Se duse direct la birou. Secretara îl aştepta zâmbind.

– Bine aţi venit, domnule Keller. Arătaţi grozav.

– Mulţumesc...

Rămase înlemnit, cu obrazul alb ca varul. Nu-şi putea aminti numele ei.

capitolul 28

Philip ajunse acasă miercuri după-amiază, şi Lara se duse la aeroport cu limuzina, să-l aştepte. Philip coborî din avion, şi Larei îi veni instantaneu în minte imaginea lui Lochinvar.

„Doamne, cât e de frumos!" Alergă spre el să-l îmbrăţişeze.

– Mi-a fost dor de tine, zise ea, strângându-l în braţe.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, iubito.

– Cât de dor?

El îşi depărtă degetul mare şi arătătorul cam un centimetru.

– Uite atât.

– Răule, îl certă ea. Unde ţi-e bagajul?

– Vine imediat.

Peste o oră ajunseră în apartamentul lor. Le deschise Marian Bell.

– Bine aţi venit acasă, domnule Adler.

– Mulţumesc, Marian.

Philip se uită în jur.

– Parcă aş fi fost plecat un an de zile.

– Chiar doi, zise Lara.

Era pe punctul de a adăuga „Să nu mai pleci de lângă mine", dar îşi muşcă buzele.

– Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă Adler? întrebă Marian.

– Nu. Totul e în regulă. Poți pleca. Mâine am să-ți dictez câteva scrisori. Azi după-masă nu mai vin la birou.

– Foarte bine. La revedere.

Marian plecă.

– Drăguță fată, zise Philip.

– Așa-i?

Lara se ghemui în brațele lui Philip.

– Și acum, arată-mi cât de dor ți-a fost de mine.

În următoarele trei zile. Lara nici nu călcă pe la birou. Voia să fie cu Philip, să-i vorbească, să-l atingă, să se asigure că era el în carne și oase. Dimineața luau micul dejun, apoi, în timp ce Lara îi dicta lui Marian, Philip exersa la pian.

În cea de-a treia zi, la masa de prânz, Lara îi povesti lui Philip despre inaugurarea cazinoului.

– Păcat că n-ai fost și tu de față, iubitule. A fost ceva fantastic.

– Îmi pare rău că am ratat evenimentul.

„E undeva prin lume cântând la pian."

– Păi, vei avea ocazia luna viitoare. Primarul îmi va înmâna cheile orașului.

– Iubito, mă tem că voi rata și acest eveniment, zise abătut Philip.

Lara înlemni.

– Ce vrei să spui?

– Ellerbee mi-a programat un nou turneu. Peste trei săptămâni plec în Germania.

– Nu se poate! protestă Lara.

– Contractele au fost deja semnate. Nu se mai poate face nimic.

– Abia te-ai întors. Cum se poate să pleci din nou așa curând?

– E un turneu important, iubito.

– Dar căsnicia noastră nu e importantă?

– Lara...

– Nu ești obligat să pleci, îi spuse furioasă Lara. Eu vreau un soț, nu un bărbat cu jumătate de normă...

Tocmai atunci Marian Bell intră în cameră aducând câteva scrisori.

– Oh, iertați-mă. N-am vrut să vă întrerup. Am adus scrisorile la semnat.

– Mulțumesc, spuse înțepată Lara. Te chem eu când am nevoie de tine.

– Bine, domnișoară Cameron.

Philip și Lara o urmăriră din ochi pe Marian plecând înapoi în biroul ei.

– Știu că trebuie să dai concerte, spuse Lara, dar nu ești obligat s-o faci așa de des. Doar nu ești comis-voiajor.

– Adevărat, e vorba de cu totul altceva, replică el cu răceală.

– De ce nu rămâi pentru ceremonie, ca să pleci pe urmă în turneu?

– Lara, știu cât e de important pentru tine, dar trebuie să înțelegi că turneele de concerte sunt importante pentru mine. Sunt foarte mândru de tine și de ceea ce faci, dar vreau să fii și tu mândră de mine.

– Chiar sunt, îl asigură Lara. Iartă-mă, Philip, eu doar...

Abia se stăpânea să nu plângă.

– Știu, iubito. Philip o luă în brațe. O scoatem noi cumva la capăt. După ce mă întorc, ne luăm o vacanță lungă împreună.

„Mi-e imposibil să plec în vacanță", își zise Lara. „Am prea multe proiecte în lucru."

– Unde te duci de data asta, Philip?

– Germania, Norvegia, Danemarca, Anglia și înapoi.

Lara trase aer în piept.

– Înțeleg.

– Aș vrea să vii cu mine, Lara. Mă simt foarte singur fără tine.

Ei îi veni în minte femeia care râdea. „Chiar așa?" Încercă să-și alunge supărarea și reuși să surâdă.

– Ascultă. Ce-ar fi să iei Boeingul? O să-ți fie mai comod.

– Ești sigură că...?

– Absolut. Mă descurc fără el până te întorci.

– N-ai pereche în lume, exclamă Philip.

Lara își trecu ușor degetul peste obrazul lui.

– Să nu uiți asta.

*

Turneul lui Philip se bucură de un succes imens. La Berlin publicul era în delir și criticii în extaz. După concert, foaierele erau pline de admiratori înfocați, majoritatea femei.

– Am venit de la cinci sute de kilometri ca să vă ascult...

– Am un mic castel, nu prea departe de aici și mă întrebam...

– Am pregătit un mic supeu numai pentru noi doi...

Unele dintre ele erau bogate și frumoase, și majoritatea se arătau disponibile. Dar Philip era îndrăgostit. După concertul din Danemarca o sună pe Lara.

– Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e foarte dor de tine, Philip. Cum a fost concertul?

– Păi... n-a plecat nimeni din sală în timp ce cântam.

– Semn bun, râse Lara. Iubitule, sunt în plină ședință. Te sun eu peste o oră la hotel.

– Nu mă întorc direct la hotel, Lara. Directorul sălii de concerte dă un dineu în onoarea mea și...

– Oh? Zău? Are cumva o fiică frumoasă?

De cum rosti cuvintele, le și regretă.

– Poftim?

– Nimic. Acum trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Lara închise telefonul și se întoarse spre bărbații adunați în biroul ei. Keller o privea atent.

– E totul în regulă?

– Da, răspunse Lara.

Îi venea greu să se concentreze asupra ședinței. Și-l imagina pe Philip la petrecere, înconjurat de femei frumoase care-i întindeau cheile camerelor lor de hotel. O ardea gelozia și se ura pe sine pentru asta.

Ceremonia organizată de primar era un eveniment care atrăsese puhoi de lume. Presa venise în număr foarte mare.

– V-am putea face o fotografie alături de soțul dumneavoastră?

Iar Lara era silită să răspundă:

– Și-ar fi dorit mult să fie de față...

Venise și Paul Martin.

– Iar e plecat, așa-i?

– Chiar a vrut să vină, Paul.

– Aiurea! E o mare onoare pentru tine. Ar fi trebuit să-ți fie alături. La dracu', ce fel de soț e? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!

În noaptea aceea, Lara rămase culcată singură în pat, fără să poată închide ochii. Philip se găsea la cincisprezece mii de kilometri depărtare. Îi tot venea în minte conversația cu Paul Martin: „La dracu', ce fel de soț e? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!"

Philip se înapoie din Europa, aparent fericit să fie iar acasă. Îi aduse Larei un morman de daruri: o statuetă delicată de porțelan din Danemarca, niște păpuși superbe din Germania, bluze de mătase și o poșetă aurită din Anglia. Înăuntru era o brățară cu diamante.

– E minunată! exclamă Lara. Mulțumesc, iubitule.

În dimineața următoare, Lara îi spuse lui Marian Bell:

– Azi lucrez acasă toată ziua.

Se instală în birou, dictându-i lui Marian, în timp ce din salon răzbăteau până la ea sunetele pianului la care exersa Philip. „În astfel de clipe viața noastră e perfectă", își zise Lara. „De ce vrea Philip să strice tot?"

William Ellerbee îi telefonă lui Philip.

– Felicitări, îi zise el. Am auzit că turneul a fost extraordinar.

– Așa e. Europenii sunt un public minunat.

– Am primit un telefon de la directorul Carnegie Hall. S-a creat pe neașteptate un spațiu liber de vineri într-o săptămână, adică pe 17. Ar vrea să susții un recital. Te interesează?

– Foarte mult.

– Bine. O să fac eu toate aranjamentele. Apropo, te bate gândul să reduci numărul concertelor? îl întrebă Ellerbee.

Philip rămase înmărmurit.

– Să reduc numărul concertelor? Nu. De ce?

– Am avut o discuție cu Lara și mi-a spus că i-ar plăcea să faci turnee numai în Statele Unite. Poate ar trebui să vorbești cu ea și...

– Așa am să fac, promise Philip. Mulțumesc.

Philip puse receptorul în furcă și intră în biroul Larei. Aceasta îi dicta ceva lui Marian.

– Vrei să ne lași o clipă singuri? o rugă Philip pe secretară.

– Sigur, zâmbi Marian și ieși din cameră.

Philip se întoarse către Lara.

– Tocmai am primit un telefon de la William Ellerbee. I-ai zis tu cum că ar trebui să reduc numărul turneelor?

– Se prea poate să fi amintit ceva în acest sens, Philip. M-am gândit că ar fi mai bine pentru amândoi dacă...

– Te rog să nu mai faci așa ceva, îi spuse Philip. Știi bine cât te iubesc. Dar în afară de viața noastră împreună, și tu, și eu avem o carieră. Hai să stabilim o regulă. Eu nu mă amestec în cariera ta și tu nu te amesteci într-a mea. Ți se pare corect?

– Sigur că da, răspunse Lara. Iartă-mă, Philip. Atâta doar că-mi lipsești teribil când ești plecat.

Se ghemui în brațele lui.

– Mă ierți?

– Te-am iertat și am dat uitării tot.

Howard Keller veni în apartamentul Larei cu alte contracte la semnat.

– Cum merge treaba?

– Excelent, îi răspunse Lara.

– S-a întors menestrelul tău călător?

– Da.

– Deci acum muzica e viața ta?

– Muzicianul e viața mea. Nici n-ai idee ce om minunat este, Howard.

– Când vii la birou? Avem nevoie de tine.

– Peste câteva zile.

Keller dădu din cap.

– Bine.

Începură să examineze împreună actele aduse de el.

În dimineața următoare, telefonă Terry Hill.

– Lara, tocmai m-au sunat cei din Comisia pentru jocuri de noroc din Reno, o informă avocatul. Urmează să aibă loc o audiere privitor la licența de funcționare a cazinoului.

– De ce? întrebă Lara.

– Au existat câteva comentarii cum că licitația ar fi fost trucată. Vor să te duci acolo pe data de 17 să depui mărturie.

– Cât e de grav? întrebă Lara.

Avocatul șovăi.

– Știi cumva dacă au existat unele abateri de la regulă în problema licitațiilor?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi. Am să iau avionul spre Reno împreună cu tine.

– Ce se întâmplă dacă nu mă duc?

– Îți vor trimite citație. Ar fi mai bine să te duci de bunăvoie.

– Bine.

Lara îl sună pe Paul Martin pe numărul privat de la birou. El ridică receptorul imediat.

– Lara?

– Eu sunt, Paul.

– N-ai mai folosit numărul ăsta de multă vreme.

– Știu. Te sun în legătură cu Reno...

– Am auzit.

– Există vreo problemă serioasă?

El râse.

– Nu. Cei care au pierdut partida îți poartă pică fiindcă le-ai suflat afacerea.

– Ești sigur că totul e în regulă, Paul? Lara ezită puțin. Noi doi chiar am vorbit despre celelalte oferte.

– Crede-mă, asta se întâmplă mai tot timpul. Oricum, n-au nici o dovadă că așa a fost. Nu-ți face griji.

– Bine. Nu-mi fac.

Lara puse receptorul în furcă și rămase lângă telefon, îngrijorată.

*

La masa de prânz, Philip îi zise:

– Apropo, mi s-a propus un concert la Carnegie Hall. L-am acceptat.

– Minunat, zâmbi Lara. Am să-mi cumpăr o rochie nouă special pentru ocazia asta. Când e concertul?

– Pe 17.

Surâsul Larei se topi.

– Oh!

– Ce s-a întâmplat?

– Mă tem că n-am să pot veni, iubitule. Trebuie să fiu la Reno. Îmi pare nespus de rău.

Philip își puse mâinile peste ale ei.

– Pe cât se pare, nu ne potrivim deloc. Ei bine, nu te neliniști. Vor mai fi multe alte recitaluri.

Lara era în biroul ei din Cameron Center. De dimineață, Howard Keller o sunase la telefon.

– Cred că ar fi bine să vii până aici, îi spusese el. Avem niște probleme.

– Într-o oră sunt acolo.

Îi găsi în plină ședință.

– Avem câteva proiecte de care s-a ales praful, o anunță Keller. Compania de asigurări care urma să se mute în blocul nostru din Houston a dat faliment. Erau singurul nostru chiriaș.

– O să găsim pe altcineva, zise Lara.

– N-o să fie chiar atât de simplu. Legea pentru reforma taxelor ne face mari necazuri. La dracu', bagă în belea pe toată lumea. Congresul a eliminat orice metodă de reducere a veniturilor impozitabile pentru corporații, precum și majoritatea scutirilor. Am impresia că suntem pe cale să intrăm într-o nenorocită de recesiune. Companiile de economii și împrumuturi cu care lucrăm au probleme. Drexel Burnham Lambert ar putea ieși din afaceri. Acțiunile cu risc ridicat au devenit adevărate bombe. Avem probleme cu șase dintre construcțiile noastre. Două dintre ele sunt numai pe jumătate terminate. Fără finanțare, costurile o să ne aducă la sapă de lemn.

Lara rămase pe gânduri.

– Ne putem descurca. Vinde terenurile în proprietatea noastră ca să ne putem plăti ipotecile.

– Partea bună a afacerii, zise Keller, e infuzia de capital care ne vine de la Reno și care înseamnă aproape cincizeci de milioane pe an.

Lara nu zise nimic.

Vineri, pe data de 17, Lara plecă la Reno. Philip o conduse cu mașina la aeroport. Terry Hill o aștepta la avion.

– Când te întorci? o întrebă Philip.

– Probabil mâine. N-ar trebui să dureze prea mult.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Philip.

– Și mie, iubitule.

Philip urmări cu privirea avionul care decola. „Chiar o să-mi fie dor de ea", se gândi el. „E cea mai fantastică femeie din lume."

În birourile Comisiei pentru jocuri de noroc a statului Nevada, Lara se confrunta cu același grup de oameni pe care-i întâlnise când solicitase licența de funcționare a cazinoului. Numai că, de data asta, nu se mai arătau la fel de prietenoși.

Lara depuse jurământul și un grefier se pregăti să consemneze depoziția ei.

– Domnișoară Cameron, i se adresă președintele comisiei, există unele afirmații deranjante la adresa licenței dumneavoastră pentru cazinou.

– Ce fel de afirmații? întrebă Terry Hill.

– Vom ajunge și acolo la momentul potrivit. Președintele își îndreptă din nou atenția spre Lara. Am înțeles că a fost prima dumneavoastră experiență de achiziționare a unui cazinou.

– Adevărat. Așa v-am spus la prima audiere.

– Cum ați ajuns la oferta pe care ați avansat-o? Vreau să spun... cum ați ajuns la cifra respectivă?

– Aș dori să cunosc motivul acestei întrebări, interveni Terry Hill.

– Un moment, domnule Hill. Vreți să-i dați voie clientei dumneavoastră să răspundă la întrebare?

Terry Hill se uită la Lara și încuviință din cap.

– Am cerut departamentului meu de contabilitate să-mi dea o estimare privitoare la cât ne-am putea permite să licităm, am apreciat un mic plus și așa am ajuns la suma respectivă.

Președintele studie cu atenție actul din fața lui.

– Oferta dumneavoastră a fost cu cinci milioane mai mare decât cea imediat inferioară.

– Da?

– Nu știați asta la vremea când ați avansat suma?

– Nu. Sigur că nu.

– Domnișoară Cameron, îl cunoașteți pe Paul Martin?

– Nu văd relevanța acestor întrebări, îl întrerupse Terry Hill.

– Veți înțelege imediat. Până atunci, aș vrea ca domnișoara Cameron să-mi răspundă la întrebare.

– N-am nimic împotrivă, zise Lara. Da, îl cunosc pe Paul Martin.

– Ați făcut vreodată afaceri cu el?

Lara șovăi.

– Nu. Suntem doar prieteni.

– Domnișoară Cameron, cunoașteți faptul că Paul Martin este recunoscut pentru legăturile sale cu Mafia și că...

– Obiectez, e doar un zvon și nu poate fi consemnat.

– Foarte bine, domnule Hill. Retrag afirmația. Domnișoară Cameron, când l-ați întâlnit sau ați vorbit ultima oară cu Paul Martin?

Lara ezită din nou.

– N-aș putea să spun sigur. Ca să fiu sinceră, de când m-am căsătorit, l-am văzut foarte rar pe domnul Martin. Ne-am mai întâlnit întâmplător pe la recepții, atât și nimic mai mult.

– Dar nu obișnuiați să conversați cu regularitate la telefon?

– După căsătoria mea, nu.

– Ați discutat vreodată cu Paul Martin despre acest cazinou?

Lara se uită la Terry Hill. Acesta încuviință din cap.

– Da. Din câte îmi aduc aminte, m-a sunat să mă felicite după ce am câştigat licitaţia. Şi m-a sunat din nou după ce am obţinut licenţa de funcţionare a cazinoului.

– Şi n-aţi mai vorbit cu nici o altă ocazie?

– Nu.

– Domnişoară Cameron, vă reamintesc că sunteţi sub jurământ.

– Da.

– Cunoaşteţi pedeapsa pentru sperjur?

– Da.

Preşedintele comisiei îi arătă o foaie de hârtie.

– Am aici o listă cu un număr de cincisprezece convorbiri telefonice ale dumneavoastră cu Paul Martin din perioada în care cazinoul primea oferte sigilate.

capitolul 29

Majoritatea soliştilor sunt intimidaţi de spaţiul vast cu 2 800 de locuri al sălii Carnegie Hall. Puţini sunt cei care să umple prestigioasa sală până la refuz, dar în seara de vineri nu aveai unde să arunci un ac. Philip Adler păşi pe scenă în ropotele de aplauze ale publicului. Se aşeză la pian, rămase nemişcat o clipă, apoi începu să cânte. Programul era compus din sonate de Beethoven. În decursul anilor, se obişnuise să se concentreze numai asupra muzicii. Dar în această seară gândurile lui Philip zburau la Lara, la problemele ei şi o fracţiune de secundă degetele lui bâjbâiră pe clape, făcându-l să se oprească, lac de transpiraţie. Totul se întâmplă atât de repede încât publicul nici nu-şi dădu seama.

La sfârşitul primei părţi a recitalului, publicul izbucni în aplauze entuziaste. Philip se duse în cabina lui.

– Minunat, Philip, îl felicită impresarul lui. Au fost fascinaţi. Pot să-ţi aduc ceva?

– Nu, mulţumesc.

Philip închise uşa. Îşi dorea să se termine mai repede recitalul. Se simţea extrem de tulburat de situaţia Larei. O iubea nespus, ştia că şi ea îl iubea, dar se părea

că ajunseseră într-un impas. Atmosfera dintre ei fusese tensionată înainte de plecarea ei la Reno. „Trebuie să fac ceva", își zise Philip. „Dar ce? Cum să ajungem la un compromis?" O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gândurilor și auzi vocea directorului de scenă.

– Cinci minute, domnule Adler.

– Mulțumesc.

A doua parte a recitalului cuprindea sonata *Hammerklavier*. Era o piesă cu puternică încărcătură emoțională și când ultimele note furtunoase reverberară în imensitatea sălii, publicul se ridică în picioare aplaudând frenetic. Philip rămase pe scenă, înclinându-se în fața publicului, dar mintea lui era în altă parte. „Trebuie să merg acasă și să stau de vorbă cu Lara." Apoi își aminti că ea era plecată. „Trebuie să rezolvăm situația asta chiar acum", își zise Philip. „Nu mai putem continua așa."

Aplauzele nu mai conteneau. Publicul striga „Bravo" și „Bis". În mod obișnuit, Philip ar mai fi cântat ceva, dar în seara aceasta era prea tulburat. Se înapoie în cabină și se schimbă în haine de stradă. De afară răzbătea bubuitul îndepărtat al tunetului. Ziarele anunțaseră ploaie, dar asta nu împiedicase lumea să vină la concert. Foaierul era plin de admiratori care-l așteptau. Întotdeauna îi plăcea să simtă și să audă aprecierile admiratorilor, însă astă-seară nu avea chef de ei. Rămase în cabină până se asigură că lumea plecase. Când ieși din cabină se făcuse aproape miezul nopții. Păși pe coridoarele pustii din culise și ieși pe ușa care dădea spre scenă. Limuzina nu era acolo. „Am să iau un taxi", se hotărî Philip.

Ieși în stradă, unde ploua torențial. Sufla un vânt rece și Fifty-seventh Street era cufundată în întuneric. Pe când mergea în direcția 6th Avenue, un individ solid, îmbrăcat cu o haină de ploaie, se desprinse din umbre.

– Iertați-mă, zise el, cum ajung la Carnegie Hall?

Philip își aminti gluma pe care i-o spusese Larei și era cât pe ce să răspundă „Exersează". Totuși, arătă undeva în spatele lui.

– Clădirea de colo.

În clipa când se întoarse, omul îl izbi cu putere de zid. Ținea în mână un șiș cu lama periculos de ascuțită.

– Dă-mi portofelul.

Inima lui Philip bătea să-i spargă pieptul. Se uită în jur, după ajutor. Strada udă de ploaie era pustie.

– Bine, îngăimă el. Calmează-te. Ți-l dau.

Lama cuțitului era proptită în gâtul lui.

– Ascultă, nu-i nevoie să...

– Gura! Dă-mi portofelul.

Philip vârî mâna în buzunar și scoase portofelul. Individul îl înșfăcă cu mâna liberă și-l îndesă în buzunar. Atunci zări ceasul lui Philip. Întinse mâna și i-l smulse de la încheietură. În aceeași clipă, apucă mâna stângă a lui Philip, ținând-o strâns și trecu lama tăioasă a șișului peste încheietură, sfâșiind-o până la os. Philip urlă de durere. Sângele începu să țâșnească. Individul o luă la fugă.

Philip rămase țintuit locului, șocat, cu ochii la sângele care curgea pe trotuar, amestecându-se cu ploaia.

Apoi leșină.

Cartea a patra

capitolul 30

Lara era la Reno când află ce se întâmplase cu Philip. Îi telefonă Marian Bell, la un pas de isterie.

– E rănit grav? întrebă înnebunită Lara.

– Încă nu ştim. E la Roosevelt Hospital, la Secţia de urgenţe.

– Plec imediat spre casă.

Şase ore mai târziu, când Lara ajunse la spital, Howard Keller o aştepta. Era şocat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lara.

– Se pare că Philip a fost jefuit pe stradă după ce-a plecat de la Carnegie Hall. A fost găsit zăcând pe trotuar, în stare de inconştienţă.

– Cât e de grav?

– A fost tăiat la încheietură. I-au fost administrate sedative puternice, dar acum e conştient.

Intrară împreună în rezerva unde se afla Philip. Acesta stătea întins pe pat, cu perfuzii la mâini.

– Philip... Philip...

El auzi ca prin vis glasul Larei rostindu-i numele. Deschise ochii. Lângă patul lui erau Lara şi Howard Keller. Îi vedea ca prin ceaţă. Avea gura uscată şi se învârtea camera cu el.

– Ce s-a întâmplat? bâigui el.

– Ai fost rănit, îi răspunse Lara. Dar o să te faci bine.

Philip coborî privirea şi văzu că avea încheietura prinsă într-un bandaj gros. Îşi aminti brusc.

– Am fost... Cât e de grav?

– Nu ştiu, iubitule, spuse Lara. Sunt sigură că te vei face bine. O să vină doctorul să te vadă.

– În zilele noastre, medicina poate face orice, îl încurajă Keller.

Philip era pe punctul să adoarmă din nou.

– I-am spus să ia ce vrea. Nu trebuia să mă taie la mână... bolborosi el. Nu trebuia să mă taie la mână...

Două ore mai târziu, doctorul Dennis Stanton intră în rezerva lui Philip. De cum văzu expresia de pe chipul lui, Philip înțelese ce urma să-i spună. Trase adânc aer în piept.

– Spuneți-mi.

Doctorul Stanton oftă.

– Mă tem că nu am vești prea bune pentru dumneavoastră, domnule Adler.

– Cât e de grav?

– Au fost retezate tendoanele flexoare, așa că nu veți mai putea mișca mâna. În plus, veți rămâne cu o amorțeală permanentă. Pe lângă asta, au fost afectați nervii median și ulnar.

Medicul îi demonstră pe mâna proprie.

– Nervul median merge la degetul mare și la primele trei degete. Nervul ulnar merge la toate degetele.

Philip își strânse pleoapele, încercând să se lupte cu valul de disperare care pusese brusc stăpânire pe el.

– Vreți să spuneți, zise el după câteva clipe, că n-am... n-am să mă mai pot servi de mâna stângă?

– Exact. Sunteți norocos că ați scăpat cu viață. Cine a făcut asta a secționat artera. Mare mirare că n-ați murit în urma hemoragiei. A fost nevoie de șaisprezece copci ca să vă cos încheietura.

– Dumnezeule, exclamă disperat Philip, și nu puteți face nimic?

– Ba da. Putem face un implant, ca să căpătați oarecare mobilitate, dar destul de limitată.

„Mai bine muream", se gândi deznădăjduit Philip.

– Pe măsură ce mâna se vindecă, veți avea dureri mari. Vă vom da medicație ca să ținem durerea sub control, dar vă asigur că în timp durerile vor dispărea.

„Nu și adevărata durere", se gândi Philip. „Nu și adevărata durere."

Trăia un coșmar. Un coșmar din care nu se va putea trezi niciodată.

*

Un detectiv veni să-l vadă pe Philip la spital. Detectivul se așeză la căpătâiul patului. Era un polițist de modă veche, trecut de șaizeci de ani, obosit, cu privirea omului care văzuse multe la viața lui.

– Sunt locotenentul Mancini. Îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnule Adler, zise el. Mai bine v-ați fi rupt piciorul. Vreau să spun... dacă tot trebuia să vi se întâmple...

– Înțeleg ce vreți să spuneți, replică sec Philip.

Howard Keller păși înăuntru.

– O căutam pe Lara.

Dădu cu ochii de necunoscutul din fața lui.

– Iertați-mă.

– E pe aici pe undeva, răspunse Philip. Dumnealui e locotenentul Mancini. Howard Keller.

Mancini nu-și lua ochii de la el.

– Îmi sunteți figură cunoscută. Ne-am mai întâlnit cumva?

– Nu cred.

Brusc, Mancini se lumină la față.

– Keller! Dumnezeule, ați jucat cândva baseball la Chicago.

– Așa e. De unde...?

– Într-o vară, am fost cercetaș la Cubs. Îmi amintesc și acum ce *sliders* și *change-ups* aveați. Ați fi putut face o carieră strălucită.

– Mda. Eh... și acum, vă rog să mă scuzați... Se uită la Philip. O aștept pe Lara afară, zise el și ieși.

Mancini se întoarse spre Philip.

– Ați reușit să-l vedeți bine pe cel care v-a atacat?

– A fost un bărbat alb. Solid. Cam un metru optzeci. În jur de cincizeci de ani.

– L-ați putea identifica?

– Da.

Era un chip pe care nu avea să-l uite niciodată.

– Domnule Adler, v-aș putea ruga să vă uitați la un mare număr de fotografii, dar, sincer să fiu, cred că ar fi pierdere de timp. Vreau să spun că aici nu-i vorba de o infracțiune profesionistă. Orașul e plin de indivizi

care jefuiesc în plină stradă. Afară de cazul când sunt prinşi asupra faptului, de regulă scapă cu faţa curată. Îşi scoase carneţelul. Ce anume v-a luat?

– Portofelul şi ceasul de mână.

– Ce fel de ceas era?

– Un Piaget.

– Avea vreun semn distinctiv? De pildă, o inscripţie?

Era vorba de ceasul dăruit de Lara.

– Da. Pe spatele ceasului era gravat „Pentru Philip, cu dragoste de la Lara".

Detectivul îşi notă ceva.

– Domnule Adler... trebuie să vă întreb ceva. L-aţi mai văzut vreodată pe individul respectiv?

Philip îl privi uimit.

– Dacă l-am mai văzut? Nu. De ce?

– A fost o simplă întrebare. Mancini puse deoparte carneţelul. Ei bine, să vedem ce putem face. Sunteţi norocos, domnule Adler.

– Serios? întrebă Philip cu glasul încărcat de multă amărăciune.

– Da. În acest oraş au loc mii de jafuri de stradă în fiecare an şi nu ne permitem să pierdem prea mult timp cu ele, dar se întâmplă ca şeful nostru să fie un mare admirator al dumneavoastră. Are toată colecţia de înregistrări. Va face tot ce-i stă în putinţă să-l prindă pe netrebnicul care v-a făcut asta. Vom trimite o descriere a ceasului dumneavoastră la toate prăvăliile de amanet din ţară.

– Şi dacă-l prindeţi, credeţi că o să-mi dea mâna înapoi? întrebă abătut Philip.

– Poftim?

– Nimic.

– Ţinem legătura. Vă urez o zi frumoasă.

Lara şi Keller îl aşteptau pe Mancini pe coridor.

– Spuneaţi că vreţi să discutaţi cu mine? îl întrebă Lara.

– Da. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, răspunse locotenentul Mancini. Doamnă Adler, ştiţi cumva dacă soţul dumneavoastră are vreun duşman?

Lara se încruntă.

– Dușmani? Nu. De ce?

– Nimeni care să-l invidieze? Poate un alt muzician? Cineva dornic să-i facă rău?

– Ce vreți să spuneți? Doar a fost un simplu jaf de stradă, nu?

– Sincer să fiu, nu prea seamănă a jaf obișnuit. L-a tăiat la mână pe soțul dumneavoastră *după* ce i-a luat portofelul și ceasul.

– Nu văd deosebirea...

– A fost un gest lipsit de sens, afară de cazul când a fost făcut intenționat. Soțul dumneavoastră n-a opus nici o rezistență. Un puști drogat poate ar face asta, dar... Ridică din umeri. Ținem legătura.

Lara și Keller îl urmăriră cu privirea până se îndepărtă.

– Iisuse! exclamă Keller. Crede că a fost ceva aranjat.

Lara se albi la față. Keller se uită la ea și-i spuse încetișor:

– Doamne! Una dintre gorilele lui Paul Martin! Dar de ce-ar face una ca asta?

Lara abia putea articula cuvintele.

– Poate... poate și-a închipuit că o face pentru mine. Philip a... a fost plecat de acasă multă vreme și Paul tot repeta că... nu era bine... că cineva ar trebui să discute cu el. Oh, Howard!

Își îngropă obrazul în umărul lui, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile.

– Un mare nemernic! Te-am prevenit să te ții departe de el.

Lara răsuflă adânc.

– Philip o să se facă bine. Nu se poate altfel.

După trei zile, Lara îl externă pe Philip și-l aduse acasă. El era palid și marcat de toate evenimentele. Marian Bell îi aștepta în prag. Se dusese zilnic la spital să-l viziteze pe Philip și să-i ducă mesajele primite pe numele lui. Nenorocirea întâmplată declanșase în toată lumea un val de simpatie: ilustrate, scrisori, telefoane de la admiratori îndureraţi. Ziarele amplificaseră povestea, condamnând violența de pe străzile New Yorkului.

Când sună telefonul, Lara era în bibliotecă.

– E pentru dumneavoastră, îi spuse Marian Bell. Un domn Paul Martin.

– Nu... nu pot vorbi cu el, îi zise Lara.

Rămase țintuită locului, străduindu-se să nu tremure din toate încheieturile.

capitolul 31

Viețile lor se schimbaseră peste noapte.

– De acum încolo, am să lucrez acasă, îl anunță Lara pe Keller. Philip are nevoie de mine.

– Sigur. Înțeleg.

Telefoanele și mesajele cu urări de sănătate continuau să curgă, și Marian Bell se dovedi o adevărată comoară. Era discretă și nu deranja prin nimic.

– Nu vă faceți griji, doamnă Adler. Mă ocup eu, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Mulțumesc, Marian.

William Ellerbee telefonă de mai multe ori, dar Philip refuză să vorbească cu el.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni, îi spuse el Larei.

Doctorul Stanton avusese dreptate în legătură cu durerea. Era chinuitoare. Philip încerca să evite să ia analgezice până în momentul când durerea devenea insuportabilă. Lara nu se dezlipea de el.

– O să-ți aduc cei mai buni doctori din lume, iubitule. Trebuie să existe cineva care să-ți repare mâna. Am auzit de un medic din Elveția...

Philip clătina din cap.

– N-are nici un rost. Își privea bandajul. Am ajuns un infirm.

– Nu vorbi așa, se înverșuna Lara. Sunt mii de alte lucruri pe care le poți face. Mă simt vinovată. Dacă în ziua aceea nu mă duceam la Reno, dacă aș fi mers cu tine la concert, asta nu s-ar mai întâmplat. Dacă...

Philip zâmbi chinuit.

– Ai vrut să stau acasă. Uite că acum nu mai am unde să mă duc.

– Cineva spunea să ai grijă ce-ți dorești, fiindcă s-ar putea întâmpla, zise Lara cu glas răgușit. Într-adevăr, am vrut să stai acasă, dar nu așa. Nu suport să te văd suferind.

– Nu-ți face griji pentru mine, spuse Philip. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Totul s-a întâmplat atât de brusc... Cred că... cred că încă nu m-am obișnuit cu realitatea.

Howard Keller veni la apartamentul Larei cu câteva contracte.

– Bună, Philip. Cum te simți?

– Minunat, răspunse tăios Philip. Absolut minunat.

– A fost o întrebare stupidă. Iartă-mă.

– Nu mă lua în seamă, se scuză Philip. De la o vreme încoace nu mai sunt eu însumi. Izbi cu pumnul drept în scaun. Măcar dacă nenorocitul ăla m-ar fi tăiat la mâna *dreaptă*. Există douăsprezece concerte pentru mâna stângă pe care le-aș fi putut cânta.

Brusc Keller își aminti conversația de la petrecere. „Sunt șase compozitori care au scris concerte pentru mâna stângă. Demuth, Franz Schmidt, Korngold, mai e și un frumos concert de Ravel."

Paul Martin fusese de față și auzise tot.

Doctorul Martin veni la locuința Larei să-l vadă pe Philip. Îndepărtă cu grijă bandajul, dând la iveală o cicatrice lungă și urâtă.

– Puteți flexa mâna?

Philip făcu o încercare. Era imposibil.

– Cum e durerea? întrebă doctorul Stanton.

– Puternică, dar nu vreau să mai iau pastilele alea blestemate.

– Oricum, eu vă mai las o rețetă. Le puteți lua dacă nu aveți de ales. Credeți-mă pe cuvânt, durerile vor înceta în următoarele câteva săptămâni. Se ridică, pregătindu-se de plecare. Îmi pare sincer rău. Sunt un mare admirator al dumneavoastră.

– Îmi puteți cumpăra înregistrările, replică sec Philip.

– Credeți că i-ar fi de folos domnului Adler dacă ați chema un terapeut ca să-i lucreze mâna? îi sugeră Marian Bell Larei.

Lara se gândi.

– Putem încerca. Să vedem ce se întâmplă.

Când Lara îi făcu propunerea lui Philip, el clătină din cap.

– Nu. Ce rost are? Doctorul a spus...

– Doctorii se pot înșela, zise ferm Lara. Vom încerca tot ce ne stă în putință.

A doua zi, la ușa apartamentului sună un tânăr terapeut. Lara îl conduse la Philip.

– Dumnealui este domnul Rossman. Lucrează la Columbia Hospital. Va încerca să te ajute, Philip.

– Mult succes, zise cu amărăciune Philip.

– Ia să vedem cum arată mâna dumneavoastră, domnule Adler.

Philip întinse mâna. Rossman o examină cu mare atenție.

– Se pare că mușchii au fost destul de afectați, dar să vedem ce putem face. Vă puteți mișca degetele?

Philip încercă.

– Nu puteți, așa-i? Ia să exersăm puțin.

Manevra se dovedi incredibil de dureroasă.

Lucrară jumătate de oră, după care Rossman zise:

– Revin mâine.

– Nu, se împotrivi Philip. Nu vă mai deranjați.

Lara intrase în cameră.

– Philip, chiar nu vrei să încerci?

– Am încercat, mârâi el. Nu înțelegi? Mâna mea este moartă. Nimic n-o va mai aduce la viață.

– Philip... Ochii Larei înotau în lacrimi. Iartă-mă, Philip. Eu doar... Dă-mi puțin timp.

În noaptea aceea, pe Lara o trezi sunetul pianului. Se dădu jos din pat și se duse tiptil până în ușa salonului. Philip era în halat, așezat la pian, cântând în surdină cu mâna dreaptă. Ridică privirea și dădu cu ochii de Lara.

– Iartă-mă dacă te-am trezit.

Ea se duse lângă el.

– Iubitule...

– Ce glumă bună, este? Te-ai măritat cu un pianist de concert și te-ai pricopsit cu un infirm.

Ea îl înconjură cu brațele, lipindu-l de ea.

– Nu ești un infirm. Sunt atâtea lucruri pe care le poți face.

– Nu te mai purta ca blestemata aia de Pollyanna[1]!

– Iartă-mă. Voiam doar...

– Știu. Îmi pare rău, eu... Își ridică mâna mutilată. ... pur și simplu nu mă pot obișnui cu asta.

– Du-te la culcare.

– Nu. Du-te tu. Eu sunt bine.

Rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la viitor și întrebându-se furios: „Care viitor?"

Lara și Philip cinaseră împreună în fiecare seară. După cină obișnuiau să citească sau să se uite la televizor, apoi mergeau la culcare.

– Știu că nu mă port cu tine ca un soț, Lara. Pur și simplu... nu-mi arde de sex. Crede-mă că nu are nimic de-a face cu tine.

Lara se ridică în capul oaselor și răspunse cu glas tremurat:

– Nu m-am măritat cu tine pentru trupul tău, ci fiindcă mă îndrăgostisem nebunește de tine. Încă sunt îndrăgostită. Iar dacă n-o să mai facem niciodată dragoste, nu-i nimic. Nu vreau decât să mă ții în brațe și să mă iubești.

– Chiar te iubesc, spuse Philip.

Mereu soseau invitații la petreceri și evenimente caritabile, dar Philip le refuza pe toate. Nu voia să iasă din casă.

– Du-te tu, o îndemna el pe Lara. E important pentru afacerile tale.

---

[1] Roman clasic al literaturii pentru copii, semnat de Eleanor Porter, a cărui eroină este exponenta gândirii pozitive. (n.tr.)

– Pentru mine nu există nimic mai important decât tine. Vom lua cina liniștiți acasă.

Lara se îngrijea ca maestrul ei bucătar să pregătească toate felurile preferate ale lui Philip. Dar el nu avea poftă de mâncare. Lara aranja ca toate ședințele să aibă loc în apartamentul ei. Când era absolută nevoie să plece de acasă în timpul zilei, îi spunea lui Marian:

– Lipsesc câteva ore. Ai grijă de domnul Adler.

– Sigur, răspundea Marian.

Într-o dimineață, Lara zise:

– Iubitule, regret din suflet că sunt nevoită să te las singur, dar trebuie neapărat să plec o zi la Cleveland. Te descurci fără mine?

– Bineînțeles, răspunse Philip. Nu sunt neputincios. Te rog să te duci. Nu-ți face griji pentru mine.

Marian aduse câteva scrisori la care răspunsese în numele lui Philip.

– Vreți să semnați astea, domnule Adler?

– Sigur, răspunse Philip. Bine că sunt dreptaci, așa-i? Glasul lui trăda o undă de amărăciune. Se uită la Marian și zise: Iartă-mă. N-am vrut să-mi vărs năduful pe tine.

– Știu, domnule Adler, răspunse ea liniștită. Nu credeți că ar fi o idee bună să ieșiți din casă și să vă vedeți cu niște prieteni?

– Toți prietenii mei lucrează, se răsti Philip. Sunt muzicieni. Sunt ocupați cu concertele. Cum poți să fii așa de proastă?

Și ieși din cameră ca o vijelie. Marian rămase pironită locului, cu ochii la el.

După vreo oră, Philip se înapoie în birou. Marian era la mașina de scris.

– Marian?

Ea ridică ochii.

– Da, domnule Adler.

– Te rog să mă ierți. Nu sunt în apele mele. N-am vrut să fiu grosolan.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Philip se așeză în fața ei.

– Motivul pentru care nu ies din casă, zise el, e că mă simt ca un handicapat. Sunt convins că toți se vor holba la mâna mea. N-am nevoie de compătimirea nimănui.

Ea îl privea fără un cuvânt.

– Ai fost mereu atât de amabilă, apreciez asta, apreciez sincer. Dar nimeni nu mă poate ajuta cu nimic. Cunoști expresia „Cu cât te urci mai sus, cu atât cazi mai zdravăn". Ei bine, Marian, ajunsesem sus de tot... foarte sus... Toți veneau să mă asculte cântând... regi și regine... Glasul i se frânse. Oameni din lumea întreagă au ascultat muzica mea. Am dat recitaluri în China, în Rusia, în India și în Germania. Se înecă, și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ai remarcat că în ultima vreme plâng mult?

Se străduia din răsputeri să se controleze.

– Vă rog să nu plângeți, spuse cu blândețe Marian. Totul va fi bine.

– Nu! Nimic nu va mai fi niciodată bine! Nimic! Sunt un blestemat de infirm.

– Nu spuneți asta. Să știți că doamna Adler are dreptate. Sunt sute de lucruri pe care le puteți face. După ce va trece durerea, veți începe să le faceți.

Philip luă o batistă și-și șterse lacrimile.

– Iisuse Hristoase, am devenit un smiorcăit.

– Dacă asta vă ajută, zise Marian, atunci dați-vă drumul la lacrimi.

El ridică ochii și o întrebă:

– Câți ani ai?

– Douăzeci și șase.

– Ești foarte înțeleaptă pentru douăzeci și șase de ani, nu crezi?

– Nu. Atâta doar că înțeleg prin ce treceți și aș da orice să nu se fi întâmplat. Numai că s-a întâmplat și știu că veți găsi calea cea mai potrivită să depășiți acest impas.

– Îți pierzi vremea aici, zise Philip. Ar fi trebuit să te faci psihiatru.

– Vreți să vă pregătesc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Te-ar tenta o partidă de table? o întrebă Philip.

– Mi-ar face mare plăcere, domnule Adler.

– Dacă tot vei fi partenera mea la table, ar fi cazul să începi să-mi spui Philip.

– Philip.

Începând din acel moment, jucară table în fiecare zi.

Lara primi un telefon de la Terry Hill.

– Lara, mă tem că am niște veşti proaste pentru tine.

Lara se pregăti sufletește.

– Spune.

– Comisia pentru jocuri de noroc din Nevada a votat să-ți suspende licența de funcționare până la noi investigații. S-ar putea să fii anchetată penal.

Era un șoc. Își aminti vorbele lui Paul Martin: „N-au nici o dovadă că așa a fost. Nu-ți face griji".

– Putem face ceva în privința asta, Terry?

– Deocamdată nu. Tu stai cuminte. Mă ocup eu.

Când Lara îi comunică ştirea lui Keller, el zise:

– Dumnezeule! Contam pe capitalul de la cazinou ca să plătim ipotecile pe trei clădiri. Îți vor reda licența?

– Nu știu.

Keller căzu pe gânduri.

– Bun. Vom vinde hotelul din Chicago şi vom folosi banii ca să achităm ipoteca pe proprietatea din Houston. Piața imobiliarelor s-a dus de râpă. O sumedenie de bănci şi de companii de economii şi împrumuturi au mari probleme. Drexel Burnham Lambert a dat faliment. S-a zis cu boieria.

– Situația o să se îndrepte, zise Lara.

– Ar fi bine să se îndrepte cât mai curând. Mereu primesc telefoane de la bănci pentru împrumuturile făcute.

– Nu te neliniști, spuse încrezătoare Lara. Dacă datorezi băncii un milion de dolari, ești proprietatea lor. Dacă datorezi o sută de milioane de dolari, ei sunt proprietatea ta. Nu-şi pot permite să mi se întâmple ceva.

A doua zi, în *Business Week* apăru un articol intitulat IMPERIUL CAMERON SE CLATINĂ. LARA CAMERON AR PUTEA FI CERCETATĂ PENAL PENTRU CAZINOUL DIN RENO. VA REUŞI FLUTURELE DE FIER SĂ-ŞI MENȚINĂ INTACT IMPERIUL?

Lara izbi cu pumnul în revistă.

– Cum îndrăznesc să tipărească așa ceva? Am să-i dau în judecată.

– N-ar fi o idee prea grozavă, o temperă Keller.

– Howard, Cameron Towers e închiriat aproape sută la sută, corect? întrebă cu un aer grav Lara.

– Până în prezent, șaptezeci la sută, și vin tot mai multe cereri. Southern Insurance a închiriat douăzeci de etaje, iar International Investment Banking, zece etaje.

– Când se va încheia construcția, de aici vor ieși suficienți bani ca să ne rezolvăm toate problemele. Cât mai durează până e terminată?

– Șase luni.

Glasul Larei tremura de entuziasm.

– Vezi și tu ce vom avea atunci. Cel mai înalt zgârie-nori din lume! Va fi superb.

Se răsuci spre schița înrămată a clădirii, aflată în spatele biroului. Aceasta înfățișa un monolit gigantic, îmbrăcat în sticlă, ale cărui fațete reflectau clădirile din jur. La etajele inferioare existau o promenadă și un atrium cu magazine de lux. La etajele superioare erau apartamente și birourile Larei.

– Vom avea o amplă campanie publicitară, spuse Lara.

– Bună idee, răspunse Howard, încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mă gândeam la Steve Murchison. Și-a dorit nespus de mult acest teren.

– Da, dar noi am câștigat licitația, nu?

– Da, încuviință încet Keller. Noi am câștigat licitația.

Lara trimise după Jerry Townsend.

– Jerry, vreau să faci ceva special pentru inaugurarea Cameron Towers. Ai vreo idee?

– Am o idee nemaipomenită. Inaugurarea este pe 10 septembrie?

– Da.

– Asta nu-ți spune nimic?

– Păi, e ziua mea de naștere...

– Exact.

Chipul lui Jerry Townsend se lumină de un zâmbet.

– Ce-ar fi să dăm o mare petrecere de ziua ta ca să sărbătorim încheierea construcției celui mai mare zgârie-nori?

Lara chibzui câteva clipe.

– Îmi place. E o idee minunată. Vom invita toate personalitățile! Vom face un tam-tam care se va auzi în întreaga lume. Jerry, vreau să-mi întocmești o listă a oaspeților. Două sute de oameni. Vreau să te ocupi personal de treaba asta.

Townsend zâmbi cu gura până la urechi.

– S-a făcut. Am să-ți aduc lista de invitați spre aprobare.

Lara izbi din nou cu pumnul în revistă.

– O să le arătăm noi lor!

– Iertați-mă, doamnă Adler, zise Marian, vă caută secretarul Asociației Naționale a Constructorilor. Linia trei. N-ați răspuns invitației lor pentru dineul de vineri seară.

– Spune-le că n-am cum să ajung, o instrui Lara. Cere-le scuze în numele meu.

– Da, doamnă, încuviință Marian și ieși din birou.

– Lara, nu poți să ajungi o pustnică din pricina mea, îi spuse Philip. E important pentru tine să fii prezentă la astfel de evenimente.

– Nimic nu-i mai important decât să fiu aici cu tine. Omulețul acela caraghios care ne-a căsătorit la Paris a spus „La bine și la rău". Se încruntă. Cel puțin, așa cred că a spus. Nu știu franceză.

Philip zâmbi.

– Vreau să știi cât de mult te apreciez. Am senzația că te fac să treci prin chinurile iadului.

Lara se lipi de el.

– N-ai ales cuvântul potrivit, zise ea. Nu iad, ci paradis.

Philip se îmbrăca. Lara îl ajuta să-și încheie butonii de la cămașă. Philip se privi în oglindă.

– Arăt ca un hipiot nenorocit, exclamă el. Trebuie să mă tund.

– Vrei să-i spun lui Marian să-ți facă o programare la frizerul tău?

El clătină din cap.

– Nu. Iartă-mă, Lara. Încă nu sunt pregătit să ies în lume.

În dimineața următoare, frizerul și manichiuristul lui Philip își făcură apariția la ușa apartamentului. Philip rămase uluit.

– Ce înseamnă asta?

– Dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed. Vor veni la tine în fiecare săptămână.

– Ești o minune, îi spuse Philip.

– Și încă n-ai văzut nimic, râse Lara.

A doua zi, sosi croitorul cu mostre pentru cămăși și costume.

– Ce se întâmplă? întrebă Philip.

– Ești unicul om care are șase fracuri, patru smochinguri și două costume, răspunse Lara. Cred că a venit timpul să-ți confecționezi o garderobă adevărată.

– De ce? protestă Philip. Doar nu merg nicăieri.

Cu toate acestea, acceptă să facă probe pentru cămăși și costume.

Peste câteva zile veni și un cizmar care lucra la comandă.

– Asta ce mai e? întrebă Philip.

– E momentul să ai și niște pantofi noi.

– Ți-am spus doar că nu ies din casă.

– Știu, dragule. Dar când va sosi și acel moment, vei avea pantofii gata.

Philip o strânse în brațe.

– Nu te merit.

– Asta îți tot repet și eu.

În birou avea loc o ședință.

– Pierdem centrul comercial din Los Angeles, tocmai spunea Keller. Băncile au hotărât să someze creditorii.

– Nu se poate așa ceva.

– Uite că se și întâmplă, zise Keller. În acest moment, datoriile noastre depășesc aportul de capital.

– Putem plăti împrumuturile făcând alt împrumut în baza uneia dintre celelalte clădiri.

– Lara, spuse calm Keller, deja eşti înglodată în datorii până în gât. Se apropie scadenţa la împrumutul de şaizeci de milioane de dolari pentru zgârie-nori.

– Ştiu, dar mai sunt numai patru luni până la încheierea lucrărilor. Putem cere împrumutul. Construcţia e în grafic, nu?

– Da.

Keller o privi cu luare-aminte. Era o întrebare pe care Lara n-ar fi pus-o nici în ruptul capului cu un an în urmă. Atunci ar fi ştiut exact situaţia fiecărei lucrări.

– Cred că ar fi bine să petreci mai mult timp la birou, îi spuse Keller. Prea multe lucruri au scăpat din mână. Sunt unele decizii pe care nu le poţi lua decât tu.

Lara încuviinţă din cap.

– Bine, zise ea fără prea mare tragere de inimă. Mâine-dimineaţă vin la birou.

– Te caută la telefon William Ellerbee, o anunţă Marian.

– Spune-i că nu pot vorbi cu el.

Philip o urmări din ochi pe Marian cum se duce din nou la telefon.

– Îmi pare rău, domnule Ellerbee, domnul Adler nu este disponibil. Doriţi să-i transmit ceva? Ascultă câteva clipe. Am să-i comunic. Mulţumesc. Puse receptorul în furcă şi se uită la Philip. Ţine neapărat să ia masa cu tine.

– Probabil vrea să discutăm despre comisioanele pe care nu le mai încasează.

– S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă cu blândeţe Marian. Sunt sigură că te urăşte fiindcă ai fost atacat.

– Scuze. Chiar asta s-a înţeles din tonul meu?

– Da.

– Cum te descurci cu mine?

Marina zâmbi.

– Nu-i chiar atât de greu.

*

A doua zi, William Ellerbee telefonă din nou. Philip nu era în cameră. Marian vorbi cu Ellerbee câteva minute, apoi se duse să-l caute pe Philip.

– A sunat domnul Ellerbee, îl anunță Marian.

– Data viitoare, spune-i să nu mai sune.

– Poate ar trebui să-i spui chiar tu, replică Marian. Iei masa cu el joi la ora unu.

– *Poftim?*

– El a sugerat la Le Cirque, dar m-am gândit că un restaurant mai mic ar fi mai potrivit. Se uită la blocnotesul din mână. Vă întâlniți la Fu's, la ora unu. Am să aranjez să te ducă Max cu mașina.

Philip o pironi cu o privire furioasă.

– Mi-ai aranjat o întâlnire pentru prânz fără să mă întrebi?

– Dacă aș fi întrebat, nu te-ai fi dus, răspunse ea calm. Dacă vrei, mă poți concedia.

El o fulgeră cu privirea câteva secunde, apoi chipul i se destinse treptat într-un zâmbet.

– Știi ceva? E mult de când n-am mâncat mâncare chinezească.

Când Lara se înapoie de la birou, Philip o anunță:

– Joi iau prânzul cu Ellerbee.

– Minunat, iubitule! Când ai luat hotărârea?

– Marian a luat-o în numele meu. S-a gândit că e o idee bună să ies din casă.

– Zău? „Dar când ți-am propus eu, ai refuzat." Foarte înțelept din partea ei.

– Așa e. E o fată pe cinste.

„Am fost o proastă", se gândi Lara. „Nu trebuia să-i las împreună. Iar Philip e acum atât de vulnerabil."

În aceeași clipă, Lara își dădu seama că trebuia să se descotorosească de Marian.

Când Lara sosi acasă a doua zi, Philip și Marian jucau table în sala de jocuri.

„Jocul nostru", se gândi Lara.

– Cum să te bat dacă nu dai decât duble? spunea râzând Philip.

Lara rămase în prag, privindu-i. De multă vreme nu-l mai auzise râzând pe Philip.

Marian ridică ochii și o văzu

– Bună seara, doamnă Adler.

Philip sări în picioare.

– Bună, iubito. O sărută. Mi-a luat și nădragii de pe mine.

„Asta n-am să las eu să se întâmple", își zise ea.

– Aveți nevoie de mine astă-seară, doamnă Adler?

– Nu, Marian. Poți pleca. Ne vedem mâine-dimineață.

– Mulțumesc. Noapte bună.

– Noapte bună, Marian.

Philip și Lara o priviră plecând.

– E o companie minunată, zise Philip.

Lara îl mângâie pe obraz.

– Mă bucur, iubitule.

– Cum merg lucrurile la birou?

– Bine.

Nici nu se gândea să-l împovăreze pe Philip cu problemele ei. Trebuia să plece cu avionul la Reno și să discute din nou cu Comisia pentru jocuri de noroc. Dacă nu avea încotro, ar fi găsit o cale să supraviețuiască sistării fluxului de capital adus de hotel, dar ar fi fost mai bine să-i convingă să se răzgândească.

– Philip, mă tem că va trebui să încep să petrec mai mult timp la birou. Howard nu poate lua singur toate hotărârile.

– Nici o problemă. Mă descurc.

– Peste o zi, două plec la Reno, îl înștiință Lara. Ce-ar fi să vii cu mine?

Philip clătină din cap.

– Nu sunt pregătit deloc. Își privi mâna schilodită. Nu încă.

– Bine, iubitule. Să știi că nu lipsesc mai mult de două-trei zile.

A doua zi devreme dimineața, când Marian Bell veni la lucru, Lara o aștepta. Philip încă dormea.

– Marian... știi brățara cu diamante pe care mi-a dăruit-o Philip de ziua mea?

– Da, doamnă Adler.

– Când ai văzut-o ultima oară?

Ea se gândi câteva clipe.

– Era pe măsuța de toaletă din dormitorul dumneavoastră.

– Deci ai văzut-o?

– Păi, da. S-a întâmplat ceva?

– Mă tem că da. Lipsește brățara.

Marian o privi înlemnită.

– Lipsește? Cine putea...?

– Am întrebat tot personalul. Nimeni nu știe nimic.

– Să chem poliția și...?

– Nu va fi nevoie. Nu vreau să fac nimic care să te pună într-o situație penibilă.

– Nu înțeleg.

– Chiar nu? Pentru binele tău, ar fi bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Marian o privea pe Lara, șocată.

– Știți bine că n-am luat eu brățara, doamnă Adler.

– Eu nu știu nimic. Dar trebuie să pleci.

Lara se detesta pentru ce trebuia să facă. „Dar nimeni nu-l va lua pe Philip de lângă mine. Nimeni."

Când Philip coborî la micul dejun, Lara îi spuse:

– Apropo, îmi iau o nouă secretară care să lucreze aici în apartament.

Philip o privi surprins.

– Ce s-a întâmplat cu Marian?

– Și-a dat demisia. I s-a oferit... un post la San Francisco.

Philip o privi uimit.

– Oh, păcat. Credeam că-i place să lucreze aici.

– Sunt convinsă că-i plăcea, dar nu ne puteam opune alegerii ei, nu?

„Iartă-mă", i se adresă ea în gând.

– Nu, sigur că nu, încuviință Philip. Aș vrea să-i urez mult noroc. E...?

– A plecat.

– Cred că va trebui să-mi găsesc un nou partener la table, zise Philip.

– Când se mai așază lucrurile, îți voi sta la dispoziție.

*

Philip şi William Ellerbee erau aşezaţi la o masă dintr-un colţ al restaurantului Fu's.

– Mă bucur să te văd, Philip, zise Ellerbee. Am tot sunat, dar...

– Ştiu. Iartă-mă, Bill, dar n-am avut chef să vorbesc cu nimeni.

– Sper să-l prindă pe nemernicul care ţi-a făcut asta.

– Poliţia a avut amabilitatea să-mi explice că jafurile de stradă nu sunt tocmai o prioritate pentru ei. Le consideră chiar mai puţin importante decât pisicile pierdute. N-o să-l prindă niciodată.

– Înţeleg că de acum încolo n-ai să mai poţi cânta, zise cu glas şovăielnic Ellerbee.

– Ai înţeles corect. Philip îşi ridică mâna schilodită. E moartă.

Ellerbee se aplecă spre el şi spuse cu convingere:

– Dar tu nu eşti, Philip. Ai toată viaţa înaintea ta.

– Ca să fac ce?

– Să-i înveţi pe alţii.

Philip zâmbi chinuit.

– Ce ironie, nu crezi? Chiar mă gândisem să fac asta într-o bună zi, când aveam să termin cu concertele.

– Ei bine, ziua aceea a venit, spuse liniştit Ellerbee. Mi-am permis să discut cu directorul Şcolii de muzică Eastman din Rochester. Ar da orice să fii profesor acolo.

Philip se încruntă.

– Asta ar însemna să mă mut acolo. Lara îşi are sediul la New York. Clătină din cap. Nu pot să-i fac una ca asta. Nici n-ai idee ce minunat s-a purtat cu mine, Bill.

– N-am nici o îndoială.

– Practic a renunţat la afaceri ca să mă îngrijească. E cea mai atentă şi devotată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Sunt nebun după ea.

– Philip, vrei măcar să te gândeşti la oferta de la Eastman?

– Spune-le că apreciez oferta lor, dar răspunsul este nu.

– Dacă te răzgândeşti, îmi dai de ştire?

Philip încuviință.

– Vei fi primul care va afla.

Când Philip se întoarse acasă, Lara plecase la birou. Se învârti prin apartament fără nici un rost. Se gândi la conversația cu Ellerbee.

„Mi-ar plăcea grozav să fiu profesor", își zise Philip, „dar nu-i pot cere Larei să se mute la Rochester și nici nu pot merge acolo fără ea".

Auzi deschizându-se ușa de la intrare.

– Lara?

Era Marian.

– Oh, iartă-mă, Philip. Nu știam că e cineva acasă. Am venit să înapoiez cheia.

– Credeam că ești deja la San Francisco.

Fata îl privi nedumerită.

– La San Francisco? De ce?

– Păi nu acolo e noua ta slujbă?

– N-am nici o slujbă nouă.

– Dar Lara mi-a spus...

Brusc, Marian își dădu seama.

– Înțeleg. Nu ți-a spus de ce m-a concediat?

– Te-a concediat? Mie mi-a spus că tu ți-ai dat demisia... că ai avut o ofertă mai bună.

– Nu-i adevărat.

– Cred că ar fi bine să stai jos, zise încet Philip.

Se așezară față în față.

– Ce se petrece aici? întrebă Philip.

Marian trase aer în piept.

– Cred că soția ta și-a închipuit că... îți pusesem gând rău.

– Ce tot spui acolo?

– M-a acuzat că am furat brățara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu, asta ca pretext ca să mă dea afară. Sunt sigură că a ascuns-o pe undeva.

– Nu pot să cred, protestă Philip. Lara n-ar face niciodată una ca asta.

– Ar face orice să te păstreze numai pentru ea.

Philip o privea nedumerit.

– Nu... nu știu ce să spun. Lasă-mă să vorbesc cu Lara și...

– Nu. Te rog să n-o faci. Ar fi mai bine să nici nu-i spui că am fost pe aici.

Se ridică în picioare.

– Și acum, ce ai de gând să faci?

– Nu te îngrijora, am să găsesc altă slujbă.

– Marian, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Cu nimic.

– Ești sigură?

– Sunt sigură. Ai grijă de tine, Philip.

Și plecă.

Philip o urmări din ochi până la ușă, tulburat. Nu-i venea să creadă că Lara ar fi fost în stare de asemenea înșelătorie și se întreba de ce nu-i spusese și lui toată povestea. Poate că Marian a furat totuși brățara, se gândi el, și Lara nu voia să-l supere. Marian mințea.

capitolul 32

Prăvălia de amanet se găsea pe South State Street, în inima Loop-ului. Când Jesse Shaw intră pe ușă, bătrânul de la tejghea ridică privirea.

– Bună dimineața. Vă pot fi de folos cu ceva?

Shaw îi puse în față un ceas de mână.

– Cât îmi dai pentru ăsta?

Bătrânul luă ceasul și-l studie pe toate părțile.

– Un Piaget. Frumoasă piesă.

– Mda. Îmi pare al naibii de rău să mă despart de el, dar am cam dat de belea. Înțelegi ce vreau să spun?

Bătrânul ridică din umeri.

– E meseria mea să înțeleg. Nici nu v-ar veni să credeți ce povești aud eu despre ghinion.

– Vin să-l răscumpăr peste câteva zile. Luni încep o slujbă nouă. Între timp, vreau să iau pe el cât mai mulți bani posibil.

Bătrânul studie ceasul cu și mai mare atenție. Pe spatele lui fusese o inscripție, acum răzuită. Își privi clientul.

– Scuzați-mă o clipă, mă duc să verific cum merge. Uneori ceasurile astea se fabrică în Bangkok și înăuntru nu li se pune mai nimic.

Luă ceasul și se duse într-o altă încăpere din fundul prăvăliei. Duse lupa la ochi și studie inscripția răzuită. Distinse cu greu câteva litere: „P t u Phi p cu d g st d l L ra." Bătrânul deschise un sertar și scoase afară un fluturaș trimis de poliție. Acolo figura descrierea ceasului și inscripția gravată pe capac. „Pentru Philip cu dragoste de la Lara."

Vru să ridice receptorul când clientul îi strigă:

– Hei, mă grăbesc. Vrei ceasul sau nu?

– Vin îndată, răspunse bătrânul. Se întoarse în prăvălie. Vă pot da pe el cinci sute de dolari.

– Cinci sute? Păi ceasul ăsta valorează...

– Dacă vreți, bine, dacă nu...

– Bine, se învoi Shaw fără chef. Dă-mi banii.

– Trebuie să completați un formular, spuse bătrânul.

– Sigur.

Scrise datele: „John Jones, Hunt Street 21". Din câte știa bătrânul, în Chicago nu exista nici o stradă cu acest nume, după cum nici pe individ nu-l chema John Jones. Clientul vârî banii în buzunar.

– Mulțumesc. Mă întorc după câteva zile să răscumpăr ceasul.

– Bine.

Bătrânul ridică receptorul și formă numărul poliției. Douăzeci de minute mai târziu un detectiv își făcu apariția în prăvălia de amanet.

– De ce n-ați sunat cât timp a fost aici? se răsti el.

– Am încercat. Se grăbea și era nervos.

Detectivul studie formularul completat de client.

– N-o să vă fie de nici un folos, zise bătrânul. Probabil că și numele, și adresa sunt false.

– Nu zău, mormăi detectivul. A completat datele singur?

– Da.

– Atunci o să punem mâna pe el.

La sediul poliției, în mai puțin de trei minute computerul identifică amprenta degetului mare lăsată pe formular: Jesse Shaw.

Majordomul intră în salon.

– Iertați-mă, domnule Adler, vă caută un domn la telefon. Locotenentul Mancini. Să...?

– Vorbesc eu cu el.

Philip ridică receptorul.

– Alo?

– Philip Adler?

– Da...?

– La telefon locotenentul Mancini. Am venit să vă văd la spital.

– Îmi amintesc.

– Voiam să vă pun la curent cu ce s-a mai întâmplat. Am avut noroc. V-am spus că șeful meu intenționa să trimită înștiințări la prăvăliile de amanet, cu descrierea ceasului dumneavoastră?

– Da.

– Ei bine, a fost găsit. Ceasul a fost amanetat la Chicago. Acum se încearcă să se dea de urma celui care l-a amanetat. Spuneați că l-ați putea identifica pe atacatorul dumneavoastră, așa-i?

– Da.

– Bine. Ținem legătura.

Jerry Townsend intră în biroul Larei, entuziasmat.

– Am făcut lista pentru petrecere, așa cum am discutat. Cu cât mă gândesc mai mult la ideea asta, cu atât mai tare îmi place. Vom sărbători aniversarea celor 40 de ani ai tăi fix în ziua în care va fi inaugurat cel mai înalt zgârie-nori din întreaga lume. Îi întinse Larei lista. L-am inclus și pe vicepreședinte. E un mare admirator al tău.

Lara cercetă cu atenție lista. Semăna cu un *Who's Who* pentru Washington, Hollywood, New York și Londra. Pe listă figurau oficialități guvernamentale, celebrități din lumea filmului, staruri de muzică rock... Lista era impresionantă.

– Îmi place, declară Lara. Să trimitem invitațiile.

Townsend puse lista în buzunar.

– Perfect. Am să pun să fie tipărite și expediate invitațiile. Deja am vorbit cu Carlos să rezerve Marea Sală de Bal și să pregătească meniul tău favorit. Facem pregătiri pentru două sute de persoane. La nevoie, putem oricând adăuga sau scădea câteva. Apropo, mai ai vreo veste despre situația din Reno?

Lara vorbise cu Terry Hill în aceeași dimineață.

– *Un mare juriu desfășoară investigații, Lara. E foarte posibil să fii pusă sub acuzație și să ți se deschidă dosar penal.*

– *Cum se poate? Faptul că am avut câteva conversații telefonice cu Paul Martin nu dovedește nimic. Puteam la fel de bine să vorbim despre situația mondială, despre ulcerul lui sau zeci de alte tâmpenii.*

– *Lara, nu te înfuria pe mine. Eu sunt de partea ta.*

– *Atunci fă ceva. Ești avocatul meu. Scoate-mă naibii din asta.*

– Nu. Totul este în regulă, îi răspunse atunci Lara lui Townsend.

– Bine. Înțeleg că tu și Philip mergeți la un dineu dat de primar sâmbătă seară.

– Da.

Inițial, Lara voise să refuze invitația, dar Philip insistase.

– Ai nevoie de oamenii ăștia. Nu-ți permiți să-i ofensezi. Vreau să te duci.

– Nu fără tine, iubitule.

El răsuflase adânc.

– Bine. Vin cu tine. Cred că a sosit timpul să nu mai trăiesc ca un pustnic.

Sâmbătă seara, Lara îl ajută pe Philip să se îmbrace. Îi prinse butonii de la cămașă și-i înnodă cravata. El stătea în fața ei, tăcut, blestemându-și neputința.

– Parcă am fi Ken și Barbie, nu-i așa?

– Poftim?

– Nimic.

– Gata, iubitule. Ai să fii cel mai frumos bărbat de acolo.

- Mulțumesc.

- Ar fi bine să mă îmbrac și eu, zise Lara. Primarului nu-i place să aștepte.

- Eu sunt în bibliotecă, îi spuse Philip.

După jumătate de oră, Lara intră în bibliotecă. Arăta uimitor. Era îmbrăcată într-o frumoasă rochie albă Oscar de la Renta. La încheietura mâinii sclipea brățara cu diamante primită în dar de la Philip.

Sâmbătă seară, Philip nu reușea să-și găsească somnul. Se uita la Lara, care dormea alături și se întreba cum de fusese în stare s-o acuze pe nedrept pe Marian că-i furase brățara. Știa că va trebui să-i pună această întrebare, dar mai întâi voia să discute cu Marian.

Devreme duminică dimineață, în timp ce Lara încă dormea, Philip se îmbrăcă fără zgomot și ieși din apartament. Luă un taxi până acasă la Marian. Sună la sonerie și aștepta.

- Cine-i acolo? întrebă o voce somnoroasă.

- Sunt eu, Philip. Trebuie să stăm de vorbă.

Ușa se deschise și în prag se ivi Marian.

- Philip? S-a întâmplat ceva?

- Trebuie să vorbim.

- Intră.

El intră în casă.

- Iartă-mă dacă te-am trezit, îi spuse Philip, dar este important.

- Ce s-a întâmplat?

El răsuflă adânc.

- Ai avut dreptate în legătură cu brățara. Lara a purtat-o aseară. Îți datorez scuze. Am crezut... că poate tu... am vrut doar să-ți cer iertare.

- Bineînțeles că ai fi crezut-o pe ea, spuse liniștită Marian. E soția ta.

- Am să vorbesc cu ea chiar în dimineața asta, dar mai întâi am vrut să vorbesc cu tine.

Marian se întoarse spre el.

- Mă bucur că ai venit. Dar nu vreau să deschizi discuția cu ea.

– De ce nu? se miră Philip. Și de ce ar face Lara așa ceva?

– Chiar nu știi, nu?

– Sincer, nu. Nu are sens.

– Cred că eu o înțeleg mai bine decât tine. Lara te iubește la nebunie. Ar face orice ca să te păstreze numai pentru ea. Probabil că ești singura persoană din viața ei pe care a iubit-o cu adevărat. Are nevoie de tine. Și cred că și tu ai nevoie de ea. O iubești foarte mult, așa e, Philip?

– Da.

– Atunci să uităm toată povestea. Dacă deschizi discuția cu ea, n-o să ducă la nimic bun, ba chiar va înrăutăți relația voastră. Eu pot găsi cu ușurință altă slujbă.

– Dar e nedrept față de tine, Marian.

Ea zâmbi cu subînțeles.

– Viața nu-i dreaptă întotdeauna, nu-i așa? „Dacă ar fi, atunci eu aș fi doamna Adler." Nu-ți face griji. Am să mă descurc.

– Măcar dă-mi voie să fac ceva pentru tine. Să-ți dau niște bani ca să compensez pentru...

– Mulțumesc, nu. Ar fi avut atât de multe să-i spună, dar știa că nu putea nutri nici o speranță. El era un bărbat îndrăgostit. Așa că nu-i putea spune decât un singur lucru: Întoarce-te la ea, Philip.

Șantierul era pe Wabash Avenue din Chicago, la sud de Loop. Era un bloc de birouri înalt de douăzeci și cinci de etaje, pe jumătate terminat. O mașină de poliție fără însemne opri la colțul străzii și din ea coborâră doi detectivi. Cei doi se îndreptară către șantier și opriră pe unul din muncitorii care treceau pe lângă ei.

– Unde-i șeful de șantier?

Muncitorul îi arătă o namilă de om, înalt și solid, care tocmai înjura un lucrător.

– Cel de colo.

Detectivii se apropiară de el.

– Dumneata ești șef aici?

Namila se întoarse spre ei și zise grăbit:

– Nu numai că sunt șef, dar sunt și foarte ocupat. Ce doriți?

– Ai printre muncitori vreunul pe nume Jesse Shaw?

– Shaw? Cum să nu! Acolo sus.

Șeful de șantier arătă către un muncitor care lucra pe o grindă de oțel, la etajul doisprezece.

– Vrei să-i spui să coboare, te rog?

– La dracu', nici vorbă! Are treabă de fă...

Unul dintre detectivi scoase o insignă.

– Spune-i să coboare.

– Care-i treaba cu Jesse? A intrat în vreun bucluc?

– Nu. Vrem doar să stăm de vorbă cu el.

– OK. Șeful de șantier se întoarse către un om care lucra în apropiere. Du-te sus și spune-i lui Jesse să coboare.

– Am înțeles.

Câteva minute mai târziu, Jesse Shaw se apropie de cei doi detectivi.

– Domnii aceștia vor să stea de vorbă cu tine, îl înștiință șeful de șantier, după care se îndepărtă.

Jesse zâmbi larg celor doi.

– Mulțumesc. Îmi prinde bine o pauză. Cu ce vă pot fi de folos?

Unul din detectivi scoase din buzunar un ceas.

– E ceasul dumitale?

Zâmbetul lui Shaw se topi.

– Nu.

– Ești sigur?

– Da.

Shaw îi arătă încheietura mâinii.

– Eu am un Seiko.

– Dar ai amanetat acest ceas.

Shaw șovăi.

– Ah, da, e adevărat. Ticălosul ăla nu mi-a dat decât cinci sute de dolari pe el. Face cel puțin...

– Parcă ziceai că nu e ceasul dumitale.

– Corect. Nu e al meu.

– De unde-l ai?

– L-am găsit.

– Serios? Unde?

– Pe trotuar, lângă blocul meu. Începu să povestească tot mai însufleţit: Era în iarbă şi când m-am dat jos din maşină, l-am văzut. Soarele bătea în brăţară şi o făcea să strălucească. Aşa se face că l-am zărit.

– Mare noroc că nu era nor în ziua aia.

– Mda.

– Domnule Shaw, îţi place să călătoreşti?

– Nu.

– Mare păcat, fiindcă vom face o mică excursie la New York. Te ajutăm noi să-ţi faci bagajele.

Ajungând în apartamentul lui Shaw, cei doi detectivi începură să caute prin casă.

– Staţi aşa! îl opri Shaw. Aveţi mandat?

– Nici n-avem nevoie. Te ajutăm să-ţi faci bagajele.

Unul dintre detectivi se uită într-un şifonier. Pe raftul de sus era o cutie de pantofi. O luă şi o deschise.

– Iisuse! exclamă el. Ia te uite ce-a lăsat Moş Crăciun!

Lara era în birou. În interfon răsună vocea lui Kathy:

– Domnişoară Cameron, vă caută domnul Tilly pe linia patru.

Tilly era directorul de proiect pentru Cameron Towers. Lara ridică receptorul.

– Alo?

– Domnişoară Cameron, azi-dimineaţă am avut o mică problemă.

– Adică?

– Un incendiu. Acum l-am stins.

– Ce s-a întâmplat?

– O explozie la unitatea de aer condiţionat. A sărit în aer un transformator. Se pare că cineva a legat greşit circuitele.

– Cât e de grav?

– Păi, se pare că ne va întârzia cu o zi sau două, timp în care ar trebui să curăţăm tot şi să refacem circuitele.

– Ocupă-te de asta. Ţine-mă la curent.

În fiecare seară Lara venea acasă târziu, îngrijorată şi epuizată.

– Îmi fac griji pentru tine, îi spuse Philip. Te pot ajuta cu ceva?

– Cu nimic, iubitule. Îţi mulţumesc. Reuşi să zâmbească. Am câteva probleme la birou.

El o strânse în braţe.

– Ţi-am spus vreodată că sunt nebun după tine?

Ea ridică privirea şi-i zâmbi.

– Spune-mi încă o dată.

– Sunt nebun după tine.

Ea se lipi de trupul lui, zicându-şi în gând: „Asta îmi doresc. De asta am nevoie".

– Iubitule, după ce-mi rezolv problemele, hai să plecăm undeva. Numai noi doi.

– S-a făcut.

„Într-o bună zi", se gândi Lara, „va trebui să-i spun adevărul despre Marian. Ştiu că am făcut un lucru rău. Dar aş muri dacă l-aş pierde".

A doua zi, Tilly sună din nou.

– Aţi anulat dumneavoastră comanda de marmură pentru pardoseala din holul de la intrare?

– De ce-aş fi făcut aşa ceva? întrebă încet Lara.

– Nu ştiu. Dar cineva a anulat-o. Marmura trebuia livrată azi. Când i-am sunat, mi-au spus că a fost anulată comanda cu două luni în urmă, din dispoziţia dumneavoastră.

Lara spumega de furie.

– Înţeleg. Cât de mare e întârzierea?

– Încă nu vă pot spune.

– Zi-le să dea zor.

Keller intră în biroul Larei.

– Mă tem că băncile se agită tot mai tare, Lara. Nu ştiu cât timp le mai pot duce cu vorba.

– Doar până când e gata Cameron Towers. Suntem aproape gata, Howard. Au mai rămas numai trei luni.

– Le-am spus şi asta, oftă el. Bine. O să vorbesc din nou.

La interfon răsună vocea lui Kathy:

– Domnul Tilly pe linia unu.

Lara se uită la Keller.

– Nu pleca. Ridică receptorul. Da? răspunse ea.

– Avem încă o problemă, domnișoară Cameron.

– Te ascult.

– Lifturile funcționează aiurea. Programele sunt desincronizate, toate semnalele au luat-o razna. Dacă apeși butonul pentru jos, lifturile o iau în sus. Dacă apeși pentru etajul optsprezece, ajungi la subsol. În viața mea n-am văzut așa ceva.

– Crezi că e vorba de ceva intenționat?

– Greu de spus. S-ar putea să fie doar din neglijență.

– Cât durează să fie puse la punct?

– Deja am trimis câțiva oameni să se ocupe de problema asta.

– Să-mi dai raportul.

Lara puse receptorul în furcă.

– E totul în regulă? o întrebă Keller.

Lara evită să-i răspundă.

– Howard, în ultima vreme ai mai auzit ceva de Steve Murchison?

El o privi surprins.

– Nu. De ce?

– Mă întrebam și eu.

Consorțiul de bancheri care finanța Cameron Enterprises avea motive întemeiate de îngrijorare. Nu numai Cameron Enterprises avea necazuri, majoritatea corporațiilor care erau clienții lor se confruntau cu probleme grave. Declinul obligațiunilor cu risc ridicat se transformase într-un adevărat dezastru, ceea ce reprezenta o lovitură fatală pentru corporațiile care depindeau de ei. În sală se găseau șase bancheri, alături de Howard Keller, și atmosfera era sumbră.

– Ați depășit termenul de rambursare a creditelor de o sută de milioane de dolari, zise purtătorul de cuvânt al bancherilor. Mă tem că nu mai putem sprijini Cameron Enterprises.

– Uitați câteva lucruri, le reaminti Keller. Unu: ne așteptăm ca din zi în zi să fie reînnoită licența de funcționare a cazinoului din Reno. Banii obținuți aici vor fi mai mult decât suficienți ca să acopere orice deficit.

Doi: construcția blocului Cameron Towers se desfășoară conform graficului. Clădirea va fi gata peste nouăzeci de zile. Deja am închiriat-o în procent de șaptezeci la sută, și puteți fi siguri că în ziua în care se vor încheia lucrările, toată lumea va vrea să stea aici. Domnilor, nici că se poate o investiție mai sigură pentru banii dumneavoastră. Aveți de-a face cu magia Larei Cameron.

Bancherii se priviră unii pe alții.

– Ce-ar fi să discutăm asta între noi și apoi să luăm din nou legătura cu dumneavoastră? propuse purtătorul de cuvânt.

– Foarte bine. Am s-o anunț pe domnișoara Cameron.

Keller îi relată Larei discuția.

– Cred că ne vor susține în continuare, îi spuse el. Dar între timp va trebui să mai vindem câteva proprietăți ca să ne menținem pe linia de plutire.

– Vinde-le.

Lara ajungea la birou în zorii zilei și se înapoia acasă seara târziu, luptându-se cu disperare să-și salveze imperiul. Se vedea foarte puțin cu Philip. Lara nu voia ca el să afle ce necazuri mari avea. „Și așa are problemele lui", se gândea ea. „Nu-l pot împovăra și cu ale mele."

Luni dimineața la ora șase, îi telefonă Tilly.

– Cred că ar fi bine să veniți până aici, domnișoară Cameron.

Lara avu o presimțire rea.

– Ce s-a întâmplat?

– Ar fi bine să vedeți cu ochii dumneavoastră.

– Am pornit într-acolo.

Lara îi telefonă lui Keller.

– Howard, a apărut o nouă problemă la Cameron Towers. Trec să te iau.

Jumătate de oră mai târziu, erau în drum spre șantier.

– Ți-a spus Tilly despre ce e vorba? o întrebă Keller.

– Nu, dar nu mai cred că sunt coincidențe. M-am tot gândit la ce mi-ai spus. Steve Murchison își dorea cu ardoare acel teren. Eu i l-am suflat de sub nas.

Când ajunseră la șantier, văzură lăzi cu folii mari de sticlă colorată, unele zăcând pe jos, altele în curs de a fi livrate de camioane. Tilly se grăbi să le iasă în întâmpinare.

– Bine că ați venit.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-i sticla pe care am comandat-o noi. Are altă formă și altă culoare. Nici vorbă să se potrivească pe laturile clădirii.

Lara schimbă o privire cu Keller.

– Am putea s-o tăiem noi aici? întrebă Keller.

Tilly clătină din cap.

– Nici vorbă. Ne-am trezi cu un morman de silicat.

– De la cine am comandat sticla? întrebă Lara.

– De la firma New Jersey Panel and Glass.

– Îi sun, zise Lara. Care e termenul de montare?

Tilly calculă în gând.

– Dacă sticla ajunge aici în două săptămâni, ne-am putea încadra în termen. Asta ar însemna să-i dăm zor, dar ar fi posibil.

Lara se întoarse spre Keller.

– Să mergem.

Otto Karp, directorul firmei New Jersey Panel and Glass, răspunse la telefon aproape imediat.

– Da, domnișoară Cameron. Înțeleg că aveți o problemă.

– Ba nu, se răsti Lara. Dumneavoastră aveți o problemă. Ne-ați expediat alte panouri de sticlă decât am comandat. Dacă în următoarele două săptămâni nu primesc ce-am cerut, vă dau în judecată până la faliment. Țineți în loc un proiect în valoare de trei sute de milioane de dolari.

– Nu înțeleg. Puteți aștepta puțin la telefon, vă rog?

Lipsi aproape cinci minute. Când se înapoie la telefon, zise:

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Cameron, comanda a fost notată greșit. Ce s-a întâmplat e...

– Puțin îmi pasă ce s-a întâmplat, îi tăie vorba Lara. Tot ce vreau eu este să executați comanda și s-o expediați aici.

– Cu dragă inimă.

Lara simți un val de ușurare.

– Cât de curând o putem recepționa?

– În două, trei luni.

– Două, trei luni! Imposibil! Am nevoie de ea acum.

– Aș fi încântat să vă servesc, zise Karp, dar din păcate suntem în mare întârziere cu comanda dumneavoastră.

– N-ați înțeles, insistă Lara. E vorba de o urgență și...

– Fiți sigură că-mi dau seama cum stau lucrurile. Și vom face tot posibilul. Veți avea comanda în două sau trei luni. Îmi pare rău că nu putem face mai mult...

Lara trânti receptorul în furcă.

– Nu pot să cred! exclamă ea. Se uită la Tilly. Mai există și altă firmă cu care putem face afacerea?

Tilly își trecu palma peste frunte.

– Nu atât de târziu. Dacă ne-am adresa altora, ar trebui să pornească de la zero și ar avea prioritate ceilalți clienți ai lor.

– Lara, putem sta de vorbă câteva minute? o întrebă Keller. O trase deoparte. Îmi pare nespus de rău că trebuie să fac această sugestie, dar...

– Dă-i drumul.

– ... amicul tău Paul Martin ar putea avea unele relații. Sau poate cunoaște pe cineva care cunoaște pe altcineva...

Lara încuviință din cap.

– Bună idee, Howard. Am să aflu.

Două ore mai târziu, Lara stătea în biroul lui Paul Martin.

– Nici nu știi cât mă bucur că m-ai sunat, zise avocatul. N-ai mai făcut-o de multă vreme. Doamne, ce bine arăți, Lara.

– Mulțumesc, Paul.

– Cu ce te pot ajuta?

– Pare-se că vin la tine numai când dau de necaz, zise cu glas șovăielnic Lara.

– Întotdeauna am fost gata să te sprijin, nu?

– Da. Ești un prieten de nădejde, oftă ea. Și în clipa asta chiar am nevoie de un prieten de nădejde.

– Care-i necazul? Altă grevă?

– Nu. E vorba de Cameron Towers.

El se încruntă.

– Am auzit că lucrările sunt în grafic.

– Sunt. Sau, mai bine zis, erau. Steve Murchison îmi sabotează proiectul. Vrea să se răzbune pe mine. Dintr-odată toate merg alandala. Până acum am reușit să ținem situația sub control. Acum însă... Avem o mare problemă. Din pricina ei se prea poate să depășim termenul de încheiere a lucrărilor. Doi dintre cei mai importanți chiriași ai noștri și-ar retrage oferta. Nu ne putem permite așa ceva. Răsuflă adânc, străduindu-se să-și stăpânească furia. Acum șase luni am comandat sticlă fumurie de la firma New Jersey Panel and Glass. Azi-dimineață am primit comanda, numai că nu era ce-am comandat.

– Le-ai telefonat?

– Da, dar au zis că durează două sau trei luni. Am nevoie de sticla aia în patru săptămâni. Până atunci, muncitorii n-au ce face. Lucrările au fost sistate. Dacă nu se încheie construcția la termen, pierd tot ce am.

Paul Martin o privi și spuse liniștit:

– Ba n-ai să pierzi nimic. Să văd ce pot să fac.

Lara simți că o inundă un sentiment de ușurare.

– Paul, eu... Îi era greu să-și găsească cuvintele. Mulțumesc.

El îi apucă mâna într-ale lui și zâmbi.

– Dinozaurul încă n-a murit, spuse el. Până mâine sper să am un răspuns.

În dimineața următoare, telefonul privat al Larei sună pentru prima oară după luni de zile. Ea ridică nerăbdătoare receptorul.

– Paul?

– Bună, Lara. Am stat puțin de vorbă cu câțiva amici de-ai mei. Nu va fi ușor, dar se poate rezolva. Mi s-a promis că livrarea va avea loc de luni într-o săptămână.

În ziua în care era programată livrarea comenzii, Lara îi telefonă din nou lui Paul Martin.

– Încă n-au venit panourile, Paul, îl anunţă ea.

– Oh? Urmă o scurtă tăcere. Mă interesez acum. Glasul i se îmblânzi. Ştii, iubito, singurul lucru bun în toată povestea asta e că pot vorbi din nou cu tine.

– Da. Eu... Paul... dacă nu primesc sticla la timp...

– Ai s-o primeşti. Ţine-ţi firea.

Veni sfârşitul săptămânii, dar nici urmă de comandă. Keller intră în biroul Larei.

– Tocmai am vorbit cu Tilly. Termenul e vineri. Dacă panourile sosesc până atunci, e bine. Dacă nu, s-a zis cu noi.

Joi situaţia rămăsese neschimbată.

Lara se duse să viziteze Cameron Towers. Nu era nici picior de muncitor. Măreţul zgârie-nori împungea cerul, lăsând în umbră toate clădirile din jur. Avea să fie o construcţie superbă. Monumentul ei. „N-am să accept să fiu înfrântă", îşi zise ea înverşunată.

Lara îi telefonă din nou lui Paul Martin.

– Îmi pare rău, răspunse secretara. Domnul Martin nu e la birou. Doriţi să-i transmit ceva?

– Rugaţi-l să mă sune, zise Lara. Se întoarse către Keller. Am o bănuială şi aş vrea s-o verifici tu. Vezi dacă nu cumva patronul fabricii de panouri din sticlă e tocmai Steve Murchison.

Treizeci de minute mai târziu, Keller se înapoie în biroul Larei. Era alb la faţă.

– Ei bine? Ai aflat a cui e fabrica de panouri?

– Da, răspunse el încet. E înregistrată în Delaware. Proprietatea Etna Enterprises.

– Etna Enterprises?

– Da. Au cumpărat-o acum un an. Etna Enterprises îi aparţine lui Paul Martin.

capitolul 33

Cameron Enterprises continua să fie ţinta unei campanii de publicitate negativă. Reporterii care altădată erau atât de dornici s-o ridice în slăvi pe Lara acum

se întorseseră împotriva ei. Jerry Townsend se duse să-l vadă pe Howard Keller.

- Sunt îngrijorat, începu Townsend.

- Care-i treaba?

- Ai citit presa în ultima vreme?

- Da. De mult așteaptă ocazia asta.

- Îmi fac griji pentru petrecerea aniversară, Howard. Am trimis invitațiile. De când cu publicitatea asta negativă, am primit numai refuzuri. Nemernicii se tem să nu-i atingă și pe ei. E un fiasco.

- Ce propui?

- Să anulăm petrecerea. Găsesc eu o scuză.

- Cred că ai dreptate. Nu vreau să fie pusă într-o situație penibilă.

- Bine. Eu mă ocup de anulare. Vrei să vorbești tu cu Lara?

- Da.

Terry Hill telefonă.

- Tocmai am fost anunțat că poimâine ești chemată să depui mărturie în fața marelui juriu din Reno. Vin și eu cu tine.

Transcriere a interogatoriului luat
lui Jesse Shaw de către locotenentul
Sal Mancini

M: *Bună dimineața, domnule Shaw. Ați luat la cunoștință că o stenografă consemnează conversația noastră?*

S: *Sigur.*

M: *Și ați renunțat la dreptul de a avea un avocat?*

S: *N-am nevoie de nici un avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, n-am făcut decât să găsesc un ceas și tot drumul până aici m-au sedat ca pe un animal.*

M: *Domnule Shaw, știți cine este Philip Adler?*

S: *Nu. Ar trebui?*

M: *Nu v-a plătit nimeni ca să-l atacați?*

S: *V-am spus... n-am auzit de el în viața mea.*

M: *Poliția din Chicago a găsit la locuința dumneavoastră cincizeci de mii de dolari bani gheață. De unde aveți banii?*

S: *(nici un răspuns)*

M: *Domnule Shaw...*

S: *I-am câștigat la jocuri de noroc.*

M: *Unde?*

S: *Pe hipodrom... pariuri la fotbal... înțelegeți...*

M: *Sunteți un om norocos, așa-i?*

S: *Mda. Presupun că da.*

M: *În momentul de față aveți o slujbă la Chicago. Adevărat?*

S: *Da.*

M: *Ați lucrat vreodată la New York?*

S: *Da, o dată.*

M: *Am aici un raport al poliției în care scrie că ați lucrat pe un șantier din Queens și că macaraua pe care o mânuiați a omorât un șef de șantier pe nume Bill Whitman. Corect?*

S: *Da. A fost un accident.*

M: *Cât timp ați lucrat acolo?*

S: *Nu-mi amintesc.*

M: *Dați-mi voie să vă reîmprospătez memoria. V-ați angajat acolo cu numai trei zile înainte. Ați venit cu avionul de la Chicago cu o zi înainte de accidentul cu macaraua și v-ați înapoiat la Chicago două zile mai târziu. Adevărat?*

S: *Cred că da.*

M: *Din evidența companiei American Airlines, reiese că ați venit din nou cu avionul de la Chicago cu două zile înainte ca Philip Adler să fie atacat și v-ați înapoiat la Chicago în ziua următoare. Care a fost scopul acestei scurte călătorii?*

S: *Am vrut să văd niște piese de teatru.*

M: *Vă amintiți titlurile pieselor pe care le-ați văzut?*

S: *Nu. E mult de atunci.*

M: *Când s-a întâmplat accidentul cu macaraua, pentru ce companie lucrați?*

S: *Cameron Enterprises.*

M: Și cărei firme îi aparține șantierul de construcții pe care lucrați acum la Chicago?

S: Cameron Enterprises.

Howard Keller se afla într-o ședință cu Lara. Discutau de o oră despre ce ar fi putut face ca să limiteze prejudiciile create de publicitatea negativă la adresa companiei. Ședința era pe cale să se încheie când Lara întrebă:

- Altceva?

Howard se încruntă. Cineva îl rugase să-i spună ceva Larei, dar nu-și mai amintea ce anume. „Eh, bine, probabil că nu-i nimic important."

- Vă caută cineva la telefon, domnule Adler, anunță Simms, majordomul. Un anume locotenent Mancini.

Philip ridică receptorul.

- Da, domnule locotenent. Vă ascult.

- Am vești pentru dumneavoastră, domnule Adler.

- Ce vești? L-ați găsit pe individ?

- Aș prefera să vin până acolo și să discut cu dumneavoastră personal. Sunteți de acord?

- Sigur.

- Ajung în jumătate de oră.

Philip puse receptorul în furcă, întrebându-se ce anume avea să-i spună detectivul și nu putea fi comunicat la telefon.

Când sosi Mancini, Simms îl conduse în bibliotecă.

- Bună ziua, domnule Adler.

- Bună ziua. Ce se întâmplă?

- L-am prins pe cel care v-a atacat.

- Serios? Sunt surprins, exclamă Philip. Parcă spuneați că-i imposibil să-i prinzi pe autorii jafurilor de stradă.

- Asta nu-i un infractor oarecare.

Philip se încruntă.

- Nu înțeleg.

- E muncitor în construcții. Lucrează la Chicago și la New York. Are cazier pentru atac și spargeri de locuințe. V-a amanetat ceasul și i-am obținut amprentele.

Mancini îi arătă un ceas de mână.

– E ceasul dumneavoastră, nu?

Philip rămase cu privirea aţintită asupra ceasului, refuzând să-l atingă. Simpla vedere a acelui obiect îi evoca clipa îngrozitoare când atacatorul îl apucase de mână şi-i retezase încheietura. Întinse mâna fără tragere de inimă şi luă ceasul. Se uită pe capac, acolo unde o parte din litere fuseseră răzuite.

– Da. E ceasul meu.

Locotenentul Mancini luă ceasul înapoi.

– Deocamdată rămâne la noi, ca dovadă. Mâine-dimineaţă vreau să veniţi în oraş să-l identificaţi pe agresor dintr-un şir de infractori.

La gândul de a ajunge din nou faţă în faţă cu cel care-l atacase Philip simţi că i se suie sângele la cap.

– Voi fi acolo.

– Adresa e One Police Plaza, camera 212. La zece este bine?

– Perfect. Philip se încruntă. Ce-aţi vrut să spuneţi când aţi afirmat că nu e un infractor oarecare?

Locotenentul Mancini ezită puţin.

– A fost plătit ca să vă atace.

Philip se holbă la el, năucit.

– Cum?

– Ce aţi păţit dumneavoastră n-a fost o simplă întâmplare. Omul a fost plătit cu cincizeci de mii de dolari ca să vă reteze încheietura.

– Nu pot să cred, zise încet Philip. Cine să fi plătit cincizeci de mii de dolari ca să mă schilodească?

– A fost tocmit de soţia dumneavoastră.

capitolul 34

„A fost tocmit de soţia dumneavoastră!" Philip parcă primise o lovitură în moalele capului. Lara? Putea ea să fi făcut un lucru atât de groaznic? Ce motiv ar fi avut?

„Nu înţeleg de ce exersezi în fiecare zi. Doar nu susţii concertul acum..."

„Nu ești obligat să pleci. Eu vreau un soț, nu un bărbat cu jumătate de normă... Doar nu ești comis-voiajor..."

„M-a acuzat că am furat brățara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu... Ar face orice să te păstreze numai pentru ea..."

Pe urmă, Ellerbee: „Te bate gândul să reduci numărul concertelor?... Am avut o discuție cu Lara".

Lara.

La secția de poliție avea loc o ședință cu procurorul districtual, șeful poliției și locotenentul Mancini.

– Aici n-avem de-a face cu o necunoscută. Cucoana are un tupeu cât casa. Ce dovezi solide deținești, domnule locotenent?

– Am verificat la Departamentul personal al companiei Cameron Enterprises. Jesse Shaw a fost angajat la cererea Larei Cameron. I-am întrebat dacă s-a mai întâmplat vreodată ca ea să angajeze personal pe cineva în echipa de muncitori. Răspunsul a fost nu.

– Altceva?

– Există zvonuri că un șef de șantier pe nume Bill Whitman se tot lăuda pe la amicii lui că o are la mână cu ceva pe Lara Cameron și că asta va face din el un om bogat. Curând după aceea a fost ucis de o macara acționată de Jesse Shaw. Shaw fusese luat de pe șantierul din Chicago și adus la New York. După accident, s-a înapoiat imediat la Chicago. Nu există nici un dubiu că a fost un asasinat la comandă. Întâmplarea face ca biletul lui de avion să fi fost plătit de compania Cameron Enterprises.

– Și cum e cu atacul împotriva lui Adler?

– Același mod de operare. Shaw a venit cu avionul de la Chicago cu două zile înainte de atac și s-a înapoiat a doua zi. Dacă nu s-ar fi lăcomit și n-ar fi vrut să mai ciupească niște bani amanetând ceasul în loc să-l arunce, nu l-am fi prins niciodată.

– Dar care-i mobilul? întrebă șeful poliției. De ce i-ar face așa ceva propriului soț?

– Am discutat cu câțiva servitori. Lara Cameron e nebună după soțul ei. Singurul lor motiv de ceartă era faptul că el pleca în turnee. Ea voia să-l țină acasă.

– Și iată că acum stă acasă.

– Exact.

– Și ea ce spune? Neagă?

– Încă nu ne-am confruntat cu ea. Am vrut să discutăm cu dumneavoastră mai întâi, să vedem dacă avem un caz.

– Și spuneți că Philip Adler îl poate identifica pe Shaw?

– Da.

– Bine.

– Ce-ar fi să trimiteți un om de-al dumneavoastră s-o interogheze pe Lara Cameron? Să vedem ce are de zis.

Lara era în ședință cu Howard Keller când se auzi interfonul.

– Vă caută un locotenent Mancini.

Lara se încruntă.

– În ce problemă?

– N-a spus.

– Poftește-l înăuntru.

Locotenentul Mancini pășea pe un teren minat. Fără dovezi solide, avea să fie greu să obțină vreo mărturisire de la Lara Cameron. „Totuși, trebuie să încerc", își zise el. Nu se așteptase să fie de față și Howard Keller.

– Bună ziua, domnule locotenent.

– Bună ziua.

– L-ați cunoscut pe Howard Keller.

– Sigur că da. Cel mai bun aruncător de baseball din Chicago.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Lara.

Aici era partea delicată. „Mai întâi dovedește că-l cunoștea pe Jesse Shaw și pornește de aici."

– L-am arestat pe omul care l-a atacat pe soțul dumneavoastră, o anunță Mancini, fără să-și ia ochii de la ea.

– L-ați arestat? Ce...?

– Cum l-ați arestat? o întrerupse Howard Keller.

– A amanetat un ceas pe care domnișoara Cameron l-a dăruit soțului ei.

Mancini se uită din nou la Lara.

– Numele individului e Jesse Shaw.

Ea nici nu clipi.

„E tare", se gândi Mancini. „Zău că e tare tipa."

– Îl cunoșteați?

Lara se încruntă.

– Nu. Ar trebui?

„Asta a fost prima greșeală", își zise Mancini. „Am prins-o."

– Lucra pe unul dintre șantierele dumneavoastră din Chicago. A mai lucrat pentru dumneavoastră la un proiect din Queens. Pe o macara care a ucis un om.

Detectivul se prefăcu a-și consulta carnețelul.

– Un anume Bill Whitman. Legistul a declarat cauza decesului drept accident.

Lara își înghiți nodul din gât.

– Da...

Nu apucă să continue, că interveni Keller:

– Uitați ce e, domnule locotenent, avem sute de oameni care lucrează pentru compania noastră. Doar nu credeți că-i cunoaștem pe toți.

– Nu-l cunoașteți pe Jesse Shaw?

– Nu. Și sunt convins că domnișoara Cameron...

– Aș prefera s-o aud pe dumneaei, dacă nu vă supărați.

– N-am auzit de el în viața mea, spuse Lara.

– A fost plătit cu cincizeci de mii de dolari ca să-l atace pe soțul dumneavoastră.

– Nu... nu pot să cred!

Brusc, Lara se albi la față.

„Acum voi pune mâna pe ea", își zise Mancini.

– Deci nu știți nimic despre asta?

Lara îl privi țintă și în privirea ei se aprinse un licăr de furie.

– Vreți cumva să insinuați...? Cum îndrăzniți? Dacă a fost tocmit de cineva, vreau să știu și eu de cine!

– Același lucru îl vrea și soțul dumneavoastră, domnișoară Cameron.

– Ați discutat cu Philip despre asta?

– Da. Eu...

În clipa următoare, Lara țâșni afară din birou.

Când ajunse acasă, Philip era în dormitor, făcându-și bagajele, anevoie, din pricina infirmității.

– Philip, ce faci?

Philip se întoarse spre ea, cu aerul că atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Plec.

– De ce? Doar nu crezi acea... poveste îngrozitoare?

– Gata cu minciunile, Lara.

– Dar nu te mint. Trebuie să mă asculți. N-am avut nimic de a face cu ce ți s-a întâmplat. Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume. Te iubesc, Philip.

Philip se întoarse iar spre ea.

– Poliția spune că individul lucra pentru tine. Și că a fost plătit cincizeci de mii de dolari să... să facă ce-a făcut.

Ea clătină din cap.

– Nu știu nimic despre asta. Știu doar că n-am nimic de-a face cu povestea asta. Mă crezi?

El o privi țintă, fără un cuvânt.

Lara rămase locului câteva momente, apoi îi întoarse spatele și ieși din dormitor.

Philip petrecu o noapte albă la un hotel din centru. Îi tot veneau în minte fragmente de imagini cu Lara.

„Mă interesează să aflu mai multe despre fundație. Poate ne întâlnim să discutăm...“

„Ești căsătorit? ... Vorbește-mi despre tine...“

„Când ascult Scarlatti, parcă sunt la Napoli...“

„Visez un vis din cărămizi, beton și oțel și-l fac să devină realitate...“

„Am venit la Amsterdam ca să te văd...“

„Vrei să merg cu tine la Milano?...“

„Ai să mă răsfeți, domnișoară...“ „Asta și vreau...“

Pe urmă, căldura, grija și compasiunea Larei. „Cum de m-am înșelat în așa hal asupra ei?“

Când Philip ajunse la secția de poliție, locotenentul Mancini îl aștepta. Detectivul îl conduse într-un mic amfiteatru, în capătul căruia se găsea o platformă mai înaltă.

– Nu trebuie decât să-l identificați între cei puși în rând cu el.

„Ca să-l poată asocia cu Lara", își zise Philip.

Șirul era alcătuit din șase persoane, toți cam de aceeași conformație și aceeași vârstă. Jesse Shaw se afla în mijloc. Când dădu cu ochii de el, Philip simți că încep să-i zvâcnească tâmplele. Îi auzi în gând vocea: „Dă-mi portofelul". Simți durerea sfâșietoare din clipa când șișul îi retezase încheietura. „E oare cu putință ca Lara să-mi fi făcut așa ceva?" „Ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată."

– Uitați-vă bine, domnule Adler, i se adresă locotenentul Mancini.

„De acum înainte voi lucra acasă. Philip are nevoie de mine..."

– Domnule Adler...

„O să-ți aduc cei mai buni doctori din lume..."

Fusese alături de el clipă de clipă, îl hrănise, avusese grijă de el.

„Dacă nu vine Mahomed la munte..."

– Vreți să mi-l indicați?

„M-am măritat cu tine fiindcă mă îndrăgostisem nebunește de tine. Încă sunt îndrăgostită. Iar dacă n-o să mai facem niciodată dragoste, nu-i nimic. Nu vreau decât să mă ții în brațe și să mă iubești." Și chiar vorbise serios.

Apoi ultima scenă din apartamentul lor.

„N-am avut nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat. Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume..."

– Domnule Adler...

„Probabil că poliția s-a înșelat", se gândi Philip. „Pe Dumnezeul meu, o cred. Nu putea face una ca asta!"

Mancini i se adresă din nou:

– Care dintre ei e omul nostru?

Philip se întoarse către el.

– Nu știu.

– Poftim?
– Nu-l văd.
– Ne-ați spus că i-ați reținut figura.
– Așa e.
– Atunci spuneți-mi care dintre ei este.
– Nu pot, răspunse Philip. Nu-i aici.
Locotenentul Mancini era negru la față.
– Sunteți sigur?
Philip se ridică.
– Absolut sigur.
– Atunci asta-i tot, domnule Adler. Vă mulțumesc pentru cooperare.
„Trebuie s-o găsesc pe Lara", se gândi Philip. „Trebuie s-o găsesc pe Lara."

Lara era așezată la biroul ei, cu privirea ațintită pe fereastră. Philip n-o crezuse. Asta o durea cel mai mult. Pe urmă Paul Martin. Bineînțeles că el era în spatele tuturor acestor lucruri. Dar de ce o făcuse? „Ți-ai minte când ți-am spus că soțul tău va trebui să aibă grijă de tine? Pare că nu prea face treabă bună. Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!" Pentru că o iubea? Sau era vorba de o răzbunare, fiindcă o ura?

Howard Keller intră în birou. Era palid și tras la față.

– Tocmai am vorbit la telefon. Am pierdut Cameron Towers, Lara. Southern Insurance și Mutual Overseas au renunțat să închirieze, fiindcă nu ne respectăm termenul de încheiere a lucrărilor. Nu avem cum să plătim ipotecile. Am fost la un pas, așa-i? Cel mai înalt zgârie-nori din lume. Îmi... îmi pare rău. Știu ce mult însemna pentru tine.

Lara se întoarse cu fața spre el, și Keller rămase șocat ce rău arăta. Era albă la față, cu cearcăne negre în jurul ochilor. Părea în transă, ca și cum și-ar fi pierdut și ultimul strop de energie.

– Lara... ai auzit ce-am spus? Am pierdut Cameron Towers.

Ea vorbi pe un ton nefiresc de liniștit:

– Am auzit. Nu te îngrijora, Howard. Vom face împrumuturi, vom garanta cu celelalte clădiri și vom achita toate creditele.

Calmul ei îl înspăimânta.

– Lara, nu mai avem cu ce să garantăm vreun împrumut. Va trebui să anunțăm că dăm faliment și...

– Howard...?

– Da?

– Este posibil ca o femeie să iubească un bărbat prea mult?

– Cum?

Vocea ei era lipsită de orice inflexiune.

– Philip m-a părăsit.

Asta explica multe.

– Îmi... îmi pare rău, Lara.

Ea avea pe față un surâs bizar.

– Ciudat, așa-i? Pierd totul dintr-odată. Mai întâi pe Philip, acum clădirile. Știi ce înseamnă asta, Howard? Soarta. Soarta mi-e potrivnică. Cu Soarta nu te pui, nu-i așa?

Niciodată n-o văzuse atât de deznădăjduită. Howard simți că i se frânge inima.

– Lara...

– Încă nu m-au dat gata. După-amiază trebuie să plec cu avionul la Reno. Am audiere în fața marelui juriu. Dacă...

Se auzi bâzâitul interfonului.

– Vă caută un domn locotenent Mancini.

– Poftește-l înăuntru.

Howard Keller o privi nedumerit pe Lara.

– Mancini? Ce vrea?

Lara răsuflă adânc.

– A venit să mă aresteze, Howard.

– Să te aresteze? Ce tot spui acolo?

Vocea ei era de un calm imperturbabil.

– Poliția crede că eu am aranjat atacul asupra lui Philip.

– Asta-i ridicol! Nu se poate să...

Ușa se deschise și locotenentul Mancini intră în birou. Rămase pe loc, privindu-i câteva momente pe cei doi, apoi făcu câțiva pași.

– Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Alb la față, Howard Keller se postă în fața Larei, într-o atitudine protectoare și spuse răgușit:

– Nu se poate așa ceva. Lara n-a făcut nimic.

– Aveți dreptate, domnule Keller. N-o arestez pe ea. Vă arestez pe dumneavoastră.

capitolul 35

Transcrierea interogatoriului
lui Howard Keller de către locotenentul
Sal Mancini

M: *Vi s-au citit drepturile, domnule Keller?*

K: *Da.*

M: *Și ați renunțat la dreptul de a fi asistat de un avocat la prezentul interogatoriu?*

K: *N-am nevoie de avocat. Oricum aveam de gând să mă predau poliției. Nu puteam să las să i se întâmple ceva Larei.*

M: *Deci i-ați plătit lui Jesse Shaw 50 000 de dolari ca să-l atace pe Philip Adler?*

K: *Da.*

M: *De ce?*

K: *O făcea pe Lara să sufere cumplit. Lara îl implora să rămână acasă cu ea, dar el o tot lăsa singură.*

M: *Așadar, ați aranjat să fie schilodit.*

K: *N-a fost chiar așa. Niciodată n-am vrut ca Jesse să meargă chiar așa departe. Dar el și-a pierdut controlul.*

M: *Vorbiți-mi despre Bill Whitman.*

K: *Era un ticălos. Încerca s-o șantajeze pe Lara. N-am putut accepta așa ceva. Putea s-o ruineze.*

M: *Așa că ați pus să fie ucis?*

K: *Da, de dragul Larei.*

M: *Ea era la curent cu toate astea?*

K: *Bineînțeles că nu. N-ar fi îngăduit-o niciodată. Nu. Vedeți, rolul meu a fost s-o protejez. Tot ce-am făcut am făcut pentru ea. Aș fi în stare să-mi dau viața pentru ea.*

M: *Sau să luați viața altora.*

K: *Pot să vă pun o întrebare? Cum v-ați dat seama că eram implicat în toate acestea?*

Sfârșitul interogatoriului.

La sediul poliției, căpitanul Bronson i se adresă lui Mancini:

– Cum v-ați dat seama că acest Keller era făptașul?

– A scăpat din vedere un lucru și eu l-am sesizat. Cât pe ce să nu-l observ. În raportul lui Jesse Shaw, se menționează că la șaptesprezece ani a ajuns în vizorul poliției fiindcă furase echipament de baseball de la o echipă de juniori ai clubului Chicago Cubs. Am verificat și, ce să vezi, erau coechipieri. Asta i-a scăpat lui Keller. Când l-am întrebat, mi-a spus că nu auzise în viața lui de Jesse Shaw. L-am sunat pe un amic al meu care a fost cândva redactor al rubricii sportive din *Chicago Sun Times*. El și-a amintit de amândoi. Erau prieteni. Mi-am imaginat că Keller a fost cel care i-a obținut lui Shaw slujba de la Cameron Enterprises. Lara Cameron l-a angajat pe Jesse Shaw la rugămintea lui Howard Keller. Probabil că ea nici n-a dat vreodată ochii cu Shaw.

– Bună treabă, Sal.

Mancini clătină din cap.

– Știți ceva? În definitiv, nici nu contează. Dacă nu l-am fi prins pe Keller și am fi arestat-o pe Lara Cameron, Howard Keller ar fi venit la noi și ar fi mărturisit tot.

Lumea ei se prăbușea. Larei i se părea cu neputință ca, dintre toți oamenii, tocmai Howard Keller să fie răspunzător de grozăviile întâmplate. „A făcut-o pentru mine", se gândea Lara. „La rândul meu, trebuie și eu să-l ajut."

Kathy o chemă prin interfon.

– Mașina e aici, domnișoară Cameron. Sunteți gata?

– Da.

Lara pornea spre Reno, ca să depună mărturie în fața marelui juriu.

La cinci minute după plecarea Larei, Philip telefonă la birou.

– Îmi pare rău, domnule Adler. Tocmai a plecat. E în drum spre Reno.

Pe Philip îl năpădi un sentiment de profundă dezamăgire. Dorea cu disperare s-o vadă, să-i ceară iertare.

– Când vorbești cu ea, spune-i că o aștept.

– Am să-i spun.

Philip dădu încă un telefon, vorbi zece minute, după care îl sună pe William Ellerbee.

– Bill... voi rămâne la New York. Am să fiu profesor la Julliard.

– Ce pot să-mi facă? întrebă Lara.

– Depinde, răspunse Terry Hill. O să-ți asculte depoziția. Pe urmă pot decide fie că ești nevinovată, caz în care îți recapeți cazinoul, fie că există suficiente dovezi ca să te pună sub acuzare. Dacă acesta e verdictul lor, ți se va intenta proces penal și riști închisoarea.

Lara murmură ceva.

– Poftim?

– Spuneam că tata avea dreptate. E vorba de Soartă.

Audierea în fața marelui juriu dură patru ore. Larei i se puseră întrebări despre achiziționarea hotelului și a cazinoului Cameron Palace. Când ieși din sala de audiere, Terry Hill îi strânse mâna.

– Te-ai descurcat foarte bine, Lara. Cred că i-ai impresionat profund. Nu au dovezi concludente împotriva ta, așa că sunt mari șanse ca...

Se întrerupse, uluit. Lara întoarse capul. În anticameră intrase Paul Martin. Era îmbrăcat într-un costum de modă veche, la două rânduri de nasturi, cu vestă și avea

părul alb pieptănat la fel ca atunci când Lara îl întâlnise prima oară.

– Oh, Doamne! exclamă Terry. A venit să depună mărturie. Se întoarse către Lara. Oare cât de tare te urăște?

– Ce vrei să spui?

– Lara, dacă i s-a propus o pedeapsă mai blândă ca să depună mărturie împotriva ta, ești terminată. Ajungi la închisoare.

Lara privea spre celălalt capăt al anticamerei, la Paul Martin.

– Da... dar atunci se distruge și pe sine.

– De asta te-am întrebat cât de tare te urăște. Ar fi capabil să se distrugă pe el însuși numai ca să te distrugă și pe tine?

– Nu știu, răspunse Lara fără vlagă.

Paul Martin veni spre ei.

– Bună, Lara. Am auzit că ai necazuri. În privirea lui nu se citea nimic. Îmi pare foarte rău.

Lara își aminti cuvintele lui Howard Keller: „E sicilian. Ăștia nu uită și nu iartă niciodată".

Nutrise o dorință aprigă de răzbunare, și ea nu-și dăduse seama de nimic.

Paul Martin vru să se îndepărteze.

– Paul..

El se opri.

– Da?

– Trebuie să-ți vorbesc.

El șovăi o clipă.

– Bine.

Făcu semn din cap către biroul gol din capătul coridorului.

– Putem discuta acolo.

Terry Hill îi urmări cu privirea până intrară în birou. Ușa se închise în urma lor. Terry ar fi dat orice ca să audă ce-și spuneau.

Lara nu știa cum să înceapă.

– Ce dorești, Lara?

Era mai greu decât anticipase ea. Îi răspunse cu glasul gâtuit:

– Vreau să mă eliberezi.

El își înălță sprâncenele.

– Cum așa? Doar nu sunt stăpânul tău.

Își bătea joc de ea. Larei îi era greu să și respire.

– Nu crezi că m-ai pedepsit destul?

Paul Martin stătea în fața ei ca o stană de piatră, cu o expresie greu de descifrat.

– Cât timp am fost împreună, a fost minunat, Paul. În afară de Philip, ai însemnat pentru mine mai mult decât oricine altcineva. Îți datorez mai mult decât ți-aș putea plăti vreodată. N-am vrut niciodată să te rănesc. Trebuie să crezi. Îi era greu să continue. Stă în puterea ta să mă distrugi. Chiar asta vrei? Ai să fii fericit dacă ajung la închisoare? Se străduia să-și stăpânească lacrimile. Te implor, Paul. Dă-mi viața înapoi. Te rog, nu mă mai trata ca pe un dușman...

Paul Martin continua să stea în fața ei. Ochii lui negri nu trădau nimic.

– Îți cer iertare... Am obosit să tot lupt, Paul. Ai câștigat...

Glasul i se frânse. Se auzi o bătaie în ușă și aprodul aruncă o privire în încăpere.

– Marele Juriu vă așteaptă, domnule Martin.

El rămase pe loc, privind-o pe Lara multă vreme. Pe urmă îi întoarse spatele și ieși fără un cuvânt.

„S-a terminat", își spuse Lara. „S-a zis cu mine."

Terry Hill intră grăbit în birou.

– Mi-aș fi dorit din tot sufletul să știu dinainte că urma să depună mărturie. Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Așteptară. Așteptarea li se păru că durează o eternitate. Când Paul Martin ieși într-un târziu din sala de audiere, arăta istovit și tras la față. „A îmbătrânit", se gândi Lara. „Mă socotește pe mine vinovată pentru asta." El o privi. Șovăi o clipă, apoi se apropie de ea.

– N-am să te pot ierta niciodată. M-ai făcut să par un caraghios. Dar ai fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Cred că pentru asta îți datorez ceva. Nu le-am spus nimic, Lara...

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Oh, Paul. Nu știu cum să...

– Să zicem că e cadoul meu de ziua ta. La mulți ani, iubito.

Ea îl privi cum se îndepărtează și brusc cuvintele lui o scuturară din amorțire. Era ziua ei! Se întâmplaseră atâtea încât uitase cu desăvârșire. Petrecerea. Două sute de invitați o așteptau la Manhattan Cameron Plaza!

Lara se întoarse către Terry Hill.

– Trebuie să mă întorc la New York chiar în astă-seară. Dau o mare petrecere de ziua mea. O să-mi dea voie să plec?

– Așteaptă o clipă, zise Terry Hill.

Dispăru în sala de audiere și reveni după cinci minute, spunând:

– Poți pleca la New York. Marele Juriu va da verdictul mâine-dimineață, dar e doar o formalitate. Te poți înapoia aici diseară. Apropo, amicul tău a spus adevărul. N-a făcut nici un fel de destăinuiri.

Jumătate de oră mai târziu, Lara era în drum spre New York.

– Ești bine? o întrebă Terry Hill.

Ea îl privi și răspunse:

– Sigur că da.

În seara aceea, sute de persoane importante aveau să-i aducă omagiul lor. Iar ea va sta cu capul sus. Ea era Lara Cameron...

Rămase în mijlocul Marii Săli de Bal, acum pustie, și se uită în jur. „Eu am creat asta. Am creat monumente care se înalță către cer, care au schimbat viețile a mii de oameni din întreaga Americă. Și acum totul urmează să aparțină unor bancheri anonimi." În urechi îi răsuna limpede vocea tatălui ei: „Soarta. Totdeauna mi-a fost potrivnică". Se gândi la Glace Bay și la micul bloc de chiriași unde crescuse. Își aminti cât fusese de înspăimântată în prima zi de școală: „Știe cineva un cuvânt care începe cu F?" Își aminti chiriașii. Bill Rogers: „... Prima regulă în imobiliare este BAO. Să nu uiți asta

niciodată". Apoi Charles Cohn: „Mănânc numai mâncare cușer și mă tem că în Glace Bay așa ceva nu există..."

„Dacă aș putea avea terenul ăsta, mi-ați închiria clădirea pe cinci ani?" „Nu, Lara. Nu pe cinci ani, pe zece."

Și Sean MacAllister: „Aș avea nevoie de un motiv cu totul special ca să-ți acord împrumutul. Ai avut vreodată un iubit?"

Și Howard Keller: „... Ai o abordare greșită..." „Vreau să vii să lucrezi pentru mine."

Apoi succesele. Minunatele și mărețele ei succese. Apoi Philip. Lochinvar al ei. Bărbatul pe care-l adora. Cea mai mare pierdere dintre toate.

Auzi un glas chemând-o pe nume.

– Lara...

Se întoarse. Era Jerry Townsend.

– Mi-a spus Carlos că ești aici.

Se apropie de ea.

– Îmi pare rău pentru petrecerea de ziua ta.

Lara se uită la el.

– Ce... ce s-a întâmplat?

Townsend o țintui cu privirea.

– Nu ți-a spus Howard?

– Ce să-mi spună?

– Atât de mulți au refuzat invitația din pricina publicității negative, încât am decis că e mai bine s-o anulăm. L-am rugat pe Howard să-ți spună.

„Ca să-ți spun drept, am cam avut probleme cu memoria."

– Nu contează, spuse Lara aproape în șoaptă. Își mai roti o dată privirea prin frumoasa încăpere. Am avut parte de sfertul meu de oră, nu?

– Ce-ai spus?

– Nimic.

Porni către ușă.

– Lara, hai să urcăm la birou. Sunt câteva lucruri care trebuie finalizate.

– Bine.

„Probabil că niciodată nu voi mai pune piciorul în clădirea asta", se gândi Lara.

În timp ce urcau cu ascensorul către birourile conducerii, Jerry spuse:

– Am auzi de Keller. Nu pot să cred că el poartă răspunderea pentru cele întâmplate.

Lara clătină din cap.

– Eu port toată răspunderea, Jerry. N-am să-mi iert niciodată.

– Nu-i vina ta.

Ea se simți dintr-odată îngrozitor de singură.

– Jerry, dacă n-ai luat încă cina...

– Îmi pare rău, Lara. Astă-seară sunt ocupat.

– Oh. Nu face nimic.

Ușa ascensorului se deschise și amândoi păși pe coridor.

– Actele pe care trebuie să le semnezi sunt pe masa din sala de conferințe, spuse Jerry.

– Bine.

Ușa sălii de conferințe era închisă. Jerry o lăsă pe Lara să deschidă ușa și, în aceeași clipă, patruzeci de voci începură să cânte însuflețit: *Happy birthday to you, Happy birthday to you...*

Lara rămase țintuită locului. Sala era plină de oameni cu care lucrase în decursul anilor – arhitecți, contractori, directori de firme de construcții. Era acolo și Charles Cohn, la fel și profesorul Meyers. Horace Guttman, Kathy și tatăl lui Jerry Townsend. Dar singurul pe care-l vedea Lara era Philip. Philip veni spre ea cu brațele deschise și ea simți că i se taie respirația.

– Lara...

Glasul lui era ca o mângâiere.

În clipa următoare, Lara era în brațele lui, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile. „Sunt acasă", se gândi ea. „Aici e locul meu." Și deodată o inundă o senzație de vindecare, un binecuvântat sentiment de liniște. Simți cum i se încălzește sufletul doar strângându-l în brațe pe Philip. „E singurul lucru care contează", își zise Lara.

Lumea se înghesuia în jurul ei și toți păreau să vorbească deodată.

– La mulți ani, Lara...

– Arăți superb... Ai fost surprinsă...?

Lara se întoarse spre Jerry Townsend.

– Jerry, cum ai...?

El clătină din cap.

– Philip a aranjat tot.

– Oh, iubitule!

Chelnerii începeau să-și facă intrarea cu aperitive și băuturi.

– Indiferent ce se întâmplă, Lara, sunt mândru de tine, zise Charles Cohn. Spuneai că vrei să însemni ceva pe lumea asta și uite că ai reușit.

– Eu datorez viața mea acestei femei, vorbi tatăl lui Jerry Townsend.

– Și eu, zâmbi Kathy.

– Să bem în cinstea celui mai grozav șef pe care l-am avut sau îl voi avea vreodată! propuse Jerry Townsend.

Charles Cohn își ridică paharul.

– Pentru o fetiță minunată care a devenit o femeie minunată!

Toasturile veneau unul după altul. Era rândul lui Philip. Erau prea multe de spus, așa că se rezumă la șase cuvinte:

– Pentru femeia pe care o iubesc.

Ochii Larei înotau în lacrimi. Nici nu putea să vorbească.

– Vă... vă datorez atât de mult tuturor celor de față, zise ea. Nu mă voi putea recompensa niciodată față de voi. Voiam doar să spun...

Cuvintele i se opriră în gât.

– ... mulțumesc.

Lara se întoarse către Philip.

– Îți mulțumesc pentru aceste clipe, iubitule. E cea mai frumoasă petrecere aniversară din viața mea. Brusc își aminti. Diseară trebuie să plec cu avionul la Reno!

Philip se uită la ea, zâmbind larg.

– N-am fost niciodată la Reno...

Jumătate de oră mai târziu, amândoi erau în limuzină, în drum spre aeroport. Lara îl ținea de mână

pe Philip și se gândea: „Până la urmă n-am pierdut chiar tot. O să-mi petrec tot restul vieții străduindu-mă să compensez nenorocirea ce i s-a întâmplat. Nimic altceva nu contează. Singurul lucru important este să fiu cu el și să am grijă de el. Nu am nevoie de nimic altceva".

– Lara...?

Ea se uită afară pe geamul limuzinei.

– Max, oprește!

Limuzina frână brusc.

Philip se uită uimit spre Lara. Opriseră în dreptul unui teren vast și pustiu, năpădit de buruieni. Lara îl privea cu atenție.

– Lara...

– Privește, Philip! Privește!

El întoarse capul.

– Ce e?

– Nu vezi?

– Ce să văd?

– Oh, dar e minunat! Acolo, în colțul cel mai îndepărtat, e un centru comercial! În mijloc vom construi blocuri cu apartamente de lux. E suficient spațiu pentru patru clădiri. Acum vezi, așa-i?

Philip o privea fascinat.

Lara se întoarse spre el și-i spuse entuziasmată:

– Ei bine, iată care-i planul meu...